

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

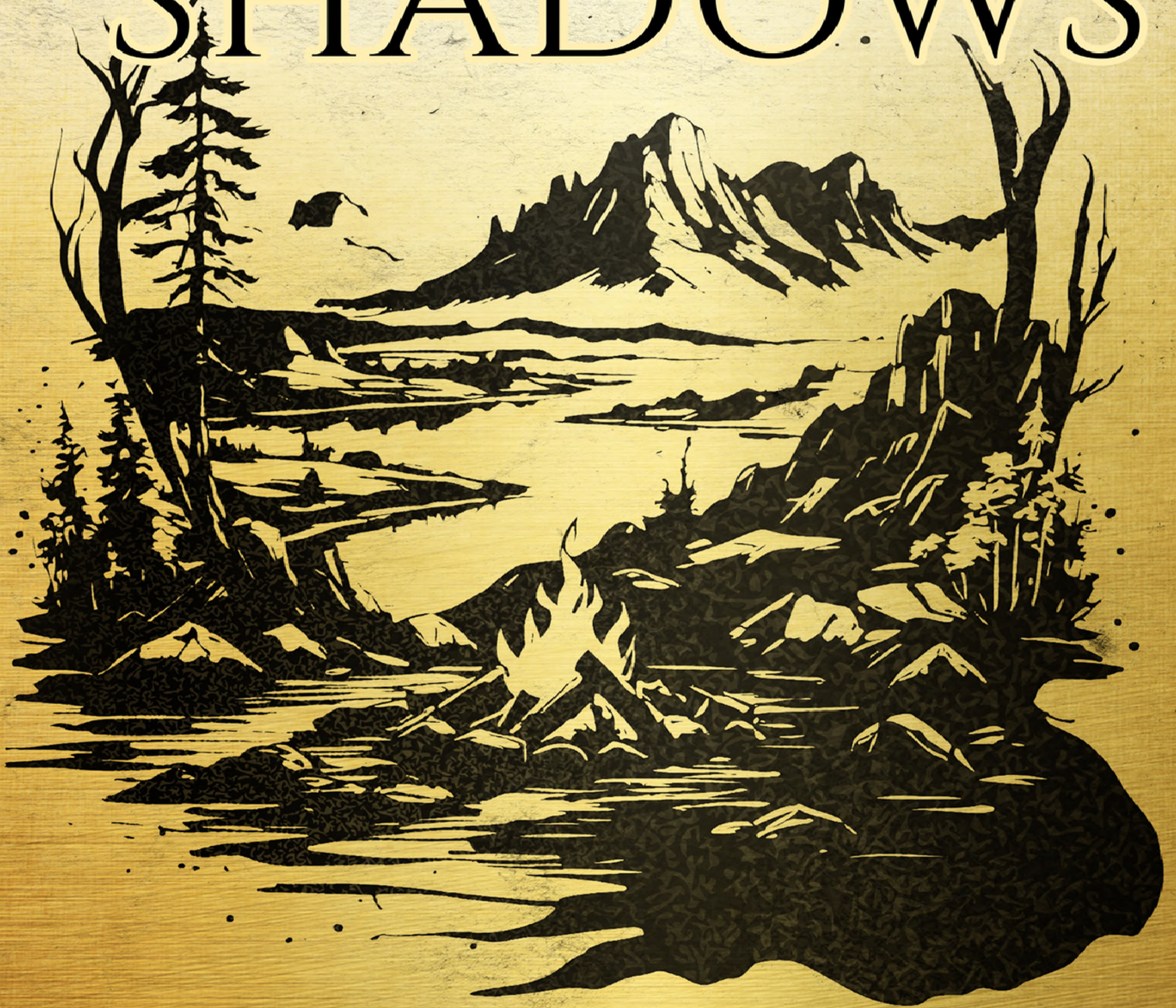
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A VAALBARA NOVEL

VISIONS & SHADOWS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MICHELLE HEARD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Telif Hakkı © 2009 Visions and Shadows by M.A. Heard.
2024'te yayınlanmak üzere yeniden yazılmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: [Cormar](#)

Covers Harita Tasarımcısı: [Meryl](#)

[PixelMagic](#) Biçimlendirici: [Image](#)

[Ink Designs](#)

Editör: Sheena Taylor

İÇİNDEKİLER

[İthaf Şarkı](#)

[Listesi Özet](#)

[Yazar Notu](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Vaalbara Karakter Listesi Hakkında Kayda](#)

[Değer Detaylar](#)

[Yayınlanmış Kitaplar](#)

[Benimle Bağlantı Kurun](#)

[Teşekkür](#)

Adanmışlık

Visions & Shadows'u yayınlamak için kendime yeterince
güvenmem on beş yılımı aldı.
Asla pes etmediğim için kendimle gurur duyuyorum.

Şarkı Listesi

Buraya tıklayın - [Spotify](#)

Fire on the Mountain - Rob Thomas

Amanda's Song - Jason Koiter

Aynadaki Adam - J2, Cameron the Public Don't

Fear the Reaper - The Spiritual Machines

Hayatın için dayan - Sam Tinnesz

Journey On - Elms District

Soft Dark Nothing - Lily Kershaw Stand

By Me - Ki:Theory

Forever Young - Lily Kershaw

Such Great Heights - MILCK

Sinopsis

On sekizinci yaş günümde bir hafta önce, hisler beslediğim adam beni bir şelaleden atıyor ve bildiğimi sandığım her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu öğreniyorum.

Benim adım Alchera ve beş yıl önce insanların hafızasını sildi ve insan olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmem için beni bir şelaleye terk etti. Görünüşe göre insanlığı kurtarmak gibi bir kaderim ve yüzleşmem gereken kâbusta bana yardımcı olacak cehennemden daha ateşli bir koruyucum var.

Acımasız bir eğitim hayatına adapte olmak, mezun olduktan sonra yapılacaklar listemde yoktu. Ama seçilmiş on kişi bana bağı ve benim de bunu sineye çekip bana söylenen her şeyi yapmaktan başka seçeneğim yok.

İçine atıldığım yeni dünyada hayatta kalmaya çalışırken, her düşüncemi duyabilen koruyucumla baş etmek zorundayım. Bunun yanı sıra, insanlar bana işkence etmek için gördüğüm imgelemler hakkında bilgi

almak istiyorum. Bu iş için biçilmiş kaftan

olduğumdan pek emin değilim.

Yazar Notu

Vizyonlar ve Gölgeler

Vaalbara - Kitap 1

Karakter listesi ve Vaalbara ile ilgili kayda değer ayrıntılar kitabın arkasında yer almaktadır.

Bu kitap bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir. Bu sayfalar arasında tetikleyici içerik bulunmaktadır.

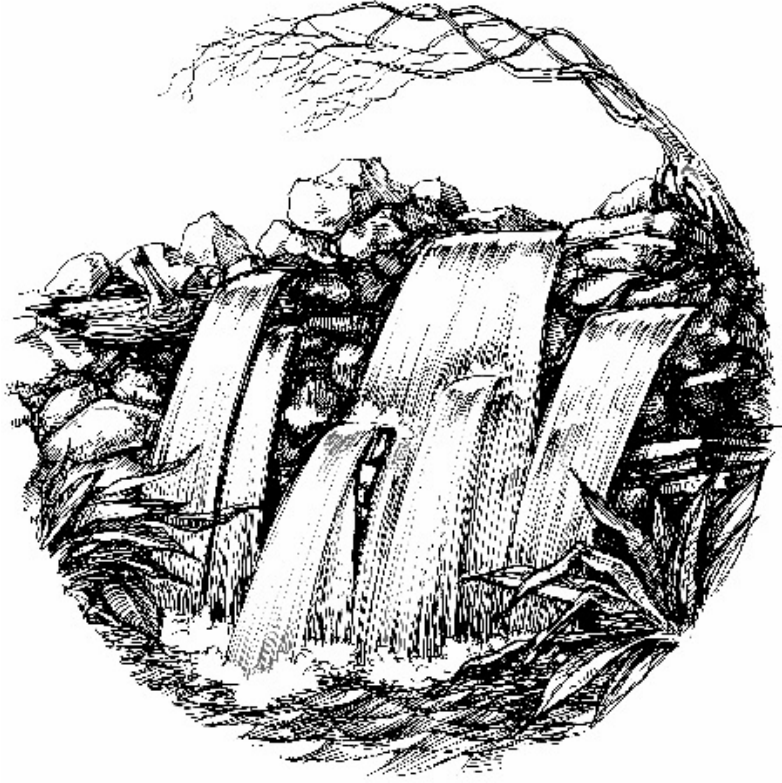
Sadece 18 yaşından büyükler.
Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

"Umut ruhun kalp atışlarıdır."
Michelle Heard

Önsöz

Raighne

Ben onun koruyucusuyum, o da benim sorumluluğumda. Benim için önemli olan tek varlık o.

Onu koruyacağıma yemin ederim. Onun için yaşayacağım ve öleceğim.

Alchera için her şeyimi feda edeceğim.

"ALCHERA'yı eve getirmeliyiz. Eğitilmesi gerekiyor ve zamanımız tükeniyor," diyor büyüğümüz Janak. "Awo sözlerini söyledi ve biz de onlara uymak zorundayız. Griffith'i onu Dünya'dan alması için gönderebiliriz."

"Hayır, Janak." Kraliçe Mya başını sallar. "Griffith Kral'ın koruyucusu. Bunu duymayacağım."

Taht odasında dururken gerginlik havayı dolduruyor. Gözlerim Kral Eryon ve Kraliçe Mya arasında gidip geliyor ve fark ediyorum ki

yüzlerindeki yorgun çizgiler. Alchera'sız geçen uzun yıllar onlar için zor olmuş olmalı.

Benim için dayanılmazdı.

"Kralı korumasız bırakamayız." diye devam ederken Kraliçe'nin sesi korkudan sırılsıklamdır.

Kendimi bildim bileli Kral Eryon'un koruyucusu olan babama bakıyorum.

"Onu göndermemeliydik," diye mırıldanıyor Kral Eryon, dikkatimi ona çekerek. "Alchera yalnızdı ve muhtemelen kafası çok karıştı. Şimdi onu tekrar yakalayıp zor hatırlayacağı bir dünyaya geri getireceğiz."

"Ekselanslarının da bildiği gibi, onu uzağa göndermek zorunda kaldık," diyor Janak. "İnsan olmanın ve onlar gibi yaşamanın nasıl bir şey olduğunu tecrübe etmesi gerekiyordu. Önünde çok zor bir görev var, seçilmiş on kişiyi kurtarmak zorunda. İnsanlığın geleceği ona bağlı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken derin bir nefes çekiyorum.

Alchera ile gitmeme izin verilmeliydi. Dünya'da yalnız olduğunu bilmek tam bir cehennemdi.

"Alchera'yı bir ölümsüzü öldürebilecek güce sahip olan Adeth'ten saklamamız gerektiğini unutamayız," diye mırıldanıyor Kraliçe Mya, sesi hâlâ korkuyla titriyor.

İri yarı bir adam ve diyarımızın gördüğü en iyi savaşçı olan babama bakıyorum. Bilmem gerekirdi. Onunla antrenman yaparken birçok kez sırt üstü yere düştüm.

Babam bakışlarımı karşılıyor, bana başını sallarken gözleri gururla dolu. Masmavi gözlerine altın benekler serpiştirilmiş, bu da sahip olduğu ve birçok kişiyi otomatik olarak uzak tutan büyük gücün bir işareti.

Babam, Kral Eryon'la paylaştığı bağ nedeniyle söz konusu muhafızlar olduğunda en güçlüsüdür.

Görevinize ne kadar yakın olursanız, o kadar fazla güç elde edersiniz.

Bir adım öne çıkarak, "Gideceğim" derken sesim güç ve kararlılıkla dolu. Alchera benim sorumluluğumda."

Tüm gözler bana çevrildi ve Kral Eryon bir süre bana baktıktan sonra şöyle dedi: "Gitmen en doğrusu Raighne. Dediğin gibi, sen onun koruyucususun."

Janak bana birkaç adım daha yaklaşıyor. "Alchera'yı bulup eve getirmek için en fazla üç hafta olacak. Seçilmiş on kişinin görüleri, o yirmi bir yaşına geldiğinde her an başlayabilir. Başarısız olursan sonuçlarının ne kadar ağır olacağını sana hatırlatmama gerek yok sanırım."

"Başarısız olmayacağım," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Kraliçe Mya oturduğu tahttan kalkıyor ve bana doğru yürürken yüz hatları duygusallıkla geriliyor. Önümde durarak şöyle diyor: "Lütfen kızıma karşı nazik olun. Bizim yöntemlerimizi hatırlamayacak ve kendisine yapılan büyü yüzünden on sekiz yaşında bir insan kızı olduğunu düşünecek." Bana yalvaran bir bakış atarak, "Onu güvende tut" diye ekledi.

"Koruyacağım," diye söz veriyorum. "Alchera'yı hayatım pahasına koruyacağım."

Kraliçe Mya dönüp Kral Eryon'un yanındaki yerine oturduğunda derin bir nefes alıyorum.

İşte o an geldi. Uğruna çalıştığım an.

Yakında Alchera'nın yanında olacağım ve hiçbir şey bizi sonsuza dek ayıramayacak.

Cebime sokmadan önce avucumun içindeki küçük iksir şişesine bakıyorum. Dünya'ya ulaşır ulaşmaz onu içmem gerekecek. Bu beni daha çok insan bir genç gibi ve daha az ölümsüz gibi gösterecek.

Ayrıca gözlerimi değiştirecek, böylece insanları korkutmayacağım.

Babam bana bir zarf uzatıyor. "Alchera'nın olduğu yerde kullandıkları para bu. Sana üç hafta yeter."

Zarfı alıp diğer cebime sokarken başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Ağır bir iç geçirdi. "Dikkatli ol. Gardını asla düşürme."

Tekrar başımı salladım.

"Unutma, Janak ve Aster büyüü tersine çevirene kadar bize dair hiçbir şey hatırlamayacak. Onun koruyucusu olarak ona bağlı olsanız da, Alchera için bir yabancısınız. Kafası çok karışacak. Yani Vaalbara'da yirmi yaşında olmasına rağmen, Dünya'da on yedi yaşında bir kız olduğunu sanacak."

"Biliyorum, baba."

Alchera'yı en son Adeth'in saldırdığı gün gördüm ve Janak ile Aster, Vaalbara'daki hayatını unutması için Alchera'ya bir büyü yapmak zorunda kaldılar.

Onu sadece onu tehlikeden uzaklaştırıp Virtutes Şelalesi'nden geçirerek Dünya'ya bıraktığımda kucağıma alabildim.

O günden önce eğitimdeydim ve onu göremedim.

Babam bana bir adım daha yaklaşıyor ve elini omzuma koyarak, "Adeth'in ne planladığını ya da nerede olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden her zaman tetikte olmalıyız," diyor.

"Dikkatli olacağım," diye mırıldanıyorum onu yatıştırmak için.

Bir an için babamın yüz hatları duygusallaşılıyor. "Annene çok benziyorsun. Seninle gurur duyardı."

Annemin koyu kahverengi saçlarına sahibim ve Alchera'nın koruyucusu olmadan önce annemin açık mavi gözlerine sahiptim. Alchera ile kurduğum bağ nedeniyle, ilk bağ kurulduğunda her koruyucunun olduğu gibi benim de gözlerim artık mor. Sadece güçlendiğimizde renk tekrar değişir.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım baba. Onu sağ salım geri getireceğim."

Evimden çıkıp serin öğleden sonra havasına girmeden önce kısa bir süre birbirimize bakıyoruz.

Virtutes Şelalesi'ne doğru ilerlerken tepelere ve çimen düzlüklerine göz gezdiriyorum.

Bir binicinin atını eğitim alanına doğru sürdüğünü görüyorum; tam şu anda adamların gelecek eğitim sezonu için çadır kurduklarını biliyorum. Kamplara ulaşmak neredeyse bir tam günlük yol.

Varış noktama doğru bir saat süren yürüyüş boyunca aklım Alchera'da. Onu eve getirmeden önce yanımda rahat etmesini sağlayacak bir yol bulmalıyım.

Su sesini duyuyorum ve bir tepenin zirvesine ulaştığımda Virtutes Şelalesi karşıma çıkıyor. Her zaman olduğu gibi, bu muhteşem manzarayı gördüğümde, ihtişamını seyretmek için bir an duraksıyorum.

Şelale bir uçurumun kenarından akmaktadır; her iki yanındaki kayalar ve zemin, aşağıdaki mavi-yeşil havuzla tam bir tezat oluşturan zengin bir kahverengidir.

Havuzun yumuşak bir dereye döküldüğü yerde, en koyu yeşil yaprakları ve yumuşak yosunlarla kaplı gövdeleri olan görkemli ağaçlar var. Bu dere köye kadar kıvrıla kıvrıla akıyor ve insanlarımıza tatlı su sağlıyor.

Virtutes Şelalesi Vaalbara'nın kalbidir - tıpkı Dünya'nın ilk nefesini aldığı zamanki gibi, orijinal ihtişamına bürünmüş bir gezegen.

Yaklaşarak, Vaalbara girişinin muhafızları Kalin ve Raker'ın perdenin arkasındaki çıkıntıdan beni izlediklerini bildiğim yere bakıyorum.

Benden pek de büyük olmayan Kalin ilk ortaya çıkan oldu, suyun gürültüsünden duyabileceğim şekilde bağırarak, "Barış olsun. İşini söyle, dostum."

"Huzur içinde yat," diye sesleniyorum ve onu âdetimiz olduğu üzere selamlıyorum. "Raker'dan ve sizden Dünya'ya geçmek için izin istiyorum."

Adının anılmasıyla birlikte Raker çıkıntıda Kalin'in yanında belirir. "Barış olsun. Neden yer değiştirmeye çalışıyorsun, Raighne?"

"Muhafızların başı, kral ve büyüğümüz Janak tarafından bir şey elde etmek için Dünya'ya gitmem emredildi."

Gerçek nedeni açıklamaktan daha iyisini biliyorum. Kim bilir etrafımızda saklanan, Adeth ya da Void adına konuşmalarımızı dinleyen kulaklar vardır.

Raker başını sallamadan önce sadece su sesini duyabildiğimiz bir an var. "Awo seni güvende tutsun."

Derin bir nefes çekerek havuza giriyorum ve perdeye doğru ilerliyorum.

İşte bu kadar.

Geliyorum, Alchera.

Su damlacıkları yüzüme ve vücuduma çarpıyor ve perdenin önünde durduğumda derin bir nefes daha alıyorum. Spreyin altına girmeden önce düşüncelerimden Alchera dışındaki her şeyi temizliyorum.

Bildiğim tek evi terk ederken dünya etrafımda bulanıklaşmaya başlıyor.

Bir dakika bile geçmeden Alchera'ya en yakın şelalenin perdesinin altından çıkıyorum.

Görüşüm bir anlığına bulanıklaşıyor ve yüzümdeki damlaları siliyorum. Etrafıma bakarak şelalenin etrafındaki tüm ağaçları inceliyorum. Orman, Alchera'yı burada bıraktığım zamandan hatırladığımdan daha fazla büyümüş.

Sete doğru ilerleyip kendimi havuzdan çıkarıyorum. Cebime uzanıp şişeyi çıkarıyorum ve acı iksiri hızla içiyorum. Değişimin üzerimden geçtiğini, beni ölümsüzlükten genç bir insan çocuğuna dönüştürdüğünü hissediyorum.

Tam havuzdaki yansımama bakacakken, dalların kırıldığını duyuyorum.

Biri geliyor!

Etrafıma bakıp en yakındaki büyük ağaca doğru koşuyorum ve arkasına saklanıyorum.

Bir kız büyümüş bir patikadan aşağı doğru yürüdüğünde, vücudumdaki tüm kaslar geriliyor ve dudaklarımdan bir nefes patlıyor.

Koyu kahverengi saçları omuzlarından aşağı sarkıyor ve yeşil gözleri yalnızlıkla dolu gibi görünüyor.

Alchera.

Sonunda suçlumu gördüğüm için tüm varlığım titriyor.

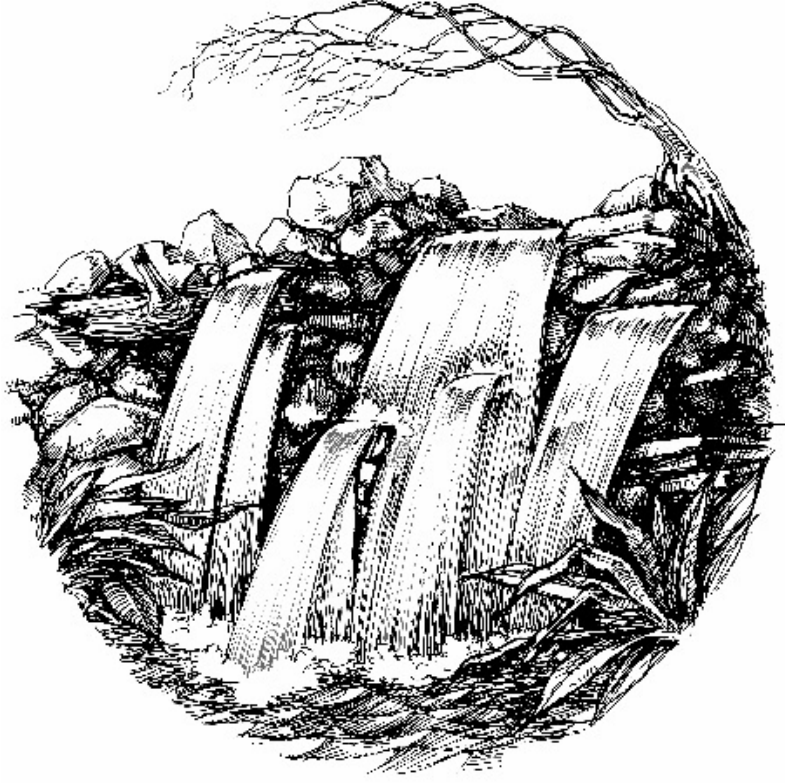
Vaalbara'ya döndüğünde saçları bir kuzgunun kanadı kadar siyah olacak ve gözleri zümrüt gibi parlayacak.

Havuzun yanına oturup suya bakarken onu izliyorum. Yüz hatları hüzünleniyor, sonra düşüncelerini sanki kendi düşüncelerimmiş gibi duyuyorum.

"Bu kasabadan ayrılmak için sabırsızlanıyorum."

Yakında, komutanım. Yakında.

Bölüm 1

Jane / Alchera

Uyandığımda bir inilti çıkardım.

Okul için hiç havamda değilim.

Yastığıma geri yatmadan önce alarmımın erteleme düğmesine bastım.

Dakikalar sonra, aralıksız çalan alarm tekrar çaldığında, lanet olası cep telefonunu pencereden fırlatmama bir saniye kalmıştı.

Kalk yoksa okula yürüyerek gidersin. Hava buz gibi ve arabaya ihtiyacın var.

Kendimi yatakta doğrulmaya zorlayarak gözlerimdeki uykuyu siliyorum.

"Sadece beş ay daha, sonra okulla işin bitecek," diye mırıldanıyorum esnemeden önce. "Ugh. Beş ay çok uzun. Tanrı yardımcım olsun."

Yataktan kalkıp banyoya doğru yürürken yine esniyorum. Sabah rutinimle meşgulken, düşüncelerim üst üste on birinci gün gördüğüm rüyaya dönüyor.

Her zaman aynı güzel şelale ile başlar. Mavi-yeşil suyun altında ışıklar titriyor ve yaşlı ağaçlar havuzu kucaklıyor, bir adam suyun içinden perdeye doğru ilerliyor.

Adam.

Düşüncelerimde kaybolurken dişlerimi fırçalamayı bırakıyorum.

Her rüyamda onu sadece arkadan görüyorum. Kaslı kalçalarını sımsıkı saran deri bir pantolon ve geniş omuzlarına yapışan uyumlu bir gömlek giymiş.

Yüzünü hiç görmedim ama arkadan bu kadar seksi görünüyorsa, önü o kadar da kötü olamaz.

Yine de garip. Neden sürekli aynı rüyayı görüyorum?

Evet, Fish Creek Şelalesi'nde vakit geçirmeyi seviyorum ama bu tuhaf rüyanın sebebi orası olamaz.

Dişlerimi fırçalamayı bitirip ağzımı çalkaladıktan sonra yatak odama geri dönüyorum.

Dolabı açtığımda ne giymem gerektiğini merak ediyorum. Kıyafetlerimin çoğu üvey kardeşim Molly'den elden düşme. On giysiden dokuzunun etiketi hâlâ üzerinde olduğu için aldırıyorum, çünkü bir beden küçük almış.

Molly'nin kıyafet satın alma konusunda sağlıksız bir bağımlılığı var, ama en azından kızın harika bir zevki var.

Bir çift soluk siyah kot pantolon, mavi bir kazak ve gri bir ceket seçiyorum. Kıyafetimi en sevdiğim botlarımla eşleştirdikten sonra hızlıca çantamı ve cep telefonumu alıyorum.

Malikanenin fuayesine girdiğimde Molly'den eser yoktu.

Molly ve Patrick, Belediye Başkanı ve Bayan Calder'in biyolojik çocuklarıdır.

Molly ile aynı yaşıyım. On yedi. Yaklaşık beş yıl önce bir şelalede bulunduğumda, yaşımla tahmin etmek zorunda kaldılar çünkü geçmişimle ilgili hiçbir şey hatırlayamıyordum.

Şelaleye nasıl gittiğim hâlâ gizemini koruyor çünkü polis benim hakkımda hiçbir şey bulamadı.

Bana 'Jane Doe' anlamında Jane demeye başladılar ve Belediye Başkanı Calder beni kabul etme nezaketini gösterince bu isim kaldı.

Elbette bu nezaketi küçük bir kasaba olan Steamboat Springs'teki statüsünü yükseltmek içindi. En azından ben bundan faydalandım ve Calder'ların benim için yaptığı her şeyi takdir ediyorum.

Ev sessiz ve Molly'nin uyanık olup olmadığını merak ediyorum. Patrick her zaman işe erken gider ve geç döner, bu yüzden onu neredeyse hiç görmüyoruz.

Mutfağa gidip hızlıca bir fincan kahve yapıyorum. Çok ihtiyacım olan kafeini içerken sosyal medya hesaplarımda geziniyorum.

Diğer tüm paylaşımlar Molly'nin futbol takımı ya da amigo kızlar hakkında paylaştığı şeyler. İçimi çekerek telefonumu kaldırırken son kahvemi içiyorum.

Sosyal açıdan beceriksizim ve okulda hiç arkadaş edinemedim. Dürüst olmak gerekirse, yalnızlık beni gerçekten etkilemeye başladı, özellikle de diğer öğrencilerin birlikte eğlendiğini gördüğümde.

Yine de Molly var. Arkadaş olduğumuzu söyleyemem ama daha çok tanıdık sayılırız çünkü pek fazla ortak noktamız yok. Birbirimizin tamamen zıttıyız.

Bardağımı çalkaladıktan sonra fuayeye dönüyorum ve Molly'den hâlâ bir iz bulamayınca, "Okula geç kalacağız," diye bağıriyorum.

Belediye Başkanı ve Bayan Calder önümüzdeki iki hafta boyunca evde olmayacakları için Molly muhtemelen her gün uyuyakalacak. Sonunda uzun zamandır planladıkları Yunanistan seyahatine çıkmaya karar verdiler.

Üç yılı aşkın süredir planlama yapıyorum ve bize her gün gönderdikleri fotoğrafları çok seviyorum.

"Geliyorum," diye bağırır Molly, ama merdivenlerin başında belirir belirmez arkasını döner. "Kahretsin, rujumu unutmuşum."

Gezegende daha fazla ruja ihtiyacı olan son kız o. Tüm erkekler kucak köpeği gibi onun peşinden gidiyor ve bunun yoğun makyaj rejiminden kaynaklandığından şüpheliyim.

"Orada öylece durmayın. Hadi gidelim." Molly yanımdan hızla geçip kapıdan çıktı ve arkasında okula kadar hapsirmama neden olacak bir parfüm kokusu bıraktı.

Harika. Okula gittiğimizde Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph'a benzeyeceğim.

Arabaya binmemin üzerinden birkaç saniye bile geçmeden hapsirmaya başladım.

Molly çantasından bir mendil çıkarıyor ve motoru çalıştırmadan önce elime tutuşturuyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, arabaya temiz hava girebilmesi için camı bir santim açıyorum.

"Hayır," diye tersledi. "Kapa çeneni.

Hava buz gibi." "Parfümün beni

öldürüyor," diye homurdanıyorum.

Neyse ki sadece on dakikalık bir yol ve arabayı her zamanki yerine park eder etmez kapıyı iterek açıyorum ve temiz havayı derin derin içime çekiyorum.

"Hadi," dedim Molly'ye. "Geç kaldık."

"Evet-evet," diye mırıldanıyor dikiz aynasında makyajını kontrol ederken.

Onu beklemeden aceleyle ana binanın girişine doğru ilerliyorum. Koridorlar çoktan boşalmıştı ve sınıfa tam zamanında yetiştim.

Tarih öğretmenimiz Bay Brady tahtaya bir şeyler yazarken rahatlamış bir şekilde içimi çekerek hızla sınıfın arka tarafındaki sırama doğru yürüyorum.

Neyse ki Bay Brady soğukkanlı biri ve bir iki dakika geç kaldığımızda kızmıyor. Eğer Freezo'nun sınıfı olsaydı.

Önde durup cehennemden gelen bir denklemi çözmeye çalışıyorum.

Her sınıfta, mümkün olduğunca fark edilmeyebileceğim bir köşede tek başıma oturuyorum. Notlarımı tatmin edici bir seviyede tutuyorum ve öğretmenler benimle uğraşmıyor.

Bazı öğrenciler ve kasaba halkı, Fish Creek Falls tarafından nasıl bulunduğuma dair çözülemeyen gizem nedeniyle benim tuhaf olduğumu düşünüyor. Bu yüzden benden uzak duruyorlar ve arkadaş edinmemin bu kadar zor olmasının bir nedeni de bu.

Çantamdan eskiz defterimi ve kalemimi çıkarırken, atmosferin değiştiğini ve boğuk seslerin havayı doldurmaya başladığını hissediyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Wendy önümde oturduğu yerden.

"Vay be, çok seksi," diyor amigo kızların lideri Megan.

Megan'a baktığımda, dikkatini çeken kişiye salyalarını akıtırken dişlerinin alt dudağını çekiştirdiğini görüyorum.

Herkesin neden konuştuğunu görmek için onun görüş alanını takip ediyorum ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Vay anasını. Megan yanılmıyor. Çok seksi.

Ön tarafta Bay Brady ile konuşan bir adam var ve öğretmenimize orantısız bir sırtıma yaptığında, kızlardan birkaçı hülyalı bir şekilde iç çekiyor.

Yeni adamın saçları koyu kahverengi ve biraz daha uzun. Yüzü kusursuz, çenesi kare şeklinde ve güçlü. Tam kara kaşlarına bakarken gözleri bana kayıyor.

Her kızın içinde kaybolabileceği soluk mavi gözler. Kahretsin, çok yakışıklı.

Sonra yeni adamın beni ona bakarken izlediğini fark ediyorum ve yüzüm alev alev yanıyor.

Aman Tanrım. Öldür beni şimdi.

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum, ama sonra Bay Brady ile konuşmasını bitiriyor ve koridorda bana doğru yürümeye başladığında kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Muhtemelen Wendy'nin yanına oturacak.

Yeni çocuk o kadar kendinden emin yürüyor ki sınıftaki tüm gözler ona odaklanmış durumda.

Kahretsin, keşke onun güveni bende olsaydı.

Yeni çocuk diğer öğrencilere bakarken Molly sınıfa gizlice girer.

Bakışları tekrar bana kilitlendiğinde, sertçe yutkunma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. Masama ulaştığında kalbim bir mil hızla atmaya başlıyor.

Sakin olun. Aptalca bir şey söyleme.

Muhtemelen benimle konuşmayacak bile.

Sandalyemde kıvrandığımı hissediyorum ve en sevdiğim kalemimi tuttuğum beyaz parmak eklemlerime bakıyorum.

Ona tekrar bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Göz kamaştırıcı güzellikteki adam hemen yanıma oturduğunda, bir bakış daha atmamak için kendimi zor tutmaya çalışıyorum ama gözlerimin kendi aklı var. Yavaşça başımı çeviriyorum ve kalçalarını tam olarak saran kargo pantolonuna bakıyorum.

Yüce Tanrım, hormonlarıma merhamet et.

Dayanamıyorum ve gözlerimin vücudundan geniş göğsüne doğru kaymasına izin veriyorum. Koyu mavi düğmeli bir gömlek giymiş, üst iki düğmesi açık. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, ön kollarını ve bronz tenini ortaya çıkarıyor.

Sonra gözlerim ellerine ve derisinin altında kıvrılan damarlara takılıyor ve kalbim bir kez daha çarpıyor.

Yanımdaki çekici adamda kaybolan gözlerim yukarı doğru kayıyor ve tamamen öpülebilir dudaklarında duraklıyor.

Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor ve gözlerimiz buluştuğunda tam da onun içinde kaybolmak üzereyim.

Aslında, daha çok beni ona aval aval bakarken yakalıyor.

Ruhum neredeyse kalkıp bedenimi terk ediyor ve pencereden dışarı bakmak için başımı çevirdiğimde neredeyse kendimi kırbaçlıyorum.

Ugh. Utanç verici!

Bir mahcubiyet dalgası beni sertçe vururken kalbim göğsümde gümbürdüyor.

Vücudumdaki her damla kan yüzüme hücum ediyor ve bir elimi kaldırarak dirseğimi masaya dayayıp gözlerimi kapatıyorum.

Şimdi yerin yarılıp beni yutması için iyi bir zaman.

Tıraş losyonundan bir koku alıyorum ve tabii ki inanılmaz kokması gerekiyor - taze ve erkeksi, biraz da yağmur kokusu. Ve baharatlı ve bağımlılık yapıcı bir şey.

Derin bir nefes çekiyorum, sonra eskiz defterimi şelalenin olduğu sayfaya açıyorum.

"Bu gerçekten çok iyi," diyor aniden, sesi alçak ve derin. "Resim yapmayı seviyor musun?"

Dehşet içinde, dudaklarımdan garip bir kahkaha dökülmeden önce homurdanıyorum.

Yüce Tanrım.

Boğazımı temizliyorum ve başımı sallıyorum. "Evet."

"Bu şelaleyi nerede gördün?" diye soruyor.

Bugün en son beklediğim şey okula gelen seksi bir adamın bana çizimim hakkında sorular sormasıydı.

Alnımda hafif bir çatıklık oluşuyor ve başımı çevirip ona bakıyorum. "Gördüğüm bir rüyadan."

Gözleri benimkileri esir alıyor. "Oldukça güzel bir rüya olmalı." Ağzında bir gülümseme beliriyor, sonra ekliyor, "Ben Ryan Jackson."

Bir şekilde gülümsemeyi başarıyorum ve mırıldanıyorum:

"Ben Jane.

Steamboat Springs'e hoş geldiniz."

Gülümsemesi sıcak ve dostça bir hal alıyor ve onu milyonlarca kez daha ateşli kılıyor. "Teşekkür ederim."

"Adının Ryan olduğunu mu söyledin?" Megan bizimkinin yanındaki masadan soruyor. "Ben Megan, amigo kızların başıyım. Size etrafı gösterecek birine ihtiyacınız olursa söylemeniz yeterli."

Ryan başıyla onu onaylıyor. "Böyle iyiyim. Teşekkürler."

Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde çenem düşüyor. Kimse Megan'ı kovamaz, özellikle de benimle konuşmak için.

"Hiç kitap alacak vaktim olmadı. Paylaşır mısın?" diye soruyor.

"Ah..." Çantamdan tarih kitabını çıkarırken hızlıca başımı sallıyorum. "Elbette."

Aramızdaki kitabı açarken dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Bay Brady'nin başlamasını beklerken, yeni komşumdan etkilendiğimi belli etmemeye çalışarak çizimime odaklanıyorum.

Ders başladığında, umutsuzca Bay Brady'nin söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum ama faydası yok. Titanik yanımda batıyor olabilirdi ve ben şu anda farkına bile varmazdım.

Benden sadece birkaç santim ötede oturan ateşli adamın çok iyi farkındayım ve koklayabildiğim tek şey onun muhteşem parfümü.

Ryan ders kitabının sayfalarını çevirirken sandalyesinde kayıyor ve kolu benimkine değiyor. Bir daha kıpırdamadığında midem boşluğa düşüyor ve vücudumda karıncalanmalar patlıyor.

Boğazımı temizliyorum ve avuçlarım terlerken nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Tek odağım kollarımızın birbirine değdiği noktaya yapışmış durumda.

Zil nihayet çaldığında vücudumu bir rahatlama kaplıyor. Eskiz defterimi ve kalemimi toplayıp çantamı kaptıktan sonra sandalyemden fırlıyorum. Ryan'ın koltuğunun yanından geçip sanki zebaniler peşimdeymiş gibi kapıya doğru koşuyorum.

Vay anasını. Ryan'ın yanında oturmak çok yoğundu.

Derin nefesler çekerek, bir sonraki derse giderken hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

English Lit'e girdiğimde her zamanki yerime oturuyorum ve eskiz defterimi masaya bıraktığımda Molly önüme oturuyor. Bu onun her zamanki koltuğu değil, bu yüzden bana yakın oturmak için gizli bir nedeni olmalı.

"Neden tarihten sonra bir yarasa gibi kaçıp gittin?" diye soruyor.

"Ben yapmadım." Molly bana bakmaya devam ediyor, ben de ekliyorum: "Bugünkü şiir okumamız için heyecanlıyım."

Topluluk önünde konuşmaktan nefret ediyorum ve yazdığım şiir de berbat.

"Tabii, ben de tek boynuzlu atım," diye sırtıyor Molly. "Yeni çocuğu seninle konuşurken gördüm. Ne dedi?" Sandalyesini yaklaştırıp dirseklerini masama dayıyor ve heyecandan patlayacakmış gibi görünüyor.

"Sadece çizimime yorum yaptı." Bana bakmaya devam ediyor. Çok daha fazla bilgi istediğini görebiliyorum. "Gerçekten mi? Hepsi bu kadar."

"O zaman neden sınıftan öyle kaçtın?"

Kemiği olan bir köpek gibi, Molly bu işin peşini bırakmayacak. "Sadece şiirimi tekrar okumak istedim. Gerginim.

Değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır." Gözleri ilgiyle parlıyor. "Yanına oturduğu için çok şanslısın. Adı neydi?" Omzunun üzerinden bakıyor, sonra heyecanlı bir çığlık atıyor. "İşte geliyor."

Kendimi tekrar aptal durumuna düşürmemek için gözlerimi aşağıda tutmaya zorlamalıyım.

Molly gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Bize doğru geliyor."

Robert'a deli gibi aşık olması gerekiyordu.

ve kız arkadaşının Ryan için ne kadar heyecanlandığını duyarsa mutsuz bir köpek yavrusu olacak.

Açık koltukları olan birkaç masa var, bu yüzden benimkinin yanındaki sandalye yere sürtündüğünde tamamen şaşıyorum.

Yine yanımda mı oturuyor? Neden?

Ryan otururken ona bakıyorum. Aklım başıma gelmeden ve gözlerimi tekrar şiirime çevirmeden önce sadece bir anlık bir bakış.

Ona bakma.

Şiirimi okuyormuş gibi yaparken onun varlığından etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum, kalbim kaburgalarımın çarparak çılgın bir ritim tutturuyor.

"Ders kitabını unutmuşsun," diyor Ryan kitabı bana uzatırken.

"Oh..." Kitabı alıp hızla çantama atarken gözlerimi yere indiriyorum. "Teşekkürler."

Ders başlıyor ve kısa bir süre sonra, birbiri ardına şiirlerini okuyan öğrencilerle monoton bir tona giriyoruz ve zihnimin yanımdaki koltukta dolaşmasına izin veriyorum.

Ryan'ın nereli olduğunu ve son senesinin ortasında neden okul değiştirdiğini merak ediyorum.

Muhtemelen popüler kalabalığa katılacak. Diğer öğrencilere bakıyorum ve Megan "ın sürekli Ryan "a baktığını fark ediyorum.

Evet, hafta bitmeden bir çift olacaklar. Megan ne isterse, Megan onu alır.

En azından Robert'ı rahat bırakacak, bu da Molly için iyi olacak.

Zavallı Ryan. Megan okuldaki en büyük sürtük.

Ryan sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi başını hafifçe bana doğru çeviriyor.

Zil çaldığında, şiirimi okumak zorunda kalmadığım için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Çantamı alıyorum ama Ryan'ın yanından hızla geçmeden ayağa kalkıyor ve ben de arkasından yürümek zorunda kalıyorum.

Bu bir sorun değil çünkü arkadan her türlü iyi görünüyor.

Matematik dersine girdiğimizde ve Ryan doğruca benimkinin yanındaki koltuğa yöneldiğinde kaşlarımı çatıyorum. Diğer açık koltuklara bakıyorum ve sınıftaki herkesin bize baktığını fark ediyorum.

Harika. Öğle yemeğinden önce okulun her yerinde olacak.

Yerime oturduğumda, herkesin arkasından Freezo diye seslendiği Bay Frost, her zaman yaptığı gibi gevezelik etmeye başlıyor ve herkesi inleyen sınavlar veriyor.

Matematik çoğu öğrenci tarafından nefret edilen bir derstir. Öğrencilerin yarısının gözleri çoktan kaymıştır ve diğer yarısının da sınıfa girer girmez sürekli şaşkın bir bakışları vardır.

Bir saat hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor ve birkaç kez esnememi bastırmak zorunda kalıyorum. Zil çaldığında en sevdiğim şarkı çalıyor gibi geliyor.

Öğle yemeğinden önce bir ders daha.

Koridorda yürürken, dolabıma doğru ilerlerken saati kontrol etmek için saatime bakıyorum. Birkaç kitap yüklemem ve sosyal bilgiler için bir tane almam gerekiyor.

Kitaplarımı değiştirdikten sonra dolabımı kapattım. Tam arkamı dönmek üzereydim ki bir el aniden gelip başımın hemen yanındaki metale çarpıyor ve yanağımı kıl payı ısıtıyor. Tüm vücudum korkuyla sarsılıyor ve dudaklarımdan hava fışkırıyor.

"Göt herif," diye mırıldanıyorum arkamı döndüğümde, ama Robert olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Yine mi?

"Burada neyimiz varmış?" Yüzünde ukala bir sırıtışla beni dolaba doğru itiyor.

Kilit sırtıma sertçe bastırıldığında, irkilmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Bana dokunmasına dayanamıyorum ve o da bunu biliyor. O bir zorba ve herkesten daha iyi olduğunu düşünüyor. Kızların çoğu onun seksi olduğunu düşünürken, bu adam beni ürpertiyor.

Çenemi kaldırıyorum, benden iki kat büyük olmasına aldırmadan. "Geri çekil, Robert. Gitmem gereken bir ders var." Sesimi yükseltmeye çalışıyorum. egosuna sert bir şekilde vurmak ve onu bir çentik aşağı çekmek için mümkün olduğunca sıkılmış.

Beni üzgün görme zevkini ona tattırmayacağım çünkü o piçin istediği şeyin bu olduğunu biliyorum.

Robert ona istediğim ilgiyi göstermediğim için bana ters ters bakıyor ve sözlerimin hedeflediğim noktaya ulaştığını görebiliyorum.

Onu iterek geçmeye çalıştığımda, yolumu kesmek için hamle yapıyor ve başını sallarken yüzüme gülüyor. "Bu acele niye tatlım? Yeni arkadaşımın çok samimi olduğunu fark ettim. Neden bu nezaketinden bana da biraz ayırmıyorsun?"

Ugh! Kafamı duvara çarpmayı tercih ederim.
Tekrar tekrar.

Bu pislik söz konusu olduğunda sinirlerime hakim olamıyorum ve Ryan'la çoktan arkadaş olduğunu duymak büyük hayal kırıklığı yarattı.

"Bırak nezaketimi, zamanıma bile değmezsin," diye mırıldandım. "Neden az önce çıktığın o deliğe geri dönüp beni rahat bırakmıyorsun?"

Onu iterek geçiyorum ve gerçekten uzaklaştığımda rahat bir nefes alıyorum.

Robert'la yaşadığım istenmeyen karşılaşma yüzünden hâlâ sinirliyken, tam zamanında derse yetişiyorum.

Ryan'ı yanımdaki koltukta otururken görünce şaşırmadım bile.

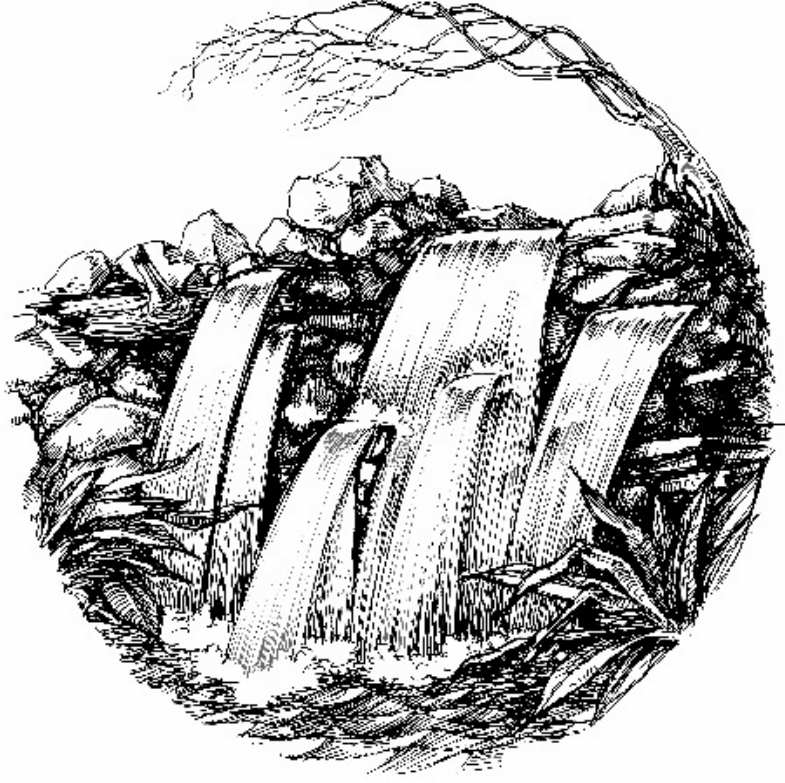
Kitabı aramıza bıraktığımda ellerimin hâlâ titrediğini fark ediyorum. Yerime oturduğumda Ryan "ın bana baktığını hissediyorum.

Bir süre sonra kendimi durduramıyorum ve ona kısa bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Yüz hatlarını sıkılaştıran endişeyi görünce şaşıyorum.

"İyi misin?" diye sorar.

Derin bir nefes alırken başımı sallıyorum, sonra ders kitabını açıp sosyal bilgilere odaklanmaya çalışıyorum.

Bölüm 2

Jane / Alchera

ZİL NİHAYET uzun zamandır beklediğim ve çaresizce ihtiyaç duyduğum öğle yemeği saatini işaret ediyor.

Sonunda pillerimi şarj edebiliyorum.

Ayağa kalktığımda telefonum gelen bir mesajla bipliyor ve Molly'nin gönderdiği mesajı okumakla meşgul olarak koridora doğru ilerliyorum.

Okuldan sonra kızlarla alışverişe gideceğim.

Neden şaşırmadım?

Ne yazık ki, Ryan soluna adım atmak için tam o saniyeyi seçti. Bildiğim bir sonraki şey, yüzümün göğsüne çarpması. Omuzlarımdan tutuyor, dokunuşu düpedüz elektrikli.

"Bok...uhm..." Gergin nefeslerimin arasından tek çıkarabildiğim muffled kelimelerdi. "Özür dilerim."

İşte o zaman anladım. Neredeyse Ryan'ın kollarında duruyordum.

Ellerim göğsünde. Vay anasını.

Gözlerim izleyen biri var mı diye sınıfta çılgınca geziniyor ve tam o sırada Robert'ın koridora çıkmadan önce bize güldüğünü görüyorum.

Üzerime bir utanç dalgası çöküyor ve yüzümün insanlığın bildiği en koyu bordo tonuna ulaşması uzun sürmüyor.

Dikkatimi tekrar Ryan'a çevirdiğimde ve gözlerimiz buluştuğunda, "İyi misin?" diye sorarken beni tutuşunu gevşetiyor.

"Evet... tabii," diye cevap veriyorum, hızlı nefes alışverişlerim kelimelerin aceleyle çıkmasına neden oluyor.

Ryan, Robert ile arkadaş.

Göğsümde huzursuz bir his belirliyor.

"Ben iyiyim." En azından sesimin biraz normal çıktığını duyunca rahatladım.

Gözlerim ellerimin hâlâ göğsüne yapışık olduğu yere iniyor. Kendimi tam bir aptal gibi hissederek onları geri çekiyorum ve bu yanaklarımın daha da yanmasına neden oluyor.

"Ahh...evet...yani..." Kekelemeye devam ediyorum, kendimi daha da rezil ediyorum. Omuzlarım çöküyor ve açıklamaya çalışmaktan vazgeçerek sessiz kalıyorum ve sadece ona bakıyorum.

"Benimle bir şeyler yemek ister misin?" diye soruyor. "Ya da bir yere oturabiliriz."

Yavaşça alnımda bir kaş çatma oluşuyor, sonra bir farkındalık rüzgârımı kesiyor.

Hayatımı sikeyim.

Bu muhtemelen onun için bir çeşit kabul töreni. Robert ve arkadaşları gruptan biri olabilmek için erkeklere cesaret gerektiren şeyler yaptırmayı severler. Bunu bana daha önce de yaptılar ve Robert Ryan'ın yeni arkadaşı olduğundan bahsetti.

Göğsümde öfke alevleniyor ve Ryan'a baktıkça neden her sınıfta yanımda oturduğunu daha iyi anlıyorum.

Bu beni olması gerekenden daha fazla üzüyor.

Sert bir nefes verdim ve başımı ona doğru salladım. "Hayır, teşekkürler. Yapmam gereken işler ve gitmem gereken yerler var. Eminim arkadaşların seni dışarıda bekliyorlardır." Ona ters ters bakarak yanından geçip gidiyorum. "Afiyet olsun."

Cevabını duymak için beklemiyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru koştum ve kafeteryaya yöneldim.

"Jane," diye seslendiğini duyuyorum Ryan'ın. "Bekle."

"Bu numaraya kanmayacağım," diye bağıriyorum, omzumun üzerinden bile bakmadan. "Beni yalnız bırakın."

"Kahretsin," diye bağırdığını duyuyorum.

İstediği kadar lanetlesin. Umurumda değil. Adamların bana bir tür şaka yaptığından emin olduğumda değil.

Tanrım, son senemizde aptalca şakalar yapmayı bırakacaklarını düşünürdünüz, ama hayır.

Olgunlaşmamış pislikler.

Kafeteryadan geçip dışarıda bir oturma alanının olduğu yere doğru yürürken, her zaman molalarımı geçirdiğim köşeye doğru ilerliyorum.

Yerime ulaştığımda oturuyorum ve Ryan ile Robert'ı bir daha düşünmeyi reddediyorum.

Eskiz defterimi çıkarıp öğle yemeği saati neredeyse bitene kadar çizimim üzerinde çalışıyorum. Başımı kaldırıp pencereden kafeteryaya bakıyorum, orada öğrenci grupları konuşup gülüşüyorlar.

İçimi çekerek toparlanıyorum ve çantamın askısını omzuma atıyorum. Tuvalete doğru yürürken etrafıma bakmıyorum ve Megan ile arkadaşlarını makyajlarını tazeledikleri aynaların önünde bulduğumda günüm daha da kötüleşiyor.

"Vay, vay, vay," diye alay ediyor Megan, "eğer bu Jane Doe değilse."

Hiçbir şey söylememenin daha iyi olacağına karar veriyorum ve gelecekteki silikon ekibinin yanından geçerek bir kabine giriyorum.

"Ucube konuşamıyor," diye güldüğünü duyuyorum Megan'ın en iyi arkadaşı Kate'in, ben mesanemi boşaltırken.

Sifonu çektikten sonra ellerimi yıkarken kız grubunu görmezden geliyorum ama daha çıkamadan Megan önüme çıkıyor.

"Ryan'la aranızda ne var?"

Gözlerimi devirerek onu geçiyorum ve tuvaletten çıkıyorum. "Beni görmezden gelme," diye tersliyor peşimden gelirken.

"Kendine bir hayat kur Megan," diye mırıldanarak bir sonraki derse doğru ilerliyorum.

Art Theory'ye giriyorum ve köşedeki masama doğru yürüdüğümde Ryan çoktan orada, doğrudan bana bakıyor.

Ugh. Ryan ve arkadaşları gidip kendilerini becerebilirler.

Yanına oturuyorum ve çantamı masanın üzerine bırakıyorum.

"Jane-"

Sandalyemi öne doğru sürüklüyorum, söylemek istediği şeyi kesmek için yere sürtüyorum.

"Lütfen, sadece-" diye devam ederken bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Çantamdan ders kitabını alıp önüne koyuyorum, nasıl olsa paylaşmak zorunda kalacağımı düşünerek.

"Sadece istiyorum-" Tekrar deniyor.

"Bana bir iyilik yap," diye çıkışıyorum. "Eğer her derste yanımda oturmakta ısrar edeceksen, lütfen benimle konuşmaz mısın?"

Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve başka bir şey söylememek için çabaladığını görebiliyorum.

Kesinlikle gerekli olmadıkça onunla daha fazla temas kurmak istemediğim için bakışlarımı kaçırıyorum.

Uzun zamandır böyle kötü bir gün geçirmemiştim ve bitmesi için sabırsızlanıyorum.

Günüm daha iyi geçmiyor ve bir sınıftan diğerine geçtikçe ve Ryan yanımda oturmaya devam ettikçe, hayal kırıklığım artmaya devam ediyor.

Belki de kabul töreni tüm gün sürüyordur? Berbat bir şey.

Okul bittiğinde, bugün yaşadığım tüm gerginlikten dolayı bitkin düşmüş oluyorum.

Diğer öğrencilerle birlikte binadan çıktığımda buz gibi bir rüzgâr yüzüme tokat gibi çarpıyor. Ceketimi daha sıkı sarıyorum ve öğleden sonralarımı geçirmeyi tercih ettiğim Fish Creek Falls'a doğru beş millik yürüyüşe başlıyorum.

Umarım yarın da bugünün tekrarı olmaz.

Ormandan birkaç dakika uzaklaştığımda, yoldan bir arabanın geldiğini duyuyorum. Kendimi fark ettirmemek için sık çalıların ve ağaçların arasına daldım.

Kahverengi bir kamyon geçiyor ve direksiyonun arkasındaki Ryan'ı fark ettiğimde kalbim bugün zilyonuncu kez duracak gibi oluyor.

Robert'la takılır diye düşünmüştüm. Bu kadar uzakta ne işi var?

Başımı sallayarak ormana giriyorum, şelaleye ulaşana kadar insanların neredeyse hiç kullanmadığı bir patikadan ilerliyorum.

Oturuyorum ve kollarımı kaval kemiklerime dolamadan önce dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

Tüm o berbat günü kafamda tekrar tekrar canlandırırken bir iç çekiyorum.

Tanrım, umarım yarın daha iyi olur.

Ryan / Raighne

BUGÜN PLANLANDIĞI GİBİ GİTMEDİ ve çok sinirliyim.

Nerede yanlış yaptığımı ve Alchera'nın bana neden kızgın olduğunu bilmiyorum. Neden kızgın olduğunu öğrenebilmek için onun zihnine girmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Kamyonetime doğru yürürken bir grup kız ve erkek bana yetişti.

"Hey, dostum," diye sesleniyor adamlardan biri, "bekle."

Ayrılmak için acele ederken, gruba sabırsız bir bakış attım.

"Ben Robert," diyor grubun lideri, "ve bunlar da benim arkadaşlarım." Kolunu, bu sabah bana kendini tanıtan Megan'a doluyor.

Megan baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana bakarken Robert'ın yanına doğru eğiliyor.

Bu saçmalık için zamanım yok.

"Hey," diye mırıldanıyorum, Dünya'daki konuşma tarzlarına sadık kalarak.

"Kendini tanıtmayacak mısın?" Robert soruyor. "Ryan Jackson," diye cevap veriyorum, ses tonum hızlı.

Çenemi kaldırarak kamyonuma doğru yürümeye devam ediyorum.

"Bizimle takılmak istemiyor musun?" Megan sesleniyor.

"Hayır." Onlara değerli zamanımdan bir saniye bile ayırmadan sürücü kapısını açtım ve direksiyonun arkasına tırmandım.

"Az önce bunu o mu yaptı?" Megan'ın nefes nefese kaldığını duyuyorum. "Onun kaybı, bebeğim," diye mırıldanıyor Robert.

Onlara baktığımda Robert'ın yüz hatlarının kibirli bir ifadeyle gerildiğini görüyorum, sanki bana karşı gerçekten bir şansı olduğunu düşünüyormuş gibi gözlerinde öfke kaynıyor.

Neredeyse kıkırdayacaktım. Bir avuç genç tarafından rahatsız edilmek için iki yüz yıldan fazla yaşamadım. Çok daha büyük endişelerim var.

Alchera'nın benim yanımda rahat hissetmesini sağlamanın bir yolunu bulmak gibi, böylece seçilmişlerle ilgili görüşleri başlamadan önce onu eve götürebilirim.

Kamyonetime okuldan uzaklaştırırken Robert ve arkadaşlarını çabucak unutuyorum ve düşüncelerim bugün bana soğuk davranan sorumluma dönüyor. İlk başta ilerleme kaydettiğimi sanıyordum ama birdenbire bana karşı değişti ve bunun nedeninden emin değilim.

Boş zamanlarının çoğunu şelalenin yanında geçirmeyi sevdiğini biliyorum ama öylece ortaya çıkamam çünkü ürkütücü görünür.

Bir lokantada durup hamburger ve patates kızartması sipariş ediyorum ve kamyonetimde yiyorum. Aşırı yağlı yemeğimi bitirdikten sonra motoru tekrar çalıştırıyorum.

Şehir dışına çıkarken düşüncelerim Alchera'nın etrafında dönüyor ve eve dönme konusunda ona yaklaşmadan önce arkadaşlığını kazanmam gerektiği sonucuna varıyorum.

Evime. Dünya'da sadece üç gün kaldım ve Vaalbara'ya dönmeye hazırım.

Burada her şey farklı. Hızlı tempo. İşlenmiş yiyecekler. Kirli hava. Birbirini umursamayan insanlar. Liste sonsuz uzunlukta.

Herkes telefonlarına bakmaya devam ediyor ve etraflarında olup bitenlere neredeyse hiç dikkat etmiyor.

Daha da kötüsü, şehrin hemen dışında bir motelde kalıyorum. Pire istilasına uğramış ve odaya her girdiğimde kendi evimi özlememe neden oluyor.

Alchera bugün neden bana kızgındı?

Bir kez daha, bir yolu dönerken aklıma bir düşünce geliyor ve cevap için onun zihnine girmek istiyorum.

Babamla çalıştığım onca yıl boyunca çok şey öğrendim. Bana nasıl dövüşüleceğini öğretti. Düşüncelerine izinsiz girerek sorumlumun mahremiyetini nasıl ihlal etmeyeceğimi, daha çok duygularına nasıl odaklanacağımı. Sadece ondan bir sıkıntı hissettiğimde zihnine girmem kabul edilebilir.

Bana onu yalnız bırakmamı söylediğinde düşüncelerini dinlemememin tek nedeni buydu.

Lanet olsun, bu her şeyi çok daha kolaylaştırırdı.

Hayır. Seni zihninde hissedebilir ve bu onu korkutur.

Artık Dünya'da Alchera ile birlikteyim ve onun mutlu olmaktan çok uzak olduğu gün gibi ortada. Onu bir kez bile görmedim

Gülümsüyor ve diğer öğrencilerle pek etkileşime girmiyor.

Aslında saklandığı, çevresine uyum sağlamaya çalıştığı hissine kapılıyorum.

Bana pek iyi gelmiyor. Kendini güvende hissetsin diye Alchera'ya sarılmak istiyorum ama şu anda bunu denersen kendini kaybedeceğinden eminim.

Kamyoneti başka bir yola çevirirken içimi çektim ve ileride Alchera'nın çalıların arasına girdiğini gördüm.

Başımı sallayarak, toprak yola sapmadan önce yanından geçiyorum. Kamyoneti iki büyük ağacın arkasına park ediyorum ve inerek Alchera'nın şelaleye ulaşmak için kullandığı patıkaya doğru koşuyorum.

Yaklaşıp suyun sesini duyduğumda patikadan sapıyorum ve Dünya'ya geldikten sonra arkasına saklandığım büyük ağacı bulup havuzun yanında Alchera'yı görüyorum.

Bacaklarını yukarı çekmiş ve kollarını kaval kemiğine sarmış bir şekilde oturuyor, bildiğim güçlü ölümsüzden daha kırılğan görünüyor.

Duygularına odaklanıyorum ve okulda olduğundan çok daha sakin olduğunu hissederek rahat bir nefes alıyorum.

Gözlerim yüzünde geziniyor ve bir anlığına güzelliğini içime çekiyorum. İksirin cazibesi geçtiğinde ve insan maskesi düştüğünde düpedüz enfes olacak. Ayrıca biraz daha yaşlı görünecek çünkü yakında yirmi bir yaşına girecek, sandığı gibi on sekiz değil.

Kahretsin, alışması gereken çok şey var.

Keşke ona gidip her şeyi açıklayabilsem ve aramızdaki bağı anlatabilsem.

Bunun yerine, gece etrafımızda çökmeye başlayana kadar onu izlemekle yetiniyorum.

Alchera ayağa kalkıp derin bir nefes verdiğinde, kollarım ona sarılıp rahatlatmak ve güç vermek için ağlıyor.

Jane / Alchera

Uyandığımda neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

"Ne oluyor be?!" Üzerime eğilmiş olan Molly'ye dik dik bakarken sesim uykudan kalınlaşmıştı.

Asıl şok edici olan, çoktan giyinmiş ve okul için hazır olması.

Saatimi görebilmek için sol bileğimi gözlerime yaklaştırıyorum. İşe yaramıyor çünkü yeni uyandığım için görüşüm bulanık.

Molly'ye homurdanıyorum, "Saat kaç?"

"Altıyı on geçiyor." Yatağımın kenarına oturdu. "Erken kalktım, sen hazırlanırken konuşabiliriz."

Ona bakıyorum, aklını kaçırdığından tamamen eminim.

Yataktan kalkıp dolaba doğru yürürken, "Hiç erken kalkmıyorsun. Kendini iyi hissediyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Ben iyiyim." Yapılmamış yatağымda bağdaş kurup otururken bana beklenti dolu bir gülümseme veriyor.

Sabahın erken saatlerindeki bu ziyaret benim için iyi bir şey ifade etmiyor.

Bebek yeşili bir kazak, kapüşonlu bir tişört ve bir kot pantolon aldım.

"Kat kat giyinmenin nesi var?" diye soruyor. "Kat kat giyinmeyi severim," diye homurdanıyorum.

"Ve dışarısoğuk." "Yazın da kat kat giyiniyorsun. Neden?" Bunun için çok erken.

"Çünkü ben istiyorum," diye tersliyorum ona kaşlarını çatarken. "Bunu sabahın köründe yapmak zorunda mıyız gerçekten?"

Bana sırtarak başını sallıyor. Sesi neredeyse bir mırıltıya benziyor, "Ryan neden senin yanında oturuyor?"

her ders?"

Gerçekten mi? Beni Ryan'ı sormak için mi uyandırdı?

Sırf Robert ve arkadaşlarının beni aptal yerine koymaya çalıştığını hatırlatmak için bu kadar erken kalktığına inanamıyorum.

İçimi çekerek, "Bu bir eşek şakası, o yüzden arkanıza yaslanın ve Ryan'ın kabul törenini tamamlamasını izleyin. Sonra da erkek arkadaşın ve onun salak arkadaşlarıyla birlikte gülebilirsiniz."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve yüz hatları ciddileşiyor. "Sana asla gülmem, bunu sen de biliyorsun. Ayrıca, bunun bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim. Robert sana kötü davranmaz."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Bundan emin misin?"

"Robert'ı senden daha iyi tanıyorum," diyor Molly savunmaya geçerek, erkek arkadaşını korumak için acele ediyor. Yatağımdan kalktı. "Ben gidip biraz kahvaltı edeceğim. Aşağıda görüşürüz."

Sanki suçluluk duygusu onu odadan dışarı itiyormuş gibi bir anda kapıdan çıktı.

Robert'ın kendisini Megan'la aldatan ve okuldaki çocukların yarısına zorbalık yapan bir piçten başka bir şey olmadığını ne zaman öğrenecek? O bir bela, ama yine de tüm tehlike işaretlerini görmezden geliyor ve onunla kalıyor.

Sabah rutinimi hızlıca yerine getiriyorum ve giyindikten sonra mutfağa gidiyorum.

Molly bir dilim kızarmış ekmek yemeyi neredeyse bitirdi ve lokmalar arasında duraklayarak, "Gitmeden önce kahve almak için bir dakikan var" dedi.

"Okula gitmek için neden bu kadar acele ediyorsun?" diye sordum.

"Robert Megan'la flört edip duruyor, ben de aynısını Ryan'la yaparak ona borcumu ödemek istiyorum."

Robert Megan'la flört etmekten fazlasını yapıyor ama Molly'nin görmezden gelmekten yorulduğunu duyduğuma sevindim.

Gözünü Ryan'a diktiği için göğsümde mutsuz bir sızı oluştuğunda kaşlarımı çatıyorum ve

İstenmeyen duyguları uzaklaştırır.

Kendime bir fincan kahve yapıyorum, çabuk yutabilmek için fazladan süt ekliyorum.

Bardağı durulayacak vaktim yok ve Molly'ye yetişmek için aceleyle mutfaktan çıkıyorum.

Okula giderken ikimiz de sessizdik. Robert ve arkadaşlarının bana yapmaya çalıştığı şaka her neyse umarım bitmiş ve sona ermiştir. Dünün tekrarı için havamda değilim.

Molly okuldaki en iyi park yerlerinden birine sahip, girişe yakın bir yerde. Arabayı durdurduğunda, Ryan'ın kamyonetinin diğer ayrılmış park yerlerinden birini aldığını fark ediyorum.

Evet, kesinlikle onlardan biri.

Arabasından olabildiğince hızlı inerek Molly'ye "Sınıfta görüşürüz" diyorum.

Ev ekonomisi binasına ulaşmak için çimenlik alanda aceleyle ilerlerken başımı eğiyorum.

Umarım Ryan bu sınıfta olmaz, çünkü çocuklar bunun yerine başka bir şey alma seçeneğine sahipler.

"Bekle," dediğini duyuyorum Ryan'ın, yanıma gelmeden önce sesi biraz temkinli geliyor. "Günaydın."

Ateş et.

Onu görmezden gelmeyi düşünüyorum ama sonra pes ediyorum ve "Hey, Ryan" diye mırıldanıyorum.

"Nasılsın?" diye sorarken gözlerini yüzümde hissediyorum.

Bunu gerçekten yapacak mıyız?

Omuzlarımı dikleştirerek yürümeyi bırakıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Neden benimle konuşuyorsun? Bunu sana çocuklar mı yaptırdı? Çünkü onlara bu şakaya bir daha kanmayacağımı söyleyebilirsin. Eğlence bitti."

Başını sallarken gözlerini bana diyor. "Şaka falan yok. Seninle konuşuyorum çünkü istiyorum."

Şu anda gerçekten ciddi olduğunu ve hatta biraz üzgün görüldüğünü fark ettiğimde, yelkenlerimin rüzgarı kesiliyor.

"Neden ben?" Ben durduramadan soru ağzımdan çıktı.

Yüzümün renginin değiştiğini hissediyorum, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum ve botlarıma bakmak için başımı eğerken neredeyse boynumu burkuyorum.

Ryan bir adım daha yaklaşıyor ve gözlerim okulun seçkinlerinin giymeyi tercih ettiği gibi tanınmış bir marka olmayan, yıpranmış botlarına kayıyor.

Onun hakkında yanılıyor muyum?

"Şehirde yeniyim ve bir arkadaşla ihtiyacım var," diyor. "O arkadaşın sen olacağını umuyordum." Bana söyledikleri karşısında o kadar şaşıyorum ki, "Hangi adamlardan ve hangi şakadan bahsediyorsun?" diye sorduğunda neredeyse kaçırıyorum.

Bir kez daha, gözlerimin kendi aklı var ve yüzüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Hâlâ kaşlarını çatıyor ve hatta biraz sinirli görünüyor.

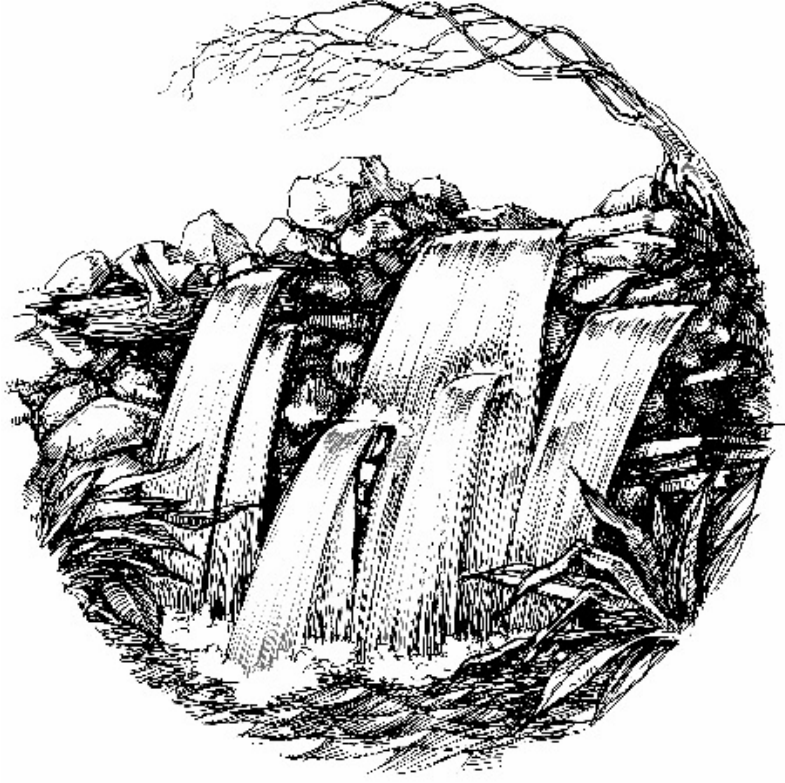
Ev ekonomisi binasına doğru bakıyorum, sonra "Önemli bir şey değil. Sadece Robert ve arkadaşları." Ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Gitmem gerek, yoksa geç kalacağım. Görüşürüz."

"Biyolojide görüşürüz," diye mırıldanıyor Ryan, ben uzaklaşmaya başlarken gözleri benden ayrılmıyor.

Sınıfa ulaştığımda ana girişe doğru dönüp bakıyorum ve Ryan'ın hâlâ bana baktığını görüyorum. Sıradan davranmaya çalışıyorum ama sonra kızların çoğunun onunla benim aramdaki etkileşimi izlediğini fark ediyorum.

Evet, Ryan benimle konuşuyor. Kalbinizi yiyin kızlar.

Bölüm 3

Jane / Alchera

Molly yanıma oturduğunda daha koltuğa oturmamıştım.

Ne olacağını bildiğim için gözlerimi deviriyorum. "Önce önüme oturdun, şimdi de yanıma oturuyorsun. Senin için büyük bir adım Molly. Arkadaşlarının ne düşüneceğinden korkmuyor musun?"

"Atlatırlar." Neredeyse kucağıma oturacak. "Dökül bakalım."

Başımı sallıyorum ve Ryan'la aramızda ne olduğunu öğrenme hevesine gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Sadece merhaba dedi. Popüler olan sensin. Neden gidip onunla kendin konuşmuyorsun?"

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Öncelikle, bir kız bir erkeğe yaklaşmaz. Bu beni çaresiz gösterir."

Okuldaki herkes arasında bir tek seninle ilgileniyor. Görünüşe göre Robert'ın onlarla takılma davetini reddetmiş."

Yani rol yapmıyor muydu? Ryan gerçekten benimle arkadaş olmak istiyor.

Vay anasını.

Bu bilgi karşısında afalladım ama tepkimi Molly'den saklamayı başardım.

Ona sırtıyorum. "Zeki ve zevkli birine benziyor."

Molly benim oyunuma kanıyor ve verdiği haberin beni nasıl şaşkına çevirdiğini görmüyor.

"Ah, hiç yardımcı olmuyorsun," diye tersliyor beni.

Ayağa kalkarak, Ryan hakkında neler öğrenebileceğini merakla bekleyen sadık takipçilerinin yanına döner.

Ders sırasında Molly'nin söylediklerini ve hayatımda gördüğüm en seksi adamın benimle takılmak istediğini düşünmeden edemiyorum.

Zil çalıyor ve bir sonraki dersime doğru yürürken tüm öğrencilerin bana baktığını hissediyorum.

Tanrım, odaklanacak yeni bir şey bulmaları biraz zaman alacak.

Biyolojiye girdiğimde Ryan masamızda oturmuş, parmaklarını sabırsızca tahtaya vuruyordu ama beni gördüğü anda gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

Şimdi kendimi bok gibi hissediyorum. Belki o da benim gibi arkadaş edinmekte zorlanıyordur.

Yaklaştığımda ayağa kalktı ve sandalyemi çekti. Bu centilmence jest karşısında şaşkına dönerek olduğum yerde kalakaldım.

Vay anasını, sadece seksi değil, aynı zamanda bir centilmen. Bir dakika. Hala uyuyor ve rüya mı görüyorum?

Bu berbat olurdu.

Neredeyse kendimi çimdikleyecektim ama "Teşekkürler" diye mırıldanarak yerime geçmeden önce bu dürtümü bastırdım.

"Rica ederim," diyor ve tekrar oturuyor.

Yavaşça nefes alıyorum ve Molly'ye baktığımda onun ve sınıftaki diğer kızların bize baktığını görüyorum.

tam ve mutlak bir kafa karışıklığı.

Evet, ben ve onlar.

Neler olduğu ve Ryan'ın neden bana ilgi gösterdiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Tecrübelerime göre, yakışıklı erkekler genellikle sığ ve kibirli olurlar, ama Ryan söz konusu olduğunda durum böyle değil gibi görünüyor.

Bay Clayton ertesi gün yapacağımız kurbağa diseksiyonu hakkında broşürler dağıtmaya başladı.

Kendime not. Yarın Bio'yu bırak.

Ders boyunca insanların bizi dikizlediğini hissediyorum ve bu sinirlerimi bozmaya başlıyor.

Bir sınıftan diğerine geçerken herkesin fısıldaştığını duyabiliyorum ve Ryan'ın bana yakın durması da buna yardımcı olmuyor.

Öğle yemeği için zil çaldığında rahat bir nefes alıyorum ve eşyalarımı toplarken Ryan "Öğle yemeğinde seninle takılabilir miyim?" diye soruyor.

Bakışlarım yüzüne yöneliyor ve bana gülümsediğini gördüğümde içimde tuhaf şeyler oluyor, özellikle de midemde bir kelebekler kaleydoskopunun deli gibi çırpındığı bölgede.

"Elbette" diye fısıldamadan önce zorlukla yutkunuyorum. "Önden buyurun." Önce ben yürüyebileyim diye geri çekildi. Bu adam hangi masaldan kaçtı?

Kafeteryaya doğru ilerlerken hemen yanımdaki Ryan'ın aşırı derecede farkındayım ve bu çok bunaltıcı.

Zaten öğrencilerle dolu olan kafeteryaya girerken yemek bölümünü işaret ediyorum. "Buradaki yemekleri sevmiyorum ama yiyecek bir şeyler almak ister misin?"

Başını sallıyor. "Ben iyiyim."

Çıkışa doğru başımı sallıyorum. "Dışarıda oturmayı seviyorum. Dışarısı kalabalık değil."

Ryan kapıdan çıkarken beni takip ediyor ve benim küçük köşeme geldiğimizde, "Güzel bir gün," diyor.

"Evet, çok soğuk değil."

"Seninle takılmama izin verdiğin için teşekkürler," diye mırıldanıyor, derin sesi kalbime bir şeyler yapıyor.

Oturduğumda, karşımdaki koltuk yerine yanımdaki yeri alıyor.

Kalp atışlarım yeniden hızlanıyor ve bende uyandırdığı tüm heyecan verici duygularla başa çıkmakta zorlanıyorum.

Daha önce hiçbir erkekle ilgilenmemiştim ve günün sonunda Ryan'a fena halde vurulacağıma dair bir his var içimde.

Ne diyeceğimi bilemeden, dalları çıplak iki söğüt ağacına bakıyorum. Genellikle yazın bolca gölge verirler.

"Sadece arkadaş olmak istiyorum," diyor aniden ve kaşlarım birbirine çarpıyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Ondan etkilendiğimi belli ettim mi?

"Daha fazlası olmak istediğimi söylemedim," diye mırıldanıyorum. Ryan'ın gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Demek istediğim bu değildi.

Sadece seni daha rahat hissettirmeye çalışıyorum. Tepelere doğru kaçacakmış gibi görünüyorsun."

O kısmı doğru. Tüm vücudum gergin. Yalnız kalmaya o kadar alışmışım ki kendimi tamamen dışlanmış hissediyorum.

Ona başımı salladım, sonra da itiraf ettim: "Neden havalı insanlarla takılmadığınızı anlamıyorum. Benimle oturmaya devam edersen itibarınızı kaybedeceksin. Yanlış kişiyle takılıyorsunuz."

Yüzündeki çatık kaşlar kararıyor. "Sende yanlış bir şey görmüyorum ve başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil."

"Tamam" diye mırıldanırken ona kocaman gözlerle bakıyorum.

Ryan çarpık bir gülümsemeyle bacaklarımı jöleye çeviriyor ve sinirlerimi ılık hızıyla çözüyor.

Yüce Tanrım. Bana öyle bakma. Aşırı ısınacağım.

"Arkadaşlık konusunda pek iyi değilim," diye itiraf ediyorum. "Ben yalnız biriyim, bu yüzden çok garip olduğumda şaşırmayın."

Sanki içimi görmeye çalışıyormuş gibi delici bir bakış atıyor ve bu beni daha da tedirgin ediyor. Ellerimi kıpırdatmaya, kapüşonumun eteklerini çekiştirmeye başlıyorum.

Garip bir kıkırdamayla itiraf ediyorum, "Bunların hepsi benim için yeni. Ne hakkında konuşacağımı bile bilmiyorum."

Ryan boğazını temizliyor. "Sadece birbirimizi tanımaya çalışacağız." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bana etraflı gezdirebilirsin," diye ekliyor.

Ryan'dan gelen bir başka ateşli sırtış midemi sıkma döngüsüne soktu.

"Çok heyecanlanma," diye mırıldandım. "Görecek pek bir şey yok ve ben aslında oldukça sıkıcıyım."

"Buna ben karar vereceğim," diye kıkırdıyor.

Kahretsin, baş edemeyeceğim kadar ateşli.

"Yani..." "Ailen neden o kadar yer varken Steamboat Springs'e taşındı?" diye soruyorum.

"İşle ilgili," diye belli belirsiz cevap veriyor.

"Yine de berbat olmalı." Pencereden kafeteryaya bakıyorum ve herkesin bize baktığını görüyorum. "Eski okulunu ve arkadaşlarını özleyor olmalısın."

Ryan omuz silkiyor ve neye baktığımı görmek için başını çeviriyor. "Onlara aldırma."

"Herkes bize bakarken zor oluyor," diye mırıldanıyorum. "Onlar önemli değil."

Gözlerim yüzüne kayıyor ve yüz hatlarını sıkılaştıran ciddi ifadeyi yakalıyorum.

"Gerçekten umurunda değil mi?" diye sordum. "Hiç umurumda değil."

"Vay canına." Bir kahkaha patlattım. "Keşke ben de senin kadar özgüvenli olsaydım."

Zil teneffüsün bittiğini işaret ediyor. Ayağa kalkarak Ryan'ın benden bir adım önde İspanyolca sınıfımıza doğru yürümesine izin veriyorum.

Birbiri ardına, diğer öğrencilerden hoş olmayan yorumlar duyuyorum.

"Yeni adamın o ucubeyle ne işi var?" "Onda olup da bende olmayan ne var?"

"Kör mü?"

"Adam kızlarını vanilya gibi seviyor olmalı."

Ryan'a bakıyorum, onları duyup duymadığını merak ediyorum.

Öyle olmalı, fikirleri konusunda pek de ketum davranmıyorlar.

Ama onlardan en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyor.

Dün biri bana çekici bir adamın gelip arkadaşım olmayı talep edeceğini söyleseydi, ona kimin çorabını içtiğini sorardım.

Yine de buradayım, herkes bizim hakkımızda çılgınca konuşurken ben onun bir adım gerisinde yürüyorum.

Ryan / Raighne

Kendime sürekli diğer öğrencilere karşı öfkelenmem gerektiğini söylemem gerekiyor.

Alchera hakkında söylenenleri duymak göğsümde öfke kabarcıkları oluşturuyor.

Sadece bir buçuk gündür bu okuldayım ve Alchera'nın neden hiç arkadaşı olmadığını anlamaya başlıyorum.

Hiçbiri ona layık değil.

Jane. Burada ona Jane deniyor.

Onu Jane olarak düşünmek zor çünkü o benim için her zaman Alchera'ydı.

Sadece onun yanında hata yapma.

Sınıfın kapısına vardığımızda yana çekilip Alchera'ya önce girmesi için işaret ediyorum. İçeri girerken hiç düşünmeden elimi sırtının alt kısmına koyuyorum.

Ona tekrar dokunduğumda rahatlatıcı bir sıcaklık koluma yayılıyor ve tüm bedenimi sarıyor. Hissedebiliyorum

Bağımız göğsümde titreşiyor ve ona uzanıyorum, bağlanmak için çaresizim.

Oturabilmesi için elimi ondan çekmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum ve onun yanına oturduğumda gözlerim sınıfın geri kalanında geziniyor.

Öğrenciler bize meraklı ve şaşkın bakışlar atmaya devam ediyor ve ben neredeyse tedirgin bir hırıltı çıkarıyorum.

Başımı Alchera'ya çevirerek, "Okuldan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyorum.

Çantasından gerekli ders kitabını çıkarırken omuz silkiyor. "Hiçbir şey. Neden?"

"Bana şehri gezdirmek ister misin?"

Lütfen evet de.

Sorumu düşünürken gözlerim yüzüne yapışıyor, sonra cevap veriyor: "Sana gösterecek pek bir şey yok. En azından kasabada." Derin bir nefes alıyor, sonra ekliyor: "Ama seni kasabanın hemen dışındaki bir şelaleye götürebilirim. Tabii kısa bir mesafe yürümek senin için sorun değilse."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Yürüyüş yapmakta sorun yok."

Ağzının kenarı gülümsemeye başlıyor ama sonra öğretmen içeri giriyor ve Alchera derse odaklanıyor.

Önümüzdeki üç hafta içinde Dünya'dan ayrılacağımız için, öğretilenlere hiç dikkat etmiyorum.

Yan tarafa bakarak Alchera'nın eskiz defterini açmasını ve arada sırada resme bir şeyler eklemesini izliyorum.

Virtutes Şelalesi'nin taslağını ilk gördüğümde Janak ve Aster'in ona yaptığı büyü'nün geçtiğini ve anılarının geri geldiğini düşünmüştüm. Ama rüyasında bunu gördüğünü duymak beni endişelendirdi çünkü bu imgelemlerinin çoktan başlamış olabileceği anlamına geliyor.

Ona böyle bir şey olup olmadığını sorabileceğim kadar yakın değiliz ve eğer herhangi bir imgelem görmediyse, benim deli olduğumu düşünecektir.

Gözlerim Virtutes Şelalesi'nin havuzundaki adama kilitleniyor. Beni insan gibi gösteren iksirin cazibesi olmadan bir T'ye çizdi.

Bir imgelemden olmalı. Geldiğimi gördü.

Belki de onu yakalayıp zorla Vaalbara'ya geri götürmeliyim.

Hayır. Sabırlı ve nazik ol.

Günün kalan derslerine girerken canım çok sıkılıyor ve son zil çaldığında damarlarıma rahatlama doluyor.

"Sonunda," diye iç geçiriyor Alchera. "Hadi buradan çıkalım."

Koltuklarımızdan kalktığımızda çantasını tutup omzuma atıyorum. "Ben taşıyım."

Bana kuşkulu bir bakış atıyor ama koridora çıkıp kapıya doğru ilerlerken bir şey söylemiyor.

Koridora girer girmez bir kız "Jane, seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu.

"Ben Ryan'la takılacağım," diye cevap veriyor Alchera. "Sonra görüşürüz."

"Oh," diye yanıtlıyor kız, şok olmuş gibi görünüyor. "Ahh... Tamam. İyi eğlenceler."

Koridorda ilerliyoruz ve kızla aramızda duyma mesafesi kalmadığında Alchera, "Bu Molly. O benim üvey kardeşim."

Sadece başımı sallıyorum ve binadan çıktığımızda kamyonetimin olduğu yönü işaret ediyorum. "Şuraya park ettim."

Kamyona ulaştığımızda Alchera'dan gelen gergin bir enerji hissedebiliyorum ve ona baktığımda yüz hatlarının endişeli bir ifadeyle gergin olduğunu görüyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Kulağa garip gelen bir kıkırdama çıkarıyor. "Çok az tanıdığım bir adamla her gün bir kamyonete binmiyorum. Belki de şelaleye gitmeyi ertelemeliyiz?"

"Molly'ye benimle vakit geçireceğini söylemişsin. Eğer bir şey olursa, şüphelenecekleri ilk kişi benim."

"Doğru."

Yolcu kapısını açıyorum ve koltuğa doğru başımı sallıyorum. "Seçim sizin."

Alchera tereddüt ediyor ve bizi izleyen diğer öğrencilere omzunun üzerinden bakmadan önce gözleri yüzüme kayıyor. Bir saniye sonra kamyonetime tırmanıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Awo'ya teşekkürler.

Kabine binmeden önce çantasını kamyonun arkasına yerleştiriyorum ve motoru çalıştırdığımda ona gülümsüyorum. "Fikrini değiştirmedğin için teşekkürler."

"Beni öldürme yeter, sonra sorun yok," diye takılıyor.

"Benimle güvendesin," diye söz veriyorum.

Benim yanımdan daha güvende olacağın bir yer yok.

"Şelale dün gittiğin yolun hemen dışında." "Çalıların arasına daldığın zaman mı?" diye sordum.

"Bunu gördün mü?" diye soluk soluğa soruyor, boynunda ve yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor.

Kıkırdayarak başımı sallıyorum.

"Tanrım," diye inliyor. "Hiç de utanç verici değil." Bir süre sessiz kaldı, sonra "Orada ne yapıyordun?" diye sordu.

"Sadece biraz huzur ve sessizlik arıyorum."

"O zaman Fish Creek Falls'u seveceksin." Gülümsüyor ve sanki güneş üzerimde parlıyor gibi hissediyorum.

İyice düşünmeden yorum yapıyorum. "Çok güzel bir gülüşün var."

Anında tekrar garip bir ifadeye bürünüyor ve mırıldanarak pencereden dışarı bakıyor. "Teşekkürler."

Gittiğim her kilometrede hava daha da gerginleşiyor ve kamyonu park edebileceğim noktaya giden yola saparken Alchera, "Arkadaş olmak istediğini söylerken ciddi miydin?" diye soruyor.

"Evet." Dikkatimi tekrar yola vermeden önce ona bakıyorum.

"Yani hiçbir şey denemeyecek misin?"

Ne demek istediğini anlamadığım için "Neyi deneyeyim?" diye sordum.

Kamyonu yoldan çıkardım ve ağaçların yanında bir yer bularak aracı durma noktasına getirdim.

"Denemeyeceksin..." diye duraksıyor ve ona baktığımda yanakları pembeleşiyor, "şansına küs."

Ne sorduğunu anlamam bir anımı alıyor ve hemen başımı sallıyorum. "Hayır, seninle vakit geçirmemin nedeni bu değil."

Kapıyı itip açarken "Oh iyi," diye nefes alıyor. "Çünkü seni tekmelemekten nefret ediyorum."

Bir kahkaha patlattım çünkü gerçekten denediğini görmek isterdim.

Kamyondan indikten sonra Alchera'yı sevdiği patıkaya kadar takip ediyorum ve şelaleye ulaşana kadar ikimiz de sessiz kalıyoruz.

Alchera şelaleyi bir başyapıtmış gibi işaret eder. "Ta-da. Yalnızlık kaleme hoş geldiniz."

O bir çim parçasına oturduğunda, ben de yanına çöküyorum. Dizlerimi bükerek oturuyor, kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum.

Cevabı bildiğim halde, "Buraya sık gelir misin?" diye soruyorum.

"Elimden geldiğince sık," diye mırıldanıyor. Gözleri şelaleden ayrılıp bana dikiliyor. "Ee, Ryan Jackson, bana kendinden bahsetsene."

Ağzımın kenarı kalkıyor. "Anlatacak pek bir şey yok."

"Buraya taşınmadan önce nerede yaşıyordunuz? Ne iş yapıyordun? önceki okul nasıldı?"

Uygun cevaplarla hazırlıklı olarak, "Eskiden Boulder'da yaşıyordum ve bu okulla hemen hemen aynıydı" diyorum.

"Şehirde yaşamak nasıl bir şey?"

"Benim için çok meşgul," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Bu kasabadan ayrılmak için sabırsızlanıyorum" diye mırıldanmadan önce etrafımızdaki doğaya bakıyor.

Gözlerim onun yüzüne kilitlendi. "Neden?"

Bakışlarımla buluşmadan önce omuz silkiyor. "Hayatta bundan daha fazlası varmış gibi hissediyorum."

Çok daha fazlası var, şarjım.

Derin bir nefes alıyor, sonra yavaşça bırakıyor. Yüz hatlarında gergin bir ifade beliriyor. "Sınıftaki onca boş yer varken, oturmak için benim sıramı seçmenin sebebi neydi?"

Yalan söyleyemeyerek, "Yanına oturmak istediğim tek kişi sensin," diye cevap veriyorum. Gözlerinin içine bakarak ekliyorum: "Başka kimse ilgimi çekmiyor."

Kaşlarının arasında hafif bir çatıklık oluşuyor ve şüpheli görünüyor, ama az önce söylediklerim hakkında yorum yapmıyor.

Bana güvenmeyi öğreneceksin.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Hayatın boyunca burada mı yaşadın?"

"Sayılır," diye yanıtlıyor. "On üç yaşındayken bu şelalede bulundum." Devam ederken bana bakmıyor: "Burada ne yaptığımı kimse bilmiyor ve geçmişime dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Neredeyse beş yıl oldu ve ben hala hiçbir şey hatırlamıyorum."

Ses tonundaki hüznü duyunca mırıldandım, "Özür dilerim." Seninle gelmeliydim.

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Olan oldu. Belediye Başkanı Calder beni yanına alacak kadar nazikti, o yüzden o kadar da kötü olmadı. Aslında şanslıyım."

Cevabı duymak istediğim için "Sana iyi davrandılar mı?" diye soruyorum.

Bana bakmadan önce başını sallıyor. "Evet."

Awo'ya teşekkürler.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Bana sorgulayan bir bakış attı. "Neden?"

"Nedeni yok. Sadece sevindim."

Ağzının kenarı kalktı, sonra da "Ailen nasıl biri?" diye sordu.

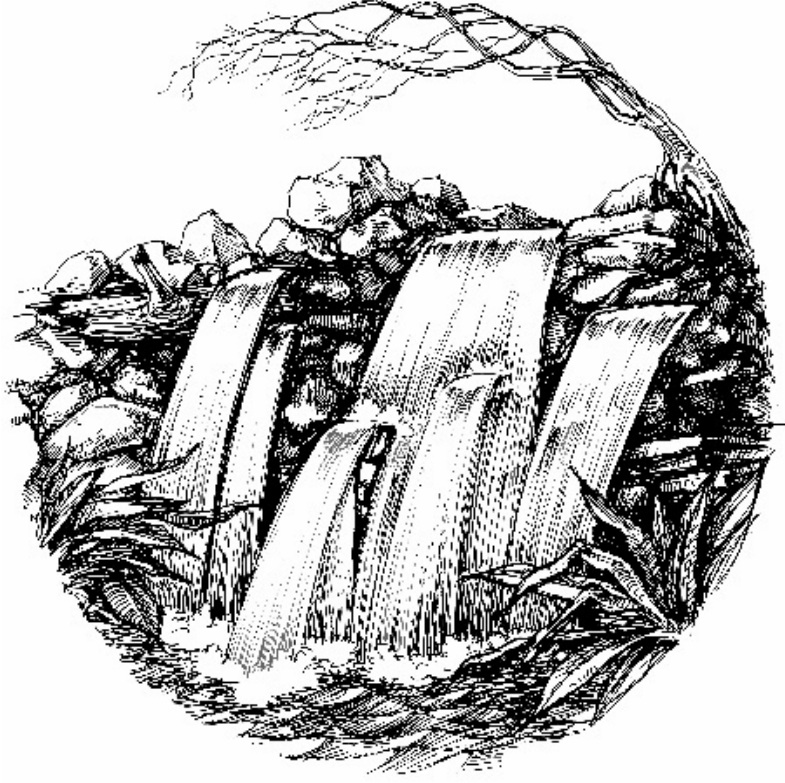
"Benim iki ağabeyim var. İkizler," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sadece biz ve babam varız. Annem ben küçükken öldü."

Alchera bana şefkatli bir bakış attı. "Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Sorun değil. Uzun zaman önce oldu."

Aramıza sessizlik çöküyor ve ben her saniyemi ona bakarak geçirmemek için mücadele ediyorum. İhtiyacım olan son şey onun benim bir sürüngen olduğumu düşünmesi.

Bölüm 4

Jane / Alchera

Bir parkta durduğum yerde alacakaranlık var. Kuş cıvıltıları yok, sadece etrafımda ölü, ürpertici bir sessizlik var.

Güçlü bir elektrik akımı havada cızırdarken vücudumdaki her bir tüyün diken diken olduğunu hissedebiliyorum.

Yukarı baktığımda, gökyüzünün çalkalanmaya başladığını, kirli gri bulutların başımın üzerinde toplandığını görüyorum. Bir nefes çekiyorum ve aniden bir ses patlaması oluyor. O kadar yüksek ki kulaklarım çınlıyor.

Kulaklarımı tutarken neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim ama gürültüyü engelleyecek kadar hızlı değildim. Kulaklarımdan kan damlamaya başlıyor ve parmaklarımdan arasından sızıyor.

Etrafımdaki ağaçların çığlıklarını duyabiliyorum ve yanık et kokusu alıyorum.

Her şey ölüyor!

Kalbim göğsümden sökölüyormuş gibi hissederken nefeslerim ayrılmış dudaklarımda patlıyor. Acı korkunç bir şekilde artıyor ve çığlık atmaya çalışırken daha önce hiç hissetmediğim bir korku beni tamamen sarıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve tekrar netleştğinde kendimi etrafımdaki her şeyin parçalandığı bir yolun ortasında buluyorum. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Etrafımdaki insanlar çığlık atıp ölürken, ben titreyen bir zeminde duruyorum, iliklerime kadar sarsılmış durumdayım.

Aman Tanrım!

Yeryüzü şiddetle sarsılır ve büyük toprak parçaları derin siyah boşluklar bırakarak yok olmaya başlar.

İnsanların ayaklarının altındaki zeminin çökmesini ve ölüme sürüklenmelerini çaresizce izliyorum.

Etrafımda beliren dehşet verici manzara karşısında kalbim göğsümden sıkışıyor. Sanki ayaklarım titreyen zemine yapışmış gibi hissediyorum. Nefes almakta zorlanana kadar korku ve panik beni sarıyor.

"Alchera!" Bir adamın seslendiğini duyuyorum.

Sesi tanıdık geliyor ve kim olduğunu görmek için arkamı dönmek istiyorum ama beni pençesine alan korku ve panikten kurtulamıyorum.

Korkunç bir kaos etrafımı sarıyor. Ağaçlar kökünden sökölüyor ve bir tanesi başımın yanından geçip gidiyor, bir dal yüzümü sadece birkaç santimle ısıkalıyor.

"Alchera, gitmeliyiz. Kahretsin!" Güçlü eller beni tutuyor ve sert bir göğse doğru sıkıca çekiyor. Rahatlatıcı bir sıcaklığın içime aktığını hissediyorum.

Kim olduğunu görmek için dönmeden önce, her şey merhametli bir şekilde kararıyor.

"Jane, uyan!"

Molly'nin beni sarsarken çıkardığı sesi duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ne?" Oturur pozisyona geçerken nefes nefese kaldım. "Uyan da konuşalım."

Gözlerim gülümseyen yüzüne odaklandığında, ona tokat atma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. "Tanrım, kadın. Beni bu kadar erken uyandıracaksan en azından kahve yapabilirdin."

Yorumumu duymazdan gelerek "Eve kaçta geldin?" diye sordu.

Yatağa yığıldım ve yastığıma gömülürken "10'u biraz geçiyor" diye mırıldandım.

"Bu kadar geç mi? Ryan'la birlikte miydin?" "Evet," diye mırıldanıyorum bir esnemenin ardından.

Sorgulanacak havada değilim.

"Bu seksi çocuk senden hoşlanıyor ve ben nedenini bilmek istiyorum." "Biz sadece arkadaşız."

Gördüğüm kâbusu hatırladığımda, uyku hissi kayboluyor.

Yataktan çıktım ve dedim ki, "Okula yürüyeceğim. Sen gidebilirsin."

Her zamanki gibi, görmezden gelindim.

"Dün gördüklerimden sonra, ikinizin arasında arkadaşlıktan başka bir şey olmadığına inanmamı mı bekliyorsun? Okuldan sonra ne yaptınız?"

Beni gerçekten kızdırmaya başladı. Çoğu zaman yalnız olmaktan, her sabah etrafımda birilerinin vızıldamasına alışmak çok zor.

"Takıldık ve lokantada bir şeyler yedik. Sadece arkadaş olmak istiyor, o yüzden bırak artık. Böyle devam edersen, o lanet herifle yattığıma yemin edebilirsin!"

Gülümsemesinin büyüdüğünü gördüğümde dudağımı ısırıyorum.

"Sadece üç gündür burada. Seks yapmamızın imkanı yok!" Başımı sertçe sallarken haykırıyorum. 'Get

"Aklını çukurdan çıkar."

"Peki. Bana her şeyi anlatma," diyor Molly kapıya doğru yürürken.

Odamdan çıkarken yüzündeki gülümseme, daha dersler başlamadan tüm okulun Ryan'la seks yaptığını düşüneceğini söylüyor.

Kahretsin. Batırdım.

Ryan'ın itibarının zedelenmesini istemediğim için aceleyle odadan çıkıyorum ve merdivenlerin başında Molly'ye yetişiyorum.

"Lütfen dedikodu yaymayın," diye yalvarıyorum. "Ryan iyi bir adam ve biz gerçekten sadece arkadaşız. Söz veriyorum."

Merdivenlerden inerken ağır bir iç geçiriyor. "Tamam, ama sadece Ryan'ın vereceğim partiye katılmasını sağlarsan sessiz kalacağım."

"Tamam," diye yalan söylüyorum çünkü Ryan'ın partilerden hoşlanıp hoşlanmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. "Ailenin partiden haberi var mı?"

"Tabii ki hayır," diye kıkırdıyor. "Stephen'a söyledin mi?"

Omuz silkiyor. "Evi yakmadığımız sürece ne yaptığımızı umursamadığını biliyorsun."

Başımı sallayarak yatak odama geri dönüyorum ve hızlıca güne hazırlanıyorum. En sevdiğim ceketlerimden birini omuzlarıma attıktan sonra çantamı alıp evden çıkıyorum.

Verandaya adımımı atar atmaz kış soğuğu yüzüme vuruyor ve kollarımı hızla göbeğime doluyorum.

Okulu bitirir bitirmez daha sıcak bir yere taşınacağım.

Düşüncelerim gördüğüm kâbusa dönüyor; son iki haftadır şelaleyle ilgili rüyalar gördükten sonra bu gerçekten rahatsız ediciydi.

Felaket ve tehlike çok gerçekçiydi.

Daha dur işaretine kadar yürümeyi başarmıştım ki tanıdık bir kamyon yanımdaki kaldırıma yanaştı.

"Günaydın. Bırakmamı ister misin?" Ryan soruyor, sabahın ilk saatlerinde çok sıcak görünüyor.

Arkadaşıma hayır diyemem, değil mi?

"Elbette." Tırmanış içine ve Kamyon, I gülümseme at onu. "Teşekkürler."

"Okula yürüyerek gittiğini bilmiyordum. Okuldan sonra seni alıp eve götürebilirim."

Bana soruyormuş gibi gelmiyor. Daha çok kararını çoktan vermiş gibi.

"Genelde Molly'yle giderim ama geç kaldım, o yüzden... evet, yolunuzdan sapmanıza gerek yok."

Tekrar sürmeye başladığında, "Yolumun dışında değil." diyor.

Onunla daha çok vakit geçireceğim.

"Tamam. Elbette. Bu harika olur."

Ağzının kenarından bir gülümseme yükseliyor ve kabul ettiğim için fazlasıyla memnun görünüyor.

"Yeterince sıcak mısın?" diye sorar.

"Evet, teşekkürler."

Okula giderken bir gün öncesini ve onunla takılmanın ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum. Garip bir şey olmadı ve aslında iyi arkadaş olduğumuzu görebiliyorum.

Bir arkadaşına sahip olma düşüncesiyle göğsüme sıcaklık damlıyor ve yüzüme mutlu bir gülümseme yayılıyor.

Her zamanki yerine park ettikten sonra, çimlerin üzerinden geçerek girişe d o ğ r u yürüyoruz.

Birlikte.

Tabii ki herkes fark eder. Ryan'ın küçük kasabamıza taşınması ve beni arkadaş olarak seçmesi bir süre manşetlerde yer alacak.

Diğer öğrencilerin fısıltılarını ve Ryan'ın bana ilgi göstermesinin delilik olduğunu düşündükleri için nasıl güldüklerini duyabiliyorum.

Hepsinin canı cehenneme. Ryan umursamıyorsa, ben de onlarla zamanımı harcamayacağım.

Ryan yanımda boğazını temizleyerek beni düşüncelerimden koparıyor. Yüzüne baktığımda derin düşüncelere dalmış görünüyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum.

Fısıldaşmaları duyuyor mu?

Tüh. Belki de bu onu etkiliyordur ve benimle arkadaş olmayı yeniden düşünüyordur.

Ugh. Umarım durum böyle değildir. Bu büyük, şişman, kıllı eşek topları berbat olurdu.

Umursadığım için üzgünüm. En kötüsü de Ryan'dan hoşlanıyorum.

Hem de çok.

Tamam, ona karşı hafif bir aşk besliyor olabilirim ve diğer öğrencilerin onu bana karşı kışkırtmasını istemem.

Sınıfa girdiğimizde herkesin bize doğru sinsi bakışlar atması şaşırtıcı değil.

Tüm bu ilgiyi görmezden gelmeye çalışıyorum ve yerime oturduktan sonra eskiz defterimi çıkarıyorum. Tam üzerinde çalıştığım sayfayı çevirirken, görüşüm bulanıklaşıyor.

"Alchera, konuşmamız gerek. İkimiz de söylenmese daha iyi olacak şeyler söyledik ve sen de çok yorucu bir gün geçirdin."

Rüyamdaki sesin aynısı. Çok tanıdık geliyor, neredeyse Ryan'ınki gibi, ama bu ses çok uzakta ve çok daha derinden geliyor.

Etrafıma baktığımda kendimi bir yatağın üzerinde yatarken buluyorum, sanki bir yük treni çarpmış gibi hissediyorum. Yorgunluk, hayal kırıklığı ama en çok da öfke gibi duygular içimi kaplıyor.

"Raighne, beni rahat bırak," diye iç geçirdim. "Senin hakaretlerini daha fazla dinleyecek gücüm kalmadı."

"Alchera, lütfen anla."

Ayağa kalkıp kimin konuştuğunu görmek için arkama bakacaktım ki bir elin elimi tuttuğunu hissettim.

Bir sarsıntıyla gerçekliğe geri dönüyorum. Hissettiğim ilk şey, Ryan'ın dün bana dokunduğu andaki sıcaklığın koluma ve hızla vücudumun geri kalanına yayılması oluyor.

Zihnindeki bulanıklığın bir kısmı dağılıyor ve az önce olanları anlamlandırmaya çalışırken gözlerimi kırptırıyorum.

"Jane?" Ryan fısıldıyor, elimi sıkarken sesi endişeyle geriliyor.

Az önce sınıfta uyuyakaldığımı fark ettiğimde kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Az önce ne oldu öyle?

Bu bir rüya mıydı yoksa başka bir şey mi?

Alchera. İsim tanıdık geliyor.

"Jane, iyi misin?" Ryan diğer elini yüzüme uzatıp parmaklarıyla çenemi tutarken soruyor.

"Ben iyiyim" diye mırıldanarak hızla uzaklaşıyorum.

"İyi görünmüyorsun. Neler oluyor?" Ryan diğer öğrencilerin duymaması için sesini alçak tutuyor, ki bunu gerçekten takdir ediyorum.

Başımı sallayarak garip rüyanın bende bıraktığı sersemlik hissinden kurtulmaya çalışıyorum.

"Ben iyiyim. Sadece hayal kuruyorum." Gülümsemeye çalışıyorum ama yarım yamalak bir çaba gibi görünüyormalı.

Hangisinin beni daha çok şaşırttığından emin değilim, az önce gördüğüm rüya mı yoksa Ryan'ın benim için endişelenmesi mi? Her iki durumda da göğsüme bir utanç çöküyor.

Gözlerim elimi tuttuğu yere takılıyor ve kaşlarım havaya kalkıyor.

"Jane. Ryan. Ön tarafa dikkat!" Bayan Woods gözlüklerinin üzerinden bize bakarak tersledi.

Tüm sınıfın önünde azarlandığım için yüzüm alev alev yanıyor.

"Öğle yemeğinde konuGuruz," diye fısıldıyor Ryan ellerimizi masanın altından geçirip kalçasının üzerine koyarken.

Ryan'ın parmaklarının benimkilere dolandığı yere bakarak başımı sallıyorum.

Vay anasını.

İlk dersimiz çok hızlı geçiyor ve biyolojiye gitmek için koridora çıktığımızda Ryan elimi bırakmıyor.

Bu bizim bir çift olduğumuz izlenimini verir ki bu da zaten tüm okula yayılmış olan dedikoduları daha da körükler.

Dur bakalım. Biyoloji.

Zavallı bir kurbağayı kesip açmamın imkanı yok. Dersi asmayı planlıyordum ve bir şekilde Ryan'ın elimi bırakmasını sağlamalıyım ki ortadan kaybolma numarası yapabileyim.

Kalabalık koridordan geçerken dikkatini çekmek için Ryan'ın elini çekiştiriyorum.

Olduğu yerde durdu, neredeyse koluna çarpıyordum.

Eğiliyor ve bir an için bana bu kadar yakın olmasından dolayı telaşlanıyorum. "Neyin var?"

İpeksi, koyu kahverengi saçlarının telleri alnına doğru hafifçe sarkıyor ve çılgınca bir an için saçlarını taramak istiyorum.

Boğazımı temizledikten sonra gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Bir kurbağayı kesip açamam. Biyolojiye geçiyorum."

"Tamam," diyor, sesi nazik.

Gözlerim yüzüne kayıyor, ama o çoktan arkasını dönmüş ve beni çıkışa doğru çekiştiriyor.

Binadan çıktığımızda soğuktan titriyorum. Ryan elimi bırakıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni tam yanına çekiyor.

Şaşıyorum, ama sonra vücut ısısı beni ısıtmaya başlıyor ve ben de buna izin veriyorum. Kamyonetine vardığımızda yolcu kapısını açıyor ve kapatmadan önce binmemi bekliyor.

Kamyonun önünden geçerken bakışlarım onu takip ediyor ve bir kez daha ne kadar çekici olduğunu fark ediyorum.

Otuz dakika boyunca elimi tuttu.

Arkadaşlar el ele tutuşmaz. Değil mi?

Birkaç saniyeliğine kendime onunla çıkmanın nasıl bir şey olacağını merak etme izni veriyorum ve anında kızarıyorum.

Direksiyonun arkasına geçtiğinde, ceketimin kapüşonunu başımın üzerine çekerek yüzümü gizlemeye çalışıyorum.

Onunla ıkma düşüncesine tepki olarak.

Ryan biraz öne eğildi ve yüzümü görünce, "Neden kızardın?" diye sordu.

Ugh. Sadece benim şansım.

"Yüzüm kızarmıyor," diye mırıldandım.

Ryan kapüşonumu çekiştiriyor ve kapüşon geri düştüğünde hızla diğer tarafa bakıyorum.

"Bundan emin misin?" diye bana takılıyor.

"Bırak yoksa kamyonundan inerim," diye uyarıyorum onu.

"Kızardığında çok tatlı oluyorsun," diyor ve ben "Onu bırakıyorum." diye ekliyor. Torpido gözüne uzanır ve kahverengi deri bir kese çıkarır. "Senin için bir şeyim var. Seni kızdırdığım için bir özür hediyesi olarak düşün."

Hediye mi?

Gözlerim keseyle yüzü arasında gidip geliyor, sonra bir kolye çıkarışını izliyorum. Deri bir kordonu var ve üzerinde bir küme mücevher ve kristal asılı.

Cidden bana bir hediye almış. Neden?

Biraz bunalmış hissederek zorlukla yutkundum ve "Beni tanımıyorsun bile. Neden bana bu kadar güzel bir şey verdin?"

"Bana bir şans vermeni ve beni kapı dışarı etmemeni kutlamak için," diye açıklıyor yüzünde çarpık bir gülümsemeyle. "Takmana yardım edebilir miyim?"

"Bu harika bir hediye ama bunu almak doğru olmaz. o."

Başını sallıyor ama sonra şöyle diyor: "Zaten aldım ve kesinlikle sende benden daha iyi duracak."

Kıkırdıyorum ve kabalık etmek istemediğim için "Tamam" diye mırıldanıyorum.

Bana doğru eğildiğinde gözlerim açılıyor ve parmaklarının tenime hafifçe dokunduğunu hissedince vücudumda karıncalanmalar başlıyor. Saçlarımı önümden çekerek derin bir nefes alıyorum ve aniden hızlanan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ryan hafifçe geri çekiliyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde, "Bana ihtiyacın olursa burada olduğumu bilmeni istiyorum. Sadece ara, hemen orada olacağım."

Bu samimi anın şaşkınlığıyla aptal gibi mırıldandım, "Numaran bende yok."

"Hadi bunu düzeltelim." Cebinden telefonunu çıkarır ve "Seninkini ver, ben seni ararım" der.

Numaramı söylüyorum ve birkaç saniye sonra telefonumun cebimde titrediğini hissediyorum.

"Artık beni istediğin zaman arayabilirsin," diyor, dudaklarında sıcak bir sırıtma beliriyor.

"Tamam." Bir elimi kaldırarak değerli taşlara dokunuyorum ve fısıldıyorum, "Kolye için teşekkürler. Çok güzel." "Aslında taşların büyüğü özellikleri hakkında biraz bilgim var" diye eklemekten önce ona gülümsüyorum.

"Öyle mi? Bu taşlar ne anlama geliyor?"

"Hematit, zümrüt, obsidyen ve lapis lazuli de benzer özellikler taşıyor" derken parmağımın ucunu her taşın üzerinde gezdiriyorum. Hepsi de hafızayı ve zihinsel berraklığı geliştirmekle ilgili." Devam etmeden önce bir nefes alıyorum, "Ametist tamamen istikrar ve güçle ilgilidir, opal ise koruma içindir." Yedinci taşı parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. "Bunu daha önce hiç görmemiştim."

Ryan tekrar daha yakına eğiliyor ve parmakları taşa ve tenime değdiğinde, dokunuşu vücudumda tahribata yol açıyor, karıncalanmalarla sarılıyorum.

"Bu bir azurit taşı, cennet taşı olarak da bilinir" diye açıklıyor. "Azurit kutsal bir taşı ve psişik yetenekleri uyandırmaya yardımcı olduğu söylenir. Bu arada opal de mutlu rüyaların ve değişimlerin taşı olarak bilinir." "Hayal görmeye yardımcı olur" diye eklemekten önce bir an tereddüt ediyor.

Ryan'ın gözleri benimkilere kayıyor ve sanki benden bir tepki bekliyor gibi hissediyorum.

"Bunun için teşekkürler." Kolyeyi çekiştiriyorum ve sonra çevremize bakıyorum. Park alanı sessiz ve bulutlar

Yuvarlanıyor.

"Bu konuşmayı şimdi yapsak nasıl olur?" diyor koltuğa yaslanıp rahatlarırken.

"Ne konuşması?" Kalbim olacakları beklerken daha hızlı atmaya başladı. Az önceki tuhaf hayalimi unutmuş olmasını umuyordum.

"Sınıfta ne oldu?" diye soruyor.

Elimi gelişigüzel havada sallayarak olayı geçiştiriyorum.

"Oh, o. Önemli bir şey değildi. Sadece dalmışım."

Bu konuşmanın gittiği yön konusunda endişeliyim.

"Sadece dalmış gibi görünmüyordun. Sen cevap vermeden önce birkaç kez adını söyledim."

Ona gerçeği söylememek için acınası bir çabayla fısıldıyorum: "Gece geç saate kadar çalıştığımız için yorgunum," diyorum.

Gerçek mi? Ne olduğunu bile bilmiyorum.

Uyanırken garip bir rüya gördüğümü nasıl açıklayabilirim?

Başını hafifçe sallayarak başka tarafa bakıyor ve iç çekiyor. "Bana güvenebilirsin, A...Jane." Bana tekrar bakmadan önce boğazını temizliyor. "Hayatında yeni olduğumu biliyorum ama benimle her konuda konuşabileceğini bilmeni istiyorum. Kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin."

Asla açıklayamayacağım bir nedenle, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor. "Bir felaket ve tanımadığım insanların öldüğü garip bir rüya gördüm." Başımı sallayarak bir iç geçirdim. "Yine de gerçek gibiydi ve her küçük ayrıntıyı net bir şekilde hatırlayabiliyorum."

Başımı ondan yana çeviriyorum, konuşmam biter bitmez pişmanlık göğsüme doluyor.

"Ne sıklıkla böyle rüyalar görüyorsun?"

"Sadece iki kez. Dün gece ve sınıfta." Başımı tekrar ona çeviriyorum. "Uyanırken bir rüya gördüm. Bunu kim yapar ki?"

Bana tuhafmışım gibi bakmak yerine, yüzü anlayışla doldu. "Bu konuda çok fazla endişelenmemeye çalış."

Ryan elime uzandığında kalbim deli gibi atmaya başlamadan önce bir kez daha çarpıyor.

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor, sonra fısıldıyor: "Senin elin benimkinin yarısı kadar."

Deli olduğumu düşünmediği ve konuyu değiştirdiği için rahatladım.

"Arkadaşların el ele tutuşması mı gerekiyor?" Ses tonumu şakacı tutarak soruyorum.

Dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Evet. Arkadaşlar kesinlikle el ele tutuşabilir."

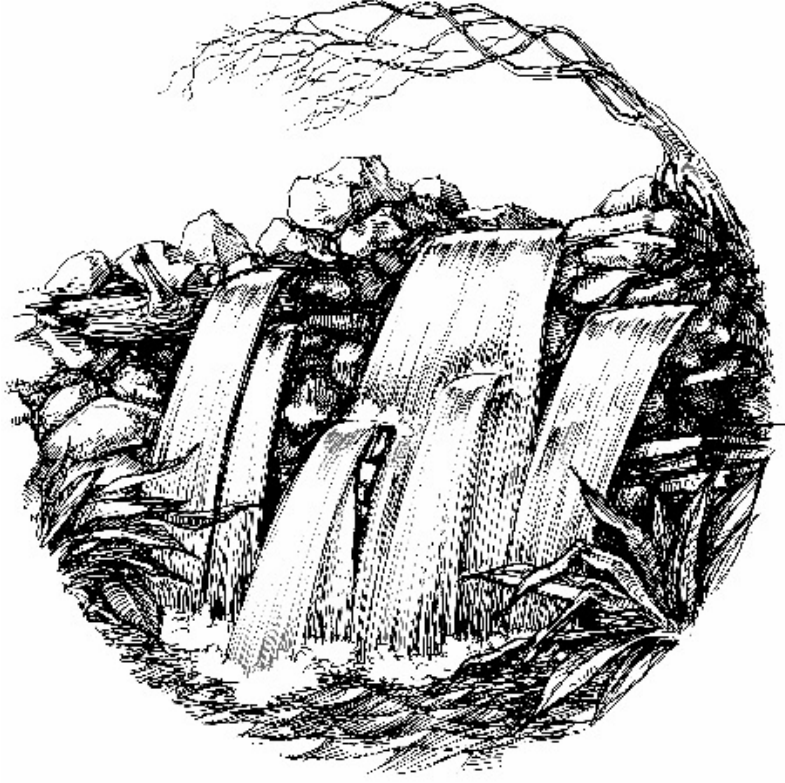
"İnsanlar çıktığımızı düşünecek," diye uyarıyorum onu.

Başını sallayarak benimle göz göze geldi. "Sana daha önce de söyledim. Kimin ne düşündüğü umurumda değil."

Doğru.

Belki ben de aynısını yapmaya başlamalıyım.

Bölüm 5

Jane / Alchera

Çantamı alıp aceleyle evden çıkarken Ryan'la bir haftadır arkadaş olduğumuzu fark ediyorum.

İnanması hâlâ zor ama her geçen gün aramızdaki ilişki daha da rahatlıyor.

Okuldaki söylentiler bir nebze olsun azalmadı ve beni etkilemelerine izin vermemeye çalışsam da kendimi sinirli hissetmekten alamıyorum. Keşke herkes benim hayatımdan çok kendi hayatına odaklansa.

Ön kapıdan aceleyle çıktığımda Molly merdivenlerin tepesinden "Ryan'a partiden bahsetmeyi unutma!" diye bağıyor.

"Tamam." Kamyonete ulaştığımda yolcu kapısını açtım ve içeri girdim. "Günaydın."

"Günaydın. Gecen nasıl geçti?" Ryan kaldırımdan uzaklaşırken soruyor.

"Aynı eski.
Seninki?" "Heyecan
verici bir şey yok."

Asla anlayamayacağım bir nedenden ötürü Ryan bana yapıştı ve başka kimseyle arkadaş olmayı umursamıyor.

Yalan söylemeyeceğim. Kendimi gerçekten çok özel hissettiriyor. Tekrar unutmadan önce, "Molly bu akşam bir parti veriyor.

Cuma günü. Davetlisiniz."

Gözleri yüzüme kayıyor. "Orada olacak mısınız?"

"Ne yazık ki evet, aynı evde yaşadığımıza göre," diye homurdandım.

"O zaman orada olacağım."

Yüzümde bir gülümseme oluşmaya başladı. "Öyle mi?"

"Elbette. Takılıp film falan izleyebiliriz," diyor kamyonu yavaşlatıp okulun park alanına dönerken.

"İşte bu daha çok benim tarzım bir partiye benziyor," diye kıkırdıyorum.

Kamyonu her zamanki yerinde durduruyor ve bana doğru eğilerek ayaklarımın dibinde duran çantasını alıyor. Nefis kolonyasının kokusunu alıyorum ve midemdeki çırpınmayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ryan'a karşı artan duygularımı bir şekilde gizli tutmayı başardım, böylece o fark etmedi ve ben de öyle tutmayı planlıyorum.

Cuma sabahı okula gittiğimizde atmosferdeki değişikliği hissedebiliyorsunuz. Herkes bugün yapılacak parti için heyecanlı.

Ben bile dört gözle bekliyorum çünkü Ryan'la daha fazla vakit geçireceğim.

Evet, arkadaşşıma fena halde vuruldum ama onun etrafında olmak bile bana yetiyor.

Gün tatlı zamanını alıyor ve son zil çaldığında herkes arabalarına binmek için binadan dışarı koşuyor.

"Acele etmeliyiz," diyorum Ryan'a. "Yatak odamın kapısını kilitlemeyi unuttum."

Elini tuttum ve neredeyse onu park alanına doğru sürükledim.

"Neden acele ediyoruz?" diye soruyor ben kamyonete binerken. "Azgın bir çiftin kamyonetimde öpüşmesini istemiyorum.

Yatakta," diye mırıldandım.

Kapımı kapatıyor, sonra aracın ön tarafına doğru koşuyor. Her zamanki gibi gözlerim onu takip ediyor ve vücudunun her bir santimetresinin sıcak görüntüsünü içime çekiyorum.

Direksiyonun arkasına geçti ve çok geçmeden eve doğru yola çıktık.

Direksiyonu kavrayan güçlü ellerine bakıyorum ve hülyalı bir iç çekiyorum.

Araba kullanımına bayılıyorum.

Boşver onu. Yaptığı her şeyi seviyorum.

Berbat durumdayım.

Birkaç dakika içinde kamyonu evin önüne park eder çünkü garaj yolu zaten arabalarla doludur.

Kahretsin, odamda birini bulursam yapacaklarımdan sorumlu tutulmayacağım.

Çantalarımızı kaptığımız gibi hızla dışarı çıkıyor ve parti müdavimleriyle dolu eve giriyoruz. Aceleyle üst kata çıkıyorum ve kapımı açıp odayı boş bulduğumda rahat bir nefes alıyorum.

"Tanrı'ya şükür."

"Artık rahatlayabilirsin," diyor Ryan ellerini omuzlarıma koyup beni odanın içine doğru iterken onları ovarak. "Yatak odan nasıl görünüyor bir bakayım."

Etrafımdan dolanıp şifonyerime doğru yürüyor.

Kahretsin, şifonyer olmaz!

Günlüğüm, onun ne kadar hayalperest olduğu hakkında yazdığım yazının üzerine yayılmış durumda.

Öne atılıp kitabı kapıyorum ve göğsüme bastırıyorum.

Ağzının kenarı muzip bir sırıtışla kalkıyor. "Hmm... orada ne saklıyorsun?"

Bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Sadece bir kitap."

"Oh." Bir eli gelişigüzel cebinde, yaklaşıyor. "Sadece bir kitap mı? Sadece bir kitapsa neden ona tutunuyorsun?"

"O benim günlüğüm," diye itiraf ediyorum. "Onu görmüyorsun Ryan."

Gözleri gözlerime kilitleniyor ve bakışlarının yoğunluğunu kalbimin derinliklerinde hissediyorum.

"Yani tüm sırlarınızı öğrenmek istiyorsam, okumam gereken kitap bu."

"Oku ve öl," diye uyarıyorum onu.

Kitabı kapattım ve dolabıma doğru yürüyüp, gelişigüzel paketlediğim kıyafetlerimi görmemesi için kapıyı kapatmadan önce onu iç çamaşırlarımın altına soktum.

Ryan pencereye doğru yürürken odaya göz gezdiriyor. Bana doğru bakmadan önce birkaç saniye sessizce orada duruyor.

"Güzel bir odanız var," diye mırıldanıyor. "Senin gibi hissettiriyor." Özel alanıma göz gezdirirken omuz silkiyorum.

Odam olabilir ama hiç evim gibi hissetmedim.

Birden "Doğum günün ne zaman?" diye sordu.

Alnımda bir çatıklık oluşuyor. "Ha? Neden?"

"Sadece merak ettim." Vücudunu bana doğru çeviriyor ve omzunu duvara yaslıyor.

"Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama ben şalelede bulunduğum gün kutluyorum."

"Gelecek hafta," diyerek beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Nereden biliyorsun?"

Gözleri hafifçe açılır. "Bana söylemiştin."

Ona söylediğimi hatırlamıyorum ama omuz silktim.

"Doğum günün ne zaman?"

Cehennem kadar sıcak bir gülümseme dudaklarını büküyor. "On dokuz Aralık."

"Yani benden sadece bir ay büyüksün."

Bir an bana bakıyor, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi hissediyorum.

Belki de doğum günlerini sevmiyordur.

Konuyu değiştirerek, "Bir şeyler yiyip içmek ister misin?" diye sordum.

"Elbette." Duvardan uzaklaşıyor ve odamdan çıkıp merdivenlerden indiğimizde kolunu omuzlarıma atıyor. "Bugün bana ne yediriyorsun?"

"Sosisli?"

"Kulağa hoş geliyor."

Sarhoş bir kız sendeleyerek yolumuza çıkıyor ve onu atlatmak zorunda kalıyoruz.

"Kahretsin, ortalığı dağıtmak için hiç vakit kaybetmemiş," diye mırıldandım.

"Molly'nin ailesi partide alkole izin veriyor mu?" Ryan soruyor. "Hayır, ama bu insanların kendi içkilerini getirmelerine engel değil. kendi."

Mutfağa girip hızlıca sosisli sandviçleri hazırladım ve hepsini bir tabağa yerleştirdim.

Yemeğimizi Ryan'a veriyorum. "Onu hayatın pahasına koru."

Bir sosisli sandviç alıp büyük bir ısırık alırken kıkırdıyor.

Dışarı çıkıp çimenlerin üzerinde bir yer buluyoruz ve burada oturup birileri yüzerken diğerlerinin dans edişini izliyoruz.

Daha fazla insan geldikçe müziğin sesi daha da yükseliyor ve komşuların polisi aramasının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Belediye Başkanı Calder, polisler çağrılırsa kendini kaybedecek.

Biz.

Sosislimden bir ısırık daha aldım ve Molly'nin Robert'la müziğin sesi hakkında tartıştıktan sonra müziğin sesini biraz kısar.

Bir an yemeğimin son lokmasını yutuyorum, sonra her şey bulanıklaşıyor.

"Yastık mı? Gerçekten mi?" Birinin sorduğunu duyuyorum, sesi kuşkulu geliyor.

"Evet, o olmadan hiç uyuyamam," diye cevap veriyor bir kız. "Bir tane getirmeni söylemiş miydim?"

Ryan olmalı. Sadece sesi daha yaşlı geliyor.

"Hayır, ama benim kitaplarımda temel bir eşya olarak sayılıyor." "Bu önemli bir eşya." Adamın ne dediğini anlayamıyorum.

eliyle bir şelalenin aksi yönünü işaret ediyor. "Bu arada, gitmeniz gerekiyorsa, şuraya gidin."

"Tuvalet var mı?" diye soruyor kız.

Bir kahkaha patlatıyor, sonra başını sallıyor. "Bir çukur kazıyorsun."

"Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

"Yüzündeki ifade paha biçilemez," diye itiraf ediyor ben yüz hatlarını seçmeye çalışırken. "Hadi ateşi yakmalarına yardım edelim."

"Jane?" Ryan'ın sesini duyuyorum, endişe ses tonunu geriyor.

Yavaşça görüşüm geri geliyor ve Ryan'ın yüzümde gezinen endişeli gözleriyle karşılaşıyorum.

"İyi misin?" diye sorar.

I emmek içinde a derin nefes önce
izin vermek o Yavaşça. "Evet."

Ryan ayağa kalkıyor ve elimi tutarak beni önünde durana kadar yukarı çekiyor.

Gözlerimi yakalamak için başını eğiyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Başımı sallıyorum, dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Bir adım daha yaklaşıyor ve elini enseme götürerek beni göğsüne çekiyor, sonra da diğer kolunu bana doluyor.

Ryan beni tutuyor.

Vay anasını.

Tüm vücudum karıncalanmalarla patlarken, midem yoğun bir çırpınısla dolup taşıyor

sansasyon.

Bu muhteşem anın bir saniyesini bile boşa harcamadan kollarımı beline doluyorum ve ona olabildiğince sıkı sarılıyorum çünkü bir daha ne zaman fırsat bulacağımı bilmiyorum.

"Başka bir rüya mıydı?" diye soruyor, sesi alçak ve ciddi.

Başımı sallıyorum, yanağım gömleğine sürtünüyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

İsteksizce geri çekildim ve başımı sallayarak "Aptal bir yastıkla ilgiliydi ve hiçbir anlam ifade etmiyordu" diye mırıldandım.

"Hadi içeri girelim," diyor. "Dışarısı çok gürültülü."

Partiye katılanların kalabalığı arasında yolumuzu bulmak bir buçuk görevdi ama odaya döndüğümüzde yanımıza içecek bir şey almadığımızı fark ettim.

"Kahretsin, içecek bir şey unutmuşuz. Hemen döneceğim."

"Tamam," diyor Ryan duvarıma yapıştırdığım çizdiğim resimlere bakarken.

Aceleyle mutfağa dönüp iki soda alıyorum. Merdivenlere yönelirken, son zamanlarda gördüğüm garip rüyaları ve Ryan "dan aldığım harika sarılmayı derin derin düşünüyorum.

Tam merdivenlerin tepesine ulaştığımda, aniden arkamdan tutulup Molly'nin odasına çekiliyorum.

"Ne oluyor be?" Nefesim kesildi, kalbim şoktan anında daha hızlı atmaya başladı.

Sodaları bırakıp uzaklaşmaya çalışıyorum ama adam boynumdaki tutuşunu anında sıkılaştırdığı için kıpırdamak mümkün olmuyor.

Molly'nin odasında bir adamla yalnız olduğumu fark ettiğimde panik damarlarımda alevleniyor.

"Bırakın beni!" Omzumun üzerinden bakmaya çalışarak tıslıyorum. "Oh, h a d i , tatlım. Daha ne kadar devam edelim mi? Ne de olsa biz neredeyse bir aileyiz."

Robert. İğrenç.

Nefesindeki alkol kokusu saçlarıma siniyor ve tenime yapışıyor. Şu anda uğraşmak isteyeceğim son kişi o.

Robert beni döndürüyor ve zorla duvara doğru itiyor. Kafamı arkaya çarptım ve acı bir an için çok keskin oldu.

"Pislik herif!" Elimi başıma götürdüğümde, piç kurusu bileklerimi tutup duvara yapıştırdı.

"Kahretsin Robert," diye homurdanıyorum, bu gece zorbalığa maruz kalacak havada değilim. "Çek ellerini üzerimden."

"Ya hayır dersem?" diye alay ediyor.

Beni duvardan biraz uzaklaştırıyor ama sonra tekrar duvara çarpıyor. İkinci seferde daha çok acıyor. Çürükler olacağından eminim.

"Hadi tatlım. Bana Ryan'ın senin elinden yediği malları göster."

Onun karşısında zayıf düşmemeye kararlı bir şekilde iniltimi yutuyorum ve bileklerimi onun acımasız tutuşundan kurtarmaya çalışıyorum.

"Eğer beni bırakmazsan Molly'ye söylerim."

Hayır! Neden onun önünde kekelemek zorundayım? Aylardır kekelemiyorum.

"Molly'ye söylerim," diye taklit ediyor beni. "Molly'ye tam olarak neyi söyleyeceksin?" Sıcak, yapışkan, sarhoş nefesi burnuma doluyor ve midemi bulandırıyor.

Ellerimi başımın üzerine kaldırmaya zorluyor, ben de karşı koyarak ellerinden kurtulmaya çalışıyorum. Benim için çok güçlü ve bir eliyle iki elimi başımın üzerinde sabitliyor. Kullandığı güç yüzünden alçı derime batıyor.

Kıvranıyorum ve tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, ama hiçbir şey yardımcı olmuyor. Bu sadece onu daha da heyecanlandırıyor.

"Dur!" diye bağıriyorum. Diğer eli sol kalçama doğru iniyor ve panik göğsümü pençelerken donup kalıyorum.

Ne halt ediyor bu?

Sonra göğsüme doğru ilerlemeye başladı.

"Hayır!" Vücudumu onun ulaşamayacağı bir yere doğru bükmeye çalışarak çılgınca debeleniyorum, ama bu sadece işleri daha da kötüleştiriyor. Bir adım daha yaklaşarak bedenimi kendi bedeniyle duvara sabitliyor.

Oh, Tanrım, hayır!

"Robert, hayır!" Ona tekme atmayı deniyorum ama bu da işe yaramıyor çünkü çok yakınımnda duruyor.

Bana tutkal gibi yapışan bir pislik yığını gibi.

Ağır nefesleri benimkilere karışıyor. Bu iğrenç, midemi bulandırıyor.

İlk öpücüğümün Robert'la olmasına izin verme. Lütfen.

"Bırak beni, Robert!" Birinin beni duymasını umarak bağıriyorum.

Kendini bana doğru itiyor ve ereksiyonunu hissediyorum. Safra yükselmeye başladığında midem protesto ediyor, boğazıma kadar yanarak ilerliyor. Elleri bileklerimi o kadar sıkı kavriyor ki tenimde izler bırakacağından eminim.

"Beni istediğini biliyorsun," diye tıslıyor.

"Sen delisin! Çekil... çekil!" Yalvardım, gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

Bunun başıma geldiğine inanamıyorum. İşi bu kadar ileri götürdüğüne inanamıyorum.

Korku ve paniğimden açıkça zevk alarak gülmeye başlıyor. "Benden korkuyor musun?" diye fısıldıyor.

"Eğlenceyi hayal et

birlikte olabiliriz." Beni bir köpek gibi koklar gibi derin bir nefes alıyor. "Sana Ryan'ı mutlu bir adam yapacak birkaç şey öğretebilirim."

Panik içime öyle bir çöküyor ki tek düşünebildiğim Ryan'ın hala odamda beklediği oluyor.

"Ryan!"

Sanki ruhum onun ruhuna sesleniyor.

Robert'ın eli gömleğimin altına girmeye çalıştığında, güçlü olmayı unutup ağlamaya başlıyorum.

Bu benim için çok fazla.

Ryan aniden homurdandı, "Çek ellerini onun üzerinden!"

Robert'ın omzunu tutuyor ve yumruğu Robert'ın yüzüne çarpmadan önce onu benden uzaklaştırıyor.

Robert'ın burnundan fıskiye gibi kan fışkırır ve şok olmuş bir halde elleriyle burnunu kapatır.

"Tanrım, dostum. Burnumu kırdın," diye sızlanıyor Robert.

Ryan kolumdan tutup beni arkasına çekiyor. Bacaklarım uyuşuyor ve onun kokusu beni sarıyor, Bir sis gibi etrafımı sarıyor, bir hıçkırık kaçıyor içimden. Kazağını tutuyorum ve sanki can simidimmiş gibi ona yapışıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam ediyor ve yüzümü onun sırtına gömüyorum.

Beni aramaya geldiği için çok minnettarım.

Titreyen bedenimin her zerresi rahatlıyor.

"Kızın alındığını bilmiyordum, dostum. Özür dilerim," diyor Robert ukala bir şekilde.

"O alındı. Ondan uzak dur, yoksa seni öldürürüm." Ryan'ın sesi alçak bir hırıltıdan başka bir şey değil, sefalet ve acı vaat ediyor.

Ryan'ın kolunun etrafından bakıyorum ve gömleğiyle yüzündeki kanı silmeye çalışan Robert'ın yüzünde bir korku parıltısı görüyorum.

Bu manzara beni biraz tatmin ediyor.

"Tanrım. Bir şey değildi," diye mırıldandı Robert kapıya doğru yürümeden önce. "Bunu o istedi."

Korkak hızla odadan çıkıyor ve Ryan arkasını dönüp bana bakıyor. Onun için için yanan gözlerine baktığımda, öfkeyle dolu gözleri omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderiyor.

Çılgınca atan kalbim daha da hızlı atıyor ve sinirlerim zayıflıyor.

Bir saniye sonra, Ryan'ın beni kurtarmak zorunda kaldığı korkunç durum yüzünden utançtan yerin dibine giriyorum.

Elini yüzüme doğru kaldırıyor ve parmakları yanağımda gezinerek gözyaşlarımı siliyor.

İçimin derinliklerinden bir nefes titriyor.

Çenemi tutuyor ve yüzümü kendi yüzüne doğru itiyor, ama ben gözlerimi aşağıda tutuyorum. Şu anda onunla göz teması kuramam.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi hâlâ öfkeyle dolup taşıyor. Ağır bir iç geçirdim. "Evet."

"Sana daha erken ulaşamadığım için özür dilerim." Başımı salladım.

"Bilmiyordun."

Karmakarışık duygularımı yeniden kontrol altına almak için elimden geleni yapıyorum ve Molly'nin odasından çıkıp yatak odama gitmeden önce gazlı içecekleri alıyorum.

Şişeleri tuvalet masasının üzerine bırakırken Ryan'ın arkamızdan kapıyı kapattığını duyuyorum.

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler," diyorum.

Tanrım, umarım bu kekemeliğimi geri getirmemiştir. Şelalede bulunduktan sonra başlayan bir şeydi ve kurtulmam dört yıl sürdü. Doktorlar neden böyle gelip gittiğini açıklayamadılar.

İçimde kaybolmuş bir hıçkırık titriyor ve Robert'ın önünde ağladığım için nefret ediyorum. Bunu düşünmek bile tekrar ağlamak istememe neden oluyor ve öfkeyle gözlerimi siliyorum.

"Ona hayatının dayacağını atmalıydım," diye mırıldanıyor Ryan. Omzumu tutuyor ve yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor.

"Çok özür dilerim. Seni bu karmaşaya bulaştırmak istememiştim."

"Özür dileme." Beni göğsüne doğru çekiyor, kolları beni sıkıca sarıyor.

Ona sarılıyorum ve az önce olanlardan sonra kollarının bana sarılması çok iyi hissettiriyor.

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Sen yanlış bir şey yapmadın. Hayvan olan o."

Şok biraz geçtikten sonra çekiliyorum ve yatağımı işaret ediyorum. "Oturmak ister misin?"

"Elbette."

Yorganın üzerine oturduğumuzda boğazımı temizliyorum ve Ryan "ın yüzüne bakmaya cesaret ediyorum. Hâlâ çok kızgın görünüyor.

Başını sallıyor ve kolumdan tutarak beni kendi tarafına çekiyor, uzanıyor ve başımı kendine bastırıyor

Göğüs.

Saçlarımı öptüğünü hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşundan gelen sıcaklığın içime yayılmasına izin veriyorum.

"Bir hikâye dinlemek ister misin?" diye soruyor. Gözlerimi kapatırken başımı sallıyorum.

"Dünya'dan çok uzak olmayan Vaalbara adında bir yer var, burada ölümsüzler adında bir ırk yaşıyor. İçlerinden birinin dönmesini bekliyorlar. Çok uzun zamandır kayıp ve onlar için çok önemli. Döndüğünde, kutlamalar için zaman olmayacak. Savaş eğitime hazırlanması ve halkının yöntemlerini öğrenmesi gerekecek."

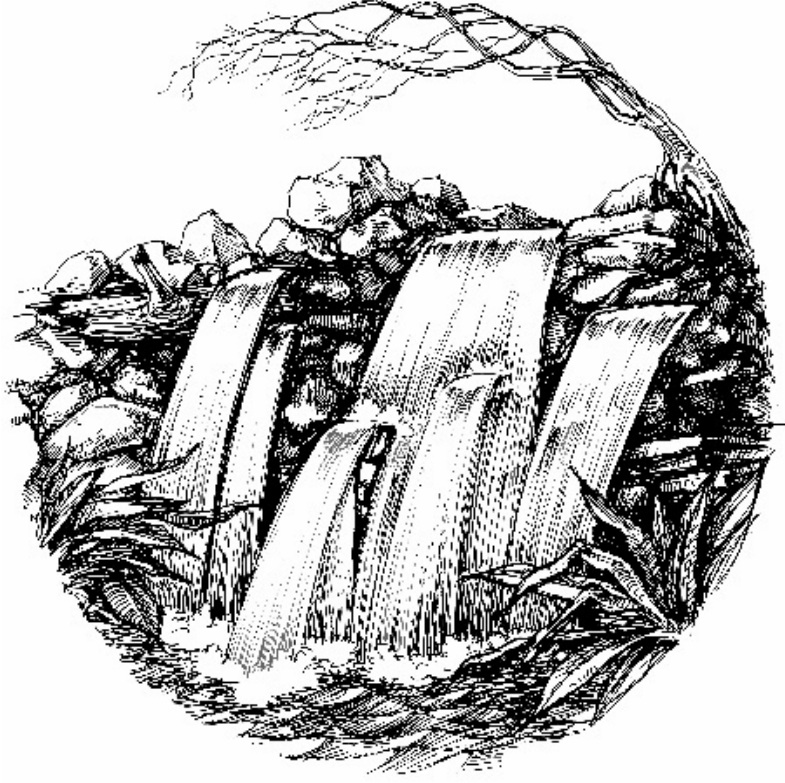
"Dur bakalım." Başımı kaldırdım ve ona kaşlarımı çattım. "Onca yıl uzak kaldıktan sonra, bu zavallı kız eve hoş geldin hediyesi olarak dövüş eğitimi mi alıyor?" Göğsünü dürtüyorum. "Sen, dostum, hikâye anlatmakta berbatsın."

Kıkırdarken göğsü titriyor.

"Sabırlı ol," diye mırıldanıyor. "Daha iyi olacak. Güçlü eğitiminden sonra tüm kursiyerler arasında en iyisi olur. Sonra tüm köy onun dönüşü için büyük bir kutlama düzenler. Şimdi mutlu musun, seni küçük hikâye katili?"

"Evet, bu çok daha iyi." Robert'la yaşadığım olaydan sonra kendimi çok daha iyi hissederek ona sarılırken gülümsüyorum.

Bölüm 6

Jane / Alchera

YABANCI BİR ŞEHİRDE DURUYORUM, etrafımdaki insanlar anlamadığım bir dilde çığlık atıyor. Herkes panik içinde, yönsüz bir şekilde koşuyor, güvenli bir yer bulmak için acele ediyor.

Umutsuzluklarını, mutlak korkularını hissedebiliyorum.

Şok içinde etrafıma bakındığımda, havada kül bulutları asılı dururken, bazıları tanınmayacak kadar yanmış ölü yüzler görüyorum.

Yıkılmış binaları ve yollardaki delikleri gördükçe içime yoğun bir panik yayılıyor. Bölgeye bir bomba düşmüş gibi görünüyor.

Bu bir terör saldırısı mı?

Kölden bir nefes çekiyorum ve öksürmeye başlıyorum, havadaki sıcaklıktan ciğerlerim yanıyor.

Havayı çürük yumurta kokusu dolduruyor ve üzerimde karanlık, tehditkâr bulutlar toplanıyor - kenarları koyu kırmızıya boyanmış, en parlak sarıya karışan, dönen bir siyahlık kütlesi.

Gökler yanıyor gibi görünüyor.

Volkanik bir patlamanın ortasında durduğumu fark ettiğimde bedenimi dehşet verici bir korku kaplıyor.

Ayaklarımın altındaki zemin sallanırken gözlerimden yaşlar akıyor.

Birden bir şey göğsüme sertçe çarptı. Bana çarpan şeyin gücüyle geriye doğru uçuyorum ve yere düşüyorum.

Göğsüm yırtılıp açılıyormuş gibi hissediyorum.

"Alchera! Hayır!" Bir adamın bağırdığını duyuyorum ve sonra biri üzerime düşüyor. Yüzünü seçmeye çalışıyorum...

"Jane!" Ryan tarafından o kadar sert sarsılıyorum ki, bu beni rüyadan koparıyor.

Hâlâ kül soluyormuşum gibi öksürürken yatakta dik duruyorum, göğsümdeki ağrı her geçen saniye azalıyor.

Partiden eve yüksek sesle müzik yayılıyor ve kâbusun bulanıklığından kurtulmak için birkaç kez göz kırpiyorum.

Ryan'ın yüzü netleşmeye başlıyor ve sonra gözlerindeki endişeli ifadeyi fark ediyorum.

Onu rahatlatmak için "Sadece bir rüyaydı," diyorum.

Gözlerimi ovuşturuyorum, fazlasıyla gerçekmiş gibi hissettiren yoğun kâbus yüzünden başım dönüyor.

"Ne rüya gördün?" diye sorar.

Başımı eğip alnımı göğsüne yasladığımda, parmakları boynumun arkasına geçmeden önce yanağımı okşuyor.

Bu konuda konuşmak istemediğim için, "Önemli bir şey değildi," diye mırıldandım. "Bir şey olmadı. Nefes almayı bıraktın," diye tersliyor,

Aslında ona söylemediğim için kızgın görünüyorsun.

Aramıza biraz mesafe koymak için yataktan indiğimde, bir baş dönmesi daha başlıyor. Nefes alıp veriyorum ve bir kez

ceketimi alıp omuz silkiyorum.

"Hadi odadan çıkalım," diyorum ayaklarımı en yakın spor ayakkabıya geçirirken. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Ryan ayağa kalkıyor ve hızla botlarını giyiyor.

Yatak odasından çıkıp evin içinde yürürken sessiz kalıyoruz. Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı nabız gibi atmaya başlıyor ve nihayet ön kapıdan çıktığımızda soğuk havayı derin bir nefesle içime çekiyorum.

Ryan'ın kamyonetinde oturduğumuz anda, "Konuş benimle. Rüyanda ne gördün?"

"Sadece bir kabustu," diye mırıldanıyorum o motoru çalıştırıp kamyonu kaldırımdan uzaklaştırırken.

"Bana söylemen çok önemli," diye ısrar ediyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Önemliymiş, kışımın kenarı.

Ona başımı sallayarak elimi kaldırıyorum ve rüyamda bana çarpan şey yüzünden hala ağrıyan göğsümü ovuyorum.

Biri beni vurdu mu?

"Jane, konuş benimle," Ryan sabırsızlanıyor, gözleri yolla benim aramda gidip geliyor. "Şimdi."

"Kahretsin, biraz sakın olur musun?" diye çıkışıyorum ona. "Tanrım. Az önce korkunç bir kâbustan uyandım. Bunu atlatmam için bana biraz zaman ver."

Ryan arabayı yolun kenarına çektiğinde şelaleye yakın olduğumuzu fark ediyorum.

Önemli değil. Buradaki huzur ve sessizlik bana çok iyi gelecek.

Kamyonetten iniyoruz ve şelaleye doğru yürürken Ryan "ın üzerindeki gerginliğin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum.

Ceketimi daha sıkı sarıyorum, nereye gittiğimizi görebilmemiz için dolunayın bize biraz ışık vermesine seviniyorum.

Tanrım, çok soğuk.

Şelaleye ulaştığımız anda Ryan bir iç çekiyor ve "Sana söyleyeceğim şey çılgınca gelebilir,

ama bana katlan." Bir elini yüzüme götürerek saçımın birkaç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Beni gerçekten duymak için, içinde hiçbir zaman buraya ait olmadığını hisseden o parçanla dinlemelisin. Ruhunun sana diğerlerinden farklı olduğunu söyleyen o parçasıyla dinle."

Kafam çok karışmıştı, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Vaalbara gerçek bir yer. Bizim evimiz. Halkın senin dönmeni bekliyor ve ben de seni eve getirmek için gönderildim."

Ne? Sikeyim mi?

Kaşlarımı kaldırarak bir süre aval aval ona bakıyorum, aklını mı kaçırdı diye merak ediyorum.

"Ben uyurken sarhoş mu oldun?" Sonunda sormayı başardım.

Başını sallıyor, ciddi bir ifade yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Seni eve götürmem gerekiyor."

Beni gerçekten korkutmaya başladı ve ben de "Bu kadar yeter Ryan. Bu bir çeşit hastalıklı şaka mı?"

Başını tekrar sallıyor, sesi sakinliğini koruyor. "Ben ciddiyim. Seni eve götürebilmem için zihnini her şeyden arındırman gerekecek."

Buraya onunla geldiğim için pişmanlık duyarak ondan temkinli bir adım uzaklaşıyorum.

Kahretsin, beni öldürebilir ve etrafta çılgınlıklarımı duyacak kimse olmaz.

Ryan bana doğru atıldığında o kadar hızlı hareket ediyor ki ses çıkarmaya bile vaktim olmuyor. Kolları beni sıkıca sarıyor ve bedenimi çelik bir kucaklamayla onunkine hapsediyor.

Tanrım, görüldüğünden çok daha güçlü.

Paniğe kapılıyorum, ama Ryan "ı itip kendimi kurtarmaya çalışamadan, o kadar hızlı hareket ediyor ki rüzgar etrafımızda dönerek saçlarımı yüzüme savuruyor.

Vay anasını!

Bizi buz gibi şelaleye çarpıyor, sadece hızı bile nefesimi kesiyor, üzerimize akan ve giysilerimizi hızla ıslatan dondurucu su bir yana.

"Hiçbir şey düşünme, Alchera. Zihnini boşalt. Seni almama izin ver," diyor Ryan ısrarla, tam kulağımın dibinde. "Lütfen seni almama izin ver. Seni güvende tutmama izin ver. Sen bana aitsin."

Ryan'ın bir anda arkadaşım olmaktan çıkıp tehlikeli derecede çılgın bir yabancıya dönüşmesi içimi yoğun bir korkuyla dolduruyor.

Bunların olacağını tahmin etmemiştim. Ne kadar aptalım?

Paniğe kapılmış başka bir düşünce aklıma gelemeden, mide bulandırıcı bir duyguya kapılıyorum ve dünya bulanıklaşıp etrafımda dönmeye başlıyor.

Su ısınmaya başlıyor ve şelaleden uzaklaştığımda parlak güneş ışığı gözlerimi yakıyor.

Ne. Ne. Cehennem. Ne. Neler oluyor?

Başım yoğun basınçtan patlayacakmış gibi hissediyorum ve ayaklarımın altındaki sümüksü zemini ve çakıl taşlarını hissedene kadar bir havuzun içinde sürüklenirken nefes almak için mücadele ediyorum.

Sonunda derin bir nefes alabiliyorum ve başımdaki ağrı azalıyor. Arkamıza baktığımda, rüyamdaki gibi güzel, mavi-yeşil bir su perdesi görüyorum.

Vay anasını. Şelale tam olarak benim çizdiğim şelaleye benziyor.

"Vites değiştirmeye alışmam için birkaç kez geçmesi gerekti," diyor Ryan, sesi birkaç saniye öncesine göre çok daha kalın.

Gözlerim yüzüne kayıyor ve gördüklerim karşısında o kadar şok oluyorum ki ondan uzaklaşıp geriye doğru suya düşüyorum.

Gözlerim önümdeki adamdan ayrılmadan su sıçratarak dengemi yeniden sağlamak için mücadele ediyorum.

Aman Tanrım.

Koyu kahverengi saçlarında su damlaları parıltıyor ve çok daha uzun.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Gözleri ametist gibi parlıyor ve daha yaşlı görünüyor.
Kolaylıkla 10-15 yaş büyük.

Aklım tamamen karışmış durumda ve gördüklerimi hiçbir şekilde algılayamıyorum.

Ryan'dan, aşık olduğum genç çocuktan eser yok. Onun yerine, benden iki kat büyük bir adama bakıyorum.

Kaslı vücuduna bakılırsa çok güçlü bir adam.

Deri mi giyiyor?

Kaşlarımı çatmaya ve başımı sallamaya başlıyorum çünkü bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor ve bunun başka bir garip rüya olması gerektiğini anlıyorum.

Evet. İşte bu kadar. Rüya görüyorsun. Yatağında derin bir uykudasın. Bu gerçek değil.

Her şey garip ve yersiz geliyor.

Tanıdık çarpık bir gülümseme ağzının köşesini çekiştiriyor ve bu benim kafamı daha da karıştırıyor.

"Biraz değiştim. Vaalbara'ya girer girmez iksirin etkisi geçti."

"Birazcık mı?" Neredeyse hıçkırığa dönüşen bir kıkırdama çıkarırken fısıldıyorum.

Yüce Tanrım. Bu da ne böyle?

"Sen de değişmişsin," diyor, sesi benim hissettiğimden milyon kat daha sakın. Eliyle suyu işaret ediyor. "Bir baksana."

Şaşkınlığım daha da artıyor ve aşağı baktığımda neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Sudaki titrek yansımama bakarken dudaklarımdan bir nefes patlıyor.

Zümrüt yeşili pırıl pırıl gözlerimin şaşkınlık ve şokla açıldığını görüyorum. Saçlarım siyah ve başımın sol tarafında gümüş çizgiler var.

Titreyen elimi yüzüme götürüyorum ve parmaklarım mükemmel kremsi tenime değdiğinde nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Bu ben olamam," diye fısıldıyorum.

Panik göğsümü kavırıyor, ciğerlerimdeki havayı acıtmaya başlayana kadar sıkıyor.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor.

Görüşüm tekrar bulanıklaşmaya başladığında Ryan'a bakıyorum.

Ona bana ne yaptığını sormak istiyorum ama dilim karıncalanmaktan uyuşmuş durumda.

Ryan öne atılıyor ve kollarıyla beni sararken, "Nefes al, Alchera," diyor.

Vücudum gevşerken ve görüşüm bulanıklaşırken başımı sallıyorum.

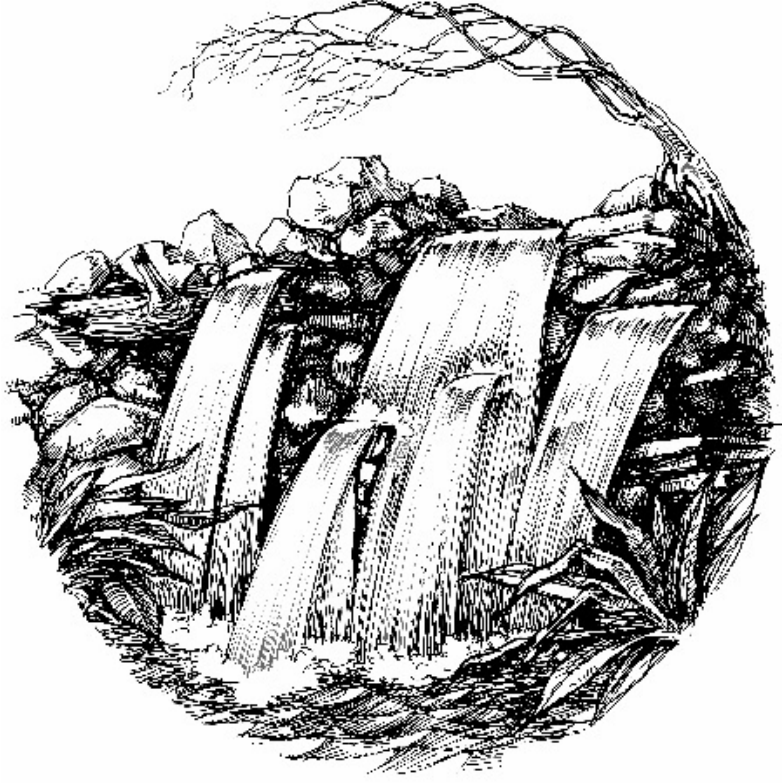
"Yakında her şey anlam kazanacak," dediğini duyuyorum beni gelin gibi kollarına alırken.

"Barış olsun, Raighne," diye başka bir adamın sesini duyuyorum. "Prenses iyi mi?"

"Barış olsun. Sadece şokta. Onu Janak ve Aster'e götürmeliyim."

Gözlerimi açmayı başarıyorum ve bayılmadan önce yeşiller ve kahverengilerden oluşan bir bulanıklık görüyorum.

Bölüm 7

Raighne

Mümkün olduğunca sabırlı olmaya çalıştım ama imgelemelerin sıklaşması ve Robert denen o piçin Alchera'ya saldırması üzerine onu eve getirmek zorunda kaldım.

Sorumluluğum kollarımda, Aster'in revirde olması gereken eğitim kampına doğru yol almaya başlıyorum.

Alchera'nın baygın yüzüne bakıyorum ve onu iksirin cazibesi olmadan gördüğümde, damarlarıma yoğun bir sahiplenme duygusu doluyor.

Benimkini.

Vaalbara'daki sorumlumun tekrar yanımda olması beni rahatlattı. On yedi yaşında bir çocuk gibi davranmak çok sinir bozucuydu.

Kendime Alchera için hâlâ bir yabancı olduğumu hatırlatmalıyım. Doğduğu anda birbirimize bağlanmış olmamıza rağmen, Dünya'ya gönderilmeden önce benimle hiç tanışmadı.

Alchera'yı taşıyarak eğitim alanına doğru yürürken hiç yorulmuyorum. Hiç dinlenmeden günlerce onunla yürüyebilirim.

Ona bakmaya devam ediyorum, bilincinin yerine geldiğine dair işaretler var mı diye kontrol ediyorum, ama saatler geçtikçe ve o kendine gelmedikçe, endişe damarlarımı dolduruyor.

İyice odaklanıyorum ve onun zihnine girdiğimde mutluluk veren karanlıktan başka bir şey bulamıyorum. Bu beni rahatlatırsa da hızımı artırıp koşmaya başlıyorum.

Sonunda onu revir olarak kullanılan büyük çadırın açıklığından geçirdiğimde, bakıcılardan biri sesleniyor: "Aster! Çabuk gel."

En yakın yatağa yöneliyorum ve Alchera'yı nazikçe üzerine yatırıyorum. Ben doğrulurken, Aster odaya koşuyor ve benim sorumluluğumla göz göze geldiği anda yüzünü duygular kaplıyor.

"Sağ salim döndüğünüz için Awo'ya şükürler olsun," diyor Alchera'nın hayati değerlerini ölçmeye başlarken.

"Ona yaptığın büyüü kaldıracak mısın?" Alchera'nın Vaalbara'yı hatırlaması için sabırsızlanarak soruyorum.

Dünyasını ve insanları hatırlamadığı için bu kadar korkmuş olmasından nefret ediyorum ve anılarının bir an önce geri gelmesini istiyorum.

"Evet." Aster başını sallar ve bir dakika sonra Janak hızla odaya girer.

Alchera'yla ilgilenebilmeleri için onlara yer açmak üzere birkaç adım geri çekiliyorum.

Büyüü tersine çevirmeye başladıklarında, hava ışık ve kıvılcım girdaplarıyla dolarken gözlerim sorumlumun yanından hiç ayrılmıyor.

Benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun sürüyor ve sonunda bitirdiklerinde "Hatırlayacak mı?" diye soruyorum.

Janak başını sallar. "Ancak tüm anılarının geri dönmesi biraz zaman alabilir ve bazıları sonsuza dek kaybolabilir. Biz

uyanana kadar bilemeyecek." Gözleri benimkilerle buluştu. "Kral ve Kraliçe'ye Alchera'nın döndüğünü haber vereceğim."

Yatağa yaklaşırken derin bir nefes çekiyorum. "Uyanması ne kadar sürer?"

"Her şey ona bağlı," diyor Aster. "Sağlığı yerinde, Raighne. Endişelenmene gerek yok."

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Elimi Alchera'nın yüzüne götürüyorum ve saç tellerini uzaklaştırıyorum. Avucumu alnının üzerine koyarak gözlerimi kapatıyorum ve ona odaklanıyorum, böylece zihnine girebiliyorum ve orada herhangi bir rüya bulamıyorum. Sadece derin bir uykunun huzurlu karanlığı var.

Bu çok iyi. Dinlen, benim küçük hayalperestim.

Elimi ondan çekerken bir iç çekiyorum ve sorumluma bakarak eğitim konusunda endişelenmeye başlıyorum. Telepatik olarak iletişim kurabilmek ve bağımızı güçlendirebilmek için öğrenmemiz gereken çok şey var.

Zamanla onun hissettiklerini hissetmek ve düşüncelerini duymak benim için daha kolay olacak.

Alchera

Kendime geldiğimde halsiz hissediyorum ve fısıldayan sesler zihnimdeki sisi dağıtıyor.

Gözlerimi zorla açtığımda başım yana yatıyor ve ilk fark ettiğim şey, bir tür büyük odada bir yatakta yattığım oluyor.

Birbirinin aynısı yatakları fark edene kadar birkaç kez göz kırpiyorum.

Başımı çevirdiğimde, uzak köşede pamuk topları, bandajlar ve diğer tıbbi malzemelerle dolu bir stand görüyorum.

Raflar duvarlara dizilmiş, çeşitli kahverengi şişelerle dolu.

Hastanede miyim?

Yaşlı bir adam ve kadın benden çok uzakta durmuyor, kadının elinde küçük bir şişe var. Raflardakilerden farklı görünüyor. Bu şişe şeffaf ve küçük bir tabanı var.

Yaşlı çifte ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar tanıdık gelmeye başlıyorlar.

Bekle bir saniye.

Uyandığımı ilk fark eden kadın oldu. Sarı saçlı, mavi gözlü ve ellili yaşlarında görünüyor.

Onu hatırlıyorum. Aster. O baş rahibe.

Sanki kelimeler uzaklardan bana doğru sürükleniyor.

"Aster?" Kuru boğazımı temizleyerek tekrar deniyorum.

"Aster? Janak?"

"Tekrar hoş geldin çocuğum. Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor aceleyle bana yaklaşıırken. "Bizi hatırlıyor musun?"

"Evet." Aralarında bakışırken hâlâ kendimde değilmişim gibi hissediyorum. "Ne oldu?"

Janak elimi tutuyor ve usulca sıkıyor. "Yakında kendini daha iyi hissedeceksin. Büyünün etkileri hâlâ geçmedi."

Büyü mü?

Aster verir Ben a ciddi Bak. "Don't kavga anılar. Bırakın girsinler."

Kendimi yine yorgun hissederek gözlerimi kapatıyorum ve sonra anılar birbiri ardına zihnime akıyor.

On altıncı doğum günümde Aster'e getirildiğimi hatırlıyorum. Bana içecek bir şeyler verdi.

Zihnim aniden geçmişime dair karmakarışık görüntülerle dolunca nefesim kesiliyor.

Benim ailem! Annem. Babam.

Ablalarımı hatırlıyorum. Brenna ve Thana. Ve erkek kardeşim, Roark.

Karşı konulmaz bir duygu gözlerimi yaşartıyor.

Onları çok özlüyorum.

Daha genç ve daha mutlu bir ben hatırlıyorum. Erkek ve kız kardeşlerim benden çok büyük olduğu için, eskiden bana tapılırdı.

Herkes tarafından.

Seviliyordum.

On altıncı doğum günüm zihnimi dolduruyor ve Janak ile Aster'e nasıl getirildiğimi hatırlamak beni hüzünlendiriyor.

Üzerime bir büyü yaptılar ve bilincimi kaybetmeden önce bir adam gördüm.

Sanki onun için en değerli şeymişim gibi bana sarıldı.

Uyandığımda Fish Creek Şelalesi'nde yalnızdım.

Beni yabancı bir yerde yapayalnız

bıraktılar. Beş yıl boyunca!

Aman Tanrım.

Yoğun bir terk edilmişlik hissi ruhumun tam ortasında bir çatlak oluştururken nefes alışım hızlanıyor ve kalbim daha hızlı atıyor.

Sonra Ryan geldi ve arkadaşımış gibi davrandı ve bir kez daha değer verdiğim her şeyden koparıldım.

"Ryan," diye inliyorum. Onu ve beni nasıl aptal yerine koyduğunu düşünmek canımı acıtıyor.

Janak bana "Ryan'ın adı Raighne," diye bilgi verdi. "O senin koruyucun."

Gözlerimi açıyorum ve beni kandırmada rol oynayan iki büyüğüme bakıyorum.

"Artık evindesin," diyor Aster. "Seni Dünya'ya göndermeden öncesine dair bir şey hatırlıyor musun?"

"Çok değil," diye fısıldıyorum göğsümde öfke ve kalp ağrısı kabarıırken. "Neden Dünya'ya gönderildim?"

Onlar bana cevap veremeden, göğsüm Dünya'da hissettiğim her duyguyla doluyor.

Hafızası olmayan, yalnız ve savunmasız bir çocuk olma korkusu.

Hiçbir yere ait olmamanın yoğun yalnızlığı.

Robert'a duyduğum nefret.

Okula uyum sağlayamadığımda reddedilmem.

"Bunu yapmak zorundaydık çocuğum. Onları anlamak için bir insan olarak yaşamanız gerekiyordu," diye yanıtlıyor Janak sorumu. "Bu

Awo tarafından böyle söylendi."

"Beni yabancı bir dünyaya gönderdin," diye kelimeleri ısırarak söylüyorum, öfkem her saniye artıyor. "Beş yıl boyunca yalnız bırakıldım!"

Aster bana nazikçe gülümsüyor. "Üzölmekte haklısın ama biz senin için en iyi olanı yaptık."

Ona başımı salladım. "Vay canına, bu her şeyi daha iyi yapıyor." Sonra tekrar ailemi hatırlıyorum ve soruyorum, "Annem babam nerede? Erkek ve kız kardeşlerim?"

Onları görmeyi ve kendi halkımla birlikte olmayı çok istiyorum.

"Aileniz iyi. Dönüş haberini büyük bir heyecanla bekliyorlardı." Janak'ın yüzü düşer ve yardım için Aster'e bakar.

Kaslarım geriliyor ve bana kötü haber verecekler diye endişeleniyorum.

Aster bana sempati ile bakıyor. "Aileni ancak kaderini tamamladıktan sonra görebilirsin. Şu anda seninle görüşmeleri çok tehlikeli çünkü Adeth'i sana yönlendirebilirler."

Ne oluyor be?

"Ne kaderi? Adeth kim?"

Ailemi görememenin yarattığı hayal kırıklığıyla başa çıkmaya çalışırken öfkem ikiye katlanıyor ve kalın bir bulut gibi etrafımı sarıyor.

"Nasıl savaşçı olunacağını öğrenmelisin, Alchera. Onları Dünya'dan almaya gittiğinde kendini ve seçilmiş on kişiyi koruyabilmelisin. Antrenman yapman için ancak yeterli zaman var."

Sorularıma verdiği muğlak cevap kafamı karıştırdı. Sonra Aster'in az önce ne dediğini anladım.

"Dur bakalım," diyerek kendimi oturur pozisyona çekiyorum. "Nasıl savaşçı olunacağını öğrenmek zorunda mıyım?"

"Evet," diye cevaplıyor Janak. "Artık evde olduğuna göre, gücünü yeniden kazanacaksın ve yakında yeteneklerin ortaya çıkacak."

"Hangi yetenekler?"

"Seçilmiş on kişinin ve geleceğin vizyonlarına sahip olacaksınız."

Neredeyse rüyalardan bahsedecektim ama bu bilgiyi kendime saklamaya karar verdim.

"Artık sıradan, kırılgan bir insan değilsiniz," diyor Aster. "Güçlü yönleriniz ve yetenekleriniz üzerinde pratik yapmalısınız ki onlara hakim olabilesiniz."

Tek kelimeyle mükemmel.

Onlara kaşlarımı çattığımda, Aster boğazını temizliyor. "Şimdi senden ayrılmak zorundayız. Thana seni görmek için sabırsızlanıyor, Raighne ve kardeşi de burada. Seni evde karşılamak için bekleyen daha pek çok kişi var. Hayatınız yakında dolu dolu olacak."

"Ne?" Şaşkın bir şekilde oturup Aster ve Janak'ın tek kelime etmeden ayrılmalarını izliyorum.

Bu da ne böyle?

Odada tek başıma oturmuş, her şeyi anlamaya çalışırken başımı sallıyorum.

Ben geldim.

Beş uzun ve yalnız yılın ardından eve döndüğümde kaderimi gerçekleştirmek için antrenman yapmam ve hazırlanmam gerektiği söylendi. Delirmişler.

Ayrıldığımda on altı yaşındaydım, yani önümüzdeki hafta on sekiz değil yirmi bir yaşına giriyorum.

Çok zaman kaybettim.

Düşüncelerim Calder ailesine dönüyor ve Molly'yi bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum. Ona veda bile edemedim.

Vay anasını. Yaşlıların bana yaptıklarına inanamıyorum.

Tekrar farkına vardığımda o kadar kızgınım ki vücudum titriyor.

Yorganı üzerimden attığım anda Ryan, ya da Raigne mi demeliydim, odaya giriyor.

Gözlerim ona kilitleniyor ve bir anlığına, görünüşe göre vasım olan bu seksi adama bakarken öfkem unutuluyor.

Deri pantolon, kumaşın kaslı kalçalarına yapıştığı yerde düpedüz günahkâr görünüyor ve eşleşen gömlek

güçlü kollarını saklamak için hiçbir şey yapmıyor.

Kahretsin, kıyafetler ona çok yakışıyor.

"Raighne," diye seslenir bir kadın ve o da dönüp ona bakar, "Prenses Alchera'nın odası hazır."

"Teşekkür ederim Fleur," diye cevap veriyor ama ben onu daha önce gördüğümü fark ettiğim için sırtına bakmakla meşgulüm.

"O sendin," diye fısıldıyorum, Raighne'in benim için geldiğini rüyamda gördüğümü öğrenmenin şokuyla.

"Alchera," diye mırıldanıyor dikkatimi çekmek için ve ancak o zaman bir anlığına dalmış olduğumu fark ediyorum.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp bir elimi yüzüme sürerken, "Tanrım, bu çok bunaltıcı," diye mırıldanıyorum.

"Öngörüleriniz beklediğimizden daha erken başladı. Bilseydik daha erken gelirdim" diyor.

"İmgelemler mi?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bahsettiğin 'biz' kim?"

"Kral Eryon, Kraliçe Mya, babam ve Janak." Yatağın yan tarafına yanıma oturuyor ve gözlerimi yakalamak için başını eğiyor. "Ve ben. Awo bizi senin doğduğun gün birleştirdi."

"Bonded?" Başımı sallıyorum ve ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışıyorum.

Ağzının kenarı kalkıyor ve gerçekten de gururlu görünüyor, "Ben senin koruyucunum ve sen de benim sorumluluğumdasın. Bunun ne anlama geldiğini eğitim sırasında öğreneceksin."

Kız kardeşlerimin vasileri olduğunu hayal meyal hatırlıyorum ama bunun ne anlama geldiğini hatırlayamıyorum.

"Yani hepiniz beni Dünya'ya göndermenin ve orada yapayalnız bırakmanın iyi bir fikir olduğuna mı karar verdiniz?" Yataktan kalktım ve ondan birkaç adım uzaklaştım. "Hepsi farkında bile olmadığım bir kader yüzünden mi?"

Geçen iki haftayı ve onun arkadaşım olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Tanrım, ona aşık oluyordum.

Öfke ve acı göğsümde patlıyor ve Raighne'e bakarak, "Bana ihanet ettin. Aramızdaki bağı alıp güneş görmeyen bir yere götürebilirsin."

Yüz hatları gergin bir şekilde ayağa kalktı. "Senin için en iyi olanı yaptım."

"Yapmadın!" Tersledim. "Arkadaşımmış gibi davranıp beni aptal yerine koymak yerine, beni buraya sürükleyip bu işi bitirmeliydin." Kollarımı havaya kaldırıyorum, göğsümü dolduran yoğun hayal kırıklığıyla acı bir kıkırdama çıkarıyorum. "Gerçekten arkadaşım olmak istediğini sanmıştım."

Dudakları ayrıldığında başımı salladım ve devam ettim: "Bana yalan söyledin. Senin hakkında bildiğimi sandığım her şey yalanmış." Bir kez daha acı acı kıkırdıyorum. "İtiraf etmeliyim ki çok iyi bir oyuncusun. Beni bir süreliğine kandırdın."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken ve ben öfkeyle onu silerken, Raighne aniden çok hızlı hareket ediyor ve bir an için bulanıklıktan başka bir şey değil.

Omuzlarımdan tuttuğunda nefesim kesiliyor ve bir adım geriye sendeliyorum.

Sonra gözlerindeki öfkeyi görüyorum, mor irisleri çok daha koyu hale geliyor.

"Sakin bunu söylemeye cüret etme! Arkadaşlığımız hakkında sana hiç yalan söylemedim. Dünya'da paylaştığımız her şey gerçektir." Yüz hatları biraz yumuşadı. "Kızgın olmanı anlıyorum ama bu geçecek."

"Anlamıyorsun, değil mi?" Ona başımı sallıyorum. "Benim koruyucum olman gerekiyordu ama sen beni incittin."

Bir kez daha, sahip olduğum tek arkadaşı kaybettiğimi fark ettim ve bu kalbimi kırdı.

Onu gerçekten önemsiyordum.

"Bağlar ve kaderler umurumda değil ve öfkem öylece geçip gitmeyecek" derken sesim kısılıyor. Duygularım istediğin zaman kapatabileceğin bir düğmeyle gelmiyor." Ondaki uzaklaşıyorum, tüm vücudum titriyor. "Sen

güvenimi aldın ve yüzüme geri fırlattın. O yüzden hayır Ryan, Raighne ya da adın her ne haltsa, bu bağı kabul etmiyorum. Sana güvenmiyorum ve seni vasim olarak istemiyorum."

"Zamanla beni kabul edeceksin," diyor, sanki bu kaçınılmaz bir gerçekmiş gibi, başka seçeneğim yokmuş gibi.

Belki de öyledir. Ama şu anda umursayamayacak kadar kalbim kırık ve kızgınım.

Elimi kaldırıp yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. "Dünyanızın altınızdaki çekilip alınması nasıl bir duygu biliyor musunuz? Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum." Duygularım beni boğarken hıçkırıklara boğuluyorum ve onun önünde ağladığım için utanarak gözyaşlarımı hızla siliyorum.

Ben bundan daha güçlüyüm.

"Her şey yoluna girecek." Kolları beni sarmalayıp göğsüne sıkıca sararken çekilmeme fırsat vermiyor. Sıcaklığının içime yayıldığını hissediyorum ve bunu rahatlatıcı bulduğum için nefret ediyorum.

Her ne kadar inkâr etmek istesem de, dokunuşu kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor ve bedenim onunla karşı karşıya gelirken buna karşı koyamıyorum.

Bir eliyle sırtımı nazikçe okşarken diğer kolu belime sıkıca sarılıyor.

Tek yapabildiğim gözlerimi kapatmak, kafası karışık başımı göğsüne yaslamak ve tanıdık kokusunu içime çekmek.

"Bu konuda yalnız değilsin, Alchera. Ben senin için buradayım. Eğitim boyunca sana yardım edeceğim. Ne olursa olsun, yolun her adımında yanında olacağım." Geri çekiliyor ve elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor. Başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Aramızdaki bağ benim için en önemli şey Alchera. Senin için yaşıyorum ve seninle öleceğim ama seni asla terk etmeyeceğim."

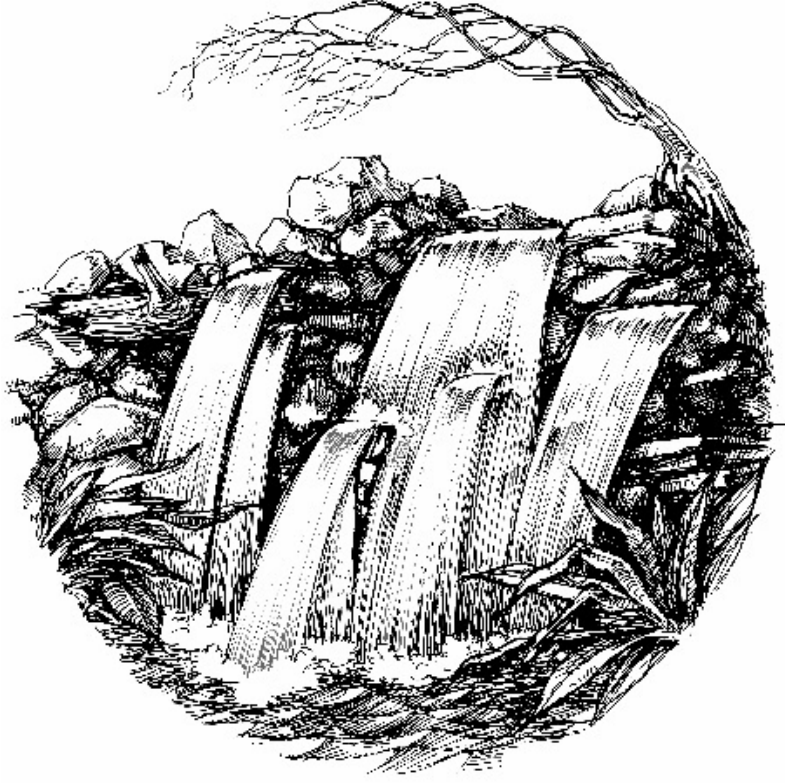
Tanrım, sonra da gidip böyle bir şey söylüyor. Bir kız nasıl silahlarına sadık kalıp kızgın kalabilir ki?

Sadece bana sarılmasını istesem de, ona bakmak zorunda kalmamak için geri çekilip odaya göz gezdiriyorum.

"Zamana ihtiyacım var. Bütün bunlarla başa çıkmak benim için çok zor." "Tamam."

Yorgun hissederek, "Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Kız kardeşin dışarıda. Seni görmek istiyor." Kız kardeşim.

Bölüm 8

Alchera

RAIGHNE'i revirden dışarı kadar takip ettiğimde, güneş o kadar parlak ki, gözlerimi alışincaya kadar kısmak zorunda kalıyorum.

Bir tür kampta olduğumuzu fark ediyorum, sonra gözlerim Raighne'den çok daha yaşlı görünmeyen bir kadına takılıyor. Onu hemen tanıyamadım.

Minyon bedenini bir parıltı sarıyor ve o şimdiye kadar gördüğüm en güzel insan. Altın sarısı saçlarına ve gözlerine bakarken ne diyeceğimi şaşıyorum.

Öyle zarif hareket ediyor ki sanki süzülüyor. Teninde ışıklar titreşiyor, attığı her adımda etrafında dans eden ateş böcekleri gibi.

"Sizi biraz yalnız bırakayım," diyor Raighne ama uzaklaşmak için döndüğünde elim fırlıyor ve ön kolunu tutuyorum.

Ailemi özlemiş olsam da, buraya son gelişimden bu yana çok şeyin değiştiği açık.

Geçtiğimiz iki haftayı onunla geçirdikten sonra şu anda Raighne bana çok tanıdık geliyor.

Kızgın olmama rağmen fısıldıyorum, "Kal."

Raighne başını sallıyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor.

"Birbirimizi son gördüğümüzden beri yeteneklerim arttı," diyor kadın. "Eskiden sarı saçlarım ve kehribar gözlerim vardı."

Bakışlarım gergin bir şekilde kadının üzerinde geziniyor ve sıcak bir şekilde gülümsediğinde gerginliğim biraz olsun azalıyor.

"Barış olsun, Alchera. Ben kız kardeşin Thana. Brenna, Roark ve ben büyük bir heyecanla senin gelişini bekliyorduk."

Vay canına, hatırladığımdan tamamen farklı görünüyor.

"Merhaba Thana..." demeden önce derin bir nefes alıyorum. Kulağa garip gelen bir kıkırdama duyuyorum. "Özür dilerim. Bir kerede çok fazla şey var."

Ailemi göreceğim için mutlu olacağımı düşünmüştüm ama hissettiğim tek şey endişe.

Ya benden hoşlanmazlarsa?

Ya bu kadar uzun süre ortadan kaybolduktan sonra onlar için bir hayal kırıklığı olursam?

Ya bir daha asla evim gibi hissetmezsem?

Thana aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve bana sarıldığında ılık bir yaz günü ve baharda açan çiçekler gibi kokuyor.

Onu incitmekten çok korkuyorum, bu yüzden kucaklaşmaya karşılık verirken dokunuşumu nazik tutuyorum.

Birbirimize sarıldığımızda duygular beni ele geçiriyor ve gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissediyorum.

Kendi kanımı tekrar tuttuğum için kalbim acıyor. Bu bana son beş yıldır ne kadar yalnız olduğumu fark ettiriyor.

"Evine hoş geldin kardeşim," diyor. "Awo'nun kutsamaları üzerine olsun." Thana geri çekiliyor ve beni kolumdan tutarak görünüşümü inceliyor. "Hatırladığımdan daha güzelsin ve çok büyümüşsün. Gelecek hafta doğum gününü seninle kutlayamayacak olmamız çok yazık."

Bana o kadar büyük bir sevgiyle bakıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum, gözyaşlarımın sıcak ve hızlı akmasına neden oluyor. Uzanıp gözyaşlarımın bir kısmını siliyor, yüzünde nazik bir ifade var.

"Ben de seni özledim, Alchera" diye fısıldarken sesi boğuk çıkıyor.

Eğer tüm ailem onun gibiye, endişelenmeme gerek yok, değil mi?

Ama sorularım var ve umarım onları yanıtlar.

"Neden seni göndermediler? Neden sadece beni?"

"Biz Adeth için sizin kadar büyük bir tehdit değiliz. Awo size vizyon ve umut yeteneklerini verdi."

Ona boş boş bakıyorum. Az önce söylediklerinin hiçbiri bana mantıklı gelmiyor.

Bal sarısı gözleri kederle doluyor, kafamı karıştırıyor.

"Ne yazık ki, elinizdeki görevi yalnızca siz yerine getirebilirsiniz.

Önümüzdeki günlerde her birimizin yerine getirmesi gereken bir kaderi var."

Bir esinti başlayıp saçlarımın bir kısmını yüzüme doğru savurduğunda, "Ne demek istiyorsun?" diye sormadan önce saçlarımı hızla tarıyorum.

"İnsan olarak yaşamak için Dünya'ya gitmeniz gerekiyordu," diye açıklıyor Thana. "Onlara merhamet edebilmek için nasıl hissettiklerini hissetmeniz gerekiyordu."

Robert ve arkadaşlarına karşı hiç merhamet hissetmiyordum.

Ama Calder'lar. Bana karşı iyiydiler.

"Seçilmişleri geri alma zamanı geldiğinde onları anlayabilmeniz için bu yolculuğa çıkmanız gerekiyordu."

Thana, ardında altın ışık çizgileri bırakarak uzaklaşıyor.

"Geri getirmem gereken bu seçilmişler kim?" Birinin gerçekten sorularıma cevap vermesinden memnun olarak soruyorum.

Thana derin bir iç çeker ve endişe yüz hatlarını gererek şöyle der: "İnsan dünyasının sonu geliyor, Alchera. Pek çok kutsal kitapta yazıldığı gibi kıyamet Dünya'nın üzerine kopacak. Sen vizyonlarını alana kadar, seçilmişlerin kim olduğunu bilemeyeceğiz, ama onlar kurtarılıp buraya getirilecek olan on insan olacak."

Şok vücudumu titretirken dudaklarım bir nefesle ayrılıyor.

"Dünya üzerindeki tüm canlı türleri sona erecek. Yeni Dünya olan Vaalbara'ya getireceğin seçilmişler hariç hepsi. Vaalbara'ya ancak hepsine sahip olduğunuzda dönebilirsiniz."

Büyük bir şok içinde ona bakarken ağzım açık kalıyor.

Bu acımasız bir şaka olmalı.

Milyarlarca insan arasından sadece on kişiyi kurtarmamı nasıl bekleyebilirler?

Korku vücuduma yayılıyor. "İnsan ırkını kurtarmaktan ben sorumlu olamam. Bu delilik!" Başımı çılgınca sallıyorum. "Benden bunu yapmamı bekleyemezsiniz. Hepiniz çıldırdınız mı?"

Gözlerim onun yüzünden Raighne'inkilere kayıyor. Yakışıklı yüz hatlarına kazınmış endişeli bir ifadeyle beni izliyor.

Ciddi olduklarını anlayınca içimi bir korku kaplıyor ve onlara başımı sallamaya devam ediyorum.

Bu bir kabus olmalı. Öyle olmak zorunda. Uyanmak zorundayım.

Yukarı!

"Zor olacağını biliyorum ama hepimizin kendi Thana'nın sesi kederle dolu." "Tüm bu süreç boyunca Brenna ve Raighne yanında olacak."

Nefes nefese kaldığımda yüzüm hissettiğim dehşeti gösteriyor olmalı, "En azından durdurmaya çalışmadan nasıl orada öylece durup bana dünyanın sonunun geldiğini söyleyebilirsin?" İnançsızlıkla ona bakıyorum. "Eminim yapabileceğimiz bir şey vardır."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Uyan artık!

Uyanmak zorundasın.

"İnsan ırkı bunu kendi başına getirdi," diyor Thana, sesi aniden sertleşiyor.

Zaten bunalmış olan zihnimi daha da karıştırarak göğsüme daha fazla şok akarken ona bakıyorum.

Bunu söylediğine inanamıyorum. Pek çok masum insan ölecek ve hiçbiri bunu hak etmiyor.

Thana derin bir iç çekti. "Yüzyıllar boyunca gönderdiğimiz pek çok farklı din ve vizyon tarafından uyarıldılar ama yine de yıkıcı yollarını değiştirmeyi reddediyorlar."

Kollarımı göğsümde kavuştururken kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Bütün bir gezegeni yok etmenin sorun olmayacağına beni ikna etmek için bu boktan bahaneden daha fazlası gerekecek" derken sesim titriyor.

"Tüm uyarıları görmezden geldiler, Alchera," diye haykırıyor yüz hatları tekrar yumuşamadan önce. "Onlar için üzülüyorum ve keşke başka bir yol olsaydı, ama Awo'nun yolunda duramayız. Dünyalarını yok ettiler ve bencil eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmek zorundalar."

Elini koluma koyuyor ve ışığın bir kısmının ceketime geçmesini izliyorum.

"Üç aydan kısa bir süre içinde, Dünya'nın şimdiye kadar yaşadığı en kötü doğal felaketler üzerlerine salınacak. Seçilmiş on kişiyi kurtararak insan ırkını korumaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Thana elini benden çekip avucunu alnına götürüyor, en az benim kadar yorgun görünüyor.

"Ama o kadar çok iyi insan var ki," diye itiraz ediyorum. "Ondan fazla olduğu kesin."

"Biliyorum ama Awo'nun yöntemlerini sorgulamak bize düşmez." "Neden ben?"

Bu sorumluluğu üstlendiğim için mutlu değilim.

Kahretsin, daha 21 bile değilim.

Tek söylediği "Awo konuştu".

Awo'nun tüm yaşamın kaynağı olduğunu hayal meyal hatırlıyorum.

ldğnzde, hayatınızın z Awo'ya geri döner.

Sanırım insanlar Awo'ya Tanrı diyebilir ama o bundan çok daha fazlası.

Daha fazlasını bilmek istediğimden, "Seçilmişleri geri almam gerekiyorsa, senin kaderin nedir?" diye sordum.

Ağzının etrafında bir gülümseme dalgalanıyor. "Suyu, rüzgârı, ateşi ve toprağı kontrol etme gücüne sahibim." Ağır bir nefes veriyor. "Dünya'nın toza dönmesini sağlamak benim kaderim."

Tanrım, ben de kaderimin kötü olduğunu sanıyordum.

Dünya'yı yok etmek zorunda mı? Korkunç bir şey bu.

Kız kardeşime bakarken çenem titriyor. Uzun saniyeler sonra fısıldamayı başarıyorum, "ok zgnm."

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"zr dileyecek bir şey yok." Bana cesaret verici bir gülümseme vermeye alışıyor. "Bu benim kaderim ve bunu yerine getirmekten gurur duyuyorum."

Nedenini bildiğini umarak, "Neden ailemizi göremiyorum?" diye soruyorum.

"Bu çok tehlikeli." Bana şefkatli bir gülümseme veriyor. "Sadece en iyisinin bu olduğuna inan."

Evet, hiç sanmıyorum.

Raighne elimi tutuyor ve "şimdilik bu kadar bilgi yeter. Alchera'nın kampımıza gitme vakti geldi, orada yıkanabilir ve bir şeyler yiyebilir."

Thana başını sallar. "Evet, dinlenmelisin. Seçilmişlerle ilgili görülerin başladığında seni tekrar göreceğim." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve bana hızlıca sarılıyor. "Seni evde görmek çok güzel, Alchera."

Başımı sallıyorum ve o uzaklaştığında Raighne elimi tutuyor.

Raighne'i bir tepeye doğru takip etmeden önce "Görüşürüz," diyorum.

Az önce öğrendiğim korkunç bilgiden dolayı kalbim ağırlaşıyor, bu yüzden elimi Raighne'nin elinden kurtarmıyorum ve onun

sıcaklık içime akıyor.

Birkaç saat içinde tüm hayatım geri dönülmez bir şekilde değişti ve içimde daha da kötüye gideceğine dair bir his var.

Sanki bir sersemlikten çıkıyormuşum gibi yavaşça çevreme odaklanıyorum. İlk fark ettiğim yemyeşil tarlalar, tepeler ve kır çiçeklerinin farklı renkleri oluyor.

Vaalbara'nın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.

Dünyadaki kirli havayla kıyaslandığında tatlı gelen havayı derin bir nefesle içime çekiyorum.

Tepenin zirvesine ulaştığımızda, az önce ayrıldığımızdan daha büyük bir kamp görüyorum. Tüm çadırların arkasında bir orman var ve göz alabildiğine uzanıyor.

Cıvıltılar duyuyorum ve yakınlarda kuşların yıkandığı bir gölet fark ediyorum ve soluma baktığımda uzaktaki dağları görüyorum.

Çok sayıda büyük çadırdan ve bir kenarda duran bir binadan oluşan diğer kampa yaklaştıkça, insanlar yaptıkları işi bırakıp bana bakıyorlar.

Oh, harika.

Midem sinirden dönmeye başladığında sertçe yutkunuyorum ve farkına varmadan Raighne'e yaklaşıyorum. Yanağım koluna değiyor ve bu onun bana bakmasına neden oluyor.

"Sorun yok," diyor, sesi kararlı ve güven dolu. "Hepsi seni gördükleri için mutlular."

Birdenbire kalabalık, son derece seksi görünen güzel bir kadına yol açıyor. Omuzlarının altına kadar uzanan gür kumral saçları ve oniks taşından yapılmış gözleriyle hesaba katılması gereken bir güç gibi görünüyor.

Lanet olsun, bana ciddi bir kış tekmeleyebileceği izlenimini verdi.

"Sonunda bizi varlığınla onurlandırmaya karar verdin," diyor ses tonu ısırarak.

Uhm... tekrar gel?

Önümde durup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda, göğüs dekoltesini tam olarak görebiliyorum.

Kahretsin, küçük deri üstlüğü'nün üzerinde kalması için güçlü bir sihir gerekiyor olmalı.

"Brenna," diye mırıldandı Raighne. "Kendine dikkat et. Alchera'nın bu konuda hiçbir şey söylemediğini en iyi sen biliyorsun."

Brenna mı?

Gözlerim açılıyor ve ona bakakalıyorum. Brenna'yı son gördüğümde benim kadar sıskaydı ve karıncayı bile incitmezdi, oysa karşımdaki kadın bir savaşçıdan farksız.

Raighne'e bir adım daha yaklaşır ve sanki ona meydan okuyormuş gibi çenesini kaldırır.

Gözlerim çılgınca aralarında gidip geliyor.

"Gardiyan, diline dikkat etsen iyi olur, yoksa onu ağzından koparırım," diye onu tehdit ediyor.

Birdenbire Raighne'e karşı korumacı bir duyguya kapıldım ve kendimi durduramadan aralarına girdim.

Bir uyarı bakışıyla, "Geri çekil." dedim.

Bir kahkaha patlatmadan önce gözleri yüzümde geziniyor. "Şuna bakar mısın? Görünüşe göre Dünya'da bir omurga geliştirmişsin, küçük kardeşim." Sanki bir pislikten başka bir şey değilmişim gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne yazık ki bunun seni uzun süre hayatta tutacağını sanmıyorum."

Tanrım, bu kadar düşmanca davranması için ona ne yaptım?

"Yeter!" Raighne'in sesi üzerimizde gürlüyor ve irkilmeme neden oluyor.

Beni tekrar yanına çekti ve öne doğru bir adım atarak Brenna'ya öyle bir bakış fırlattı ki korku göğsümün derinliklerine kadar işledi.

Raighne omuzlarını dikleştirip çenesini sıkıyor ve sakın kalmak için ne kadar uğraştığını görebiliyorum.

"Alchera benim sorumluluğumda ve onun üzerinde velayetim var, bu da beni basit bir vasiden daha fazlası yapıyor."

Ses tonu daha önce hiç duymadığım bir otorite taşıyor ve bu beni ondan biraz korkutuyor.

Başka bir adam Brenna'nın arkasından yaklaşıyor ve elini omzuna koyuyor. Başı dönüyor ve neredeyse adama saldıracağını düşünüyorum, ama sonra onu görünce hemen sakinleşiyor.

"Brenna, şimdi mutlu olma zamanı," diye fısıldıyor ona.

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. Ona karşı çıkmak istiyor gibi görünüyor.

Kolunu onun beline doluyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Huzur içinde yat, Alchera. Evine hoş geldin." Gözleri Raighne'e kayıyor ve başını sallıyor. "Kardeşim. Seni tekrar görmek güzel."

Raighne'in parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor. "Finian," diye mırıldandı. "Sorumluluğunu kontrol et."

Finian onun kardeşi ve Brenna'nın vasisi mi?

Finian başını salladığında ve Brenna gerçekten de onu çekmesine izin verdiğinde şaşırıyorum. Birbirlerine fısıldamalarını izliyorum.

"Az önce ne oldu öyle?" Tartışmanın şaşkınlığıyla mırıldandım.

"Brenna kendine gelecektir. Sadece alışmak için zamana ihtiyacı var," diyor Raighne sanki tüm bunlar yaşanmamış gibi.

"Başından beri buradaydı." Acı bir kahkaha attım. "Neye alışmaya?"

Belli ki kız kardeşimin benimle ciddi sorunları var ve bu benim göğsümde acı çiçekleri açmasına neden oluyor.

İstediğim aile buluşması bu değildi.

"İkiniz de bunu atlatacaksınız. Size yardım etmek Brenna'nın kaderi ve bunun ona yakışmadığını düşünüyor. O ve Finian seçilmiş on kişiyi almaya gittiğimizde bize katılacaklar."

"Görünüşe bakılırsa bu eğlenceli olacak," diye mırıldanıyorum alaycı bir şekilde.

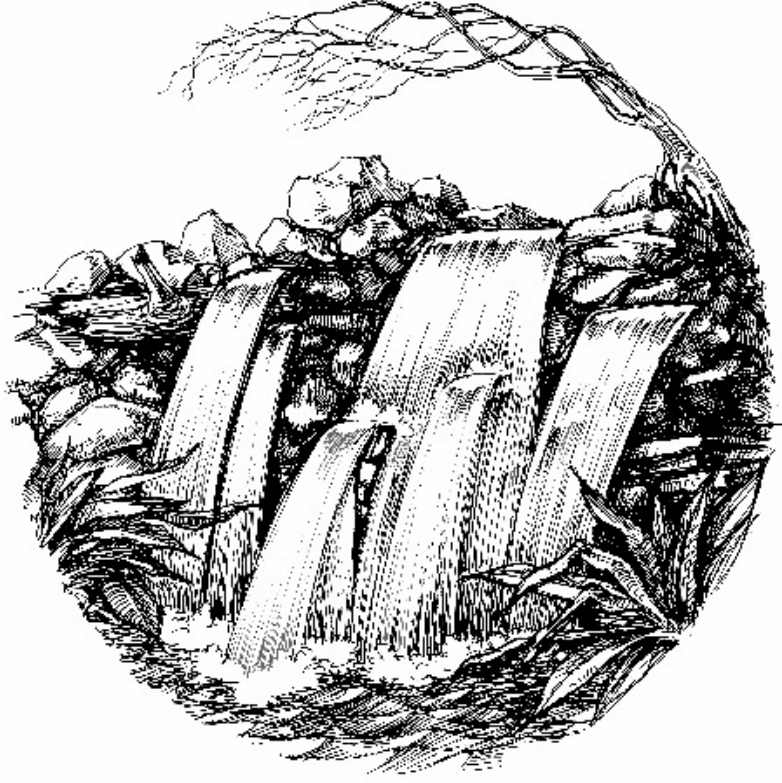
Raighne beni yaşlı bir meşe ağacının yanında bulunan bir çadıra götürüyor.

Raighne, "Brenna aynı zamanda seni savaş konusunda eğitmekten de sorumlu," diyerek aramıza bir bomba bırakıyor.

Kaşlarım havaya kalkıyor ve ona bakıyorum. "Beni eğitmek yerine daha çok öldürmek istiyor gibi görünüyor."

"Kaderini aldığı için biraz duygusal ama sakinleşecek ve umarım arkadaş olabilirsiniz." O bile şüpheci görünüyor.
"Şimdiye odaklan ve geleceği sonraya bırak."
Başımı sallıyorum, bunun olacağından çok şüpheliyim.

Bölüm 9

Alchera

ÇADIRIN İÇİ DIŞARIDAN GÖRÜNDÜĞÜNDEN ÇOK DAHA BÜYÜK.

Bir sehpanın etrafında ahşap sandalyelerin bulunduğu bir oda var. Kahverengi ve krem rengi yastıklar ve yumuşak görünümlü yorganlar, aksi takdirde yavan olan dekora sıcaklık katıyor.

Çadırın içine doğru yürüyoruz ve bir yatağın bulunduğu daha küçük bir alana açılıyoruz.

Sadece örtüleri ve yastıkları görünce bile yorgunluktan yıkılıyorum.

Tek istediğim bu kabus bitene kadar uyumak.

Odanın bir tarafında bir küvet ve lavabo bulunuyor. Ayrıca pencerenin yanında, ahşaba oyulmuş çiçek ve sarmaşık desenleri olan bir dolap var.

Raighne bana, "Biz antrenman yaparken burası senin evin olacak," diye bilgi verdi.

Tekrar etrafa bakıyorum ve "Teşekkürler." diyorum.

"Benim yaşam alanım sizinkinin yanında. Giysileriniz dolapta ve yardımcınız birazdan yiyecek bir şeylerle burada olacak."

Başımı sallayarak ona dönüyorum.

Bir an için kızgınlığım ve kalp kırıklığım üzerime boca edilen tüm bilgilerle unutuldu, ancak gözleriyle karşılaştığımda duygularım hızla geri döndü.

Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde, "Yalnız kalmak istiyorum," diye fısıldadım.

Raighne başını sallıyor, gözleri yüzümde geziniyor, endişesi hala yüz hatlarının derinliklerinde, sonra bana "Yarın çok yoğun olacak, o yüzden erken yatmanı öneririm" diyor.

Eğilip elini boynumun kenarına doladığında aptal gibi donup kalıyorum. Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Sabah görüşürüz," diyor.

Midemde bir çırpınmanın patlamasından nefret ediyorum ve onun gidişini izlerken çenemi sıkıyorum.

Kapı aralığına bakıp başımı sallıyorum.

O adama karşı hissettiğiniz istenmeyen duyguların üstesinden gelmelisiniz.

Sonunda yalnız kalınca derin bir nefes aldım ve öngörülemeyen bir gelecekte evim olacak odaya göz gezdirdim.

Olan biten her şeyi hâlâ sindiremiyorum ve kendimi tamamen bunalmış hissediyorum.

İç çekerek dolaba doğru yürüdüm ve açtığımda birkaç çift deri kıyafet ve bot buldum.

Tanrım, kot pantolon ve spor ayakkabıları özleyeceğim.

Dolaptan bir kıyafet aldığımda, Brenna'nın giydiğine benzer kısa bir etek ve deri bir üstten başka bir şey olmadığını fark ediyorum.

Tabii ki hayır. Beni bununla öldüremezsin.

Daha yakından incelediğimde, alt kısımların etek ile seksi pantolon arasında bir şey olduğunu görüyorum.

Kıyafetleri dolaba geri atıyorum ve lavaboya doğru yürüyüp sürahiyi alıyorum ve kaseye biraz su döküyorum. Suyu ellerime alıp havluyu almadan önce yüzüme sıçratıyorum.

Cildimi kurulamaya çalışırken, "Artık Steamboat Springs'te değilsin, orası kesin" diye mırıldandım.

Gözlerim aynadaki yansımama kilitleniyor ve nefesim kesiliyor.

Bana bakan ışıltılı zümrüt yeşili gözler ve gümüş çizgileri olan siyah saçlar yabancı görünüyor. Üç yaş büyük olduğum gerçeğini boş verin.

Kendimi zar zor tanıyorum.

Yansımama bir saniye daha bakamayarak arkamı dönüyorum, göğsümde yoğun bir çığlık atma dürtüsü oluşuyor.

Yatağa yaklaşıyorum ve kenarına oturup havluyu ağzıma bastırıyorum ve kumaşın içine doğru çığlık atıyorum.

Lanet olsun.

Olanlara inanamıyorum. Bu delilik.

Beni bir şelalede bıraktılar ve on üç yaşında olduğuma inandırdılar. Beni tamamen savunmasız bıraktılar.

Çenemi sıkarken öfke gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, tüm bedenim titriyor.

Ve beş yıl sonra Raighne gelip beni kendi başıma kurmak zorunda olduğum hayattan kopardı.

Beni arkadaş olduğumuza inandırdı.

Göz açıp kapayıncaya kadar kaybettiğim her şeyi düşündüğümde kalbim sıkışıyor.

Şimdi de bana Dünya'nın yok olacağını ve on kişiyi kurtarmam gerektiğini söylüyorlar.

Tanrım, kendimi zar zor hayatta tutabiliyorum. Bu çok çılgınca.

Ayağa kalkıp bir aşağı bir yukarı yürümeye başladığımda parmaklarım havlunun kumaşına gömülüyor.

Vay anasını.

Ben ne yapacağım?

Tüm bunları nasıl sindirebilirim?

Nefes alış verişimin hızlandığını fark ederek derin nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Sakin ol. Her şeyi net bir şekilde düşünmelisin.

Derin bir nefes daha alıyorum ve yavaşça bırakıyorum.

Geçtiğimiz beş yılı onlar olmadan atlattınız, önünüzde ne varsa onu da atlatabilirsiniz.

Gözlerimi açtığımda kapının yanındaki hareket dikkatimi çekiyor. Saçları iki atkuyruğu şeklinde bağlanmış sarışın güzel bir kız. Sanki bir şey için izin bekliyormuş gibi tereddütlü bir bakış atıyor bana.

Benden en az bir baş daha uzun. Gözleri ise bambaşka, yumuşak pembe mücevherler gibi parlıyor.

"Hey," diyorum havluyu yatağın üzerine atarak.

Yüzü anında dostça bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Barış olsun, Prenses Alchera. Ben Fleur." Odaya bir adım atıyor. "Yardımcınız olacağım."

"Bana Alchera deyin," diye mırıldandım.

"Biraz yiyecek getirdim ve birlikte yiyebileceğimizi düşündüm. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Güzel, açık bir gülümsemesi var ama yalnız olmayı tercih ederim.

Reddetmek yerine, "Evet, yiyebilirim." diyorum.

Yatak odasından çıktıktan sonra sandalyelerden birine kurulum. Bana bir kase rostoya benzeyen bir şey uzattığında, "Teşekkürler" diye mırıldandım.

Yemeğinden bir ısırık almadan önce bana temkinli bir gülümseme vererek oturmasını izliyorum.

Karmakarışık duyguların ve anıların üstesinden gelerek elimdeki kâseye bakıyorum.

"Yemek istemiyor musun?" Fleur soruyor.

İçimi çekerek yemeğin bir kısmını kaşığıma alıyorum ve bir ısırık alıyorum.

Tadı görüldüğünden çok daha güzel ve ne kadar aç olduğumu fark ederek kâsedeki her şeyi bitirmeye odaklanıyorum.

Boş kâseyi sehpanın üzerine koyduğumda Fleur bana memnun bir gülümsemeyle bakıyor ve şöyle diyor: "Bana sorabilirsin

hiçbir şey. Uyum sağlama sürecinde size yardımcı olmak için buradayım ve aklınıza gelebilecek tüm soruları yanıtlayacağım."

Yüz hatları yumuşuyor, sonra ekliyor: "Arkadaş olabileceğimizi umuyorum."

Arkadaşlar. Hiç sanmıyorum. Sonuncusu beni yeterince incitti, çok teşekkür ederim.

Sessiz kaldığımda, "Sorunuz var mı?" diye sordu.

Bugün bana bir ömür yetecek kadar bilgi edindim ama hala bilmediğim çok şey var.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve "Hafızam çok zayıftır. Bana Vaalbara'daki insanları anlatabilir misin?"

Gülümsemesi tekrar genişliyor ve soru sorduğum için rahatlamış görünüyor.

"Bize immortalis denir. Janak ve Aster bizim büyüklerimiz. Onlar aynı zamanda en yaşlılarımız. Aileni hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz."

"Onlar bizim hükümdarlarımız. Sen Regales Hanesi'nin kızıydın." "Raighne'nin babasının Kral Eryon'un vasisi olduğunu biliyor muydun?" diye sorarken heyecanlı görünüyor.

Hafızamı yoklarken alnımda bir çatıklık oluşuyor ve babamla gardiyanının görüntülerini hatırlıyorum. "Onlar hakkında pek bir şey hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Adı Griffith. O bizim en güçlü koruyucumuz ve Raighne'i de o eğitti, yani emin ellerdesiniz."

"Yani Raighne'in tüm ailesi benimkini mi koruyor?"

diye sordum. "Oldukça fazla. Bu onların kaderi."

Başımı sallıyorum, sonra soruyorum: "Gittiğimde normal yeşil gözlerim vardı." "Değiştiler çünkü yeteneklerin ortaya çıkmaya başladı.

etkisi."

"Yani herkesin gözleri ıslıl ıslıl değil mi?"

"Hayır, herkes değil." Bir kahkaha patlatıyor. "Çoğu koruyucu, bir yüke ilk bağlandıklarında mor gözlere sahiptir. Güçleri arttıkça gözleri de değişir.

Griffith'in göz rengi lapis lazuli taşınıninkine benziyor ama bu sadece Kralı iyileştirebileceği anlamına geliyor."

"Oh, sahip olmak güzel bir güç," diye mırıldandım.

Başını sallıyor ve devam ediyor: "Gözlerin zümrüt rengi, bence yeteneğinin bir kısmı doğayla ilgili olmalı. Brenna'nınki oniks, çünkü o bir savaşçı prenses. Ama bana sorarsanız, yakut kırmızısı olmalı ve ateş püskürmeli çünkü oldukça öfkeli."

Birden kız kardeşime hakaret ettiği için suçlu görüldü.

"Merak etme. Daha önce onunla karşılaştıktan sonra tamamen aynı fikirdeyim," diyorum kıkırdarak.

Fleur'un gülümsemesi geri döner. "Thana'nın gözleri altın renginde, spessartine taşı gibi. Herkes onu sever, özellikle de Brenna. Çok yakınlar."

Harika, kız kardeşlerim çok yakınlar ve ben onlarla bağlantımı kaybettim çünkü isteğim dışında gönderildim.

Fleur tekrar heyecanlandığında ona sorabileceğim başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Kendinde gibi görünüyor. "Griffith'in kendini görünmez kılma yeteneği de var. İşte bu benim sahip olmak istemeyeceğim bir yetenek."

"Bir yeteneğin var mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Büyüler ve iksirler yaratabilirim. Seçilmiş on kişi bize katıldığında, Aster'in altında çalışacağım."

"Kahretsin, seninki harika. Benimle yeteneklerini değiş tokuş etmek ister misin?" Şaka yapıyorum. "Çünkü benimki berbat."

Başını iki yana sallıyor. "Ne yazık ki yetenekler bu şekilde çalışmıyor."

"Raighne yarın antrenmana başlayacağımı söyledi," diye bahsettim. "Orada olacak mısın?"

"Eğer beni orada istiyorsan." Fleur ayağa kalkar ve kirli tabakları toplar. "İhtiyacın olan her konuda sana yardım etmek için buradayım, Alchera." Kapı aralığına bir göz atıyor. "Biraz dinlenmelisin. Sabah eğitim için görüşürüz."

"Yemek için teşekkürler," diyorum ayağa kalkarken. "Bir şey değil."

Yatak odasına gitmeden önce onun gidişini izliyorum. Spor ayakkabılarımı tekmeleyerek, Dünya'da geride bırakmak zorunda kaldığım tüm eşyalarımı düşünüyorum.

Keşke Raighne çantamı hazırlamam için bana zaman verseydi.

Dolabı açtığımda pijama olarak sadece bir gecelik var.

Temiz bir iç çamaşırı bulup küveti kontrol ediyorum ve muslukları açıp su akmaya başladığında rahatlamış bir iç çekiyorum.

Küvet dolar dolmaz hemen kirli kıyafetlerimi çıkarıp içine giriyorum. Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve ılık suyun kaslarımdaki gerginliği azaltmasına izin veriyorum.

Tanrım, ne gündü ama.

Beni nelerin beklediğini merak ederek bir kez daha iç çektim.

Steamboat Springs'i ve oradaki sıkıcı hayatımı özleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama lanet olsun, heyecan verici hiçbir şeyin olmadığı bu sakın kasabaya dönmek için neler vermezdim.

Su soğuyana kadar küvette bekletiyorum, sonra çıkmadan önce vücudumu ve saçlarımı hızlıca yıkıyorum. Kurulandıktan sonra temiz iç çamaşırlarımı ve geceliğimi giyiyorum.

Pijama konusunda bir şeyler yapmam gerekecek çünkü gecelikleri sevmiyorum. Ben şortlu ve tişörtlü bir kıyım.

Dişlerimi fırçalıyorum, sonra yatağın kenarına oturuyorum ve havluyla saçlarımdaki fazla suyu sıkıyorum.

Tüm düğünleri fırçaladıktan sonra kalkıp yaşam alanımda yürüyorum ve tüm lambaları kapatıyorum. Kapının önünde durup dışarı bakıyorum ve ateşin etrafında oturan bir grup insan görüyorum.

Gözlerim Raighne'e takılıyor ve onu başka bir adama gülümserken gördüğümde göğsümde bir duygu karmaşası yaşıyorum. Adamı gördüğümde hala midem bulanıyor ama bana ihanet ettiği için kalbimde derin bir çatlak oluşuyor.

Onun oyununa gerçekten kanmıştım ve sonunda kendime arkadaş edindiğimi düşünmüştüm.

Tanrım, aptalın tekiydim.
Boğazımda bir yumru oluşuyor ve kollarımı kendime sarıyorum.
Ona güvenmiştim.
Hayatımda ilk defa aşık oluyordum.
Birden Raighne'in gözleri bana doğru kayıyor ve uzun bir süre birbirimize bakıyoruz.
Bir damla gözyaşı düşmekle tehdit ediyor ve Raighne ayağa kalktığında başımı sallayıp çadırımda kayboluyorum.
Yorganın altına girip yüzümü yastığa gömmeden önce titreyen bir nefes verdim.
Her şeyi nasıl hazmedeceğim?

Göğsüme bir şey çarpıyor ve dayanılmaz bir acıyla geriye doğru düşüyorum.
Yerde yatarken, acıdan nefesim kesilirken havada uçuşan tüm enkaza bakıyorum.
"Alchera! Hayır!" Raighne'in yanımda dizlerinin üzerine çökmeden önce bağırdığını duyuyorum.
Ona bakarken görüşüm bulanıklaşıyor ve endişeden paramparça olmuş yüzüne odaklanmaya çalışıyorum.
Üzerime eğilerek, "Awo, hayır." diye nefes aldı.
Öksürüyorum ve kanımdan damlacıklar boynuna çarpıyor.
Elimi yüzüne götürmek için sahip olduğumdan daha fazla güç gerekiyor.
Görüşüm tekrar bulanıklaşıyor ve kaderimi gerçekleştiremediğimi fark ediyorum.
Başaramadım.
İnsanlık için hiç umut yok.
"İyi olacaksın," diyor Raighne, elini göğsüme bastırırken sesi sert ve kararlı.

Sıcaklığının içime dolduğunu hissediyorum ve bilincim gidip gelmeye başlamadan önce görüşüm bulanıklaşıyor.

İrkilerek uyandığımda, bir damla gözyaşı saçlarımın arasında kaybolmadan önce şakağımdan aşağı yuvarlanıyor.

Tanrım. Neydi o?

Dudaklarım aralanıyor ve içimden bir hıçkırık kopmadan önce derin bir nefes çekiyorum.

Yan dönerek yüzümü yastığa gömüyorum ve kâbustan kaynaklanan umutsuz duygular göğsümde tahribat yaratıyor.

Az önce ölümümü mü gördüm?

Benzer bir kâbusu ikinci kez görüyorum ve eğer bu bir imgelemse, kaderimi gerçekleştiremeyeceğim anlamına geliyor.

Yatakta doğrulup yanaklarımdaki yaşları siliyorum ve bacaklarımı yana attığımda dışarıdaki kuş cıvıltılarını duyabiliyorum.

Hâlâ kâbusu sindirmeye çalışırken, bir gün önce olan her şeyin anıları zihnime hücum ediyor.

Gece boyunca uyumuş olmama rağmen kendimi çok yorgun hissediyorum.

Ayağa kalkarak lavaboya doğru yürüyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum.

Gümüş çizgileri olan siyah saçlar artık o kadar tuhaf görünmüyor, ancak ışıltılı yeşil gözlere alışmak biraz zaman alacak.

İç çekerek, dişlerimi fırçalamadan önce fırçayı dağınık tellerin arasından geçiriyorum.

Kaderimde ölmek varsa tüm bunlara değer mi?

Ellerimi ve ağzımı kuruladıktan sonra dolaba doğru yürüyorum ve kıyafetlere bakıyorum.

Oturma odasında ayak sesleri duyuyorum ve üzerimdeki geceliğe bakıyorum. Umarım Fleur'dur ve bana giyecek başka bir şey getirebilir.

Kapıya doğru yürüyorum, ama Fleur yerine Raighne'i görüyorum, bir fincan kahveyi masanın üzerine koymuş.

Masa.

Bana doğru baktığında, "Günaydın, sana kahve getirdim" diyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve yaklaşırken gözlerim onun üzerinde gülünç derecede seksi görünen deri kıyafetlere kayıyor.

Sadece onu gördüğüm için midemde oluşan kıpırtıya alışabilecek miyim?

Tanrım, umarım öyledir.

Bardağı elime alıyorum ve sandalyelerden birine oturmadan önce çok ihtiyacım olan kafeini yudumluyorum.

"Giyindikten sonra eğitim alanına gideceğiz."

"Dolaptaki kıyafetleri giymeyeceğim. Çok açıklar ve tüm dünya görsün diye kıcımlı açıkta bırakmayacağım." Şansımı deneyerek, "Kıyafetlerimi almak için Dünya'ya geri dönemeyiz mi?" diye soruyorum.

Raighne karşıma oturuyor ve başını sallıyor. "Halkınızın arasına karışmalısınız ve bu da onlarla aynı kıyafetleri giymek anlamına geliyor Prenses."

"Bana öyle deme," diye çıkışıyorum.

Ve onlar benim halkım değil.

"Pantolon istiyorum," diyorum. "Senin giydiğine benzer bir şey."

Raighne bir kaşını kaldırdı ve isteğimi geri çevirmeden önce, "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Raighne. Evimden koparıldım. Hem de iki kez. Bana çok az şey mantıklı geliyor ve en azından bana düzgün kıyafetler verebilirsiniz, yoksa benden bir bok alamazsınız." Kapıyı işaret ediyorum. "Git bana uzun bir pantolon ve meme uçlarımdan fazlasını örten bir gömlek getir."

Başını salladığında şaşırıyorum ve tartışmadan odamdan ayrılıyor.

Düşündüğümünden çok daha kolay oldu.

Hey, en azından bir şey kazandım.

Kahvemi içerken açık kapı aralığına bakıyorum. Dışarısı sessiz ve kısa süre sonra düşüncelerim

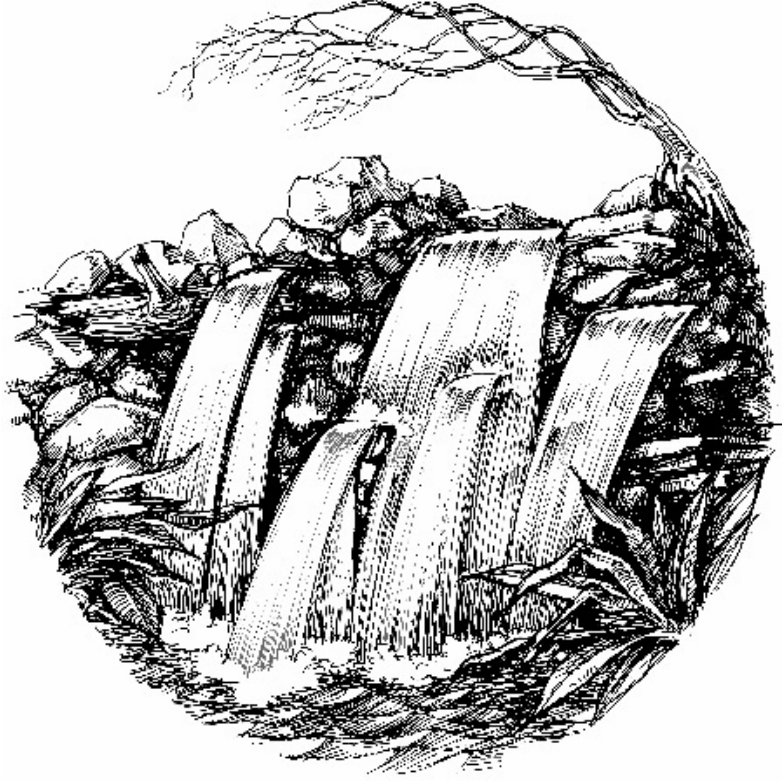
kabus gördüm.

Raighne'e rüyamı anlatmalı mıyım?

Bu düşünce kök salmadan önce başımı sallıyorum.

Gerçekleşene kadar kimsenin bilmesine gerek yok. Belki imgelemleri kullanabilir ve geleceği değiştirmek için bir şeyler yapabilirim.

Bölüm 10

Alchera

RAIGHNE odama geri döndüğünde, sehpanın üzerine bir yığın giysi koydu. "Bunlar daha çok hoşuna gidecektir."

Ayağa kalkıp üç takım kıyafete bakıyorum, sonra onları kollarımda toplayarak "Teşekkürler" diyorum.

"Fleur birazdan sizinle olacak. Bir toplantım var ama bir saat içinde döneceğim, böylece seni eğitim seansına götürebilirim."

"Eğitim seansı mı?" Ben soruyorum. "Brenna ile."
Doğru.

Cehennemden gelen rüya beni sarsarken, eğitimi geçici olarak unuttum.

Bir şey söylemediğimde, "İyi misin?" diye sormadan önce birkaç saniye bana baktı.

"İyi olup olmamamın bir önemi yok," diye mırıldanıyorum, ses tonum sert.

Raighne alır a adım daha yakın için Ben, a kaşlarını çattı Gözlerinin arasında bir çizgi belirdi. "Öyle."

Omuz silkiyorum ve ondan u z a k l a ş a r a k kıyafetleri yatak odasına taşıyorum.

Kapı aralığından, "Alchera?" dediğini duydum.

Hala isme alışmam gerekiyor.

Tanrım, her şeye alışmam lazım. Bu mümkün mü?

Alaycı bir kahkaha patlattım ve başımı sallayarak, "Bırak artık, Ry...Raighne. Ben büyük bir kızım ve bunu atlatacağım."

Yaklaştığını duyuyorum ve omzumun üzerinden ona bakarken, "Benimle her şeyi konuşabilirsin," diyor.

Evet, hiç sanmıyorum.

"Giyinmem lazım."

Böylece kız kardeşim kıcımlı tekmeleyebilir.

Bir kolunu kaldırarak parmaklarını boynumun kenarına doluyor. "Her şey uzun süre o kadar yabancı gelmeyecek. Alışacaksın."

Tenini tenimde hissetmek vücudumda karıncalanmalara neden oluyor ve sadece konuşmayı bitirmek isteyerek başımı sallıyorum. "Sonra görüşürüz."

Başını sallamadan önce bir süre daha bana bakıyor.

Odadan çıktığında gözlerim onu takip ediyor, sonra dikkatimi kıyafetlere veriyorum.

Herhangi bir hareket olup olmadığını dinliyorum ve yalnız olduğumdan emin olduğumda geceliği çıkarıp hızlıca pantolonu giyiyorum. Biraz büyük ama en azından deri bir kemeri var, böylece belimi sıkabiliyorum.

Üst kısım daha çok bir korse gibi görünüyor ve bana sahip olduğumu hiç bilmediğim bir göğüs dekoltesi veriyor. İpleri olabildiğince sıkı çekiyorum ve antrenman yaparken çözülmemesi için çift düğüm atıyorum.

Dolaptan botlarımı çıkarıp giydikten sonra vücuduma baktım.

Keşke bir boy aynam olsaydı.

Derin bir nefes çekerek saçlarımı örmeye karar veriyorum, böylece yoluma çıkmayacaklar.

Örgüyü bitirdiğim anda Fleur kapıda beliriyor. "Günaydın."

"Günaydın," diyorum yüzümü ona dönerken. "Nasıl görünüyorum?"

Bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Güzel." Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve sonra soruyor: "Kahvaltı ister misin?"

Ona doğru yürürken başımı sallıyorum. "Hayır. Hadi şu eğitimi bitirelim."

"Raighne'i beklememiz gerekmez mi?" diye sorar.

"Hayır, toplantısını bitirdiğinde beni nerede bulacağını biliyor," diye mırıldanıyorum, eğitim seansını bitirmeye kararlıyım. "Brenna'yla buluşacağım yerin yolunu göster."

"Tepenin hemen ardında," diyor bana ve yaşam alanımdan ayrılırken "İyi uyudun mu?" diye soruyor.

"İyi uyudum," diye cevap veriyorum, kâbusu düşünmemeye çalışarak.

Herkesin güne hazırlanmakla meşgul olduğu kamp alanına göz gezdiriyorum.

Hiçbir şey tanıdık gelmiyor.

Acaba Molly ve Stephen gittiğimi fark ettiler mi? Calder'lar endişelenecek mi?

Steamboat Springs'teki insanların çoğunun öleceği düşüncesi kalbime ağır bir şekilde yerleşiyor.

Bir tepeye doğru yürürken sessiziz ve kampı geride bıraktığımızda, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Sormamın sakıncası yoksa?"

"Sadece kız kardeşimin canıma nasıl okuyacağını düşünüyorum," diye yalan söylüyorum, karmakarışık duygularımdan bahsetmek istemiyorum. "Brenna benden hoşlanmıyor gibi görünüyor."

Fleur bana cesaret verici bir gülümseme sunuyor. "Merak etme. Orada olacağım."

"Harika," diye kıkırdıyorum. Beni öldürdükten sonra cesedimi alacak biri."

Eğitimin yapılacağı alana vardığımızda, Brenna zaten bekliyordu.

"Ben şurada bekleyeceğim," diyor Fleur, bir ağacı işaret ederek.

Brenna'nın durduğu yere yaklaştığımda, gözleri küçümseyerek üzerime yerleşiyor ve midemin gergin bir şekilde bükülmesine neden oluyor.

"Selametle, Brenna," diye selamlıyorum onu, bugünün çok kötü geçmeyeceğini umarak.

Gözleri üzerimde geziniyor ve tek kelime etmeden arkasını dönüp birkaç adım uzaklaşırken belindeki kılıftan bir bıçak çıkarıyor.

Bıçak mı? Silah mı
kullanıyoruz? Hayatımı
sikeyim. Ben öldüm.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kolunu geri çekiyor ve ileri atılıyor. Tek gördüğüm sabah güneşinde parlayan bıçağın gümüş rengi ve havayı keserken çıkardığı ılık sesi.

Bıçak boğazımı birkaç santimle kıl payı ıskalayınca irkilmek için zamanım bile olmadı.

Vay anasını.

Nefesim kesildi ve Brenna durduğunda, "Bugün bir bıçağı nasıl tutacağını ve onunla nasıl saldıracağını öğreneceksin" dedi.

Temel bilgileri öğrenmek için çok fazla.

Bıçağı ayaklarıma doğru fırlatıyor ve bıçak çimenlere saplanıyor.

Yeterince hızlı almadığımda, bir kaşını bana kaldırıyor ve daha çok bir kılıç ile bir korku filmindeki devasa bir kasap bıçağının karışımı gibi görünen bıçağa ters ters bakıyor.

"Toparlanman gerek, aptal," diye tersliyor.

Öfkem alevlendi ve bıçağı otların arasından çıkarmak için eğildiğimde, "Senin derdin ne Brenna?" dedim.

"Seçilmiş on kişiyi kurtarmak gibi bir kaderi hak etmiyorsun," diye tükürüyor. "Sen zayıfsın ve onların ölümüne sebep olacaksın."

Kabus aklımdan geçiyor ve bu beni onunla tartışmaktan alıkoyuyor.

"Sadece antrenman yapalım," diye mırıldandım.

Kollarını açık tutuyor ve bana ukala bir sırıtış atıyor. "Saldır bana."

Ne yapacağımı bilmiyorum ama en azından deneyebileceğimi düşünerek ileri atılıyorum.

Brenna çok hızlı hareket ediyor ve bir an için bulanıklaşıyor. Kolumu tutup arkamdan büküyor, omzumda bir acı patlıyor ve beni bıçağı bırakmaya zorluyor.

Benden uzaklaştığında, yüzümdeki acıyı belli etmemek için çenemi sıkmak zorunda kalıyorum.

"Yine," diye tükürdü bana.

Bıçağı elime aldığımda omzum fena halde acıyor ama ben daha saldıramadan o ileri atılıyor ve zaten ağrıyan omzuma sert bir tekme atarak kıcımlı çimlerin üzerine yuvarlıyor.

Sürtük.

Omzumu ve kolumu saran acı o kadar şiddetli ki, bir çığlığın kaçmasını önlemek için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Ona bu zevki tattırmamaya kararlı bir şekilde bıçağı tekrar elime aldım ve tamamen hayal kırıklığıyla yüzüne doğru fırlattım.

Brenna vücudunu döndürerek bıçaktan kolayca kaçıyor ama yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var.

Sürpriz yapma şansımı kaybetmek istemediğim için ona doğru hamle yapıyorum ama daha onu yakalayamadan yanağıma ters bir tokat atıyor ve beni doğrudan yere gönderiyor.

Kahretsin.

Kanın tadına baktıktan sonra tükürdüm ve başımı kaldırıp Brenna'ya baktım.

Vücudumda dolaşan adrenalinden dolayı kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor ve nefeslerim hızla akıyor, ciğerlerimi yakıyor.

Kalçalarımın üzerine oturup bir elimi yüzüme götürüyorum ve ağzıma dokunduğumda parmaklarımın ucunda kan var.

Tam ayağa kalkmaya başladığımda Brenna bana doğru atılıyor ve kaburgalarımın attığı tekmeyle öğürerek çimlere düşüyorum.

Oh Tanrım. Bu çok acıttı.

Acıdan gözlerim sulanıyor ve hırıltılı bir nefes almakta zorlanıyorum, ama bir şekilde, ondan birkaç adım uzaklaşmadan önce ayağa kalkmayı başarıyorum.

Brenna yüzüne yapışmış bir sırtışıla bana bakıyor ve keşke onu yumruklayabilsem diye içimden geçiriyorum.

Öğretme yöntemlerine sinirlenerek ağzımdan daha fazla kan tükürdüm ve "Beni tekmelemek yerine nasıl dövüşeceğimi göstermen gerekmiyor mu?" diye mırıldandım.

Aynı anda hem etrafımda dönmeye hem de bana doğru ilerlemeye başladı. "Ben böyle öğretirim. Umarım aynı hatayı iki kez yapacak kadar aptal olmazsın."

Bana doğru hamle yaptı ve bir de baktım ki sol kolumu acıyla arkamdan büküyor. Sonra bıçağı boğazıma dayadı.

"Şimdi seni istediğim yere getirdiğime göre, kendimi açıkça ifade etmeme izin ver," diye kulağıma hırılıyor. "Seni eğitmek istemiyorum. Seni ve eğitimini zaman kaybı olarak görüyorum. Sen sadece insan ırkını kurtarmanın önünde duracak bir zayıfsın. Senin kaderini ben almalıydım."

Sözleri kalbimi parçalıyor çünkü haklı olabileceğini biliyorum.

Kavrayışını sıkılaştıran Brenna bıçağı boğazıma daha sert bastırıyor ve bıçak etimi kesiyor. Panik vücudumda alev alev yanıyor.

Beni gerçekten öldürmez, değil mi?

Birden bıçak boğazımdan çekilip alınıyor ve aynı anda Brenna'nın elinden kurtulup öne doğru uçuyorum.

Çimlere çarptığımda, dudaklarımdan acı dolu bir nefesin çıkmasına engel olamıyorum.

Vay anasını. Az önce ne oldu?

"Bunun anlamı ne?" Raighne'in sesi sahada gürlüyor.

Brenna bir kıkırdama çıkarır. "Sadece küçük kız kardeşime nasıl savaşıılır."

Kendimi çimlerin üzerinden iterken "Sen ne sikimsin," diye mırıldandım.

Eğitim vardır, bir de aptal gibi durup birinin sizi dövmesine izin vermek vardır.

Onu eğiten ahmakla tanışmak istemiyorum.

Her şey bittiğinde, uzaklaşmak için arkamı dönüyorum ama onun yerine bir kas duvarına çarpıyorum.

Acı vücudumu yırtarken tıslayarak geri sığıyorum. "Kahretsin!"

"Sen Alchera olmalısın," diyor adam.

Gözlerim onun yüzüne kayıyor ve içimdeki şok ürperiyor.

Benim erkeksi versiyonuma benziyor.

"Barış olsun, Alchera. Ben Roark, kardeşin. Evine hoş geldin."

Ben ona öylece bakınca bir kahkaha attı. "Birbirimizi en son sen on iki yaşındayken gördük. Kısa bir süre sonra eğitim için ayrıldım ve ancak sen Dünya'ya gönderildikten sonra dönebildim."

Aşırı duygusal hissederek titreyen bir nefes veriyorum ve uzaktaki ağaçlara bakmak için başımı çeviriyorum.

Raighne görüş alanıma girdiğinde, "Neden sana söyleneni yapmadın?" diye çıkıştı.

"Çünkü bu işi bir an önce bitirmek istiyordum," diye mırıldandım.

Gözleri üzerimde geziniyor ve öfke gözlerini karartırken yüz hatları taşa dönüşüyor.

"En azından beni öldürmedi," diyorum, kelimelerimden alaycılık akıyor. "Ama hey, her zaman yarın vardır."

Roark'ın gözleri Brenna'ya kilitlenir ve ses tonu buz gibidir: "Sonra konuşuruz. Gidebilirsin, Brenna." Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde yüz hatları yumuşuyor. "Eğitimini ben devralacağım ve Brenna'yla ben ilgileneceğim."

Gözleri kanlı dudağıma ve boğazımdaki kesiğe değişiyor. "Özür dilerim. Yaralanman gerekmiyordu."

Her neyse.

"Şifacılar git de sana baksınlar," diyor. "Yarın sabah ilk iş benimle kampımın yakınındaki eğitim alanında buluş."

Yarın antrenman yapacak durumda değilim ama ağzımı kapalı tutuyorum çünkü çok üzgünüm ve şu anda ağzımdan çıkacak hiçbir şeye güvenemiyorum.

Roark'ın uzaklaşmasını izliyorum ve başka ne gibi sürprizlerle karşılaşacağımı merak ediyorum.

Parmakları boğazımdaki kesiğe değmeden önce Raighne'in kokusunu alıyorum. Ona bakmak için başımı çevirdiğimde, kanımı gömleğine sildiğini görüyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve yüzündeki kederli ifade boğazımda bir yumru oluşmasına neden oluyor.

"Beni beklemeliydin," diyor, sesi öfkeyle gerginleşiyor.

Hissettiğimden daha güçlü görünmek için çenemi kaldırıyorum. "Hey, en azından yeni bir eğitimcim oldum. Umarım Roark beni bu kadar kötü dövmez."

Raighne'i geçmeye çalışıyorum ama o kolunu kaldırıp yolumu kapatıyor. Kişisel alanıma girerken eli sağ omzuma dolanıyor, göğsü neredeyse benimkine değişiyor.

Başımı başka yöne çevirdiğimde, gözlerim uzakta üç kişiye takılıyor. Antrenman yapıyorlarmış gibi görünüyor.

Raighne bir elini yüzüme doğru kaldırıyor ve çenemden tutarak kendisine bakmam için beni dürtüyor.

Bakışlarım onunla kilitlendiği anda boğazımdaki yumru büyüyor ve onu yutmak için mücadele ediyorum.

"Sana ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve sert. "Bağımız güçlendiğinde, tehlikede olduğunu hissetme konusunda daha iyi olacağım."

"Sorun değil," diyorum yorgun bir nefes vererek.

Raighne eğilip alnını alnıma bastırduğunda beni şaşırtıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve nefesini dudaklarımda hissetmek beni sadece daha duygusal ve bunalmış yapıyor.

"Acını hissettiğim an sana ulaşmak için koştum."

Bekle. Ne?

Biraz geri çekilip gözlerimi açarak ona bakıyorum. "Acımı hissettin mi?"

Başını eğiyor, gözleri yüzümdeki ve boynumdaki morlukların üzerinde geziniyor.

"Hissettiğin her şeyi hissediyorum. Bana ihtiyacın olduğunu bu şekilde anlıyorum. Yine de bu üzerinde çalışmamız gereken bir şey. Zamanla aramızdaki bağ güçlenecektir."

Acımı hissetmesi fikri hiç hoşuma gitmiyor.

Bu bağın tam olarak neyi içerdiğini bilmeye ihtiyaç duyarak, "Acımı ve duygularımı hissediyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Şu anda gelip gidiyor, ama bir şeyi yoğun bir şekilde deneyimlediğinizde, bana ulaşıyor."

Hayır, hayır.

Ona olan aptalca aşkımı biliyor mu?

"Başka ne var?" Ses tonum gergin bir şekilde soruyorum.

Başını sallıyor. "Her seferinde bir şey. Zaten yeterince şeyle uğraşıyorsun."

Bunu tekrar söyleyebilir.

İçimi çekerek etrafımıza bir göz attıktan sonra "Infirmarius ne tarafta?" diye sordum.

"Buradan kuzeyde. Roark'ın kampının diğer tarafında." Elini belime koydu. "Gel, seni götüreyim."

Başımı salladım. "Bulabilirim. Eminim senin kendi işlerine dönmen gerekiyordur."

Söylediklerimi duymazdan gelerek eliyle sırtımı dürttü ve başını sallayarak yürümeye başlamamı işaret etti.

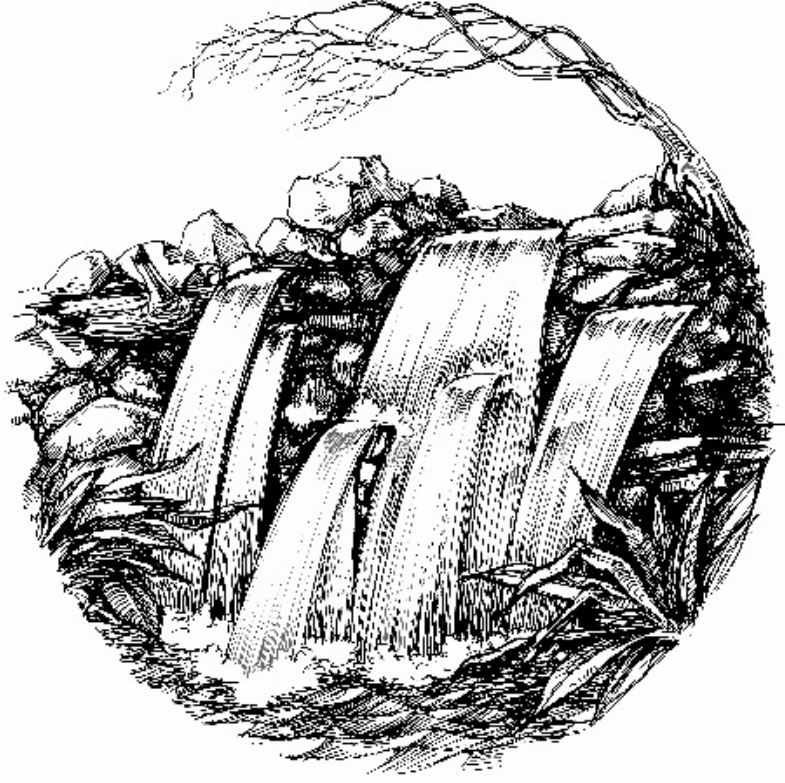
Infirmarius'a doğru ilerledikçe omzumdaki ve göğsümdeki ağrılar artıyor ve tam nefes almak zorlaşıyor.

Bugün zaten kışına tekmeyi yedin, o yüzden sineye çek ve Raighne'e ne kadar acı çektiğini gösterme.

Acının yüzüme yansımaları engellemeye ve duygularımı kontrol altında tutmaya o kadar odaklanıyorum ki alnımda boncuk boncuk terler oluşmaya başlıyor.

Tanrım, ne boktan bir sabah.

Bölüm 11

Alchera

Birkaç dakika yürüdükten sonra Raighne, "Seni taşımama izin ver." dedi.

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Bacaklarım uyuşmaya başladı ve vücudum ağrıyor ama yardıma ihtiyacım olduğunu kabul edemeyecek kadar inatçıyım. Herkes benim zayıf olduğumu düşünüyor ve en son ihtiyacım olan şey vasimin beni lanet bir bebekmişim gibi taşıması.

Bir dakika kadar sonra birinin "Raighne" diye seslendiğini duyuyoruz.

Duruyor ve dönüyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve onu çok ateşli gösteriyor.

Ugh. Etrafta durup biriyle konuşacak gücüm yok.

Kendisinden biraz daha kısa ve zayıf yapılı olan diğer adamı "Barış içinde ol, River," diye selamlıyor.

"Barış içinde ol, dostum. Roark evde olduğundan bahsetti." Bana bakarken bir kaşını kaldırdı. "Siz Prenses Alchera olmalısınız."

Kendimi berbat hissetmeye başlıyorum ve sadece başımı sallayabiliyorum. "Evet, bu benim Alchera'm," diye cevaplıyor Raighne, 'benim' kelimesini kaşlarımın saç çizgime doğru uçmasına neden oluyor.

Cehennem gibi, ben onun sahiplenebileceği bir mülk parçası değilim.

Ruh halim daha da kötüleşiyor ve kendimi mutsuz hissediyorum, keşke yatağa gidebilseydim.

Raighne yüzümde bir şey görmüş olmalı ki, "Bunu bir gardiyanın sorumlusu için kullandığı şekilde söylüyorum," diyor.

Bu konuda tartışmak istemediğim için başımı sallıyorum.

Tam yürümeye devam edecekken River, "Barış olsun Prenses. Evine hoş geldin."

"Bana öyle deme," diye çıkışıyorum ve hemen sert ses tonumdan pişmanlık duyuyorum. "Ah... Ben gidiyorum." "Görüşürüz" diye eklerken Raighne'e bakmıyorum bile.

Raighne'in River'a "Bizimle yürü," dediğini duyuyorum.

Harika.

Bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklanırken hırlama isteğimi bastırmak zorundayım.

Fleur'un "Alchera!" diye seslendiğini duyduğumda görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Yürümeyi bırakmıyorum çünkü yere çöküp hüngür hüngür ağlamaktan korkuyorum.

"Awo adına," diye soluk soluğa bana yetiştii. "İşler kontrolden çıkıyor gibi görüldüğünde Raighne'i bulmaya gittim ama görüyorum ki o seni çoktan bulmuş." Vücudumu bir aşağı bir yukarı süzerken gözleri endişeyle doluyor. "Sen iyi misin?"

Kolumu onunkine doluyorum, böylece ona yaslanabiliyorum ve fısıldıyorum, "Bayılmadan önce beni şifacılar götür."

"Tabii ki." Kolunu belime dolayarak bana destek olmak için elinden geleni yapıyor.

Yürümeme yardım ederken Raighne ve River'a gülümsüyor. "Barış olsun."

Raighne bir şey söylemiyor ama River onun selamına karşılık veriyor ve yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor.

Acıdan ölüyor olmasaydım, ikisi arasında bir şeyler olup olmadığını merak ederdim.

Hızımı artırmaya çalışıyorum ama ağrıyan bedenim hiçbir şey bilmek istemiyor. Tüylerim diken diken oluyor ve alnımdaki teri siliyorum.

Aniden bir kol belime dolanıyor ve diğeri dizlerimin altından kayıyor. Gelin gibi kaldırıldığımda nefesim kesiliyor ve yüzüm Raighne'inkinden birkaç santim öteye düşüyor.

Mırıldanırken bana bakmıyor, "Bu kadar yeter. Yolun geri kalanında seni ben taşıyacağım."

Vücut ısını hissettiğim an, bir şekilde acımı biraz hafifletmeyi başarıyor. İnatçı kıcımı şifacılara kendi başıma götürmekten vazgeçerek bir iç çekiyorum ve başımı omzuna yaslıyorum.

"Neredeyse geldik," diyor Raighne, ses tonu rahatlatıcı.

Görüşüm tekrar bulanıklaşıyor ve bilincimi kaybetmeden önce bir inilti çıkarıyorum.

Omzumdan boynuma ve sırtıma doğru yayılan korkunç keskin bir ağrıya irkilerek uyanıyorum.

Bir çığlının dudaklarımdan dökülmesine engel olamıyorum ve kendimi ateşler içinde hissediyorum, hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Raighne öfkeyle, "Sorumluluğuma karşı nazik olun," diye çıkıştı.

"Çıkık omzunu yerine oturtmak zorunda kaldım," diye mırıldanıyor bir adam. "Dışarıda bekleseydiniz daha iyi olurdu."

"Olmaz," diye homurdanıyor Raighne.

Gözlerimi açtığımda beyaz önlüklü bir adamın iğneyi hazırladığını görüyorum.

"Bu ağrıya iyi gelecektir" diyor.

İğneyi koluma batırdığında başımı çeviriyorum ve gözüm yatağın yanında duran Raighne'e takılıyor, sanki şifacıyı öldürmekten bir saniye uzaktaymış gibi görünüyor. Raighne'in elinin benimkini sıkıca kavradığını fark ediyorum ve gözlerimiz buluştuğunda yüz hatları biraz yumuşuyor.

Diğer eliyle avuç içini alnıma sürüyor. "Yakında bitecek."

Tanrım. Umarım öyledir.

Gözlerim kapanıyor ve bilincim gidip geldikçe korkunç işkence görüntüleri zihnimi dolduruyor, ta ki cehennem çukurlarına çekildiğimi hissedene kadar.

Bir kadına bakıyorum ve yüzünün değişmeye başlamasını izliyorum. Önce belli belirsiz, sonra alnında diken benzeri yumrular oluşuyor.

Kahretsin.

Kulaklarında küçük sivri uçlar belirirken ve siyah damarlar dudakları boyunca ilerleyip yüzünün geri kalanına yayılırken dehşet içinde bakakalıyorum.

Tüm insanlığı sona erdirmek isteyen canavarın ortaya çıkışını en ön sıradan izlediğimi fark ettiğimde boğazıma bir şeyler düğümleniyor ve şimdi ölme ihtimalim çok yüksek.

Tanrım.

Bu cehennemden canlı çıkamayacağım gerçeğini kabullenmeye başladığımda, hata yapıyorum ve Raighne'i düşünüyorum.

Sıcaklık hemen Seller benim Göğüs,
ve Bu Onu hissetmek o kadar
rahatlatıcıydı ki neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım.

Yakalandığımdan beri ilk kez gözlerimi görmemeleri için başımı eğiyorum çünkü Raighne'in neler olduğunu hissedebildiğini bilmelerini istemiyorum.

"Ares," diye tısladı kadın, "anlamasını sağla!"

Bir el boğazıma dolanıyor ve boğulmayı bekleyerek sıkmaya başlamasını bekliyorum. Bunun yerine

Hava kaynağım kesilince, ayaklarımdan başlayan korkunç bir yanma hissi yavaşça bacaklarıma doğru ilerliyor.

Sanki etim vücudumdan kavruluyormuş gibi hissediyorum ve çığlıklarımı tutamıyorum. Acı içinde kıvraniyorum, yanık vücudumda ilerledikçe artıyor.

Kalçalarıma ulaştığında, içten dışa doğru yanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Dur!" Çığlık atıyorum, sesim kısık. "Lütfen."

Dayanılmaz acıdan ağlıyorum ama yüzümü serinletecek gözyaşı kalmadı.

Adam bana öylece bakıyor, gözleri ölü ve acımasız.

Raighne'nin içimde kıpırdadığını hissettiğimde, sanki gücünün bir kısmını bedenime aktarmaya çalışıyormuş gibi, yüksek sesle hıçkırıyorum.

Onu uzaklaştırmak istiyorum çünkü bu acının hiçbirini hissetmesini istemiyorum. Raighne'i durduramayınca zihnime akıyor ve bedenime dolduğunda sıcaklığı ateşle savaşıyor, kabaran acının bir kısmını hafifletiyor.

"Raighne," diye inliyorum içimden. "Seni burada istemiyorum. Gidin."

"Asla." Sesi zihnimde netleşiyor. "Seni bulacağım. Sakın pes etme."

Tüm bedenim çöküyor ve tamamen bitkin bir halde Raighne'in rahatlatıcı varlığına dalıyorum.

Sonra zihnime başka bir ses giriyor, sesi tehditkâr, "Söyle ona, yoksa seni yavaş yavaş öldürmek ve ruhunu ona teslim etmek zorunda kalacağım."

Dudaklarımdan daha fazla hıçkırık dökülürken başımı sallıyorum.

Sadist sürtük yaklaşıyor, acımın ve çaresizliğimin tadını çıkarıyor. "Şimdilik durabilirsin, Ares. Bakalım küçük kuşumuz şarkı söylemeye hazır mı?"

Elini çektiği anda dayanılmaz acı kesiliyor ve bileklerime bağlanan ipin ucunda gevşek bir şekilde asılı kalıyorum.

"Bana seçilmişlerin kim olduğunu söyle," diye talep ediyor.

Kendime geldiğimde bedenim sarsılıyor ve Raighne'in beni bir yere taşıdığını fark etmem bir an alıyor.

Az önce gördüğüm görüntü içimi ürpertti ve tam bir umutsuzluk dalgasına kapıldım.

Raighne, Brenna'nın bana açtığı yaraların acısına tepki verdiğimi düşünüyor olmalı çünkü alnıma bir öpücük konduruyor ve mırıldanıyor: "Yakında evde olacağız, o zaman dinlenebilirsin."

Yüzümü omzuna bastırıyorum ve gözyaşlarımı durduramıyorum, gömleğinin derisine sızıyorlar.

Sesler bize doğru geliyor ve çok geçmeden kampta ilerlemeye başlıyoruz.

Yaşam alanıma girdiğimizde yüzümü omzundan çekiyorum.

Beni yatak odasına götürdü ve yorganın üzerine yatırdı. "Biraz uyumaya çalış."

Kafamı sallıyorum ve gördüğüm imgeler zihnimde yeniden canlanırken hiçbir şeye bakmıyorum.

Raighne yatağın kenarına oturuyor ve üzerime eğilerek bir elini kalçamın yanına koyuyor. Başını eğerek gözlerimi yakalıyor ve "Konuş benimle" diyor.

Çok tanıdık ama aynı zamanda yabancı olan yüzüne bakıyorum ve işkence görürken onun gücünün içime nasıl aktığını hatırlıyorum.

Tüm hayatım kaosa sürüklendi ve imgelemler daha da kötüleşiyor.

Gözleri üzerimde yumuşuyor ve diğer elini yüzüme götürerek yanağımı okşuyor. "Konuş benimle, Alchera."

Kelimeler dudaklarımdan çıkarken bundan nefret ediyorum. "Korkuyorum." "Brenna'dan mı?" diye soruyor.

Başımı tekrar sallıyorum ve sonra itiraf ediyorum: "İmgelemler görüyorum."

Alnında kaş çatma çizgileri beliriyor ve başparmağı şefkatle tenimi okşuyor. "Bana onlardan bahsetmek ister misin?"

Avucuna doğru eğildim ve gözlerimi kapatarak, "İki kez yaşadığım, yabancı bir şehirdeyim ve insanlar etrafta koşuşturuyor. Yüzleri yanmış cesetler var." Bir nefes çekiyorum

Derin bir nefes alarak, düşündükçe içime dolan umutsuzlukla savaşımaya çalışıyorum.

"Devam et." Raighne ses tonunu nazik tutarak beni cesaretlendiriyor.

"Kül ve moloz yağıyor," diye fısıldıyorum, ses tonum çığ. "Bir noktada külün nereden geldiğini görmek için yukarı bakıyorum ve kara bulutlar var. Ortası dönüyor ve kara bulutların kenarları sanki kana batırılmış gibi koyu kırmızı." Sesimin titremesini engellemek için gerçekten çok uğraşıyorum. "Bulutlar yanıyor gibi görünüyor." Derin bir nefes daha alıyorum ve kaburgalarımın hassaslaştığını hissediyorum. Nefes vererek devam ediyorum: "Sanırım bir yanardağ patlıyor." Ellerime bakıyorum. "Patlıyor ve ben kendi güvenliğim için endişelenmiyorum. Sadece boş hissediyorum... çorak bir arazi gibi." Sertçe yutkunuyorum. "İçim karanlık."

Gözlerimi kaldırdığımda, Raighne'in yüz hatlarının derinliklerine kazınmış çok endişeli bir ifade görüyorum.

Bir an ona bakıyorum, keşke Jane ve Ryan olmaya geri dönebilseydik, dünyada hiçbir şeyi umursamayan iki genç.

Beni bu dünyaya geri getirmesinin üzerinden sadece bir gün geçmiş olmasına rağmen, sanki sonsuzluk geçmiş gibi hissediyorum.

Raighne'den uzaklaşarak yataktan kalkıyorum ve pencereye doğru yürüyorum. Dışarıya baktığımda yaşlı meşe ağacının karanlıktaki gölgelerini görüyorum.

Ayağa kalktığını duyuyorum ve derin bir nefes alıyorum, ya da çürük kaburgalarımın izin verdiği kadar derin, devam etmeden önce, "Beni en çok rahatsız eden kısım, arkamı döndüğümde bir şeyin göğsüme çarpması."

Arkamı dönüp yatağın yanında duran Raighne'e bakıyorum.

Belki de ona söylememeliyim.

Bir an bunu düşündüm ama sonra sır olarak saklamamaya karar verdim.

"Sanırım biri beni vuracak."

Endişeli yüzüne bakarak bir şey söylemesini bekliyorum.

"Seni vuracak olan kişiyi gördün mü?" diye soruyor, tonu gergin.

Başımı salladım. "Sadece bu kişiyi tehlikeden uzaklaştırmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissettiğimi hatırlıyorum." Hatırlamak için daha çok çabalıyorum, sonra "Oradasın." diyorum.

Raighne başını sertçe sallar. "Eğer ben oradaysam, vurulmayacaksın. Eğer seninle olursam, sana asla zarar gelmez."

"Gerçekten mi?" Elimi vücudumda gezdiriyorum. "Buna ne diyorsun?" Söylediğim anda pişman oluyorum. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Sadece başıma gelecek her şeyi durduramayacağını söylüyorum. Olur böyle şeyler."

Bana bakarken kasları geriliyor, ifadesi düpedüz korkutucu.

Birden vücudum öne doğru sarsıldı. Raighne ile çarpışana kadar havada sürüklenirken irkilerek bir çığlık attım. Ani hareket yüzünden acıdan titriyorum.

Vay anasını.

Ellerim omuzlarına çarpıyor ve onları tutuyorum.

Kolları beni sarıyor ve az önce havada nasıl uçtuğum konusunda aklım başımdan gidiyor.

"Az önce ne oldu öyle?" İçimde paniğin kabardığını hissederek fısıldıyorum.

Ancak o zaman sahada bıçağın boğazımdan çekilip alındığını ve geriye doğru uçtuğumu hatırlıyorum.

Aman Tanrım.

Nefesleri hızla geliyor, sonra aynı hızla beni bırakıyor ve aramıza güvenli bir mesafe koyuyor.

Arkasını dönüp yatak odasından çıkmadan önce tek söylediği "Özür dilerim," oluyor.

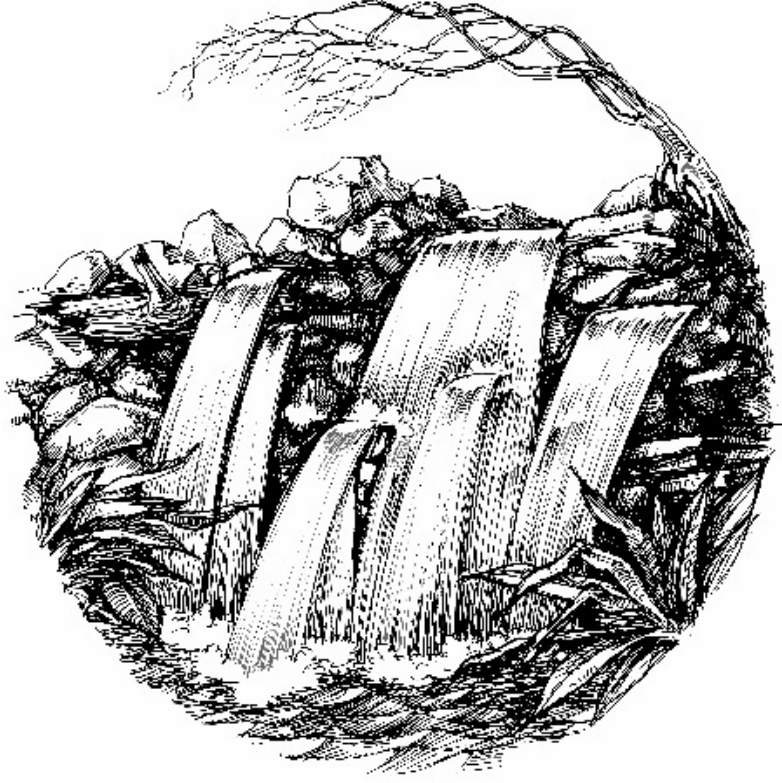
Kahretsin. Raighne bana dokunmadan beni odanın diğcr ucuna taşıdı.

Bir şeyleri harekete geçirme gücüne sahiptir.

Başımı sallayarak, benim bilmediğim başka neler yapabileceğini merak ediyorum.

Bitkin bir halde yatağın kenarına çöküyor ve yere bakıyorum. Elimi alnıma siliyor ve bir kez daha hayatımın dönüştüğü kaotik karmaşayı anlamlandırmaya çalışıyorum.

Bölüm 12

Alchera

ÇOK UYUYAMADIKTAN SONRA, hava hala karanlıkken uyandım, üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum.

Her kasım o kadar ağrıyor ki, sadece ayağa kalkıp yavaşça esnemek bile birkaç dakikamı alıyor.

Bir inilti çıkararak küvete doğru ilerliyorum ve muslukları açıyorum. Dolaptan temiz kıyafetlerimi almadan önce dişlerimi fırçalıyorum ve saçlarımı çözüyorum.

Tanrım, bugünü hiç iple çekmiyorum.

Küvet dolunca muslukları kapatıyorum. Geceliğimi çıkarıp ılık suyun içine gömülüyorum.

Evet, bu çok daha iyi.

Yavaşça kaslarım gevsemeye başlıyor ve tatmin olmuş bir inilti çıkarıyorum.

Çok daha iyi.

Sol omzum hala hassas olduğu için vücudumu sağ elimle yıkamadan önce su soğumaya başlayana kadar ıslatıyorum. Daha fazla acıyacağını düşünmüştüm ama şıfacı bana her ne verdiyse iyileşme sürecini hızlandırmış olmalı.

Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun.

İşim bittiğinde küvetten çıkıyorum ve temiz kıyafetlerimi giymeden önce kurulanıyorum. Hareket ettikçe kendimi daha iyi hissediyorum ve yaşam alanımdan dışarı çıktığımda güneş ufukta belirmeye başlıyor.

Kamptan ayrılıp Roark'ın kampına giden bir tepeye tırmanıyorum ve tepede durup güneşin doğuşunu izliyorum.

Gökyüzündeki pembeler ve morlar çok güzel ve bir süreliğine zihnim tüm endişelerden arınmış durumda. Gözlerimin etrafımdaki doğal güzellikler üzerinde dolaşmasına izin veriyorum ve solumdaki ağaçların ve çalıların arasından kıvrılan bir dereyi görüyorum.

River aniden arkamdan, "Lütfen bana burada uyumadığını söyle," diyor.

Başımı sallarken dönüp ona bakıyorum. "Daha yeni kalktım."

Bana bir fincan kahve uzatırken, "Seni burada dikilirken gördüm ve antrenmandan önce biraz kahve içebileceğini düşündüm," diyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Çok takdir edilen kafeini ondan alıyorum. "Teşekkürler."

Bir süre sessizce durup içeceklerimizin tadını çıkardıktan sonra River, "Zamanla daha kolay olacak," diyor.

Başımı sallıyorum, gözlerim pitoresk manzaranın üzerinde geziniyor.

Bir süre sonra, "Gelin, antrenmandan önce kahvaltı zamanı" diyor.

Dün bir şey yememiş olmama rağmen başımı sallıyorum ve boş fincanımı ona uzatıyorum. "Sen devam et. Ben aç değilim. Kahve için tekrar teşekkürler."

Neyse ki River itiraz etmiyor ve kampımıza doğru geri döndüğünde çimlerin üzerine oturup dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. Kollarımı kaval kemiklerime dolayarak tarlalara ve kır çiçeklerine bakıyorum.

Gördüğüm imgeler zihnimi dolduruyor ve tüm bu eğitimin boşuna olup olmadığını merak ediyorum.

Daha güçlü olabilecek miyim?

Seçilmiş on kişiyi kurtaracak mıyım yoksa daha deneyemeden ölecek miyim?

Öldürülecek milyarlarca insanı düşündüğümde kalbim sızlıyor ve hayal kırıklığı göğsüme doluyor.

Tanrım, bu nasıl adil olabilir?

Arkamda bir hareket duyuyorum ve bir saniye sonra Raighne yanıma oturup kollarını dizlerine dayıyor.

Ben çiçeklere bakarken dakikalar geçti, sonra "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha iyi." Başımı çeviriyorum ve gözlerimin onun çekici yüz hatlarında gezinmesine izin veriyorum. "Dün gece ne oldu?"

Bakışlarımla buluşmadan önce göğsünden ağır bir nefes çıkıyor. "Eşyaları hareket ettirebilirim."

Başımı salladım. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü dün ilk kez oldu."

"Oh!" Kaşlarım kalktı. "Yeni bir güce sahip olduğun için tebrikler."

Hayal görmekten daha iyidir.

"Yetenek," diye düzeltti beni. "Biz onlara yetenek diyoruz."

Ona meraklı bir bakış atarak, "Bilmediğim başka yeteneklerin var mı?" diye soruyorum.

Ağzının kenarı kalktı ve ayağa kalktı. Bana elini uzatarak, "Yakında öğreneceksin" dedi.

Elini tuttuğumda parmakları elimi sarıyor. Beni ayağa kaldırıyor ve hemen bırakmıyor, bunun yerine bana yaklaşıyor.

Diğer kolunu kaldırıyor ve parmakları boğazımda Dünya'da olduğundan çok daha hızlı iyileşen kesiğin üzerinde geziniyor.

Aramızda elektriksel bir şey tutuşuyor ve vücuduma hücum ediyor.

Vay canına.

İlk tanıştığımızdan beri bu adamın bana hissettirdiği tüm duygular göğsümden taşıyor. Bir kez daha kalbim çarparak ve midem bulanarak onun karşısında duruyorum ve aşık olmamak için elimden geleni yapıyorum.

Kaybetmekte olduğum bir savaştaymışım gibi hissediyorum ve kendimi tutamayarak aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı beline doluyorum. Ona sarılmak haddimi aşmak olabilir ama şu anda buna gerçekten ihtiyacım var.

Neyse ki beni itmek yerine sıkıca kucaklıyor.

Gözlerimi kapatıp kokusundan derin bir nefes alıyorum.

Çok güzel kokuyor.

Keşke onun kollarında kalabilsem ve herkesi ve her şeyi unutabilsem.

Raighne'in eli sırtımda aşağı yukarı geziniyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Bu, benimle romantik bir şekilde ilgilenen bir adamın değil de koruyucu bir babanın yapacağı bir şeymiş gibi geliyor.

Ateş et.

Hissettiğim hayal kırıklığını gizlemeye çalışırken isteksizce geri çekiliyorum.

"Kıçımı kaldırıp antrenmana gitsem iyi olacak," diye mırıldanıyorum, ses tonum garip geliyor.

Sadece başını sallıyor ve yürümeye başladığımızda, "Benimle gelmek zorunda değilsin. Tarlayı kendi başıma bulabilirim."

"Senin gittiğin yere ben de giderim," diye homurdanıyor.

Kafamı kaldırdığımda alnında bir çatıklık görüyorum. Gerçekten üzgün görünüyor.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Ona sarılmanın bir sınırı aşıp aşmadığını merak ederek soruyorum.

Başını sallıyor ama gözlerime bakmıyor.

Tarlaya yaklaştığımızda, bir ağaç gölgesinin altında duran iki kişi görüyorum.

Adam gördüğüm diğerlerinden farklı görünüyor, açık kahverengi saçları kısa kesilmiş, oysa Raighne ve River'inki biraz daha uzun. Gözleri o kadar hafif ki bana buzu hatırlatıyor.

Kadın ise tamamen farklı bir hikâye. Bana neredeyse kem gözle bakarken hiç de dostça görünmüyordu.

Uzun boylu ve oldukça kaslı ve muhtemelen Brenna'nın yaptığı gibi kıcımlı tekmeleyebilir.

"Barış olsun, Prenses Alchera." İki ses de aynı anda yükseliyor. Kulağa prova edilmiş bir cümle gibi geliyor.

Prenses kısmına kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum. "Günaydın, bana Alchera de."

İlk gülümseyen erkek olurken, kızın yüzünde çatık kaşlar kalır.

"Ben Storm, bu da Blair. Ona aldırmayın, pek konuşmaz."

Tam o sırada Roark'un "Eğitim şimdi başlayacak." diye seslendiğini duydum.

Arkamı döndüğümde, Raighne'in kenarda durup River'la konuştuğunu görüyorum. Harika, tam da ihtiyacım olan şey, kendimi rezil edişimi izleyecek seyirciler.

Raighne'in gözleri bana kayıyor ve dikkatini River'ın söylediklerine vermeden önce bir süre bakıyor.

"Alchera, ben Blair'le dünkü seansı bitirirken Storm sana bir bıçağı nasıl tutacağını ve kullanacağını gösterecek," diye emrediyor Roark, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Storm'la yüzleşmek için döndüğümde "Elbette," diyorum.

Sinirlerim tepeme çıkıyor çünkü beni Brenna gibi eğitirse cesedimi çimlerin üzerinden kazımaları gerekecek.

Burada bir şey yok.

Storm hemen harekete geçip kıcıma tekme basmak yerine bana sabırlı bir gülümseme veriyor. "Bıçağı nasıl tuttuğuma dikkat et. Kazara kendini kesmemen için bu önemli."

Parmaklarının sapı nasıl sardığını izlerken, yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor. Bıçağı kaydırıyor

ustalıkla havaya kaldırıyor ve sonra bana uzatıyor. "Senin sıran."

Dikkatlice alıyorum ve bana gösterdiği şekilde tutuyorum.

"Elleriniz daha küçük. Sapını tutmanı öneririm Daha iyi kavramak için buraya." Elimi sapın daha yukarısına kaydırıyor ve tutuşum daha sıkı oluyor.

Storm'un sabırlı bir öğretmen olduğu ortaya çıktı ki geçirdiğim iki cehennem gününden sonra bunu takdir ediyorum.

Üç saatlik bir tutma ve bıçaklama seansından sonra hiç yorulmadım. On dakika sonra ölecekmişim gibi hissettiğim dünün aksine.

Roark Blair'le işini bitiriyor ve bize doğru gelirken Storm bıçağı benden alıyor.

"Bana karşı sabırlı olduğun için teşekkürler," diyorum. "Gerçekten minnettarım."

Storm'un ağzının kenarı içten bir gülümsemeyle kalkıyor. "Rica ederim. Pratik yapmaya devam et, zamanla öğreneceksin."

Roark bana ulaştığında gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

Kardeşimin benimkine çok benzeyen yüzüne bakıyorum ve kayıp duygusuna odaklanmamaya çalışıyorum çünkü onu şimdiye kadar gerçekten tanıma şansım olmadı.

Boğazımdaki duygu yumağını yutuyorum ve cevap veriyorum, "Daha iyi. Teşekkürler."

"Bu iyi." Elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve ardından, "Bir saldırı durumunda yapacağın ilk şey dizlerini hafifçe bükme, böylece hızlı hareket edebilir ve ayaklarının üzerinde zıplayabilirsin" diyor.

Bana söyleneni yapıyorum ve ondan memnun bir baş selamı alıyorum.

Tanrım, benim bir ağabeyim var.

"Şimdi tekme atma alıştırması yapacaksın. Olduğun gibi dur, sonra çömelir gibi çimlere in. İlk ayakta durduğunuz pozisyona geri dönerken, sağ bacağınıza ayağınız sol bacağınızla diz hizasına gelene kadar yukarı kaldırın."

Bana söyleneni yapıyorum ve başını sallarken yüzüne bakıyorum. "Evet, işte böyle. Şimdi, tekme atarken sadece bacak kaslarını kullan. Vücudunun üst kısmını sabit tut."

Yaptığım şeyden memnun olduğu için o kadar mutluyum ki, tekme atmak hızla kolaylaşıyor.

"Kendinizi dengelemek için kollarınızı kullanın. Sanki birini yumruklamaya hazırlanıyormuş gibi kollarını göğsünün önünde tut." Roark kollarımı biraz ayarlıyor, sağ kolumu sol kolumdan biraz daha yükseğe yerleştiriyor.

"Sol kolunla blok yapmalısın. Sağ kolunla ise tekme atarken yumruk atacaksın."

"Ben solağım," dedim ona.

"Tamam, o zaman el değiştirelim."

Kollarımı ayarlıyorum ve omzumdaki acıyı görmezden gelerek hareketi yapıyorum. Doğru yaptığımda yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Güzel," diye övüyor ağabeyim beni. "Çalışmaya devam et."

Saatler geçtikçe daha iyi oluyorum ve egzersiz iyi hissettiriyor.

Güneş batmaya başladığında midem şiddetli bir şekilde gurulduyor ve Roark'a "Bugünlük bu kadar yeter. İyi iş çıkardın. Yarın sabah aynı saatte, aynı yerde."

Bugün biraz bağ kurduğumuzu hissederek ona gülümsüyorum. "Beni eğitmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve bir elini kaldırarak sağ omzumu sıkıyor. "Git bir şeyler ye, sonra da dinlen."

"İyi geceler," diyorum ve kampa dönmeden önce River'a doğru yürümesini izliyorum.

Storm ve Blair de ayrılıyor ve sadece ben ve Raighne kaldığımızda, koruyucuma sırtıtıyorum. "Aslında bugün bir şey öğrendim."

"Gördüm," diye mırıldanıyor, gülümsememe karşılık vermiyor.

Kahretsin, ona sarıldığım için hala üzgün mü?

Kamp alanımıza doğru yürümeye başladı ve ben de onu takip ettim, sarılmanın onu neden bu kadar üzdüğünü merak ediyordum.

Çok fazla. Ona sonsuz aşkımlı ilan etmiş değilim.

Tanrım, hiç yoktan büyük bir olay yaratıyor.

Yaşam alanıma ulaştığımızda Raighne kendi çadırına gitmeden önce bana başıyla selam veriyor.

Fleur'un "Neredeydin?" diye bağırdığını duyduğumda sırtına bakıyordum. Her yere baktım."

Başımı ona doğru çevirdim. "Roark ve Storm ile antrenman yapıyordum."

Gözleri genişledi. "Vay canına. Bu çok iyi bir haber. Onlar en iyisi ve sen de çabucak öğreneceksin." Yüzündeki şaşkınlık kayboluyor ve bana ciddi bir bakış atıyor. "Ama bir dahaki sefere bana haber ver. Kahvaltını getirip çadırı boş bulduğumda neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Kaşlarımı çatarak, "Neden?" diye sordum.

Elimi tutuyor ve beni çadırıma doğru çekiyor, sanki benimle büyük bir sırrı paylaşacakmış gibi bakıyor.

Etrafına bir göz attıktan sonra eğilip fısıldıyor: "Adeth'in seni ele geçirdiğini sanıyordum."

Bu ismi daha önce duyduğum için "Adeth kim?" diye sordum.

Fleur'un gözleri şokla açılıyor ve elimi sıkıca kavlıyor. "Ondan haberin yok mu?"

"Hayır."

"Onun hakkında konuşmamamız gerekiyor," diye fısıldıyor. "Dünyadaki tüm yaşamı sona erdirmek istiyor. İnsanoğlunun hayatta kalmasını istemiyor." Fleur tekrar oturma odasına bakıyor, devam ederken endişeli görünüyor, "Seçilmişleri geri almanızı engellemek için sizi istediğini duydum. Dikkatli olmalısın. O karanlık ve güçlü biri. Her zaman tetikte ol ve asla tek başına bir yere gitme."

Bu da ne böyle?

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandım. "Peşimde psikopat bir kadın olduğunu mu söylüyorsun?"

Fleur bana yaklaştı. "Seni güvende tutacağız. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm, böylece yalnız dolaşmazsın."

Bir gece önceki imgelemimi hatırlayınca gözlerim açılıyor. Elimi Fleur'un elinden hızla çekiyorum ve yüzümdeki endişeyi görmemesi için başımı başka yöne çeviriyorum.

"Çok açım," diyorum. "Gidip bize yiyecek bir şeyler almak ister misin?"

"Oh evet. Tabii ki." Neyse ki, ruh halimin değiştiğini fark etmedi ve çabucak gitti.

Adeth.

İmgelemimde gördüğüm kadının adı bu muydu? Ares denen adamla olan mı? Onlar bir takım mı?

Tanrım, bu imgelem beni ele geçirecekleri anlamına mı geliyor?

Acı veren yanmayı, kollarımı göbeğime sardığımı, dişlerimin alt dudağımı endişelendirdiğini hatırlıyorum.

Fleur iki tabak et, sebze ve patates püresiyle döndüğünde iştahım çoktan kaçmıştı.

Oturuyorum ve tabaklardan birini bana uzatırken ona gülümsüyorum.

Adeth hakkında konuşmak istemediğimden, "River'la aranızda bir şeyler mi var?" diye sorarak konuşmayı farklı bir yöne çekiyorum.

Fleur az önce aldığı ısırıkla neredeyse boğulacaktı ve boğazını temizledikten sonra "Sana bunu düşündüren ne?" diye sordu.

"Neredeyse boğuluyordun, birincisi." Yüzüme zorla bir sırtıma yerleştiriyorum. "Ondan gerçekten çok hoşlanıyorsun, değil mi?"

Güzel yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "Awo adına, bu kadar belli mi?"

Paniklemesini istemediğim için başımı sallıyorum. "Birbirinize bakışlarınızdan anladım." Çatalıma biraz patates püresi alıp ekliyorum: "Bence çok tatlı bir çift olacaksınız."

"Birbirimize bakış şeklimiz mi?" diye soruyor, yanakları pembeleşiyor. "River benim varlığımdan bile haberdar değil."

Onunla göz göze geldik. "Güven bana, kızım. O biliyor. Vaalbara'da tanıdığım en iyi insansın ve eminim o da bunu görüyordur."

Yüzüne geniş bir gülümseme yayılır. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Çok güzelsiniz ve sizi görmemesi için kör olması gerekir."

Gözlerini hülyalı bir ifade dolduruyor, sonra öne doğru eğilip fısıldıyor, "Yıllardır ondan hoşlanıyorum. Kimseye söyleme."

"Sırrın benimle güvende."

Yemeğimizin tadını çıkarırken rastgele şeyler hakkında sohbet ediyoruz ve Fleur boş tabaklarımızı topladığında, "Yarın bensiz kaçma" diyor.

"Erken kalkmanın sakıncası var mı?"

Ben soruyorum. "Neden?"

"Güneşin doğuşunu izlemek istiyorum."

Başını sallıyor, sonra da "Sabahın köründe görüşürüz." diyor.

"Kahve getir," diye ekliyorum o kapıdan çıkmadan önce.

"Olur," diye kıkırdıyor.

Sandalyeden kalkıp yatak odasına gidiyorum. Gece rutinimi uygularken, düşüncelerim Raighne'in bugünkü davranışı ve imgelemler arasında gidip geliyor.

Beyaz geceliğimi giydikten sonra oturma odasına yürüyorum ve açık kapı aralığında duruyorum. Gözlerim diğer çadırlara ve bir grup insanın kütüklerin üzerinde oturduğu şenlik ateşine kayıyor.

River'in yanında oturan Fleur'u gördüğümde ağzımın kenarı kalkıyor.

Storm'u tanıyorum, sonra gözlerim Raighne'e takılıyor. Bir kadının söylediği bir şeye gülümsüyor ve göğsümde beklenmedik bir kıskançlık patlaması yaşıyorum.

Daha fazla görmek istemediğim için arkamı dönüp sandalyelerden birine doğru yürüyorum. Oturup bacaklarımı yukarı çekiyorum ve çenemi dizlerime dayıyorum.

Raighne'in arkadaşımış gibi davrandığı zamanları ve ne kadar mutlu olduğumu düşündükçe kalbimdeki çatlak daha da derinleşiyor.

Kamyonetini evimin önünde park halinde bulmayı ve okula yaptığımız kısa yolculukları dört gözle beklerdim. Şelalenin yanında oturup hayatlarımız hakkında konuştuğumuz zamanları özleyorum.

Düşündüm de, konuşmanın çoğunu ben yaptım.

Bir iç çekiyorum ve yoğun yalnızlık pençelerini kalbime geçiriyor.

Evet, Vaalbara'da olmak hiçbir şeyi değiştirmede. Burada da Dünya'da olduğum kadar yalnızım.

En azından Fleur var.

Bir hareket duyuyorum ve bakışlarımı kapı aralığına çevirdiğimde şenlik ateşindeki kadınla Raighne'in çadırımdan birkaç adım ötede durduğunu görüyorum.

"İyi geceler" derken kolunu sahiplenici bir şekilde sıkıyor.

"Sen de," diye yanıtlıyor.

Raighne başını bana doğru çevirmeye başlayınca hızla başka tarafa bakıyorum.

Onun yaşam alanına geldiğini duyuyorum ve burada olduğu için heyecanlanmaktan nefret ediyorum.

Karşıma oturuyor ve kollarını kalçalarına dayayarak ellerini birleştiriyor. Gözlerinin üzerimde yandığını hissedebiliyorum ama onlarla buluşmayı reddediyorum.

"Başka imgelemler gördün mü?" diye soruyor.

Kalbim göğsümde ağır bir şekilde sıkışıyor çünkü benimle kişisel bir ilgisi olmadığı açık. O sadece işini yapmak için burada.

Boğazımı temizleyip "Hayır" diye yalan söylüyorum. Ayağa kalkıp yatak odama doğru yürürken, "Başka bir imgelem görürsem sana haber veririm. İyi geceler."

Yorganın altına girdiğimde onun kalkıp gittiğini duymuyorum. Fazladan yastığı göğsüme bastırarak Raighne'in hâlâ burada olduğuna dair bir işaret var mı diye kulak kabartıyorum.

Bir sandalye gıcirtısı duyana kadar uzun dakikalar geçiyor ve kalbim anında daha hızlı atmaya başlıyor.

Gölgesinin yatak odasının kapısına düştüğünü görüyorum ve gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yapıyorum.

Yatağa yaklaştığını duyduğumda, nefeslerimi eşit tutmak için mücadele ediyorum.

Elini alnıma koyuyor ve bir süre hareketsiz duruyor.

Ne yapıyor bu?

Uyanık olduğumu biliyor mu?

Muhtemelen.

"Neden uyuyormuş gibi yapıyorsun?" diye soruyor yatağın kenarına otururken, şilte ağırlığının altında eğiliyor.

Elini omzuma götürüyor ve tenini tenimde hissedince vücudumda karıncalanmalar başlıyor.

"Yorgunum," diye fısıldıyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Vurulma dışında başka bir imgelem görmedin mi?" diye soruyor.

Adeth'in görüntüsü zihnimde canlanıyor ve Raighne'in omzumdaki tutuşu sıklaşıyor.

Beni sırt üstü yatmam için itiyor ve üzerime eğilerek gözlerini gözlerime diyor. "Bana imgelemden bahset."

"Evet," diye yalan söyledim.

Başını sallıyor, öfke yüz hatlarını geriyor. "Adeth'ten olan."

O nereden biliyordu? Kimseye söylemedim.

Cahil gibi davranarak, "Adeth kim?" diye sordum.

Raighne "Bana güvenebilirsin" demeden önce bir süre bana baktı.

Bunun güvenle bir ilgisi yok. Sadece bu konuda konuşmaya hazır değilim.

Ağır bir iç çekip beni bırakıyor. "Tamam. Hazır olduğunda konuşuruz ama çok fazla bekleme. İmgelemlerinde ne gördüğünü bana anlatman önemli, böylece ne beklemem gerektiğini bilirim."

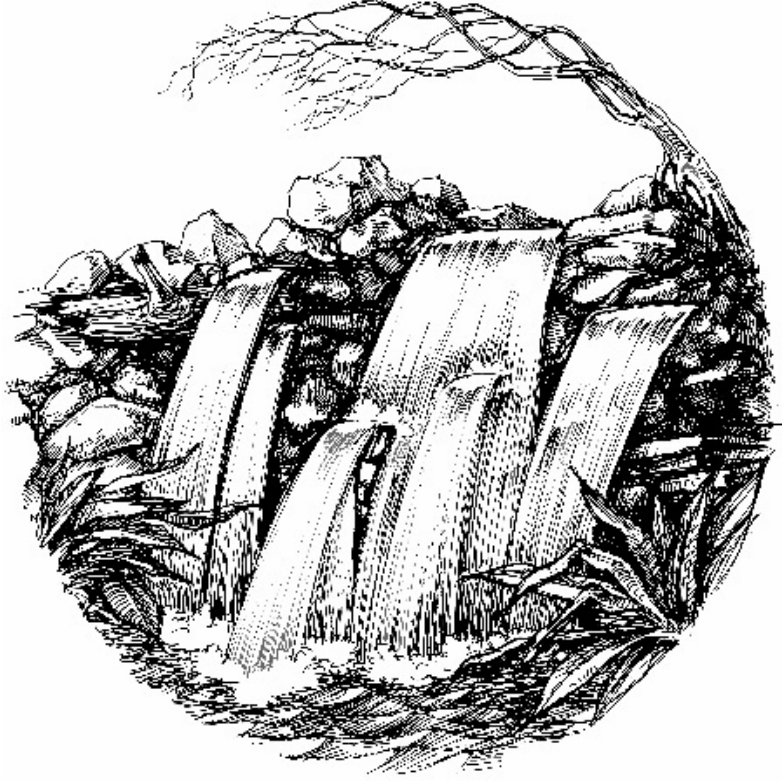
O ayağa kalkarken alnımda bir kaş çatılması oluşuyor. Sanki Raighne benim bir şey söylememe gerek kalmadan ne düşündüğümü tahmin edebiliyor.

Kendimi tedirgin hissederek odadan çıkışını izliyorum.

Tanrım, Dünya'da sahip olduğumuz kolay arkadaşlığı
özlüyorum.

Bu... aramızdaki her neyse... sadece her türlü kıcı berbat
ediyor.

Bölüm 13

Raighne

ALCHERA'NIN son iki aydır Roark'ın ona öğrettiği tüm hareketleri yapmasını izlerken göğsümde bir ağırlık hissediyorum.

Artık imgelem görmediğini söylüyor ama ne zaman ona dokunsam, imgelemler gözümün önüne geliyor.

Adeth ve Ares'i gördü ve bu beni dehşete düşürüyor. Çok az insan Adeth'in teyzem, Ares'in de kuzenim olduğunu biliyor.

Annem öldükten sonra karanlığa döndüler ve hiçbirimizin söylediği hiçbir şey Dünya'yı yok etme konusundaki fikirlerini değiştirmediler.

Alchera'nın vizyonlarının değişebileceğini ve sabit olmadıklarını biliyorum, ancak bunun olabileceği düşüncesi bile onu kimsenin bulamayacağı bir yere saklamak istememe neden oluyor.

Ama bunu yapamam. Onun yerine getirmesi gereken bir kaderi var.

Gözlerim ona yapışmışken, imgelemlerini benden sakladığı için hayal kırıklığına uğruyorum. Bu bana

güvenmediğini gösteriyor,

ve yalan söylemeyeceğim, acıtıyor.

Vaalbara'ya döndükten kısa bir süre sonra, aramızda bir kıvılcım hissettiğimi sandığım bir sabah vardı, ama o zamandan beri geçemediğim bir mesafe var.

Alchera izin vermiyor.

Dengesini kaybedip poposunun üzerine düşüyor, kahkahaları patlıyor ve sahada yankılanıyor.

Storm onun ayağa kalkmasına yardım ettiğinde göğsümde bir burkulma hissediyorum ve kendimi durduramadan birkaç adım daha yaklaşıyorum.

Ona dokunduğunu görmekten nefret ediyorum, göğsümde sahiplenici bir his patlıyor.

O benim.

Storm onun omzuna vuruyor ve ben de ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum.

O sadece sizin sorumluluğunuzda ve bu onu talep etme hakkınız olduğu anlamına gelmiyor.

Alchera evleneceği kişiyi seçme hakkına sahip olan tek kişidir.

Kardeşlerim bu konuda çok şanslı. Brenna ve Thana onları seçti ve bu da aralarındaki bağı çok daha güçlü hale getirdi.

Alchera kıkırdıyor ama gözleri bana takılınca gülümsemesi kayboluyor ve hızla başka tarafa bakıyor.

Awo, Dünya'da olanlar için beni affedecek mi?

Ona kaç kez arkadaşı gibi davranmadığımı ve her şeyin gerçek olduğunu söylesem de bana inanmayı reddediyor.

İçimi çekerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve çevreye bakıyorum.

Yakında çöle gideceğiz, böylece telepatik bağlantımız üzerinde çalışabileceğiz. Alchera'ya bundan bahsetmeyi erteledim çünkü zihnine girmeme izin vermesi gerektiğini öğrendiğinde bunun onu üzeceğini biliyorum.

İçimden ağır bir nefes daha geçiyor ve sonra River ile Fleur'un birbirlerine sevgiyle gülümsediklerini görüyorum.

Gözlerim, Roark onlara talimatlar verirken Storm'la ilgilenen Alchera'ya kayıyor.

Storm, Alchera'nın boğazını sıkıyor ve Alchera'nın vücudu Storm'unkine karşı gerildiğinde düşünmeden tepki veriyorum. Saniyeler içinde, Alchera'yı Storm'dan ayırmak için yeteneğimi kullanıyorum, göğsümden tehditkâr bir hırıltı yükseliyor.

Alchera göğsüme çarptığında, Storm etrafımıza bakarken yüz hatları geriliyor.

"Sorun nedir?" River ona yaklaştıkça Roark da herhangi bir tehlike işareti olup olmadığını kontrol ederek sorar.

Herkes benim mantıksız davranışlarıma karşı tetikte.

Hay sikeyim. Berbat ettim.

Kocaman gözleri ve ayrılmış dudaklarıyla bana bakan Alchera'yı bırakıyorum.

Kendimi nasıl açıklayacağımı bilemediğimden başımı salladım ve "Benim hatam" diye mırıldandım.

Uzaklaşırken öfke göğsüme doluyor ve ancak diğerlerinin duyma mesafesinden çıktığımda kendime "Bu da neydi böyle?" diye çıkışıyorum.

Derin bir nefes çekiyorum ve damarlarımda yanan yoğun kıskançlığı hissederek başımı sallıyorum.

Alchera söz konusu olduğunda kendimi toparlamalıyım.

Ama onu önemsemek ve romantik duyguları resmin dışında tutmak zor.

Özellikle de her şeyi bu kadar iyi karşılarken ve her geçen gün daha da güçlenirken. Ona yaptıklarımız için bizden nefret etmek yerine, yoluna devam etti ve önüne çıkan her yüksek standardı karşılamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

Benim ve diğer herkesin saygısını kazandı.

Arkamı dönüp antrenmana geri dönmesini izliyorum.

Ve Awo adına, o kadar güzel ki.

Vücudu daha da şekillenirken, kıvrımlarını fark etmemek zor. Aslında etek giymeyi reddetmesi ve uzun pantolonlarda ısrar etmesi beni rahatlatıyor.

Kalbim göğsümde çarparken ve Alchera'ya olan duygularım her geçen saniye artarken, onun koruyucusu olarak işime odaklanabilmek için her şeyi zihnimin gerisine itmek çok zor.

Alchera

İşler hem iyi hem de garipti.

Güzel, çünkü antrenmanlar gerçekten iyi gidiyor ve Roark'la daha da yakınlaştık. Bir ağabeye sahip olmak inanılmaz bir şey ve onu daha yakından tanımayı çok sevdim.

Fleur ile arkadaşlığım derinleşti ve hayatımda ilk kez dedikodu yapabileceğim bir arkadaşım oldu. Onunla vakit geçirmek her zaman eğlencelidir ve River ile birbirlerine aşık olmalarını en ön sıradan izledim.

Onların filizlenen ilişkilerini düşündüğümde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ama sonra düşüncelerim Raighne'e dönüyor ve kalbim acıyla sıkışıyor.

Her geçen gün aramıza daha fazla mesafe koyuyor. Çoğu zaman düpedüz huysuz ve bu beni rahatsız etmeye başladı.

Onu üzecek ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde yatağımın üzerindeki çantaya bakıyorum.

"Toplanman bitmedi mi?" Raighne'in sesi arkamdan gürlüyor. "Herkes çoktan çöle gitti."

"Toplanıyorum," diye mırıldanıyorum bir pantolonu çantaya tikiştirirken.

"On dakikanız var," diye emrediyor. "Sadece gerekli olanları getirin."

Odadan çıkıp gittiğinde kalbim acıyor ve derin bir iç çekiyorum.

Bana söyleneni yapıyorum ve onu daha fazla üzmemek için her şeyi sırt çantasına yerleştirmek için acele ediyorum.

Neredeyse en önemli eşyayı unutuyorum ve yastıklarımın birini çantaya sıkıştırıyorum.

Eğer çölde uyuyacaksam, rahat etmek için en sevdiğim yastığı isterim.

"Alchera, gitmeye hazır mısınız?" Fleur çağırıyor.

"Evet, toplanmayı yeni bitirdim." Çantanın askısını omzuma silkip oturma odasına doğru ilerliyorum.

"Sana bunu vermeye geldim." Bana küçük kahverengi bir şişe uzattı.

"Nedir bu?" Ondan alırken sordum.

"Sana bir iksir yaptım. Yorgun ve cesaretsiz olduğun zamanlarda sana zihin açıklığı verecek, çünkü seni neşelendirmek için benim muhteşemliğim yanında olmayacak."

"Benim bilmediğim ne biliyorsun?" Şişeyi çantama sokarken mırıldandım.

"Hiçbir şey."

"Keşke gelebilseydin," diyorum onu sıkıca kucaklarken.

"Seni çok özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim." Sesi üzgün geliyor ve bu da ona birkaç saniye daha sarılmama neden oluyor.

"Alchera," diye homurdanıyor Raighne dışarıdan.

Arkadaşımı bırakıyorum ve aceleyle çadırdan çıktığımda Raighne'in devasa siyah bir atın üzerinde oturduğunu görüyorum.

Kahretsin, hiç ata binmedim.

Etrafıma bakıyorum ve başka bir at göremiyorum, ne yapacağımdan emin değilim.

"Gel," diye emrediyor Raighne.

Şansa bak, aynı atı paylaşıyoruz.

Yaklaşıyorum, canavara nasıl bineceğimden emin değilim.

Raighne sırt çantamı alıp eyerin yan tarafına bağladıktan sonra bana doğru uzanıyor.

İsteksizce elimi koyuyorum ve bir saniye sonra havalanıyorum ve kığım atın sırtına sertçe çarpıyor. Oturuyorum

Atın üzerinde yana doğru yatarken düşmemek için Raighne'in gömleğini tutuyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Kahretsin," diye tısladım ona. "Beni idare etmek zorunda değilsin."

"Diğerleri çoktan gitti ve bizim de onlara yetişmemiz gerekiyor," diye mırıldandıktan sonra topuklarını atın yanlarına vuruyor.

Canavar hızlı bir dört nala koşmaya başladığında bir çığlık atıp Raighne'i tuttum.

Tanrım, göğsünde kendi izimi bırakacağım.

Etrafımızı rahatsız edici bir sessizlik sarıyor ve uzun bir süre boyunca sadece atın toynaklarının yere çarpma sesi duyuluyor.

İleride diğerlerini gördüğümüzde Raighne atını biraz yavaşlatıyor ve derin bir nefes çekerken göğsünün genişlediğini hissediyorum.

Raighne'e tutunuşumu gevşeterek, düşmeden aramızda bir santim boşluk bırakmaya çalışıyorum.

Birden Raighne'in sesi başımın üzerinde gürlüyor. "Çöle vardığımızda, telepatik bağlantımız üzerinde çalışacağız."

Ona bakıyorum. "Telepatik bağlantı mı?"

Ona bu kadar yakın olmak içimde bir şeyler yapıyor ve kıvranıyorum.

Raighne'in gözleri benimkilere kayıyor ve sonra bana bombaların bombasını atıyor. "Hissettiklerini hissedebilmemin yanı sıra, düşüncelerini de duyabiliyorum ve eğitimle birlikte telepatik olarak iletişim kurabileceğiz."

Şimdi ne diyeceksin?

Söyledikleri kafama dank edince ağzım bir karış açık kalıyor, sonra da "Şaka yapıyorsun" diye mırıldanıyorum.

Hayır.

Tanrım, öyle olmadığını söyle.

Düşüncelerimi duyabiliyor mu?

Hayır, hayır, hayır.

İçimi ezici bir utanç duygusu kaplarken sertçe yutkunuyorum.

Bu her düşüncemi duyduğu anlamına mı geliyor? Onunla ilgili olanları bile mi?

Tanrım, beni şimdi al.

Sorarken sesim titriyor, "Her şeyi duydun mu? Dünyadayken bile mi?"

Bu çok ama çok kötü.

Bu çok şeyi açıklıyor. Bana kızgın olmasına şaşmamalı.

Omuzlarım çöküyor ve yerin yarılp beni yutmasını diliyorum. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım.

Raighne atı yavaşlatarak durdurur ve "Düşüncelerini dinlemeyi kontrol edebilirim ve sadece senden güçlü bir duygu hissettiğimde onları dinleyebilirim" der.

Ona karşı hislerim oldukça güçlü, o yüzden bunları biliyor olmalı.

Öldür. Beni. Şimdi.

"Seni almaya gitmeden önce onu kontrol etmeye çalıştım ve şu anda onları net bir şekilde duyabilmek için sana dokunmam gerekiyor."

Ondan bir santim daha uzaklaşıyorum.

Yüzüme doğru uzandığında başımı geriye doğru sallıyorum. "Az önce bana dokunursan düşüncelerimi net bir şekilde duyabileceğini söyledin, bu yüzden şu anda bana dokunmazsan memnun olurum."

Bir kez daha iç geçirir. "Bana bak."

Başımı sallıyorum, onlarla aramızdaki mesafe tekrar açılırken diğerlerine bakıyorum.

"Yani düşündüğüm her şeyi biliyorsun?" Hiç mutlu olmadan soruyorum.

"Hayır. Sadece birkaç kez düşüncelerini kontrol ettim."

Ugh.

"Ne duydun?"

"İmgelemler konusunda dürüst olmadığınızı."

Başımı ona çeviriyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Yani ne olacağını biliyorsun?"

Başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Adeth'in imgelemine neden benden saklıyorsun?"

Omuzlarım çöküyor ve tekrar başka tarafa bakıyorum. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Çok üzücü."

"Hazırlıklı olabilmem için bana öngörülerini anlatmalısın. Görüler sabit değildir ve gelecek değişebilir."

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "O zaman onları benden saklama." "Tamam."

Tekrar yürümeye başlaması için atı dürtüyor.

Emin olmak için soruyorum: "Yani sadece imgelemleri duydun, düşündüğüm diğer şeyleri duymadın mı?"

"Evet."

Biraz rahatladım. "Herkesin düşüncelerini duyabiliyor musun?"

Raighne başını sallıyor. "Hayır, sadece senin. Bu gardiyan-sorumlu bağının bir parçası. Bu şekilde, yükümlülerimizin başı belaya girdiğinde haberimiz oluyor. Robert sana saldırdığında yaptığın gibi beni çağırabilirsin. Ayrıca ayrılırsak seni bulmamı da kolaylaştırıyor. Gözlerinin içini görebiliyorum ve nerede olduğunu hissedebiliyorum."

Bir süre sessiz kaldı ve tek düşünebildiğim lanet olsun oldu.

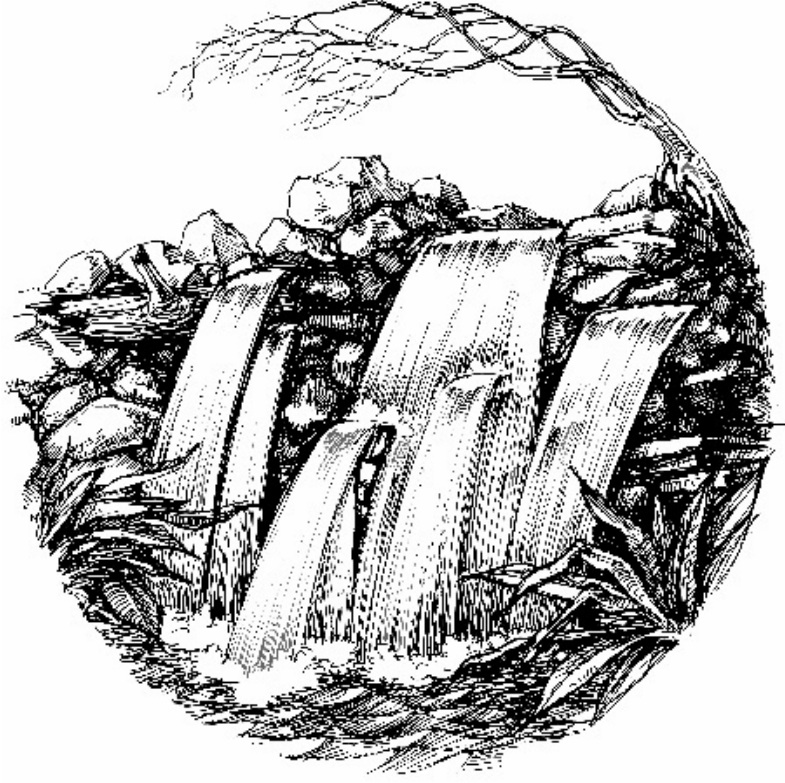
"Hissettiklerinizi hissetmek bana ancak bu kadar yardımcı olabilir, ancak nerede olduğunuzu görmeme izin vermek sizi bulmama yardımcı olur."

Tanrım, artık Raighne'in aklımı okuyabildiğini biliyorum, düşüncelerimi kontrol etmeliyim.

Tabii yalan söylemiyorsa ve ona olan hoş olmayan aşkımı zaten biliyorsa.

Hiçbir koşulda ona karşı olan hislerini düşünme. Kapat şu saçmalığı.

Bölüm 14

Alchera

YAVAŞ YAVAŞ PEYZAJ, ormanlardan ve yemyeşil tarlalardan göz alabildiğine uzanan kumlara, tepelere ve kayalara dönüşür.

Raighne çöle gideceğimizi söylerken şaka yapmıyordu. Saatlerce at üstünde oturmaktan kığım ağrıyor.

"Burada ne kadar kalacağız?" Diğerlerinin mola vermek için durduğu alana ulaştığımızda soruyorum.

"Bir ay."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Neden bu kadar uzun?"

"Her şey telepatik bağımızı ne kadar çabuk güçlendireceğimize bağlı. Daha erken dönmemiz mümkün olabilir."

Raighne attan kayıyor ve iki elini kalçalarımın koyarak beni kaldırıyor. Onu tutuyorum

Düşmediğimden emin olmak ve midemdeki çarpınma hissini görmezden gelmeye çalışmak için omuzlar.

Ayaklarım tekrar yere değdiğinde, bacaklarım garip hissediyor.

"Sonunda," diye sesleniyor Storm. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Raighne beni bırakıyor, yüz hatları sinirlenmiş gibi gergin.

O uzaklaşmaya başladığında, kelimeler ağzımdan döküldü. "Bunu neden yapıyorsun? Seni bu kadar üzecek ne yanlış yapıyorum?"

Sadece başını sallıyor. "Hiçbir şey, Alchera." Storm'u işaret ediyor. "Arkadaşını bekletme."

Şaşkın bir aptal gibi durup onun uzaklaşmasını izliyorum. "Herkes daha yakına toplansın," diye sesleniyor Roark.

İçimi çekerek gruba katılıyorum, toplamda on kişi sayıyorum.

Brenna ve Finian'ı görünce kalbim sıkışıyor.

Benimle aynı yaşta görünen bir adam ve bir kadın var. Ama herkes ölümsüz olduğu için kaç yaşında olduklarını kesin olarak söyleyemiyorum.

Kadının gümüş rengi saçları varken, erkeğinki altın rengindedir.

Kardeş gibi görünüyorlar.

Finian bana yaklaştığında biraz şaşıyorum. "Huzur içinde ol, Alchera. Ben Finian, Brenna'nın vasisiyim. Biz geçen sefer resmi olarak tanışamadık."

Hadi canım.

"Kardeşıme kaba davranma," diye aniden Raighne'in sesi zihnimde yankılanıyor.

"Ne oluyor be?" Nefes nefese kaldım, vücudumu bir şok dalgası sardı.

Vaalbara'ya geldiğimden beri pek çok şey beni ürküttü ve altıma işlemek istediğim zamanlar oldu ama Raighne'i zihnimde duymak en iyisi.

Finian gözlerinde şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Özür dilerim, Raighne'i ilk defa duydum."

Finian başını sallıyor, çılgınca konuşmamı açıkça anlıyor.
"Buna alışacaksın."

Evet, hiç sanmıyorum.

Brenna'nın durduğu yere doğru yürümeden önce omzuma vuruyor.

Telepati mi? Duyguları paylaşmak ve düşüncelerimi duymak mı?

Hepsi çok fazla.

Etrafımdaki kum ve kayalardan oluşan açık alana rağmen klostrofobik hissetmeye başlıyorum.

"Barış olsun Prenses," diyor yumuşak bir ses arkamdan.

Arkamı döndüğümde gümüş saçlı kadına daha yakından bakıyorum. Gözleri koyu gümüş rengindeydi ve hayatımda hiç onunki kadar beyaz bir ten görmemiştim.

"Merhaba," diyorum dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak.

"Ben Luna," diyerek altın saçlı adamı işaret ediyor. "Ve bu da ikiz kardeşim, Lucius."

"Sen de mi eğitim için buradasın?"

diye sordum. Başını salladı.

Merak ederek, "Ne tür yetenekleriniz var?" diye sordum.

"Seninki kadar önemli bir şey değil," diye kıkırdıyor.

"Benim yeteneğim ay ışığını kontrol etmek. Buraya onunla neler yapabileceğimi öğrenmeye geldim."

Kardeşinin bize doğru yürüdüğünü fark ettim.

"Lucius, gel. Seni tanıştırayım," diyor gülümsemesi daha da genişleyerek.

Kardeşiyle konuşurken ona duyduğu sevgiyi görüyorum ve bu beni daha da rahatlatıyor.

Birden içime şiddetli bir acı doluyor ve beni aşağıya doğru itiyor. Dizlerim sertçe yere çarpıyor ve parmaklarımı sıcak kuma gömüyorum.

Tanrım.

Sanki vücudum parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyorum.

"Alchera!" Raighne'in seslendiğini duyuyorum ama sesi kilometrelerce uzaktan geliyor.

Zihnimde görüntüler canlanmaya başlıyor ve görüşüm kararırken içimden kopan çığlığı tutamıyorum.

Adeth kayboluyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

Tırnaklarının yanağıma batışını ve çenemden aşağı süzülen kanı hâlâ hissedebiliyorum.

Bileklerim tavandan sarkan bir ipe bağlı olduğu için acıyor.

Buna daha fazla dayanamayacağım.

Ares bana doğru ilerlemeye başlıyor ve kolunu geri çektiğinde gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Tüm bu acılar beni daha iyi hale getiriyor. Öleceğimden eminim.

Yumruğu karnıma öyle sert çarpıyor ki tek yapabildiğim nefes almak için öğürmek. Vücudum darbenin etkisiyle savruluyor ama bu onu durdurmuyor.

Beni saçlarımdan yakalıyor ve bir sonraki darbe kaburgalarımın çarpmadan önce kendime gelmeye vaktim olmuyor.

Dayanılmaz acı varlığımın toplamı haline geliyor ve sanki her acı veren nefes son nefesim olabilirmiş gibi geliyor.

Ama ölümün verdiği rahatlama gelmiyor, sadece zaten çığ ve kanlı olan etimin üzerinde bir kırbaç şakladığında yeni bir acı seviyesi geliyor.

Ben de geliyorum, bir hıçkırık kaçıyor, sonra sızlanıyorum, "Acıyor."

Kollar beni sıkıca tutuyor ve sıcaklığın vücuduma dolduğunu hissediyorum, görüntünün geride bıraktığı soğukluğu ve acıyı kovalıyor.

Midem bulanıyor, Raighne'i itiyorum ve günün erken saatlerinde yediklerimi kusmadan önce yana dönmeyi başarıyorum.

Bedenim korkunç bir şekilde sarsılıyor ve ona doğru yığıldığımda yüzümün önünde bir şişe su beliriyor.

"Biraz iç," diye emrediyor.

Titreyen ellerimle şişeyi kavriyorum. Bir yudum alıyorum ve soğuk suyu açgözlülükle yudumlamadan önce ağzımı çalkalıyorum.

Şişeyi Raighne'e geri veriyorum ve bir elimi karnıma bastırarak görüntünün bende bıraktığı dehşetle nefes almaya çalışıyorum.

Acı çekerek öleceğim.

Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor ve hemen elimle ağzımı kapatıyorum.

"Hayır, değilsin." Raighne'in sesini zihnimde net bir şekilde duyuyorum.

Ayağa kalkmama yardım etti, sonra da "Gel. Roark'a gidelim." Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni sıkıca yanında tutuyor. "İmgelemlerin hakkında herkesin önünde konuşamazsın. Ayrıntıları sadece Roark, Finian ve Brenna duyabilir."

Raighne yürümeme yardım ediyor ve Roark ile diğerlerine ulaştığımızda "Ne gördün?" diye soruyor.

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Görmedin mi?"

Başını sallar. "İmgelem gördüğünde seni takip edemem. Sadece imgelem gördükten sonra düşündüğün zaman görebiliyorum."

Bir elimi tekrar karnıma bastırırken derin bir nefes çekiyorum.

Raighne yaklaşır. "Tekrar düşünebilir misin? Bir bakayım."

"Hayır!" Başımı çılgınca sallıyorum.

Çenem titremeye başlıyor ve gözyaşlarımdan geldiğini hissediyorum. Zayıf olmak istemiyorum ama bu korkunçtu.

Bunların hiçbirini tekrar yaşamak istemiyorum.

Brenna bir adım öne çıkıyor, yüzü okunmaz bir maske gibi. Sesinde her zamanki ısrırganlık olmadığında şaşırıyorum. "Ne gördün?"

"Yapamam," diye soluyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Anıyı engellemek için elimden geleni yapıyorum ama adamın görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor, cansız gözleri

Hafızam.

Titreyen bir nefes çekiyorum içime. "Bir adam görüyorum ama onu tanımıyorum."

Raighne'nin başı diğerlerine doğru kayar ve yüz hatları öfkeyle gerilir. "Ares'i gördü."

Omzumdan tutarak beni göğsüne çekiyor ve kolları beni sardığında, sıcaklığı az önce yaşadığım cehennemden anında kurtulmamı sağlıyor.

"Kaç tane imgelem gördü?" Brenna soruyor.

"Birkaç tane. Bildiğim kadarıyla bir tanesi gerçekleşti. Onu almaya geldiğimi gördü," diyor Raighne, sesi düpedüz yırtıcı çıkıyor.

"Başka ne görmüş?" Roark soruyor.

Raighne'den uzaklaşarak boğazımı temizliyorum ve cevap veriyorum: "Bir volkanın patladığını, sonrasını ve birinin beni vurduğunu gördüm." "Daha önce Adeth ve Ares'i de görmüştüm. Onlar... onlar..." Başımı sallıyorum.

Beni öldürecekler.

"Hayır, yapmayacaklar," diye hırlıyor Raighne zihnimde. "Ben hayattayken olmaz."

"Seçilmiş olanlarla ilgili hiç görü görmedin mi?" Brenna soruyu sorarken şaşırılmış görünüyor.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Başım zonklamaya başlıyor ve midem döngüde sıkışmış gibi hissediyor.

Artık bunların hiçbiri hakkında konuşamam. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

"Biraz ara vermesine izin vermeliyiz," diyor Raighne, ses tonu hiç değişmeden. "İmgelemleri daha sonra, kendini daha dinlenmiş hissettiğinde inceleyebiliriz."

Brenna, "Bırak dinlensin ve anıları solsun," diye tersledi. "Bu senin değerli Alchera'yla ilgili değil Raighne. Bu seçilmiş olanlarla ilgili."

Hiçbirimiz onun bu çıkışına cevap veremedi, Finian'ın da peşinden gelmesiyle fırlayıp gidiyor.

Ters yöne dönüp yürümeye başlıyorum, görüntüyü işlemeye odaklanmaya çalışıyorum, böylece onu bir daha asla görmek istemediğim şeylerin altında dosyalayabilirim.

"Gel." Raighne aniden elimi tutuyor ve beni bir yokuştan aşağı indiriyor. Gerçekten dikleşiyor ve aşağıya inerken düşmemem için bir kolunu belime doluyor.

Tekrar elimi tutuyor ve epey bir mesafe yürüyoruz. Umursadığımdan değil. Bu bana olanları düşünmek için zaman veriyor.

Tanrım. Korkunçtu.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye bana güvence veriyor.

İtiraf etmeliyim ki, bu kez onu yıpranmış zihnimde duymak rahatlatıcı geliyor.

Elimi bırakıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekiyor.

Şu anda aramızdaki sorun ne olursa olsun umurumda değil, sadece ona yakın olmaya ihtiyacım var.

Arazi değişmeye başlıyor ve orada burada çim parçaları beliriyor, ancak çok heyecanlanacak bir şey yok.

Devasa bir kayanın etrafından dolaşıyoruz ve en güzel manzarayı gördüğümde şaşkın bir nefes alıyorum.

"Bu bir şelale," diye nefes alıyorum.

Raighne oflayıp pufluyor. "Bu şartlar altında yapabileceğimin en iyisi bu."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Çok teşekkür ederim."

Botlarımı hızla çıkarıyorum ve kıyafetlerimi umursamadan serinletici su havuzuna giriyorum.

Tanrım, işte bu ruhumun gıdası.

Havuz göğsüme ulaşana kadar derinlere inerken ellerimi suyun içinde gezdiriyorum.

Arkamdan su sıçradığını duyuyorum ve omzumun üzerinden baktığımda Raighne'in bana doğru geldiğini görüyorum. Bana ulaştığında belimden tutuyor ve beni vücuduna doğru kaldırıyor.

Omuzlarını kavradığımda dudaklarım bir solukta ayrılıyor.
"Bacaklarını e t r a f ı m a sar," diye emrediyor, sesi alçak ve ciddiyetle.

O beni havuzun derinliklerine taşırken ben de söyleneni yapıyorum.

Sol eli kalçamı kavıyor, parmakları popomu sıyrıyor ve kaşlarım saç çizgime doğru uçarken neredeyse kafamdan fırlayacak.

Düşünme.

Düşünme.

Düşünme.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor, aslında sesi eğlenmiş gibi çıkıyor.

"Seni aklımdan çıkarıyorum," diye mırıldandım.

Omzumun üzerinden baktığımda bizi şelalenin perdesine doğru götürdüğünü görüyorum ve perdenin altına adım attığında duyabildiğim tek şey suyun şırlıtısı oluyor.

Çok iyi hissettiriyor.

Soğuk su sıcak tenime çarpıyor ve vücudum ürperiyor.

Çok tuhaf bir şey oluyor ve doğanın enerjisinin içime aktığını, ruhuma işlediğini hissetmeye başlıyorum. Sanki yeniden şarj oluyormuşum gibi hissediyorum.

Raighne serpentinin altından çıkarak şelalenin perdesinin arkasındaki mağara benzeri bir alana girer.

Yüzüne baktığımda ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Doğayı hissetmek senin yeteneklerinden biri."

Doğru ya. Bunu unutmuşum.

"Neden daha önce hissetmedim?"

"Sen yaptın. Gün doğumunu izlerken huzur ve sakinlik. Okuldan sonra Fish Creek Şelaleleri'nde yeniden şarj olmak."

"Oh evet."

Sanki kendi küçük kozamızdaymışız gibi hissediyorum ve hiç ayrılmak istemiyorum.

Raighne gözlerimin içine bakıyor ve yüz hatları yumuşuyor.

"Sana her zaman göz kulak olacağım. İhtiyaçların ve güvenliğin her şeyden önce gelir."

Başımı sallıyorum ve sadece ona yakın olma ihtiyacıyla kollarımı ona doluyor ve yüzümü boynunun kıvrımlarına bastırıyorum.

"Teşekkür ederim," sözlerini ona gönderiyorum.

Başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet."

Biraz geri çekiliyorum ve Raighne'in yüzünün bana ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde, karşıdan gelen trafikteki bir geyik gibi donup kalıyorum.

Nefesi tenimde geziniyor ve gözlerimiz kilitlenirken midemde müthiş bir kıpırtı oluyor.

Bronz teninden akan damlacıklar onu bir üst seviye ateşli gösteriyor ve ona karşı hissettiğim çekim karşısında sertçe yutkunuyorum.

Tanrım, yumurtalıklarına merhamet et.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez Raighne'den uzaklaşıyor ve kendimi onun elinden kurtarıyorum.

Suyun altına dalarak setin olduğu yöne doğru yüzerken bir yandan da kendimi burada, hemen şimdi boğmayı düşünüyorum.

Hava almak için yukarı çıktım ve havuzdan çıkmaya çalıştım. Ayaklarımın ıslak olmasına aldırmadan botlarımı giymek için çabalıyorum ama ben koşmaya başlayamadan Raighne sudan çıkıyor.

Ona baktığımda büyük bir hata yapıyorum ve kaslı vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan deriyi görünce karnım sertçe sıkışıyor.

Kahretsin. Sakın bakma.

"Ne oldu?" Raighne sorar, sesi yine gergindir.

Cahil numarası yaparak başımı sallıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni zihninden engelliyorsun."

"Öyle miyim?" Kafamı kaldırdım. "Şu anda aklımı okuyamıyor musun?"

"Hayır." Başını sallıyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Teşekkürler, tatlı bebek İsa.

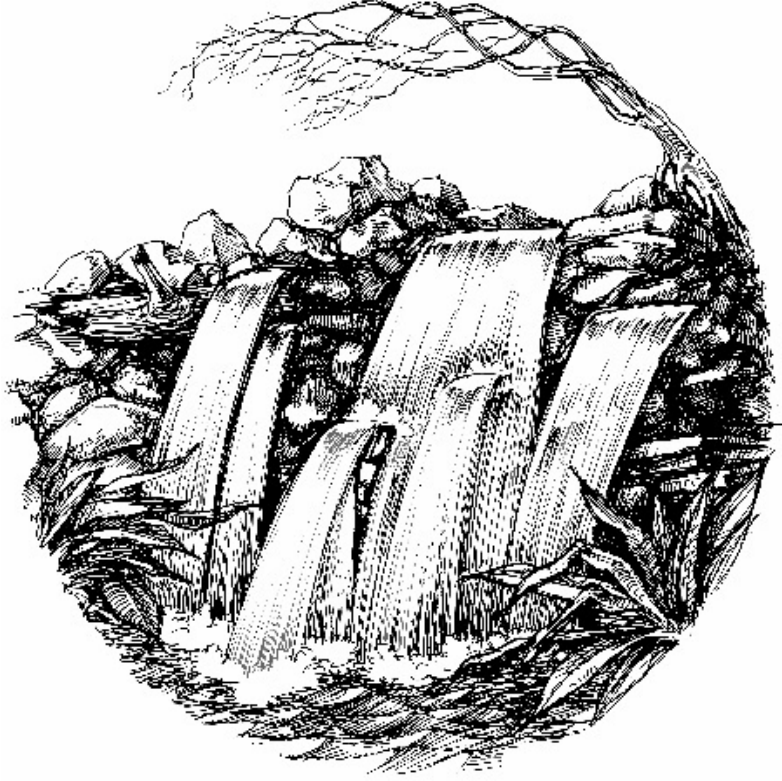
Raighne gözlerini bana dikti. "Bir sorun mu var?"

Hemen başımı sallıyorum. "Hiç de bile. Sadece mahremiyete ihtiyacım vardı." Gözleri benimkileri arıyor ve ekliyorum, "Gerçekten, cehennemden gelen görüntü dışında iyiyim. Beni şelaleye getirdiğin için teşekkür ederim."

Açıklamamdan tatmin olmuş görünüyor ve botlarımızı giydikten sonra "Gruba geri dönelim" diyor.

Başımı sallıyorum ve onun yanına düşünüyorum, sohbet etmeye çalışmadığında minnettar oluyorum, çünkü cazibemi ondan saklamaya çok odaklanmış durumdayım.

Bölüm 15

Alchera

Kamp alanına geri döndüğümüzde herkes bana sanki hayatlarında gördükleri en tuhaf şeymişim gibi bakıyor.

"Size tuhaf biriymişsiniz gibi bakmıyorlar. Gördüğün şey, senin iyiliğin için endişelenen bir grup insan." Raighne'in sesi zihnimde yankılanıyor.

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum.

"Şimdi dinlendi mi?" Brenna ses tonundaki ısırlıkla tersliyor.

"Evet, Raighne, kesinlikle endişeli görünüyor."

"Yeter Brenna, o bizim kardeşimiz," diye gürliyor Roark'ın sesi. "Ona destek bile gösteremezken onu koruyacağına nasıl yemin edebilirsin?"

İfadesinin saygılı bir hale dönüşmesini izliyorum, sonra mırıldanıyor, "Özür dilerim."

Vay canına. En azından biri onu kontrol edebiliyor.

"Daha iyi hissediyor musun, Alchera? Görüden hemen sonra seni çok fazla zorlamak istemeyiz," diyor Roark.

İmgelemler hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum.

Yavaş bir nefes alarak başımı sallıyorum. "Daha iyi hissediyorum. Sorduğun için teşekkürler."

Raighne benim adıma konuşarak beni şaşırttı. "Alchera imgelem hakkında konuşamayacak. Onun acısını hissettim ve nedenini anlayabiliyorum."

Brenna bize doğru yaklaşıyor, gözleri parlıyor. "Onun neyi paylaşıp paylaşmayacağına karar vermek size düşmez, gardiyan. Seçilmiş olanlar-"

"Sessiz ol, Brenna," Raighne'in sesi düpedüz buz gibi. "Ben Alchera'nın koruyucusuyum ve onun için en iyisinin ne olduğuna karar vermek bana düşer. O benim sorumluluğumda ve onun hayatıyla ilgili son sözü ben söylerim. Bu konuda konuşmayacak ve tüm bunlarda senin oynadığın rolü de unutma. Sen sadece ona yardımcı olmak için buradasın."

Brenna'ya saldırmayı bitirdiğinde Raighne'e ağzım açık bakıyordum.

Onun benim vasım olduğunu biliyorum ama hayatımla ilgili son sözü onun söylediği kısmını bilmiyorum.

Bu ne anlama geliyor?

Gözlerini bana dikti. "Bu, hayatındaki hiçbir şeyin benim onayım olmadan gerçekleşmeyeceği anlamına geliyor."

"Cehennem gibi!"

"Şimdi olmaz, Alchera," diye tersledi. "Bunu daha sonra konuşuruz."

Göğsümde öfke kabarıyor ve pişman olacağım bir şey söylemeden önce uzaklaşmaya karar veriyorum.

Başlık için nerede Fırtına o ayakta, I al

Öfkemi yatıştırmak için derin nefesler alıyorum.

Storm bana doğru baktığında, ağzında bir gülümseme belirliyor. "Daha önce iyi görünmüyordun? İyi misin?"

"Evet," diye mırıldanıyorum. Yanında durup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunu atlatacağım."

Tıpkı diğer her şeyin üstesinden gelmek zorunda kaldığım gibi.

Storm etrafımıza bakıyor ve gözleri Luna'da duruyor. Bir süre uzun uzun baktığında kaşlarım kalkıyor ama bir şey söylemiyorum.

"Burada durmayacağız," diyor. "Şelalenin yakınında kamp kuracağız."

"Az önce oradaydım. Çok güzel."

Bir kıkırdama çıkarır. "Orada yıkanacağız."

Şaşırdım, "Hepimiz mi?" diye sordum.

O başını sallayınca ben de başımı sallamaya başlıyorum.

"Senin yanında banyo yapmayacağım."

Ondan bir kahkaha patlar. "Stres yapmayı bırak.

Sırayla yaparız."

Omzuna şakacı bir tokat attım. "Şimdi benimle şakalaşmanın sırası değil."

Omuz silkiyor. "Hey, en azından seni gülümsetebildim."

Storm'la gözlerimi kilitleyerek, "Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

Herkes atlarının yanına gitmeye başlayınca, "Hadi gidelim de kamp kuralım" der.

"Şelalede görüşürüz," diye takılıyorum ona ve arkamı dönüp Raighne'in atın kayışlarını ayarladığı yere doğru yürüyorum.

Huysuz gardiyanıma ulaştığımda bana bakma zahmetine bile girmeden, "Sen ve Storm gerçekten iyi anlaşıyor gibisiniz," diye mırıldandı.

Omuz silkiyorum. "O iyi bir arkadaş."

Gözleri bir an için bana kaydı. "Sadece bir arkadaş mı?"

Gözlerimi Raighne'e dikiyorum. "Bu yirmi soru da neyin nesi?"

Hiç çaba harcamadan ata tırmanmadan önce bir iç çekti. "Unut gitsin, ben sordum."

Bana doğru uzanıyor ve elimi onun elinin içine koyduğumda, beni önüne oturmam için yukarı çekiyor. Yan oturmak yerine, sırtım Raighne'e dönük olacak şekilde ata biniyorum.

"Rahat mısınız?" diye soruyor kolları dizginleri tutmak için bana dolanırken.

Kollarına bakıyorum ve bronz teninin altında kıvrılan damarların görüntüsünü utanmadan içime çekiyorum.

"Alchera," diyor dikkatimi çekmek için. "Rahat mısın diye sordum?"

Yanaklarım alev alev yanıyor ve hızla başımı sallıyorum.

Ona ağzımın suyunu akıttığımı fark etmemesi için dua ederek, "Roark seni de eğitti mi?" diye soruyorum.

Aklıma gelen ilk soru bu.

"Hayır." Atı dört nala koşması için dürtüyor, sonra da "Beni babam eğitti" diye cevap veriyor.

Sesindeki sevgiyi duyunca, "Babana çok saygı duyuyor gibisin. Onun hakkında sadece iyi şeyler duydum."

"O var olan en büyük muhafız." Bir an sessizlik oldu, sonra ekledi, "Adeth'le yüzleşen ve hikayeyi anlatmak için yaşayan tek kişi o."

Arkamda Raighne'in sert göğsünü ve kalçalarımı saran bacaklarını hissetmek konuşmaya odaklanmamı zorlaştırıyor.

"Adeth ile karşı karşıya mı geldi?" diye sorarken ona yaslanmaktan kendimi alamıyorum.

"On altıncı doğum gününden bir gün önce," diye mırıldanıyor kulağımın dibinde, tüylerim diken diken oluyor. "Seni öldürmeye çalıştı ama babamı hafife aldı. Hatırlamıyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Babam onunla savaşırken seni yakalayıp Janak ve Aster'e götürdüm. Seni Dünya'ya göndermemizin nedeni kısmen bu." Derin bir nefes alıp verdiğini hissediyorum. "Kavga yüzünden yerin sallandığı söyleniyor."

Onunla konuşmak o kadar güzel ki durmak istemiyorum, bu yüzden sormak için başka bir soru düşünüyorum.

"Bana bağlanmayı kabul ediyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor, "Elbette. Bu bir onurdur." Nefesinin saç tellerimi karıştırdığını hissediyorum. "Bağlandığımızda ruhlarımız bir oldu. Sen benim diğer yarımısın."

Tanrım.

Raighne bir kolunu belime dolayarak beni daha sıkı tutuyor ve ben de neredeyse onun karşısında eriyorum.

Ona yakın olmanın tadını çıkarırken aklıma bir endişe düşüyor. Kelimeleri durduramadan dudaklarımdan dökülüyorlar: "Aşık olunca ne olur?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Erkeğimi başka bir kadınla paylaşmaktan mutlu olmazdım," diyorum, soruyu sorduğuma şimdiden pişman olsam da devam ediyorum çünkü kendi iyiliğim için fazla meraklıyım. "Elbette kız arkadaşını ya da karını ilk sıraya koyman gerekecek."

Kolunu üzerimden çekti ve "Asla evlenmeyeceğim" dedi.

"Ne?" Nefes nefese kaldım ve ona bakmak için omzumun üzerinden baktığımda, yüzlerimiz bir santim ayrılmıştı.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Senden önce kimse gelemmez. Asla evlenmeyeceğim. Hayatım sana ait."

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor ve bencilce davranıp onu başka bir kadınla paylaşmak zorunda olmadığım için sevinemediğini düşünmek zorunda kalıyorum.

"Ama bu sana haksızlık," diye fısıldıyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, öyle değil. Bazı muhafızlar hiç görev almaz ve yerine getirmeleri gereken bir kaderleri yoktur. Ben şanslı olanlardan biriyim."

Vaalbara'ya döndüğümüzden beri yaptığımız en uzun konuşma bu oldu ve sorularıma cevap verdiğini görünce bir tane daha sormaya cesaret ettim, "Peki bir kadınla birlikte olmak istersen ne olur? Yoksa bekâr mısın?"

Bir yandan diğer sürücülere ve çevremize bakıyorum, bir yandan da rahatsız edici sorularımdan alınmamasını umuyorum.

Bir kıkırdama çıkardığında, hazırlıksız yakalandım.

"Hayır, ben bekâr değilim."

Cevabını daha fazla açıklamıyor ve benim de başka bir soru sormaya cesaretim yok.

Bekâr değil, bu da demek oluyor ki muhtemelen birçok kadınla birlikte olmuştur.

Şenlik ateşinin yanında kadınla güldüğü geceyi ve kadının ona nasıl dokunduğunu hatırlayarak, aralarında daha fazla bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Kıskançlık göğsümde kabarıyor, bu duygu o kadar güçlü ki atın üzerinde kayıyorum.

"Hayır, onunla birlikte olmadım." Oh Tanrım.

Tüm yüzüm alevler içinde kalıyor ve "Kafamdan uzak dur" diye mırıldanıyorum.

Kolunu tekrar bana doluyor ve beni vücuduna sıkıca sarıyor.

Kendimi durduramayıp elimi kolunun üzerine koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Eğer sahip olacağım tek şey böyle anlarsa, tadını çıkaracağım.

Sonunda kamp kuracağımız alana ulaştığımızda şelalenin sesini duyabiliyorum.

Raighne kalçalarımın tutup beni attan kaldırmadan önce iniyor. Bu kez bedenimin onunkinden aşağı kaymasına izin veriyor ve gözlerim açılıyor.

Yüce İsa.

O çok sevdiğim çarpık gülümsemesi ağzının kenarını çekiştiriyor, sonra beni göğsüne sararak şaşırtıyor.

"Bugün çok eğlendim," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve derin. "Ben de."

Geri çekiliyor ve bir elini yüzüme doğru kaldırarak birkaç vahşi saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Önümüzdeki bir ay boyunca bağımıza odaklanmalıyız. Bunu mümkün olduğunca güçlendirmeliyiz."

Başımı sallıyorum, sonra soruyorum: "Güçlü bir bağımız olduğunda yeteneklerinin arttığı doğru mu?"

Başını sallıyor. "Seni ne kadar çabuk iyileştirirsem o kadar iyi." Bir kahkaha attım. "Evet, bu harika olur."

Güneş batarken bölgeye göz gezdiriyorum ve yakınlarda bir dere olduğunu fark ediyorum.

En azından bol suyumuz var.

Roark herkesin duyabileceği şekilde, "Bu gece kendinize uyuyacak rahat bir yer bulun," diye seslenir. "Şafaktan önce kalkacağız. Tüm gücünüze ve zihin açıklığınıza ihtiyacınız olacak, bu yüzden iyi bir gece uykusu çekin."

Nerede uyuyacağımı düşünerek etrafıma bakındım ama sonra Raighne "Uçurumun kenarı iyi bir yer" dedi.

Sırt çantalarımızı açıyor ve ben de onu uçurumun hava koşullarına karşı biraz koruma sağladığı alana kadar takip ediyorum.

Çantasını açıp bir muşamba ve battaniye çıkarmasını izliyorum.

"Bende onlardan yok," dedim.

"Paylaşıyoruz."

Biz mi?

Göğsümdeki heyecan patlamasını bastırmaya çalışıyorum.

Kahretsin, duygularımı daha iyi kontrol etmeliyim, yoksa ondan hoşlandığımı öğrenecek.

Çantamı açıp yastığımı çıkarmadan önce Raighne'in yerdeki muşambayı düzeltmesine yardım ediyorum.

"Yastık mı? Gerçekten mi?" Raighne biraz kuşkululu bir sesle soruyor.

"Evet, o olmadan uyuyamam." "Bir tane getirmeni söyledim mi?"

"Hayır, ama benim kitaplarımda temel bir eşya olarak sayılıyor."

Raighne çantasından bir rulo tuvalet kağıdı çıkardığında kaşlarım havaya kalkıyor.

"Bu önemli bir eşya." Şelalenin aksi yönünü işaret ediyor.

"Bu arada, gitmeniz gerekiyorsa, oraya gidin."

"Tuvalet var mı?" Ben soruyorum.

Bir kahkaha patlıyor, sonra başını sallıyor. "Bir çukur kazıyorsun" derken aslında eğleniyor gibi görünüyor.

Çukur mu kazayım? Ugh. Önümüzdeki aydan nefret edeceğim.

Raighne'e kaşlarımı çatıyorum. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

"Yüzündeki ifade paha biçilemez," diye itiraf ediyor sırtarak. Diğerlerine bir göz attıktan sonra, "Ateşi yakmalarına yardım edelim," diyor.

Bekle bir dakika. Bu konuşmayla ilgili bir önsezim var.

Bunun farkına varmak tüylerimi diken diken ediyor çünkü bu gerçekleşseyse diğerleri de gerçekleşecek demektir.

Raighne'e bundan bahsetmemeye karar veriyorum ve onu diğerlerinin toplandığı yere kadar takip ediyorum. Nasıl yardım edeceğimi bilemeden, Lucius bir ışık topu fırlatmadan önce onun, River'ın ve Storm'un odunları istifleyişini izliyorum. Alevler kükreyerek canlanıyor ve itiraf etmeliyim ki bu müthiş bir yetenek.

Blair ve Brenna çubuklara geçirilmiş etlerle dolu bir kase getirir ve herkes bir tane kapar.

Diğerlerinin ne yaptığını izliyorum ve çubuğu açık alevin üzerinde tutarken akşam yemeğimi yakmamaya çalışıyorum.

Rastgele konuşmaları dinliyorum ve Luna ile benim aramda durmaya geldiğinde Storm'a gülümsüyorum.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Ben sordum. "Çölde kamp yapmak."

"Evet, yılda bir kez yapıyoruz" diye yanıtlıyor.

"Hiç sormadım ama siz bir sorumlu musunuz yoksa vasi mi?" "İkisi de değilim."

Merak ettim, "Yeteneklerin var mı?" diye sordum.

Sadece başını sallıyor ve ben başka bir soru soramadan uzaklaşıyor.

Luna'ya bakarak, "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Storm yeteneklerini kullanmıyor ve onlar hakkında konuşmuyor."

Gözlerim büyüdü. "Neden?"

Tekrar başını sallıyor. "Kimse bunun hakkında konuşmuyor." Daha fazla kurcalamak istemediğim için konuyu kapatıyorum.

Et yeterince pişmiş görüldüğünde, çubuktan bir parça koparıyorum ve tadı yeterince güzel olduğunda, ateşin etrafında arkadaşlarıma bakarken yiyorum.

Dikkatimi tekrar Luna'ya çevirerek, "Kiminle antrenman yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Kardeşim." Bana gülümsüyor ve aya bakarak kolunu kaldırıp elini açıyor.

Avucunda gümüş bir ışık parlamaya başladığında dudaklarım bir solukla ayrılıyor ve parmaklarını yumruk yapıp kapattığında, ışık gözlerine yerleşip onları parlatana kadar kolundan yukarı doğru yılan gibi kıvrılıyor.

"Vay anasını." Etkilendim, ona sııttım. "Bu harika."

Raighne aniden arkamdan, "Yatma vakti," diyor. Luna'ya gülümsüyorum. "Yarın görüşürüz."

Dikkatini Lucius'a çevirmeden önce, "İyi geceler," diyor.

Uyku alanımıza doğru yürürken sinirlerim tepemde dönmeye başlıyor ve aramıza güvenli bir mesafe koymadan önce Raighne'in yatmasını bekliyorum.

Yerde olabildiğince rahat olmaya çalışıyorum ve yastığımı başımın altına sıkıştırıyorum.

Yıldızlara bakarak fısıldıyorum, "Samanyolu'nu net bir şekilde görebiliyorum."

"Vaalbara'da kirlilik yok," diye mırıldanıyor.

Sessizce uzanıyoruz ve düşüncelerim sürüklenmeye başlıyor. Daha önce gördüğüm görüntü aklıma geliyor ve onu bastırmaya çalışarak başımı sallıyorum.

Adeth'in yüzünü gördüğümde Raighne bunu anlamış olmalı çünkü "Adeth her zaman karanlık değildi. O annemin kız kardeşi."

Başımı çevirip ona bakıyorum, şaşkınlık içimi titretiyor. "O senin teyzen mi?"

Bir kolunu başının altına sıkıştırıyor ve gökyüzüne bakmaya devam ederek cevap veriyor: "Annemin ölümünden sonra Adeth gölge diyarlara gitti. Bugüne kadar onu neden öldürmediğini bilmiyoruz.

"O mu?"

"Void. O karanlık olan her şeydir ve sizden geriye boş bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar ruhunuzu emerken sizi deliliğe sürükleyecektir." Raighne devam etmeden önce derin bir nefes alıyor, "Adeth ve Ares'in yanı sıra Janak

Void'i gören diğer tek kişi o ve bundan hiç bahsetmiyor."

Yan dönüyorum, gözlerim Raighne'in yüzüne kilitleniyor.

Bana şöyle bir baktı, sonra da "O bizi öldürebilecek birkaç şeyden biri" dedi.

Kaşlarım kalktı. "Bizi başka ne öldürebilir?"

"Kafası kesiliyor ve Adeth'in gölge topraklardaki volkanın küllerinden dövülmüş bir kılıcı var. Ares'in bir bedenden ruh koparabildiğine dair söylentiler duydum ama bunun doğru olup olmadığını kimse bilmiyor."

Dehşete kapıldım, "Tanrım" diye fısıldadım.

"Bazılarımızın öldürebilecek yetenekleri var." Gözleri benimkilere kilitlendi, "Ama kurşun gibi bir şey seni öldüremez."

Dudaklarım ayrılıyor ve içime yoğun bir rahatlama yayılıyor.

"Yine de canımız yanacak," diye ekliyor. "Dünya'da dikkatli olmamız gerekecek. Vaalbara'dan ne kadar uzun süre uzak kalırsak o kadar savunmasız hale geliriz."

Bir an duraksıyor ve sonra itiraf ediyor: "Annem orada öldü. Dünya'yı çok severdi. Teröristler tarafından kafası kesilmeden önce hayvanları buraya getirmek onun kaderiydi."

Aman Tanrım.

Hiç düşünmeden ona yaklaştım ve elini tuttum. "Çok üzgünüm, Raighne."

Elini çekip kurtarıyor ve kolunu bana dolayarak beni yanına yatırıyor. Başımı göğsüne yasladığımda fısıldıyorum, "Yastığımı kullanabilirsin."

Yastığımı başının altına sıkıştırırken göğsünün sessiz kahkahalarla titrediğini hissediyorum.

"İyi dinlen, Alchera."

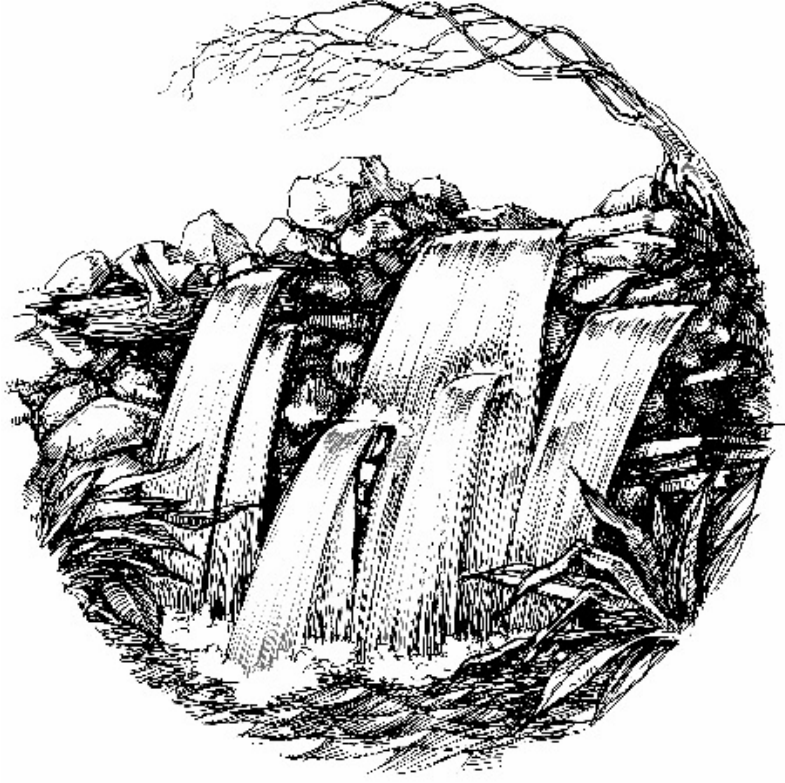
"Sen de."

Kolumu beline dolamadan önce tereddüt ediyorum ve gözlerimi kapatarak kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum.

Görmenin yanı sıra, bugün aslında gerçekten güzel bir gündü. Raighne ile geçirdiğim zamanı çok sevdim.

Belki de çölde bir ay geçirmek o kadar da kötü olmaz.

Bölüm 16

Alchera

Bu bir kabus olmalı çünkü ben uyuduktan on dakika sonra birinin beni uyandırmaya çalışmasına imkan yok.

"Git buradan," diye homurdanıyorum uykulu bir şekilde.

"Alchera, kalkmalısın. Hazırlanmak için sadece on dakikamız var." Luna'nın tatlı sesi acı gerçekleri fısıldıyor.

Gözlerimi zorla açarken "Hayır," diye inliyorum.

Doğrulup gözlerimdeki uykuyu silerken Raighne'den hiçbir iz yoktu.

"Gel, Alchera," diye sesleniyor Roark Blair, Storm ve Lucius'la birlikte durduğu yerden.

Ayağa kalkıyorum ve Luna'yla birlikte diğerlerine doğru yürürken bir esnemeyi bastırıyorum.

"Grup olarak çöle gideceksiniz," diye emrediyor Roark, "ve günü orada geçirip birlikte çalışmayı öğreneceksiniz."

Sessizlik onu karşılıyor.

"Eğer bir koruyucunuz varsa, telepatik bağlarınıza odaklanabilmeniz için ayrılacaksınız."

Kızgın güneşin altında koca bir gün. Harika.

"Biraz su getir. Hareket etmeden önce beş dakikanız var."

Etrafıma bakıyorum ve Raighne'in elinde bir matarayla bana doğru koştuğunu görüyorum. Onu bana veriyor, sonra da "Her adımında yanında olacağım" diyor.

"Zihinsel olarak," diye mırıldandım. "Ya bir şey olursa ve bana zamanında ulaşamazsan?"

"Grubunuzdaki diğerleri sizi koruyabilir."

"Yaklaş," diye emretti Roark.

Gözlerim tekrar Raighne'inkilere kaydı. "Sanırım sonra görüşürüz."

Elini kaldırarak parmaklarını enseme doluyor ve alnıma bir öpücük kondurduğunda afallıyorum.

Beni bırakırken bir şey söylemiyor ve iç çekerek diğerlerine katılıyorum.

"Birbirinizin tüm sorumluluğunu üstleneceksiniz." Roark bize ciddi bir bakış attı. "Awo size rehberlik etsin ve iyi şanslar yolunuzda sizi bulsun."

"Gel, Alchera," diyor Storm sağımda ve karanlığa doğru ilerlerken ona yakın durmakta tereddüt etmiyorum.

Çok geçmeden güneş doğmaya başlıyor ve güzel bir manzara olmasına rağmen hava hızla ısınıyor. Kilometrelerce uzanan kuma bakarken deli gibi terliyor, elimi alnıma siliyorum.

"Nasılsın?" Raighne'in sesi zihnimde yankılanıyor ve neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyor.

"Bir dahaki sefere kapıyı çal," diye şaka yapıyorum. "Ben iyiyim. Sadece sıcak."

"Bol su için ve diğerlerine yetişin. Gecikiyorsun. Grubunuzla birlikte yürümelisiniz, onların arkasında değil."

"Evet, efendim."

Hızımı artırmaya başlıyorum ve etrafıma ürkütücü bir sessizlik çöktüğünde saatlerce yürüyormuşuz gibi geliyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor ve etrafıma bakıyorum.

"Raighne, bir sorun var."

Bana cevap vermiyor ve ben de yürümeyi bırakıyorum, gözlerim herhangi bir tehdit işareti arıyor.

"Raighne?"

Tüyler ürpertici bir ses zihnimi tarıyor. "Hayır, Raighne değil."

Nefesim kesiliyor ve kalbim çılgın bir hızla atmaya başladığında neredeyse göğsümden fırlayacak.

"Ares."

"Fırtına!" diye bağırarak koşmaya başladım.

Arkasını döndü. "Ne?"

Panik ciğerlerimi yakıyor ve geriye doğru çekildiğimde Storm'a giden yolu yarılayamadım bile. Kavurucu sıcak kumlara çarpmadan önce ondan uzaklaşıyorum.

Tanrım.

"Alchera!" Blair çığlık atıyor ve başımı kaldırdığımda onun bana doğru koştuğunu görüyorum.

Birdenbire bir kol geliyor ve beni boynumdan zorla tutup havaya kaldırıyor.

Tam bir nefes alamıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor, tenim korkudan nemli.

Oluyor işte.

"Alchera!" Luna haykırıyor ve Lucius'un güneşten ışık çekip bana doğru püskürtmesini izliyorum.

Ares elini sallayarak onu kolayca savuşturur, koyu duman parmaklarının etrafında kıvrılır. Sonra tısladı, "Dur, yoksa

Onu burada öldüreceğim."

Hepsi oldukları yerde donup kalırlar.

Hayır! Hayır!

Korku iliklerime kadar işliyor ve Roark'ın son birkaç aydır bana verdiği eğitimin her zerresiyle kendimi Ares'in acımasız tutuşundan kurtarmak için savaşılmaya başlıyorum.

"Lütfen, bırak onu," diye yalvarır Luna, yüzü dehşetle paramparça olmuştur.

İçimi rahatsız edici bir his kaplıyor ve grup gözlerimin önünde bulanıklaşmaya başlıyor.

"Hayır!" Her şey kararmadan önce Blair'in çılgınlığını duyuyorum.

Buz gibi bir ürperti bedenimin derinliklerine yayılıyor ve tekrar cisimlendiğimizde kampa geri dönüyoruz.

Hâlâ çölde olmamıza rağmen titriyorum. Ares beni o kadar sıkı kavıyor ki, buz gibi karanlık aurası tenimi kaplıyor.

"Ares, nihayet buradasın ve görüyorum ki bana bir hediye getirmişsin." Gözlerim Adeth'e kayıyor ve yoğun bir korku her yerimi kaplıyor. "Sevgili Alchera, bize katılman ne büyük incelik."

Gözlerim diğerlerine kayıyor ve Brenna'nın kilerle kilitlenip bakışlarında kalbimi kavrayan aynı dehşeti gördüğümde, öldüğümü anlıyorum.

Raighne'i gördüğümde, "Raighne" diye inliyorum.

Raighne bana doğru bir hamle yaptı ama sonra Adeth bağırdı, "Biraz daha yaklaşırsan Ares kafasını bedeninden ayırır yeğenim."

Raighne olduğu yerde durur ve kadına doğru dik dik bakar. "Bu yanına kalmayacak," diye homurdanır.

Şeytani bir kıkırdama çıkarır. "Bunu göreceğiz." Bana yaklaşıyor ve Raighne'e sırtıyor: "Onu senden aldığım da yüzünün alacağı şekli görmek istedim."

Gözlerim Raighne'e dönüyor ve onun beni kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını anlıyorum.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Bir saniye sonra Raighne'nin kolu dışarı fırlıyor ve sadece Nehir olabilecek bir bulanıklık bana doğru fırlarken Ares'in elinden kurtuluyorum.

Havada Raighne'e doğru uçarken, ellerimi ona doğru uzatıyorum.

Finian'dan gelen bir elektrik şimşegi yanımdan geçip gidiyor ve Brenna bir savaşçı çılgılığıyla Adeth'e doğru hücum ediyor.

Hepsi benim için savaşıyor, ama tam Raighne'nin eline dokunmak üzereyken içimi bir soğukluk kaplıyor.

"Hayır!" Nefes nefese kaldım ve parmaklarım Raighne'inkilere değdi. Gözlerimiz kilitleniyor ve beni yanımdan tutup ondan uzaklaştırmadan hemen önce yüzüne derinlemesine kazınmış endişeyi görüyorum.

Midemin çukurunda mide bulandırıcı bir his dönüyor ve ne olacağını biliyorum.

"Raighne," diye bağıryorum bana doğru hamle yaparken, yüzü duygusallıktan paramparça olmuş.

Sonra o gitti ve karanlık beni bütünüyle yuttu.

Birkaç saniye sonra başka bir yerde cisimleniyoruz ve ben yere fırlatılıp dört ayak üzerine düşüyorum.

Dehşet içinde, umutsuzca nefes alırken başımı eğiyorum.

Aman Tanrım. Olamaz.

Ares avını takip eden bir hayvan gibi yavaşça etrafımda dolaşıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum başımı kaldırırken.

Görüş alanıma girip çıkıyor, sonra yüzümü tutuyor, parmakları yanaklarıma batıyor.

Bana doğru yaklaşıırken, cansız siyah gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Şşşt! Ses yok. Tek bir ses bile yok," diye tıslıyor, karanlık sesi vücudumu ürpertiyor.

Birdenbire beni bırakıyor ve bir şeyle savaşıyormuş gibi başını sertçe sallıyor, sonra bir hırıltı çıkarıyor ve karnıma tekme atıyor.

Yana düşüyorum, içimi parçalayan acıdan öğürüyorum. Ciğerlerime hava girsin de acım biraz olsun dinsin diye mücadele ederken ayağı kaburgalarımın çarpıyor ve benden bir çığlık kopuyor.

Ona durması için yalvarmak istiyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni takip ediyor ve karnıma sert bir tekme daha atıyor.

Kahretsın.

Nefesim kesiliyor, kendimi savunabilmek için ayağa kalkmaya çalışırken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor, ama vücudumda hiç güç kalmıyor ve tekrar yere yığılıyorum.

Ares önümde çömeliyor ve elini yüzüme doğru uzatarak başparmağıyla gözyaşlarımdan birini yanağımdan çekip alıyor ve dehşet içinde gözyaşlarımdan Ares'in teninde küle dönüşmesini izliyorum.

Acı dolu bir nefes çekmeyi başarıyorum ama yumruğu yanağıma değince nefesim kesiliyor.

Karanlığın içine çekiliyorum ve merhametle bilincimi kaybediyorum.

Raighne

Ares, Alchera ile birlikte ortadan kaybolduğu an, yoğun bir korku vücuduma yayılıyor.

Dizlerimin üzerine çökerken kollarım yanlarıma düşüyor.

"Hayır!" Brenna çığlık atıyor, onu ton boğuk sıkıntıyla.

"Sevgili Awo," diye nefes alıyor Roark mutlak bir şok içinde.

Alchera'ları var.

Görevimde başarısız oldum.

Bir dakika bile geçmeden şiddetli bir acının zihnimi parçaladığını ve ciğerlerimdeki havanın patladığını hissediyorum.

"Alchera!"

Ona ulaşmaya çalışırken sadece sessizlik var.

Ayağa kalkarak köye doğru koşmaya başladım.

"Raighne!" Finnian seslenir.

Kardeşimi görmezden geliyorum ve Janak ile babama ulaşmanın at sırtında tam bir gün süreceğini bildiğim için kendimi zorluyorum.

Ares'in seçilmişler hakkında bilgi almak için Alchera'ya işkence edeceği tam bir gün.

Yarı zamanda yapabilirim. Belki daha az.

"Siktir!" Ruhum ikiye bölünüyormuş gibi hissettiğimde homurdanıyorum ama Alchera'nın yaşadığı acı beni sadece bedenimi daha da zorlamaya itiyor.

Etrafımdaki manzara bulanıklaşıyor ve benim odak noktam sadece köye bir an önce ulaşmak.

"Dayan, Alchera. Senin için geliyorum."

Bacaklarım kilometreleri tüketirken Awo'ya beni duyabilmesi için dua ediyorum.

Alchera

Küçük bir odada uyandığımda, etrafımdaki havanın yoğun, küflü bir kokusu var ve hala Dünya'da olsaydım deli gibi hapsirirdim.

Ama ben Dünya'da değilim.

Başımı kaldırdığımda bir inilti duydum. Etrafıma bakındım ve eski, çürümüş tahtadan yapılmış bir tür kulübede kilitli olduğumu fark ettim.

Kahretsin.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama yavaş hareket ediyorum, karnım ve kaburgalarım şiddetli bir şekilde ağrıyor.

Kolumu ortama sarıyorum ve silah olarak kullanabileceğim bir şey olup olmadığını görmek için her yere bakıyorum.

Yerde paramparça olmuş bir deri pantolon gördüğümde, içimdeki korku kanarken yavaşça aşağı bakıyorum. Üzerimde sadece iç çamaşırlarımın ve sütyenimin olduğunu fark edince vücudum titriyor ve panikle bir inilti çıkarıyorum.

Bu gerçekten çok kötü.

Bir korku dalgası içimi ürpertiyor, ama sonra sıcak bir his tarafından kovalanıyor ve bir saniye bile geçmeden Raighne'in gücünü hissediyorum.

"Alchera, lütfen bana cevap ver." Raighne'in sesi yıpranmış, tonu endişeyle boğuklaşıyor.

Bağlantımız net değil ama en azından onu hissedebiliyorum. "Raighne." Onun adını düşünmek bile gözyaşlarımı

Gözlerimi. Bir nefes çekiyorum ve gözlerimi kapatarak olabildiğince odaklanıyorum. "Ben buradayım."

"İyi misin?" Sesi zihnimde çatırdıyor. "Nerede olduğunu görebiliyor musun?"

Artık gözyaşlarımı tutamıyorum, sesi bu kadar kırık çıkarken olmaz.

Tekrar etrafıma bakıyorum. "Bir tür barakadayım." Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru ilerliyorum, iterek açmaya çalışıyorum ama yerinden oynamıyor. "Dışarı çıkamıyorum."

"Seni bulacağım," diye yemin ediyor, sesi zihnimde daha da güçleniyor. "Beni duyuyor musun? Seni bulacağım."

Başımı sallıyorum ve ses tonumdaki korkunun titremesine engel olamayarak şöyle diyorum: "İmgelemimde gördüğüm şey buydu. Bunu durduramayız. Beni öldürecekler."

"İmgelemlerin başladığını duyduğuma çok sevindim," diyen Adeth'in sesi aniden etrafımda yankılanıyor ve ardından yavaşça el çırpılıyor.

En yakın duvara doğru ilerleyip sırtımı duvara dayıyorum ve Roark'ın bana öğrettiği dövüş duruşunu alıyorum.

"Alchera, neler oluyor?" "O burada."

Onu hiçbir yerde göremiyorum. Odada sadece onun sesinin yankısı ve alkış sesleri var.

"İkiniz arasında geçen bu küçük konuşma yüzünden üzölmeli miyim yoksa bunu hoş mu karşılamalıyım bilmiyorum," diye mırıldandı, sesi sıkılmıştı.

Sözlerinin ardından gelen sessizlikte sadece kendi hızlı nefes alış verişlerimi duyabiliyorum. Etrafıma çılgınca bakıyorum, saldırmasını bekliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Sanırım bunu bir süreliğine hoş karşılayacağım, böylece koruyucunuz acınızı hissedebilir."

Hayır. Benim hissettiklerimi onun da hissedebileceğini unutmuşum. Başına geleceklerden korumak için onu engellemeliyim.

"Sakın buna cüret etme, Alchera!" Raighne bağırınca irkildim.

"Yapmak zorundayım." Gözlerimi kapatıyorum ve odaklanıyorum. "Özür dilerim."

Sıcaklığının kaybolduğunu hissettiğimde, acım büyük ölçüde artıyor ve göğsümde yükselen hıçkırığı bastırıyorum.

Birdenbire karnıma bir darbe iniyor ve öğürürken iki büklüm oluyorum.

Tam acı dolu bir nefes çekmeyi başarmışken saçlarımdan tutulup yere fırlatılıyorum.

Ayağa fırlayarak tekrar dövüş pozisyonu aldım ve bir yandan da "Göster kendini, seni korkak!" diye bağırdım.

Ares benden birkaç adım ötede beliriyor ve ona ilk kez iyice bakabiliyorum.

Raighne ile aynı boyda ve aynı siyah saçlara sahip. Ölü mavi gözlerini benimkilere diyor ve tıslıyor: "Burada emirleri ben vereceğim."

Ortadan kayboluyor ve tüm vücudu benimkine çarpmadan hemen önce aurasının soğuk ısırığını hissediyorum. Beni sertçe duvara çarpıyor ve dayanılmaz bir acının her santimimde titreşmesine neden oluyor.

Ağlamamak için çenemi sıkıyorum.

O geri adım attığında yere düşüyorum ve bırakın ayağa kalkmayı, başımı kaldıracak gücüm bile kalmıyor.

Ares beni tekrar saçlarımdan tutuyor ve odanın ortasına doğru sürüklemeye başladığında bileklerini kavriyorum.

Beni bıraktığında yukarı bakıyorum ve tavandan sarkan bir kancaya ip bağladığını görüyorum, ondan kaçmaya çalışıyorum.

Ensemden yakalandım ve

Ha

va. "Durun! Lütfen," diye hıçkırıyorum.

İstemiyorum ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum. gözleri. Hiçbir duygu belirtisi bulamıyorum ve bu beni daha önce hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkutuyor. Tamamen boş ve hayattan yoksunlar.

"Neden?" Kollarımı kaldırmaya zorlarken inliyorum.

Karşı koymaya çalışıyorum, tekmeliyor ve çekiştiriyorum ama benden çok daha güçlü ve sadece böğrüne bir diz atmayı başarabiliyorum.

Ares beni tekrar yere fırlatıyor ve elini boynuma doluyor. Sertçe sıkıyor, hava kaynağımı kesiyor. Nefes almaya çalışıyorum ama hiçbir şey onun beni kavrayışını geçemiyor.

Koluna vurdum, sonra elini koparmaya çalıştım ama yeterince güçlü değildim.

"Alchera!" Raighne'in sesi araya giriyor çünkü onu engelleyemeyecek kadar hayatım için savaşmakla meşgulüm. Onun tanıdık sıcaklığının içime dolduğunu hissediyorum.

Ares gözlerini bana diyor ve başını sallıyor. "Bırak onu!" diye tıslıyor zihnimin içinde.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve Raighne'i engellemeye odaklanabilmek için kendimi dövüşmeyi bırakmaya zorluyorum.

Ares beni yukarı çekiyor ve ipi bileklerime sıkıca bağladığında dudaklarımdan kaçan iniltiyi engelleyemiyorum.

"Hayır. Sorular. Hayır. Hiçbir şey!" Ares kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından tükürüyor.

Gözlerimin önünde kaybolmadan önce bileklerimdeki ipe son bir kez bakıyor.

Raighne'in sıcaklığını tekrar hissettiğimde yerden birkaç santim yukarıda asılı duruyorum, vücudum şiddetle titriyor.

"Keşke seninle yer değiştirebilseydim." Raighne'in sesi duygu yüklü.

Etrafıma bakıyorum, çevremdekileri inceliyorum.

Tanrım, resmen sıçtım.

Raighne'le teması tamamen kesmeliyim, aksi takdirde kaçmaya devam edecek.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim, Alchera!" Sesi çaresiz geliyor. "Birlikte yaşıyoruz. Birlikte öleceğiz."

"Hayır," diye hıçkırarak başımı sallıyorum. "Benimle birlikte ölmene izin vermeyeceğim."

Raighne'i korumak zorundayım.

Kelimeleri düşünmek için sahip olduğumdan daha fazla irade gücü gerekiyor. "Artık seni istemiyorum. Kafamın içinde seninle başa çıkamıyorum. Sadece onlarla yüzleşecek kadar gücüm var. Bunu seninle de yapamam."

"Öyle demek istemedin." Sesindeki acıyı duyabiliyorum.

"Bu benim için yeterince zor, Raighne. Teyzen ve kuzenin beni öldürmeye çalışıyor. Aklımdan uzak dur."

Benim için endişeleneceğini biliyorum ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Düşünmemek ya da hissetmemek için elimden geleni yapıyorum.

Bir şekilde hayatta kalmalıyım ki kaderimi gerçekleştirebileyim.

İnsanoğlunun hayatta kalması buna bağlıdır.

"Artık sadece seçilmiş on kişi önemli."

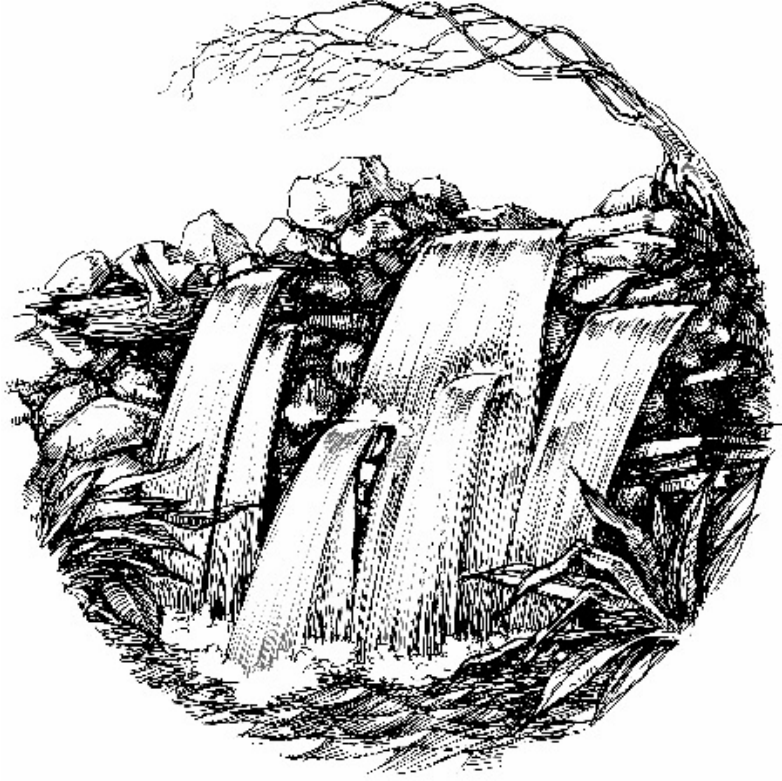
"Yapma bunu," diye inliyor Raighne. "Sana yalvarıyorum."

İşe yaraması için kutsal olan her şeye dua ederek, "Bağımızı reddediyorum" diye düşünüyorum.

Bu soğuk kalpli sözleri düşünürken, bir hıçkırık boğazımı zorluyor.

Bir sonraki an, Ares beliriyor ve yumruğu acımasız bir güçle kaburgalarırma çarpıyor, ruhumdan acı dolu bir çığlık koparken bedenimin sallanmasına neden oluyor.

Bölüm 17

Alchera

Etrafımdaki hava çatırdamaya başladığında, bu kötü bir şeyin yaklaştığının kesin bir işareti, Ares'in bana attığı son dayaktan sonra içine düşmeyi başardığım trans halinden çıkıyorum.

Adeth'in mırıldanan sesini duyunca başımı kaldırıyorum: "Merhaba sevgili Alchera. Neden bu kadar zor olmak zorundasın?"

Ortaya çıkıyor ve ona yöneltmek istediğim alaycı yorum, gözlerim ona odaklandığında aklımdan uçup gidiyor.

Adeth çok güzel, ama yine de vücudumdaki her sinir ucu karıncalanıyor ve kaslarım mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla geriliyor.

Yerde yavaşça süzülüyor ve elini yüzüme doğru kaldırarak nazikçe çenemi tutuyor.

Bir ipte asılı olmama rağmen benimle yüz yüze.

Hayatımda hiç bu kadar küçük hissetmemiştim.

Simsiyah saçları hafif bukleler halinde sırtının ortasına kadar sarkıyor. Teni soluk beyaz, neredeyse yarı saydam bir parlaklık veriyor. Sanki hiç güneşe çıkmamış gibi.

Tek ihtiyacı olan kan kırmızısı dudaklar.

Pamuk Prenses'in kötü ikizi.

"Alchera... tsk, tsk, tsk. Raighne'i göndermeye nasıl cüret edersin? Onun acı çekmesini istediğimi açıkça belirttim. İsteklerime karşı gelen insanlara iyi gözle bakmam."

"Ne düşündüğün umurumda değil," diye tükürüyorum ona. İşaret parmağı yanağımda bir aşağı bir yukarı kayıyor.

Yüzümü geri çekiyorum ama o bana sadece gülüyor.

Çenemi tekrar tutuyor ve derimin altında yakıcı bir acı yayılmadan önce keskin bir batma oluyor.

Keskin tırnağıyla yanağımı yararken nefes alış verişlerim hızlanıyor. İlk kan damlası oluşuyor ve çeneme doğru belirsiz bir yol izlediğini hissediyorum. Bu kadına duyduğum korku beni sararken vücudum kontrolsüzce titriyor.

Sertçe yutkunuyorum ve kendimi ona bakmaya devam etmeye zorluyorum.

Ne kadar korkarsam korkayım, pes etmeyeceğim.

"Ahh, Alchera, sonunda sana kavuştum. Çok uzun zaman oldu." Bana kendi kendine konuştuğu izlenimini veriyor. "Mmm, kendini bu küçük çıkmazın içinde bulman gerçekten talihsiz bir durum."

Yüzümü inceliyor, yaptığı işe hayranlıkla bakıyor. Siyah gözleri beni avucunun içine almış olmanın mutluluğuyla parlıyor ve yemin ederim irislerinde hareket eden gölgeleri görebiliyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, ondan tamamen öğreniyorum.

"Ne kadar kabayım. Kendimi tanıtmadım." Yüzündeki aldatici dostça gülümseme tüylerimi diken diken ediyor. "Ben Adeth."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve ona kaşlarımı çatmaya devam ediyorum.

İçini çeker ve başını sallar. "Yalanlara tahammülüm olmadığını bilmelisin."

Göğsümde öfke kabarıyor ve tıslıyorum, "Umurumda değil."

Söylediklerimi duymazdan geliyor ve devam ediyor: "Adım ölüm anlamı taşıyor, bu yüzden nasıl onunla yaşamayabilirim? Awo bunu yaparak kendimi lanetlediğim konusunda ısrar etse bile." Kör bir şekilde bana bakıyor, gözleri parlıyor.

Tanrım, sağlıklı bir beyin hücresi oluşturmak için kesinlikle birkaç hayati bileşeni eksik.

"Bana yalan söyleyenler zamansız ve talihsiz bir sonla karşılaşacaklar." Bana yaklaşıyor ve sanki beni içine çekmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Söyle bana Alchera, seni buraya neden getirdiğimi biliyor musun?" Başını hafifçe eğiyor ve uzun, dolgun kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"Hayır." Yalan söyledim.

"Aslında oldukça basit. Ben sana bir soru soruyorum, sen de bana istediğim cevabı veriyorsun. İşleri..." bağlı bileklerime baktı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, "...aşırı dramatik hale getirmenin oldukça gereksiz olduğunu düşünüyorum."

Dönerek odanın içinde süzülüyor ve parmaklarını duvarda gezdiriyor. Çürümüş tahtadan sağlıklı yeşil sarmaşıklar filizlendiğinde gözlerim açılıyor. Sarmaşıklardan en güzel kadife öpüslü Hibiscus çiçekleri çıkıyor, sadece siyahlar. Sarmaşıkların kendileri de sağlıklı yeşilden kırmızıya dönüşüyor, tıpkı kanla titreşen damarlar gibi.

Tanrım.

Ares birdenbire beliriyor ve yanıma geldiğinde irkiliyorum.

"Sence de güzel değiller mi?" Adeth yarattığı şeyden memnun bir şekilde soruyor.

"Elbette," diye mırıldandım. "Tüyler ürpertici bir şekilde."

Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyorum çünkü çiçeklerin ve beni öldürmeye niyetli insanların bir anda ortaya çıkması her gün olan bir şey değil.

"Sormak istediğim birkaç soru var," diye devam ediyor. "Cevaplarınız tatmin edici olursa, gitmekte özgürsünüz. Ancak, vereceğiniz her kabul edilemez yanıt için yüzleşmeniz gereken sonuçlar olacak." Ağzının köşesi bir gülümsemeyle kalkıyor. "Sanırım kendimi çok açık ifade ettim ve başlayabiliriz."

Adeth herkesin en kötü kâbusu olmalı ama burada onun tüm dikkatini çekecek kadar şanslıyım.

Tanrı yardımcım olsun.

İmgelemimde sürekli sorduğu soruyu hatırladıkça omurgamda bir ürperti dalgalanıyor.

Bana doğru süzülüyor ve bir anda hava geriliyor. Umutsuz bir nefes çekiyorum, midem sıkışıyor ve sinirlerim zayıflıyor.

Gözlerim Ares'ten Adeth'e kayıyor ve soruların başlamasını beklerken korkudan titriyorum.

"Raighne ile konuştuğunu duydum," diyor Adeth. "Önsezilerin başladı mı?"

"Ne önsezileri?" Anlamamış gibi yaparak soruyorum.

Bir baş dönmesi dalgasının beni sardığını hissediyorum ve en son ne zaman bir şeyler yediğimi ya da içtiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Tanrım, ne zamandır

buradayım? Bir gündür mü?

Daha uzun mu?

"Kehanetler! Başladılar mı, çocuk?" Kızgın bir kaşını kaldırıyor.

"Bana ne sorduğunuzu anlamıyorum," diye çıkışıyorum.

"Aptallık sana yakışmıyor çocuğum. Gelecek ile ilgili hayallerin var mı?" Kelimeleri ısırarak söylüyor, belli ki bana karşı sabrı tükeniyor. "Seçilmiş on kişi kim?"

Sertçe yutkundum ve "Sadece felaketler gördüm ve onları da zar zor hatırlıyorum" diye cevap verdim.

Sonuçlarının kötü olmayacağını umarak gözlerimi kapatıyorum. Söyleyeceğim bir şey onu seçilmiş birine götürebilir diye ona çok fazla bilgi vermemeye kararlıyım.

"Onları zar zor hatırlayabiliyor musun?" diye soruyor, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak.

"Evet."

"Seçilmiş olanlarla ilgili hiç öngörü olmadı mı?" diye soruyor.

Güçlendirici bir nefes alıyorum ve gözlerimi açarak "Hayır" diye cevap veriyorum.

Adeth öfkeli görünüyor ve bunun benim için iyi bir şey ifade etmediğini biliyorum.

İşte bu kadar! Ben gidiciyim. Aman Tanrım!

"O zaman neden bir koruyucun var?" Dudaklarından mizahsız kahkahalar dökülürken omuz silkiyor. "İşe yaramazsın ve benim için bir değer yok. Ailen seni son beş yıl boyunca saklamayı başardı ve hepsi bir hiç uğruna mıydı?" Ares'e bakıyor ve gözlerim ona kayıyor.

Ondan gelen herhangi bir hareketi algılayamadan yüzüme korkunç bir acı yayılıyor. Yumruğu çeneme sertçe çarparak başımı geriye savurdu.

Bakır tadı ağzımı dolduruyor ve kendimi kanı yutmaya zorluyorum.

Bir sonraki yumruk daha acımasız, dudağımı yarıyor. Bu sefer kanı yutmaya zahmet etmedim. Onun yerine Adeth'in ayaklarına tükürdüm.

"Sen ve oğlun gidip kendinizi becerebilirsiniz," diye mırıldandım.

Ares arkamdan yürüyor ve ben ona göz kulak olmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Onu gözden kaybettiğimde korkum daha da artıyor. Bir şeyin yere düştüğünü duyuyorum ve midem sert bir düğüm haline geliyor. Tüm vücudum o kadar sıkı sarılmış ki kontrolsüzce titriyorum.

Yerde bir şeyin sürüklendiğini duyuyorum, sonra havada tıslıyor.

Bir kırbaç şaklıyor ve ben kendimi küçültmeye çalışarak siniyorum. Deri sırtıma vurduğunda, beyaz bir acı tenimi yalıyor ve vücudumu kırbaçtan uzaklaştırmaya çalışırken içimden bir çığlık kopuyor.

Ama havayı tekrar yararak ikinci kez bana doğru tıslıyor. Vurdukça, acı kendini içime işliyor.

Et.

Ares durmuyor ve her vuruşta, başım gevşeyene kadar daha da güçsüzleşiyorum. Ayaklarımdan tozlu zemine damlayan ve altımda bir havuz oluşturan kana bakıyorum.

İşkence nihayet durduğunda, sadece kulaklarımda bir çınlama duyabiliyorum ve vücudum acıdan yanıyor.

Tanrım. Daha fazla dayanamayacağım.

"Eğer Alchera isen, imgelemler görüyor olmalısın," diye hırlıyor Adeth. "Değerli seçilmişlerini görüyor olmalısın."

"Bana inanmıyorsan," diye mutsuz bir kıkırdama sesi çıkardım, "...bu senin sorunun."

"Benimle bu şekilde konuşacak kadar cesur birisin," diyor gözlerini bana dikerek. "Hmm... ya cesursun ya da çok aptalsın."

Adeth'in öfkeli bakışları uzun bir süre benimkileri esir aldıktan sonra, "Beni aklından uzak tutacak kadar güçlüsün, sevgili Alchera," diyor. Başını iki yana sallıyor. "Zavallı Raighne. Senin güvenliğinden korktuğu için aklını kaçırmış olmalı." O lanet yılan gibi sürünerek yaklaşıyor. "Zihnine girmeme izin ver, seni özgür bırakayım, böylece eve koşup koruyucunu rahatlatabilirsin. Sevdiğin adamın bu kadar acı çekmesine nasıl izin verirsin?"

Kahretsin. Raighne'e olan hislerimi nereden biliyor?

Sessiz kalıyorum, sadece ona bakıyorum.

"Bana gördüklerinle ilgili hatırladıklarını anlat, yoksa Ares'in cansız bedenini Raighne'e geri göndermeden önce seni parça parça etmesine izin veririm."

Hayır. Böyle bir şey ona ne yapar?

"Neden seçilmişler hakkında bilgi edinmek istiyorsun?"
Biraz zaman kazanmaya çalışarak soruyorum.

"Bu insanları kurtarmak istiyorsun. Sanki bunu hak ediyorlarmış gibi," diye iğrenerek tükürüyor. "Onlar hiçbir şeyi hak etmiyor! İnsan ırkının sonunun gelme vakti geldi ve ben bunu bizzat görmeye niyetliyim."

Başımı salladım. "Soruma cevap vermiyorsun." "Onların arasında yaşadın. Eminim nasıl olduğunu görmüşsündür. Ahlaksız ve bencil olduklarını? Neden hala onları kurtarmak istiyorsun?" Nefesini içine çekiyor, gözleri beni yakıyor. "Bana imgelemlerinden bahset!"

"Detayları hatırlayamıyorum," diye çıkışıyorum. "Kabus olarak başladılar. Ancak Vaalbara'ya döndükten sonra bunların gerçek imgelemler olduğu söylendi ve o zamana kadar da unutmuştum."

Ona mümkün olduğunca az bilgi veriyorum ve bunun onu samimi olduğuma ikna etmeye yeteceğini umuyorum.

"Bana patronluk taslama, Alchera!"

Tamam, onu bir şeye ikna etmek için çok fazla.

"Sana patronluk taslamak istememiştim. Özür dilerim," diyorum çabucak, onu sakinleştirmeyi umarak.

Tabii ki işe yaramıyor ve hava bir tür elektrik akımıyla çatırdamaya başlıyor.

Adeth'in yüzü değişmeye başlar. Önce belli belirsiz, sonra alnında diken benzeri yumrular oluşuyor.

Kahretsın.

Kulaklarında küçük dikenler oluşurken ve dudaklarında siyah damarlar belirip yüzünün geri kalanına yayılırken sadece dehşet içinde bakabiliyorum.

Tüm insanlığı sona erdirmek isteyen canavarın ortaya çıkışını en ön sıradan izlediğimi fark ettiğimde boğazıma bir şeyler düğümleniyor ve şimdi ölme ihtimalim çok yüksek.

Aman Tanrım. Bu bir imgelemde gördüğüm kısım ve bundan sonra ne olacağını biliyorum.

Bu cehennemden canlı çıkamayacağım ve tıpkı imgelemde olduğu gibi, hata yapıyorum ve Raighne'i düşünüyorum.

Göğsüme bir anda sıcaklık doluyor ve aramızdaki bağı yeniden kurabildiği için şok oluyorum. Ya öyle ya da düşündüğüm gibi koparmayı başaramadım.

Ama onu hissetmek o kadar rahatlatıcı ki, bir hıçkırık tutturuyorum.

Başımı eğiyorum, böylece gözlerimi göremiyorlar çünkü Raighne'in neler olduğunu hissedebildiğini bilmelerini istemiyorum.

"Ares," diye tısladı kadın, "anlamasını sağla!"
Eli boğazıma dolanıyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Kahretsin, kahretsin.

Ayaklarımdan başlayan korkunç bir yanma hissi yavaşça bacaklarıma doğru ilerliyor.

Etim bedenimden koparılmış gibi hissettiğimde, çığlıklarımın kopmasını engelleyemiyorum.

Yanık arttıkça acı içinde kıvraniyorum, vücuduma doğru tırmanıyor.

Kalçalarıma ulaştığında alev alev yanıyorum, içim dışıma çıkıyor.

"Dur!" Çığlık atıyorum, sesim kısık. "Lütfen."

Dayanılmaz acıdan ağlıyorum ama yüzümü serinletecek gözyaşı kalmadı.

Ares bana öylece bakıyor, gözleri her zamanki gibi ölü ve acımasız.

Raighne'nin sıcaklığı içimde kıpırdanıyor ve sanki gücünün bir kısmını bedenime aktarmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Onu kendimden uzaklaştırmak istiyorum çünkü bu acıyı hissetmesini istemiyorum.

Raighne'i durduramayınca, zihnimden akıp gidiyor ve tüm varlığımı kaplarken, yatıştırıcı sıcaklığı ateşle savaşıyor.

"Raighne," diye inliyorum içimden. "Seni burada istemiyorum.
Gidin."

"Asla." Sesi zihnimde kristal berraklığında ve o kadar büyük bir güvenle dolu ki göğsüme umut damlıyor. "Seni bulacağım. Sakın pes etme."

Tüm bedenim çöküyor ve tamamen bitkin bir halde Raighne'in rahatlatıcı varlığına dalıyorum.

Sonra Ares'in sesi zihnime giriyor, cehennem gibi tehditkâr bir ses, "Söyle ona, yoksa seni yavaşça öldürmek ve ruhunu ona vermek zorunda kalacağım."

Dudaklarımdan daha fazla hıçkırık dökülürken başımı sallıyorum.

Adeth bana yaklaşıyor, acımdan ve çaresizliğimden zevk alıyor. "Ares, şimdilik durabilirsin. Bakalım küçük kuşumuz şarkı söylemeye hazır mı?"

Elini çektiği anda dayanılmaz acı hafifliyor.

"Bana seçilmişlerin kim olduğunu söyle," diye bir kez daha talep ediyor.

Sessiz kalıyorum çünkü onunla konuşmaya çalışmanın bir faydası yok.

Adeth bana doğru uzanıyor ve eli karnımın üzerine yerleştiğinde garip bir çekiştirme hissi oluyor.

Bir nefes daha alamadan, içimi burkan bir acıya dönüşüyor ve benden bir çığlık koparıyor. Sanki içimi büküyor, derimi yırtmaya çalışıyor gibi hissediyorum.

Öğürmeye başlıyorum, vücudum kasıldıkça durum daha da kötüleşiyor.

Acı, tek düşünebildiğim şey olana kadar her şeyi tüketiyor, vücudumdaki her kas gerilirken cildimde ter boncukları oluşuyor.

Birden durdu ve yüzümü tuttu. Tırnakları derimi yırtana kadar yanağıma batıyor ve ben çekmeye çalışamayacak kadar güçsüzüm.

"Geri döneceğim ve sen bana her şeyi anlatacaksın. Sana söz veriyorum, Alchera."

Kayboluyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor ama bu sadece bir anlık bir rahatlama.

Ares bana doğru ilerlemeye başladığında tırnaklarının yanağıma kestiğini hâlâ hissedebiliyorum. Kolunu geri çekiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Artık bununla uğraşamam.

Tüm bu acılar beni daha iyi hale getiriyor ve öleceğimden eminim.

Raighne yanıliyordu. Bir ölümsüzü öldürmenin daha çok yolu var.

Ares'in yumruğu nefes alamayacak kadar acıyana kadar karnıma sertçe çarpıyor. Vücudum darbenin etkisiyle savruluyor ama

onu durdurmak. Saçımı tutuyor ve bir sonraki darbe gelmeden önce toparlanacak zamanım olmuyor.

Dayanılmaz acı varlığımın toplamı haline geliyor ve sanki her acı veren nefes son nefesim olabilirmiş gibi geliyor.

Ama ölümün verdiği rahatlama gelmiyor, sadece kırbaç zaten çiğ ve kanlı olan etimin üzerinde şakladığında yeni bir acı seviyesi geliyor.

Raighne içime fısıldadığında yüksek sesle hıçkırıyorum. Ölmeden önce son bir kez Raighne'nin sesini duyacağım için Awo'ya teşekkür etmek istiyorum.

"Alchera, benim için dayan. Lütfen pes etme. Senin için geliyoruz. Seni bulacağım!"

Onu uzak tutmam gerektiğini biliyorum ama sesini duymak cehennemin ortasında cennetin bana seslenmesi gibi geliyor.

"Yapamam." Kelimeler ağızımdan kaçıyor çünkü çok güçsüzüm. Adeth hemen yeniden ortaya çıkıyor ve beni boynumdan yakalıyor.

"O muhafızına söyle, eğer sana yaklaşırsa Ares ruhunu bedeninden ayıracak. Söyle ona!" Gözleri acı, öfkeli turuncu bir renge dönüşürken kelimeleri bana tükürüyor. "Şimdi!"

"Onu duydum. Sadece benim için bekle."

"Seni duydu," diye soluk soluğa bağıyorum, sesim çılgınlardan boğuklaşıyor.

Bırakın yaşamayı, hâlâ bilincimin yerinde olmasının nasıl mümkün olduğunu bile anlamıyorum.

Adeth geri çekilip bana uzun uzun bakıyor, sonra elinde bir bardak su beliriyor.

Susamışım ve su için neredeyse her şeyi yaparım, ama bardağı ağızıma tuttuğunda başımın yana kaymasına izin veriyorum.

Bitkin bir halde, "Susuzluktan ölmeyi tercih ederim." diye mırıldandım.

"İçmen gerek," diye mırıldanıyor Adeth, neredeyse bir anne gibi. "Ölüyken hiçbir işime yaramazsın."

Bardağı ağızıma bastırdığında, birkaç damla ateşli dudaklarıma dökülüyor. Ne yazık ki, tüm cesaret

İhtiyacım var. O kapı götürmeden önce iki ağgözlü yudum alıyorum.

"Ah-ah-ah, çok hızlı değil. Bir dakika içinde daha fazlasını alabilirsin." Bardak kayboluyor ve ani bir kayıp acısı hissediyorum. "Pek iyi görünmüyorsun. Belki şimdi konuşursun. Daha fazla yanlış anlaşılma istemeyiz, değil mi?"

Kahretsin.

"Seçilmiş olanlar kimler?"

Acıdan tükenmiş bir halde, "Bilmiyorum" diye fısıldadım.

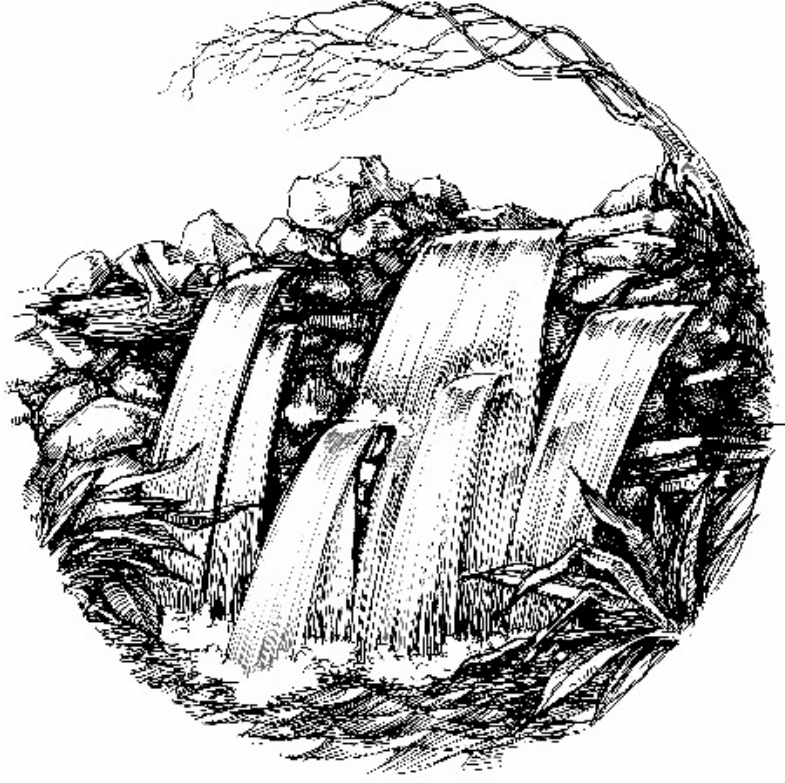
Bir kahkaha attı. "Aptal kız. Bana söyleyeceksin."

Gözlerimin önünde küçük siyah ve kırmızı lekeler belirmeye başladı.

"Cehenneme git!" Ona tükürdüm.

Dua ettiğim karanlık gelmeden hemen önce gülümsemeye çalışıyorum.

Bölüm 18

Raighne

AKLIMI

KAYBEDİYORUM.

Alchera'dan ne kadar uzak kalırsam, aramızdaki bağıın o kadar zayıfladığını hissediyorum. Aramızdaki bağı koparmaya çalıştıktan sonra, aramıza koyduğu bariyeri aşmak için her şeyimi verdim.

Nerede tutulduğunu anlamak için kıcımı yırttım ve şimdi onu kimin kurtaracağını tartışarak zaman kaybediyoruz.

"Ben giderim" diyor babam ve herkes ona bakıyor.

"Sen Kral'ın muhafızısın," diye karşı çıkıyor Janak. "O benim sorumluluğumda," diye gürlüyor kelimeler benden.

"Adeth'le karşılaşp da hayatta kalan tek kişi benim," diye mırıldandı babam. "Bu sefer Ares de orada olacak."

O haklı.

"O zaman ikimiz de gidelim," diyorum çünkü geride kalmamın imkânı yok.

"Kralı kim koruyacak?" Janak soruyor, sesi endişeyle gergin.

Ona baktık ve babam "Sen" dedi. Büyüğümüze bir adım daha yaklaşıyor. "Sadece sana güveniyorum."

Janak derin bir nefes alır, sonra başını sallar. "Peki." Grubumuzun geri kalanının toplandığı yere bakıyor ve havada bir el sallıyor. "Luna, Lucius, gelin."

İkizler köye varmak için durmaksızın seyahat ettiklerinden bitkin düşmüşlerdir.

Bize katıldıklarında, "Her zaman Kral Eryon'un yanında kalacaksınız" diye emretti.

Babam ikizlere baktı. "Janak'a yardım edin ve görevimi canınız pahasına koruyun."

Başlarını sallıyorlar, çok gergin görünüyorlar.

Bu konuşma bittikten sonra onlardan uzaklaşıyorum ve ormana doğru yürümeye başlıyorum.

"Oğlum," diye sesleniyor babam bana yetişmek için koşarken. "Bırak ben önden gideyim."

Başımı sallıyorum ve o hızlanınca ben de babamın yanında koşarak sık ormana doğru ilerliyorum.

"Yoldayım, Alchera. Sadece birkaç saat daha dayan."

Sadece sessizlik var ve kalbimi bir korku yumağı kaplıyor.

Kalbim hala attığı sürece, onun hayatta olduğunu biliyorum. Önemli olan tek şey bu.

Alchera

Ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmiyorum ama vücudumun her yeri acı içinde kıvrılırken yerde uyanıyorum. Tek bir kasımı bile oynatamıyorum.

"Hiç uyanmayacaksın sandım. Tekrar hoş geldin." Adeth'in sesini duymak bile gözlerimi hiç açmamış olmayı dilememe neden oldu. "Gel, tekrar bayılmadan önce bir şeyler yiyip içmelisin."

İçinde lapa gibi bir şey olan bir kase yüzüme yaklaştırıldı. Ares de önüme yarım bardak su koyuyor.

Kurtarılacağıma dair zayıf bir umuda tutunuyorum ve bedenimi kaldırmaya zorlamamın tek nedeni bu. Ağır bir şekilde duvara yaslanıyorum, bardağa uzandığımda canım çok acıyor. Tatsız lapadan birkaç ısırık almadan önce her damlasını içiyorum.

"Size inanmaya karar verdim," diyor Adeth.

Vay canına. Şanslı olan ben değil miyim?

"Seçilmişlerle ilgili görüşlerin başlayana kadar burada kalacaksın, ki bu çok yakında olacak. Sonra bana bilmem gerekenleri söyleyeceksin ve tüm bu kötü işleri geride bırakabileceğiz."

Adeth'e bakıyorum ve onun ne kadar deli olduğu gerçekten kanımı donduruyor.

İmgelemler başlarsa ondan saklamam gerekecek. Raighne eninde sonunda benim için gelecek ve onu öldürecek. Kendime bunu söylemeye devam edeceğim ve umarım yakında buna inanmaya başlayacağım.

Başka bir şey söylemeden ortadan kayboluyorlar ve başım yana düşüyor.

Her geçen saat hayatımın en kötü günü gibi geliyor. Sanırım yaralarım enfeksiyon kaptı ve şiddetli bir baş ağrım var.

Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum.

Kaburgalarımın çoğunun kırıldığından eminim ve sol kolum kendimi korumaya çalışmaktan harap oldu. Sırtımın derisi yüzülmüş ve ölüm gibi kokuyorum.

Umutsuzluk bir süre önce geçti ve içimde bir uyuşukluk hissediyorum. Bu şekilde olmasını tercih ederim. Başıma gelen onca şeyle başa çıkmak daha kolay.

Görüşüm bir kez daha bulanıklaştığında oturduğum kirli zemine bakıyorum ve farklı bir zaman ve mekâna fırlatılıyorum.

Etrafımda kuşlar cıvıldıyor. Güzel kafesler bir geçidin kenarlarına dizilmiş, her şekil ve boyutta rengarenk kuşlarla dolu.

Bir adamın başka bir dilde konuştuğunu duyabiliyorum. Garip olan şey ise ne dediğini anlıyorum.

Etrafımdaki her şeye odaklanmaya çalışıyorum. Adam biriyle kuşları nereye koyacağını ve kafesleri onlar için nasıl daha iyi hale getireceğini konuşuyor.

Yaklaştıkça aslında kuşlarla konuştuğunu fark ediyorum. Geçidin sonunda sularını değiştirmekle meşgul olduğunu görüyorum.

Yanlarından geçerken kuşlar etrafımda çırpınıyor ve beni hissedebilmeleri beni şaşırtıyor.

Adam bana doğru bakıyor ve ben bir an duruyorum.

Beni görmediği belli olduğunda, tam yanına gelene kadar yaklaşıyorum. Açık kahverengi saçları ve koyu kahverengi gözleri var ve benden bir baş daha uzun.

Kuşlarıyla konuşurken etrafında o kadar büyük bir sevgi var ki, bunun bir parçası olmayı çok istiyorum.

Onun sözleri ve sessiz eylemleri, bu sevginin bir kısmını kendim için şişeleylebilmeyi dilememe neden oluyor.

Başını çevirip doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Beni göremediğini biliyorum ama yine de beni hissedebileceğini hissediyorum.

"Jason," diye fısıldıyorum.

İlk seçtiğim kişiye bakarken adı kolayca aklıma geliyor.

Jason'ın aşkının kalıcı hisleriyle özel cehennemime dönüyorum.

Kahretsin. Bu bir imgelemdi.

Panik göğsümde alevlenirken gözlerimi zorla açıyorum ve birkaç saniye bile geçmeden Ares kulübenin ortasında beliriyor.

Hayır! Hayır!

Onu gördüğümde vücudum otomatik olarak sarsılıyor. Gözlerimdeki görüntüyle ilgili bir şey görebileceğinden korkarak hızla başımı eğiyorum.

Hiçbir şey düşünmeyin. Zihnini boşalt.

Düşünmeyi durduramadığımda, rastgele kelimeler, yerler ve insanlar hayal ediyorum.

Şelaleler. Atlar. LA. Molly. Fleur. Kanada. Robert.

Zihnim Robert'a kilitleniyor ve Ares düşüncelerimi duyabilir diye bana saldırdığı geceyi zihnimde yeniden canlandırıyorum.

Seçtiklerimden birini feda etmektense Robert'ı feda etmeyi tercih ederim.

Ares'in, tüylerim diken diken olana kadar uzun bir süre bana baktığını hissedebiliyorum, sonra alçak ve ölümcül sesi havayı doldurarak şöyle diyor: "Senin için özel bir şeyim var. Adeth'ten sevgilerle, tabii ki."

Bugünden önce, Ares benimle neredeyse tek kelime konuşmadı. Gözlerim ona kayıyor ve elinde bir şişe ve bıçak görüyorum.

Lanet olsun.

Yaklaşıyor ve saçımı tuttuğunda sağ kolum yukarı kalkıyor ve bileğini kavriyorum.

Parçalanmış bedenimi yerde sürüklemeye başladı ve ben bir çığlığı bastıramadım.

Beni bıraktığı anda ayağa kalkmaya çalışıyorum ama hiç gücüm yok ve sadece acınası bir yığın halinde yatabiliyorum.

Ares bileğimden tuttuğunda kafam karışıyor ama sonra beni havaya sürüklüyor ve ne yapmayı planladığını anlayınca ona tekme atmaya çalışıyorum.

"Hayır," diye homurdanıyorum, umutsuz bir his göğsümü sıkıca kavriyor çünkü sonuçta kendimi bu canavardan korumak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Başıma kan hücum ediyor ve beni ayaklarımdan havaya asıp ipi ayak bileklerime sıkıca bağlarken hafif sallanma hareketinden dolayı midemin bulandığını hissediyorum.

"Sen bir korkaksın," diye tükürdüm sıkılmış dişlerimin arasından, vücudum titriyordu. "Lanet olası pislik."

Ares gelip önümde çömeliyor ve şişeyle bıçağı yüzüme doğru tutuyor. "Önce hangisini kullanmalıyım?"

Şişenin içinde ne olduğunu bilmiyorum. Düz beyaz.

Gözlerimi ona kilitleyerek, sahip olduğum tüm gücü kullanarak "Siktir. Seni."

Tam boyuna kadar yükseliyor ve arkama geçtiğinde kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Ne yaptığını görmeye çalışırken vücudum sarsılıyor.

Birden bıçağın ağzı uyluğumun arkasına saplanıyor ve keskin acı çığlık atmama neden oluyor.

Acıya rağmen nefes alabildiğimde, "Orospu çocuğu!" diye bağırdım.

Bıçağı benden çekip çıkarıyor, acı aklımı başımdan almakla tehdit ediyor.

Sırtıma soğuk bir şeyin damladığını hissediyorum ve içgüdüsel olarak savrulmaya çalışıyorum, ama bir saniye sonra ateş çiğ kirpiklerimi yalamaya başlıyor.

Ares'in beni boğduğu zamanki kadar kötü değil. Şişenin içindeki her neyse sirke gibi kokuyor. Bütün şişeyi bana çevirdi ve ben de sözlerimi geri aldım.

Sanki parçalanmış sırtıma bir kibrit çakmış gibi hissediyorum ve saf ıstırap içinde kıvranırken sadece hıçkırıp inleyebiliyorum.

Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok ve bedenim gevşediğinde ses bile çıkaramıyorum.

Ares ayak bileklerimdeki ipi çözüyor ve tüm o acının arasında bir yerde, beni yere yatırırken bana nazik davrandığını anlıyorum.

Gözlerimi araladığımda, gözlerinde kısa bir süreliğine parlayan duygu kırıntılarını görünce şok oluyorum.

Üzüntü müydü?

Suçluluk mu? Bu

mümkün değil.

Bir an için bana baktı, sonra kolu hareket etti ve kendimi yumruk için hazırlamaya çalıştım, ama onun yerine

karışık saçlarımı yanağımdan uzaklaştırıyor.

Şefkatli dokunuş midemi bulandırdı. Yumruk atmayı tercih ederdim.

"Affet beni, Alchera," diye fısıldar. Yüz hatları gerilir ve gözleri siyahtan açık griye dönüşmeye başlar. Her zaman onu çevreleyen karanlık aura kaybolur ve bir an için tehditkâr görünmez.

Onun canavardan insana dönüşmesini izlerken nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

"Ares?" Olanlar karşısında sersemlemiş bir halde fısıldıyorum, ama başka bir şey söyleyemeden kulübeden tekrar kayboluyor.

Birkaç gündür mü, bir haftadır mı, yoksa bir aydır mı burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Az önce yağmur yağdı ve kulübenin çatısına vuran damlaların sesi o kadar güzeldi ki neredeyse ağlayacaktım.

Benden af dilediğinden beri Ares'i görmedim, ki bu asla vermeyeceğim bir şey.

Kapının dışında hışırdayan yaprakları dinliyor, etrafımı saran sessizliği bozacak her türlü gürültüyü memnuniyetle karşılıyorum.

Jason. Jason'ı kurtarabilmek için hayatta kalmalıyım.

Gözlerimi zorla açtım ve bir inilti çıkardım.

Dalların kırıldığını duyuyorum ve başımı yerden kaldırıyorum. Ares kapıyı asla kullanmaz.

Kapının altındaki inç boyutundaki boşluktan bir gölgenin geçtiğini görüyorum ve bir an sonra geri dönüyor.

Nefes nefese kaldığım bir an boyunca hareketsiz kalıyor ve sonra biri kapıyı açmaya çalışırken tahtanın takırdadığını duyuyorum.

Aman Tanrım.

"Alo?" Mırıldanıyorum, kelime zar zor duyuluyor.

Birdenbire kapı sarsılarak açılıyor, tek menteşe üzerinde asılı kalıyor ve daha önce hiç görmediğim bir adam kapının girişinde dimdik duruyor.

"Yardım edin," diye sızlanıyorum, umutlanıp umutlanmamam gerektiğinden emin değilim.

"Oğlum, o burada," diyor.

Raighne adamın arkasında belirttiği anda hıçkırıklarımı tutamıyorum ve göğsümde patlıyorlar. "Beni buldun."

"Siktir," diye fısıldıyor, içinde bulunduğum korkunç durumu görünce yüz hatlarını şok kaplıyor.

Öne doğru atılıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Yüzüme uzanırken eli titriyor ve avucu saçlarıma değdiğinde ona yaklaşabilmek için hareket etmeye çalışıyorum.

"Çok özür dilerim," diye inliyor zihnimde.

"Onlar geri gelmeden beni buradan çıkar," diye yalvarıyorum.

"Lütfen!"

Raighne kollarını dikkatlice altımdan geçiriyor ve beni gelin gibi kaldırarak sert göğsüne yaslıyor.

Sıcaklığı bedenime sızmaya başladığında ateşim çıkıyor ve başım omzuna yaslanıyor.

Beni kollarına alıp kapıdan çıkıyor ve attığı her adım içimi dayanılmaz bir acıyla titretiyor.

"Özür dilerim. Canın yanacak," diyen sesi zihnimi dolduruyor. Başımı sallamaya çalışıyorum. "Sadece beni buradan götür."

Dışarı çıkar çıkmaz Raighne inanılmaz bir hızla koşmaya başlıyor, diğer adam da peşimizden geliyor.

Hareketler bedenimi sarsıyor ve güçlü olmaya çalışarak çenemi sıkıp yumruklarımı göğsümde birleştiriyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve sessizce yanaklarıma dökülüyor.

Raighne inanılmaz bir hızla koşuyor ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar durmuyor.

Beni Adeth ve Ares'ten uzaklaştıracaksa acıya katlanırım. O cehennem çukuruyla aramda ne kadar mesafe olursa o kadar iyi.

Yavaşlayıp durduğunda, kuru dudaklarımdan bir iniltinin dökülmesine engel olamıyorum. Yere diz çöküp kolunu dizlerimin altından nazikçe çekerken elini tutarken titriyorum.

Bir an sonra bir matarayı dudaklarıma uzatıyor ve o biraz su içmeden önce ben açgözlü yudumlar alıyorum.

Gözlerim diğer adama kaydığında, "Ben Griffith, Raighne'in babasıyım. Birazdan evde oluruz."

Raighne'in gözleri yüzümde ve vücudumda geziniyor, sonra "Hazır mısınız?" diye soruyor.

Hiç gücüm yok ve ona sadece zihinsel olarak fısıldayabiliyorum. "Evet."

Tekrar ayağa kalkıyor ve bu hareket içime acı dolu şok dalgaları göndererek dudaklarımdan bir iniltinin süzülmesine neden oluyor. Hemen pişman oldum.

Güçlü olmak zorundayım. Zayıflığın bu dünyada yeri yok.

Çok geçmeden zamanın nasıl geçtiğini ve ne kadar zamandır koştuğunu unutuyorum ama sonunda bir kampa ulaştığımızda rahatlıyorum.

Belli belirsiz tanıdık gelen bir ses haykırıyor, "Alchera! Ona ne yapmışlar?"

Nazik kollar beni Raighne'den alıp rahatlatıcı bir göğse doğru çekiyor.

Gözlerimi açıyorum ve kendi gözlerimle aynı yeşil gözlere bakıyorum, sadece onlar daha yaşlı ve korku dolu.

Babama baktığımı fark ettiğimde içimi dolduran sevgi ve yoğunluk çok büyük.

Çocukluğumdaki mutlu anların hatıraları zihnimde canlanıyor.

"Alchera. Ah, Alchera'm," diye ağlıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve bana olabildiğince şefkatle sarılıyor.

Bir an için saçlarıma sarılıp ağlıyor ve benim sessiz gözyaşlarım da onunkilere katılıyor.

Başını kaldırdığında, sesinden taşan bir Kral gücüyle emrediyor, "O kadını avlayın! Şafakta yola çıkıyoruz. Adeth bunun için ölecek!"

Yüzünü kanlı, düğümlü saçlarıma gömüyor ve tek yapabildiğim "Baba?" diye inlemek oluyor.

"Lütfen beni affet," diye inliyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Aster arkamızdan usulca, "Kralım, onunla ilgilenmemiz gerek," diyor ama benim babamı bırakmaya hiç niyetim yok. Bunca yıldan sonra olmaz.

Beni tutuşunu gevşetmeden ayağa kalkıyor ve bir çadıra doğru yürüyor, Raighne'nin yakınında olduğunu hissedebiliyorum.

Babam beni kucağına oturtuyor ve bir bebek gibi kucağına alıyor.

Tanrım, canım çok acısa da onun tarafından tutulmak çok iyi hissettiriyor.

Babam alnıma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce, "Ona kollarımda bakabilirsin," diye emrediyor.

Birkaç saniye içinde birçok farklı koku havayı dolduruyor. Biri kollarımı yıkamaya başlıyor, bir diğeri de bacaklarımı. Gözlerimi babama kilitlemiş, acı dolu bir dünyaya hazırlanmaya çalışıyorum.

Uzun dakikalar boyunca beni temizledikten sonra Aster mırıldandı: "Korkarım saçlarını kesmemiz gerekecek."

Babam, "Ne yapman gerekiyorsa yap," diye mırıldanırken bu konuda söz hakkım yok. Elini yanağımda gezdiriyor ve fısıldarken kullandığı ses tonu sevgi dolu: "Tekrar uzayacak, tatlı kızım."

Benim tatlı kızım.

Sevgi ifadesi gözlerimden yaşlar akmasına neden oluyor ve onları sıkarak kapatıyorum.

Saçımı kestiklerini hissediyorum ve işleri bittiğinde Aster, "Onu yatağa yatırmanız gerekiyor Majesteleri. Sırtıyla ilgilenmemiz gerekiyor."

Babam isteksizce ayağa kalkıyor ve dikkatlice yatağın kenarına oturmama yardım ediyor.

Aster yatağın etrafına bir perde çekmeye başlıyor, sonra babama bakıyor. "İç çamaşırlarını çıkarmamız gerekiyor."

Alnıma bir öpücük konduruyor, sonra da "Hemen dışarıdayım" diyor.

Başımı sallayıp gidişini izliyorum. Raighne kılını bile kıpırdatmayınca Aster ona sorgulayan bir bakış atıyor.

Başını sertçe sallıyor, "Onun yanından ayrılmayacağım." "Mahremiyete ihtiyacı var," diye karşı çıkıyor Aster.

Arkamdan yaklaşıp, "Onun yaralarıyla ilgilen, Aster. Sorumluluğumu bırakmayacağım."

"İnatçı çocuk," diye onu azarladıktan sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor.

Kırık kolum yanımda gevşekçe uzanırken sağ kolumu göğsümün üzerinde çaprazlıyorum.

İşe koyulduklarında ilk başta hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece sutyen askılarını kabuk bağlamış yaralardan kurtardıklarında garip bir çekiştirme hissi oluyor.

Öne doğru sallanıp neredeyse yataktan düşecekken Raighne hızla hareket ediyor ve bir saniye içinde önümde duruyor. Elini başımın arkasına doluyor ve yanağımı karnına yaslamama izin veriyor.

"Daha iyi mi?"

"Evet."

"Bu canını yakacak, Alchera. Keşke başka bir yolu olsaydı ama yaraları temizlemem gerekiyor." Aster'in sesi kelimelerin üzerinde çatlıyor.

Sağ kolumu hareket ettiriyorum ve Raighne'in yan tarafını tutuyorum. Parmakları, kesildiği için artık çok daha kısa olan kirli saçlarımı sıkıyor.

Aster ıslak bir süngerle çiğ kirpikleri ıslatmaya başladığında onun sıcaklığının içime işlediğini hissediyorum.

Yaralarım kaşınıyor ve acıyor, ama o ham etime yavaşça saldırmaya devam ettikçe, yaralarımnda bir ateş yanmaya başlıyor.

"Raighne," diye soluyorum, acıdan kurtulmak için sırtım kamburlaşıyor.

Diğer eli beni boynumun arkasından kavıyor ve yanma çok fazla olduğunda ve benden bir çığlık kaçtığında, Raighne benimle göz hizasına gelene kadar çömeliyor.

"Bana odaklan," diye emrediyor.

"Yapamam. Çok acıyor."

Gözlerimiz kilitleniyor ve sıcaklığı daha fazla içime akıyor.

"Seni yakaladım, benim küçük hayalperestim," sesi zihnimdeki ateşi soğutuyor. "Sadece bana bakmaya devam et."

Bir şekilde, tek hissettiğim Raighne olana kadar acı azalıyor. Göz temasını kesmeye cesaret edemiyorum, kesersem olacıklardan korkuyorum.

"İşte bu kadar." Avuç içleri yüzümü kavırıyor ve nefesini dudaklarımda hissedene kadar öne eğiliyor. "Tüm acını almama izin ver."

Gözlerinin kararmasını ve yüz hatlarının gerilmesini izliyorum ve acı çekmesinden nefret ediyorum ama onunla savaşacak gücüm yok.

Nefesleri hızlandıkça, gözyaşlarımda daha hızlı akıyor ve şu anda, koruyucum benden her acı veren acıyı alırken, bağımız hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Yavaş yavaş gözlerinin rengi mordan koyu maviye dönüşmeye başlıyor, ta ki gece gökyüzünün bana baktığını görebildiğime yemin edene kadar. Gümüş benekler yıldızlar gibi parıldıyor ve acımı dindirmenin Raighne'in beni daha iyi hissettirmek için çaresizlikten geliştirdiği yeni bir yetenek olduğunu fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum sağ elimi yüzüne doğru kaldırırken. Çenesini avucuma yaslıyor, kabuklar tenimi tırmalıyor.

"Senin için her şeyi yaparım."

"Aramızdaki bağı reddettiğimi söylediğim için özür dilerim. Seni bağışlamak istedim."

"Biliyorum." Aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyor ve dudakları ağzımın köşesine bastırıyor. "Ama bunu bir daha asla yapma. Senin koruyucun olmak benim kaderim, tam tersi değil."

Bir kahkaha patlattım ve yüz hatlarında acı belirdi, sonra emretti, "Kıpırdama. Hareket edersen acı daha da artar."

Kılımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyorum ve gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

"Keşke zayıf olmasaydım da acımı çekmek zorunda kalmasaydın."

Avuçları yanaklarımı ve saçlarımı okşuyor, gözleri yumuşuyor. "Sen çok güçlüsün. Vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

Raighne alnını benimkine dayadığında ve nefesleri kesildiğinde, gözlerimi kapatıp odaklanıyorum, böylece acı bana geri dönüyor.

Ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve çığlıklarımın kaçmasını önlemek için elimle ağzımı kapatıyorum.

"Hayır! Bana bak," diye emrediyor.

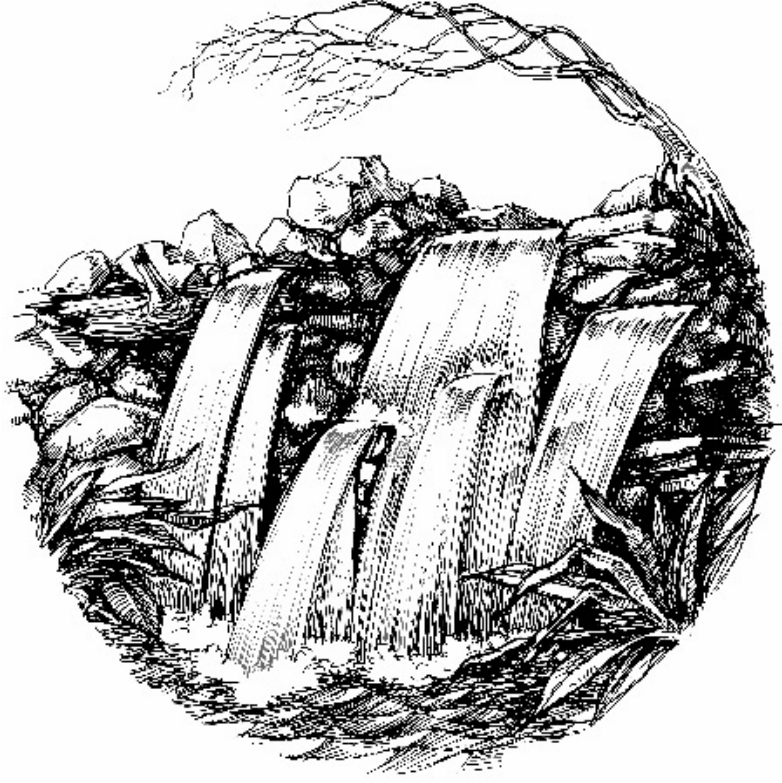
Başımı salladım. "Biraz ara ver. Ben halledebilirim."

Tanrım, yapamıyorum. Sanki sırtımdaki deriyi soyuyorlarmış gibi hissediyorum.

"Aç şu lanet gözlerini!" Raighne'in sesi zihnimde gürlüyor.

Başımı sallayamadan, acı o kadar dayanılmaz hale geliyor ki bilincimi kaybederken beni karanlık bir dünyaya çekiyor.

Bölüm 19

Alchera

UYANDIĞIMDA Raighne'in sıcaklığını hissetmiyorum ve bir an için gözümü kör eden bir panik ve korku kaplıyor içimi.

Gözlerim birden açılıyor ve görüşümün babamın yüzüne odaklanması bir saniye sürüyor.

Vücudum paramparça olmuş gibi hissediyorum ama artık ölüm gibi kokmuyorum. Bitkilerin ve yağların aroması havayı dolduruyor.

Her yara, sanki her birinin kendine ait bir kalp atışı varmış gibi zonkluyor.

Babam yüzüme bakıyor ve uyandığımı görünce mırıldanıyor: "Biricik kızım uyandı. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Gülümsemeye çalışırken bir kez daha aramızdaki benzerlikten etkilendim, ama Adeth'in tırnaklarının yanaklarımda açtığı kesikler

beni hemen durdurdu.

Sızlanarak, "Hâlâ bana çarpan otobüsün plakasını bulmaya çalışıyorum," diyorum.

"Pardon?" Kaşlarını çattı.

"Özür dilerim, bu Dünya'da kullanılan bir ifade. Vücudum daha iyi günler görmüş gibi hissediyor demek istemiştım."

Ona gerçekten ne kadar acı çektiğimi söylemeyeceğim.

"Daha iyi olacak. Ve artık güvendesin." Gözleri, bir duvara çarpmışım gibi görünen yüzümü sevgiyle okşuyor.

"Seni Raighne ve Aster ile bırakmak zorundayım."

Boğazımı temizledikten sonra "Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Adeth'i avlamaya gidiyoruz." Sözlerinin yarattığı şok içimde dalgalanıyor. "Sana yaptıklarının hesabını vermek zorunda. Sana tekrar saldırması riskini göze alamayız."

Başımı sallayarak doğrulmaya çalışıyorum ve düşmesin diye üzerime sarılı battaniyeyi hızla tutuyorum.

"Hayır! Yapamazsın," diye itiraz ediyorum. "O tehlikeli biri."

Onu burada tutmanın bir yolunu bulmalıyım. Babamın Adeth'in yakınında olmasını istemiyorum.

"Nerede olduğunu bile bilmiyorsun. Lütfen, gitme!" Elimden geldiğince hızlı konuşuyorum ama ayağa kalkıp beni yatağa doğru taşımaya başladığında panikliyorum. "Ben de seninle geleceğim!"

Sadece ayak bağı olacağımı biliyorum ama gitmesine nasıl izin vereceğim? Onu daha yeni geri aldım!

"İyileşmek için dinlenmen gerek, tatlı kızım. Seni öldürebilirdi. Hayatını tekrar riske atmayacağım." Yüzümü nazikçe iki büyük elinin arasına alıyor ve bana sevgiyle bakıyor. "Sen tanıdığım en güçlü ruhsun. Seninle çok gurur duyuyorum. Seni derinden seviyorum kızım. Her zaman senin yanımdaydım ve yanında olacağım." Beni alnımdan öpüyor ve gitmek için dönüyor.

"Hayır! Gidemezsin," diye arkasından sesleniyorum.

"Lütfen, gitme."

Seni daha yeni geri aldım."

Peşinden gitmek için neredeyse yataktan düşerken hıçkırıkların boğazımda düğümlendiğini hissediyorum. Acı her kasımı yırtıyor ve vücudum atmaya çalıştığım her adımda benimle savaşıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kendimi kapıya doğru sürüklemek zorunda kalıyorum.

Bir kralın gururuyla, bir grup adamın beklediği atına doğru yürürken gözlerim babamın sırtına çivilenmiş durumda.

"Baba, hayır!" Ağlıyorum, sesim kısık ve çığ.

Kapıyı kullanarak, onu daha iyi görebilmek için kendimi yukarı sürüklüyorum.

Atına biniyor ve arkasındaki adamlara başını sallamadan önce bana son bir sıcak gülümseme veriyor. Dehşet içinde babamın beni terk edişini izliyorum.

Bacaklarım ağırlığının altında bükülüyor ve yere yığılıyorum. "Geri dön," diye nefes nefese kalıyorum. "Geri dön. Seni öldürecek," diye hıçkırıyorum ve olduğum yere uzanıp toprağa ağlıyorum.

"Alchera!" Raighne bağırır.

Başımı kaldırdığımda Raighne'in bana doğru koştuğunu zar zor seçiyorum. Her şey bulanık.

Bir acı bulanıklığı. Gözyaşı bulanıklığı. Bir kalp acısı bulanıklığı.

Hayatım gölgelerden oluşan bir bulanıklığa dönüştü ve artık bununla başa çıkamıyorum.

Raighne çömeliyor ve güçlü kolları altımdan geçiyor. Beni göğsüne doğru kaldırıyor ve ben yüzümü deri gömleğine gömüp ağlıyorum: "Bu hiç adil değil. Beni yine terk etti."

Beni yatağın kenarına bırakıyor, önümde duruyor ve yüz yüze gelene kadar eğiliyor. Gözlerimiz kilitlendiği anda kalp ağrım azalıyor ve üzerime bir sakinlik çöküyor.

"Baban geri dönecek," diyor ve bu sözler beni daha da sakinleştiriyor.

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı ondan kaçırıyorum. Battaniyeyi daha sıkı kavrayarak soruyorum: "Burada hiç giysi var mı? Bu battaniyeyi sürekli yukarıda tutmak çok rahatsız edici olmaya başladı."

"Hiç kıyafet göremiyorum," diye yanıtlıyor. "Sana giyecek bir şeyler getirmesi için birini çağırayım." Yavaşça çeker

benden uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü.

Başımı eğip saçlarımın yüzümü örtecek şekilde öne düşmesine izin veriyorum ama uzun bukleler yerine sadece omuzlarıma dökülen düzensiz tutamlar var.

Saçlarımdan arta kalanları çekiştirirken gözyaşlarımla savaştıktan boğazım ağrıyor.

Raighne'in biriyle kısık sesle konuştuğunu duyuyorum ve başımı eğiyorum.

Katlanmak zorunda bırakıldığım her şey yüzünden, ruhumun derinliklerinde bir karanlık büyüyor gibi hissediyorum.

Kendimi yalnız ve kırılmış hissediyorum.

"Uzanmalısın," diye mırıldanıyor Raighne yanımda.

Parmaklarının kafamdaki kesiklerden geçtiğini hissettiğimde irkiliyorum.

"Şşş. Saçların tekrar uzayacak. Neden biraz dinlenmeye çalışmıyorsun?"

Öfke göğsümde kabarıyor, sırtımı yalayan alevler kadar sıcak.

Kendimi durduramadan başım havaya kalktı ve tısladım, "Yapamam! Yapabilseydim yapmaz mıydım sanıyorsun?" Battaniyenin üzerimden düşmesine izin veriyorum, çürükler ve yaralarla delik deşik olmuş çıplak göğsüm ortaya çıkıyor, sonra da "Hangi tarafa yatmamı önerirsin?" diye çıkışıyorum.

Raighne'in yüz hatları geriliyor ve bana karşı sabrını kaybetmek yerine, bana olabildiğince yaklaşıyor ve battaniyeyi tutuyor. Kumaşı yumruklayarak, beni karnına yaslanmam için çekmeden önce önümü örtüyor.

Vücudunun titrediğini hissedebiliyorum ve nefesleri başımın üstünü ısıtıyor.

"Hayatımın geri kalanını katlanmak zorunda kaldığın dehşeti telafi etmek için harcayacağım. Söz veriyorum, Alchera. Bunu daha iyi hale getirmek için yapabileceğim pek bir şey olmadığını ve güvenini yeniden kazanmak için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum, ama Awo'ya yemin ederim ki sana değerimi kanıtlayacağım."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve patlamamdan pişmanlık duyuyorum. Derin bir nefes çekerek, kaotik karanlık duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum

göğsümde dönüyor.

"Bunu bana sen yapmadın."

Raighne geri çekilerek elini yüzüme götürüyor ve parmakları yanağımdaki kesiklerin üzerinde dikkatlice geziniyor.

Yaralarım dikkat etmesini istemediğim için rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. Bu bana ne kadar kötü görüldüğümü hatırlatıyor.

Daha da yakınım eğiliyor ve gözlerimi yakalamaya çalışıyor. Nefesi dudaklarımı ısıtıyor ve sesi zihnimde yumuşacık. "Beni içeri al."

Dudakları ağzımın köşesine doğru hareket ediyor ve midemde yoğun bir çırpınma patlak veriyor.

"Lütfen kendini bana kapatmayı bırak," diye yalvarıyor.

Kesiklerin olduğu yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Hayır," diye boşuk bir sesle söylüyorum. Yüzümü ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama beni yerimde tutmak için çenemi tutuyor.

"Beni içeri al, Alchera," diye emrediyor, sesi daha sert.

Kafamın içindeki karmaşayı ve ruhumun parçalanmış parçalarını görmesini istemiyorum.

Elini tutup yüzümden uzaklaştırıyorum. "Hayır, Raighne. Zamana ihtiyacım var."

Acı gözlerini karartıyor ve bu onu kesmek zorunda kaldığım zamankinden daha kötü çünkü bu sefer ona neden olduğum acıyı görüyorum.

Ben daha fazla açıklama yapamadan Aster elinde bir tomar giysiyle içeri giriyor. "Bizi biraz yalnız bırak, Raighne."

Kapının girişinde durup bize sırtını dönüyor ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Aster bana göz kırparken ona, "Gözünü bile kırparsan seni kör ederim," diye takılıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Sadece başımı sallıyorum çünkü kendimi daha iyi hissetmem için uzun bir süre geçmesi gerektiğini düşünüyorum.

Bana beyaz bir gecelik uzattığında, onu alıyorum ve fısıldayarak "Teşekkür ederim" diyorum.

"Sana yardım edeyim," diyor.

"Ben iyiyim."

Başını sallamadan önce bir an tereddüt ediyor. "Sol koluna dikkat et."

Battaniyeyi bırakmadan önce onun gitmesini bekliyorum ve mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde geceliği omuzlarıma çekip tüm düğmelerini ilikliyorum.

"Giyindin mi?" Raighne kapı aralığından sorar.

Omzumun üzerinden bakarken kalçalarımın etrafındaki kumaşı düzeltiyorum. "Evet." Bana geri döndüğünde, "Daha önce olanlar için özür dilerim" diyorum.

Önümde dururken başını sallıyor. "Özür dileme. Cehennemden geçtin."

Cehennem. Yüzyılın en hafif deyişi.

Tanrım, umarım her şey daha iyi olur, yoksa aklımı kaybedeceğim.

Geç oluyor ve güneş batmaya başlıyor. Ben hala yatakta otururken Raighne önümde duruyor ve dalgın bir şekilde parmaklarını kırık kolumun üzerinde gezdiriyor.

Odada ağır bir sessizlik var. Olanlar hakkında konuşmak istediğini biliyorum ama ben hazır değilim ve hazır olana kadar onu zihnime alamam.

Şu anda tek düşünebildiğim babamın Adeth ve Ares'le birlikte dışarıda olduğu. Bu ve yatağın kenarında oturmak deli gibi acıtmaya başladı.

Keşke uzanabilseydim.

Kaslarıma kramp giriyor, sırtım ve kaburgalarım şiddetli bir şekilde ağrıyor.

Ağrı kesiciye ihtiyacım var ve sadece bir taneden bahsetmiyorum. Şu anda bütün bir şişe yeter.

"Böyle otururken rahat mısın?" Raighne belli ki hiçbir şeyi kaçırmadan soruyor.

Gözlerimi yakalamaya çalışmak için başını eğiyor, ben de başımı eğiyorum.

"Benden saklanma."

İçimi çektim ve "Uzanamam" dedim.

Raighne sırtımı, kırık kolumu ve yanaklarımdaki kesikleri biliyor ama kırık kaburgalarımı ve uyluğumun arkasındaki kesiği bilmiyor. Ve ona bunlardan bahsetmeyi planlamıyorum.

Çenemi tutuyor ve yüzümü kendine doğru kaldırıyor. Yaşadığım onca şeyden sonra, en ufak bir dokunuşuyla bile kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor.

"Bırak yardım edeyim."

Savaşmak ve kafa sallamak için çok yorgunum.

Kollarını dikkatlice altımdan geçiriyor ve beni yakındaki bir koltuğa taşıyor. Oturduktan sonra, "Üstüme çık." dedi.

Bana söyleneni yaparken boynum ve yüzüm kızarıyor.

Çok acı çekiyor olabilirim ama hala sağlıklı bir çift yumurtalığım var.

Kucağında kayıyorum ve sağ kolumla ne yapacağımı bilemediğimden kalçalarına oturup geceliğimin kumaşının kıvrıldığı yere bakıyorum. Sonra gözlerim bacaklarının arasındaki çıkıntıya takılıyor.

Evet, hiç uyuyamayacağım.

Raighne elini boynumun arkasına doluyor ve göğsüne yaslanana kadar beni kendine çekiyor.

"Rahatla."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

Hafifçe geri çekiliyor, sonra bana sorgulayan bir bakış atıyor. "Sorun nedir?"

Kelimeleri yüksek sesle söyleyemediğim için onları düşünüyorum. "Bu gerçekten samimi bir pozisyon."

"Bu bir sorun mu?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Seninle bu konuşmayı kesinlikle yapmayacağım."

Yüz hatları gerginleşiyor ve kalçalarımı kavrayarak beni kendine doğru çekiyor.

"Sakin ol," diye emrediyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

İçimi çekerek rahatlamak için elimden geleni yapıyor, bir yandan da oturduğum derinin altında ne olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

Eli sol kolumu okşuyor ve yavaşça kaslarım biraz gevşemeye başlıyor.

"Çok daha iyi," diye iç geçiriyor zihnimde.

Vücudunun içinde eridiğimi hissediyorum ve yüzümü boynunun kıvrımına sokarak rahat bir nefes alıyorum çünkü bu pozisyonda gerçekten uyuyabileceğimi düşünüyorum.

Eli sol kolumda aşağı yukarı gezinmeye devam ediyor ve yemin ederim acım azalıyor. Bana dokunduğu yere bakıyorum ve avucuyla tenim arasında parlayan soluk mavi bir ışık gördüğümde dudaklarım bir nefesle aralanıyor.

"Raighne!"

Bana cevap vermeyince, yüzünü görebilmek için geri çekiliyorum. Koluma bakarken transa geçmiş gibi görünüyor ve transı atlattığında alnında boncuk boncuk terler beliriyor.

Yavaşça kolumu hareket ettiriyorum ve hiç acı hissetmediğimde ve tamamen iyileştiğini hissettiğimde, gözlerim Raighne'e geri dönüyor.

"Aman Tanrım, Raighne," diyorum, ses tonum inançsızlıkla dolu. "Az önce kolumu iyileştirdin."

Bir saniye sonra yüzünde bir şok ifadesi beliriyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "Bunu yaptığının farkında değildim."

Gülümsemeye başladığımda hemen durmak zorunda kalıyorum çünkü bu hareket kesiklerin çekilmesine neden oluyor. Bu onun dikkatini yüzüme çekiyor ve ellerini kaldırarak yanaklarımı çerçeveleyiyor.

"Beni içeri alın."

Ona olan hislerimi belli etmemek için dua ederek başımı sallamadan önce bir an tereddüt ediyorum.

Sıcaklığı içime akıyor ve Raighne'e baktıkça, onun içinde açlık gördüğümü hayal etmeye başlıyorum.

gözleri.

Bu imkansız.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan ağzı ağızıma çarpıyor ve Raighne'e dair her şey beni içine çekiyor. Elleri saçlarıma gidiyor ve kısa telleri yumrukluyor. Zihnime girdiğini hissettiğimde hıçkırıklarımı tutamıyorum.

Öpüşmeyi kesmeye çalışıyorum ama o bana daha sıkı sarılıyor. "Zihnimin içini görmeni istemiyorum.

"Sen benimsin," hırıltısı içimde yankılanıyor. "Her parçan, Alchera. Seni iyileştirebilmemin tek yolu içeri girmeme izin vermen."

Lezzetli kokusu ve tadı beni sarıyor ve duvarlarım yıkılırken karnım sertçe sıkılıyor.

Raighne, dili ağızıma girmeden önce dudaklarımın üzerinde gezinirken inliyor ve bu ilkel ses vücudumda karıncalanmalara yol açıyor.

"Tanrım," diye inliyorum çünkü öpüşmenin böyle bir his olduğunu bilmiyordum.

"Daha önce hiç öpülmedin mi?" diye gürlüyor sesi içimde.

"Hayır."

Cevabım onda bir fırtına koparıyor ve Raighne bir tsunami gibi içime doluyor, yoğunluğu ciğerlerimden nefesimi çalıyor.

Ona yaklaşıyorum, ondan alabildiğim kadar çok şey istiyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum çünkü o sadece beni iyileştirmeye çalışıyor.

O beni benim onu istediğim gibi istemiyor. Ama duramıyorum.

Kalbim hızla çarpıyor ve bu adama karşı tutkuyla dolup taşıyorum. Yanlış nedenlerle de olsa onun ağzını ağızımda hissetmek çok iyi geliyor.

Elleri kalçalarımın yanlarına yerleşmeden önce vücudumda aşağı doğru hareket ediyor ve ellerini kumaşın altından sırtıma doğru hareket ettirirken gecelik kollarının etrafında toplanıyor.

Acıya hazırım ama hiç acı yok.

Sadece Raighne'i hissedebiliyorum, dudakları dudaklarımı ısıyor ve ısıyor, dili kırbaçlıyor ve tadına bakıyor.

Sadece o kalana kadar beni tamamen tüketiyor ve ne kadar süre öpüştüğümüz hakkında hiçbir fikrim yok.

Raighne bana olan saldırısını yavaşlatmaya başladı ve zihnimin kontrolünü yeniden kazandığımda, kucağında nefes nefese bir karmaşa içindeydim.

Ellerini kumaşın altından çekmeden önce bir kez daha sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor ve öpüşmeye ara verdiğinde parmaklarını yanaklarımda gezdiriyor.

Yemin ederim adam beni göklere ve ötesine götürdü ve aşağı indiğimde kendimi mahcup hissetmeye başladım.

Gözlerim ona odaklanıyor ve yüzündeki ciddi ifadeyi görünce kıpırdanıp bakışlarımı kaçırıyorum.

"Bana bak."

Başımı sallıyorum ve o da çenemi tutup beni ona bakmaya zorluyor.

Gözlerimiz kilitlendiğinde, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Derin bir nefes çekiyorum ve bir elimi yüzüme götürürken sırtıma odaklanıyorum. Sırtımdaki ağrı çok daha kontrol edilebilir durumda ve yanaklarımdaki kabuklar neredeyse yok oldu.

Yavaşça, ağızma bir gülümseme yerleşiyor. "İşe yaradı," diye fısıldıyorum, rahatlama içimi doldururken gariplik unutuluyor.

"Güzel."

Gözlerimi onunkilerden ayırıp soruyorum: "Yani beni iyileştirmek için öpmen mi gerekiyor?"

Başını sallarken kıkırdıyor. "Hayır, ama öpücük bana odaklanmanı sağladı, böylece ben de işimi yapabildim."

Bu sözler çok canımı yaktı ve gözlerimdeki hayal kırıklığını görmemesi için hızla başka tarafa bakarken "Doğru" diye mırıldandım.

Kucağından inmek için hareket etmeye başlıyorum ama kalçalarımı kavırıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sorun nedir?"

Başımı sallıyorum, onunla göz teması kurmayı reddediyorum. "Sadece çok yorgunum."

Tekrar hareket ettiğimde beni durdurmuyor. Bacağımın arkasındaki kesik oturduğum pozisyonundan dolayı çok hassas ve dikişler çekiliyor, ama Raighne'nin fark etmemesi için acıyı bastırıyorum, çünkü şu anda başka bir öpücüğü kaldıramam.

"Beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim," diyorum yatağa doğru yürürken. "En azından artık uyuyabileceğim."

Raighne ayağa kalkmıyor ve sadece bana bakıyor.

"Neden benden uzaklaşıyorsun?"

"Değilim," diye yalan söyledim. "Sadece yorgunum. Sen de biraz dinlenmelisin."

Yine de sandalyeden kalkmıyor.

Yorganın altına girip çeneme kadar çekiyorum ve kırık kaburgalarımı oynatmamaya dikkat ederek yavaşça uzanıyorum.

Gözlerimi sıkarak uykunun bir an önce gelmesini istiyorum ama dileğim gerçekleşmek yerine Raighne'in bilinciyle uyanık yatıyorum.

"Seni öperek hata mı yaptım?"

Gerçeklerden kaçarak, "İyileşmeme yardımcı oldu." diye cevap verdim.

"Ama?"

"Aması yok."

"Alchera." Ses tonu bu sefer çok daha sert. "Bırak gitsin," diye bağıyorum.

Sandalyenin gıcırdadığını duyuyorum ve bir an sonra Raighne yanıma otururken yatak onun ağırlığının altında eğiliyor.

"Beni dışarıda bırakma."

Yüzümdeki kızarıklığı gizlemek için yorganı daha yukarı çekiyorum ve "Bu benim ilk öpücüğümdü. Sadece iyileştirme amacıyla kullanılmaktan daha özel olacağını düşünmüştüm."

Raighne bir an sessiz kalır ve sonra ayağa kalkıp odadan dışarı çıkar.

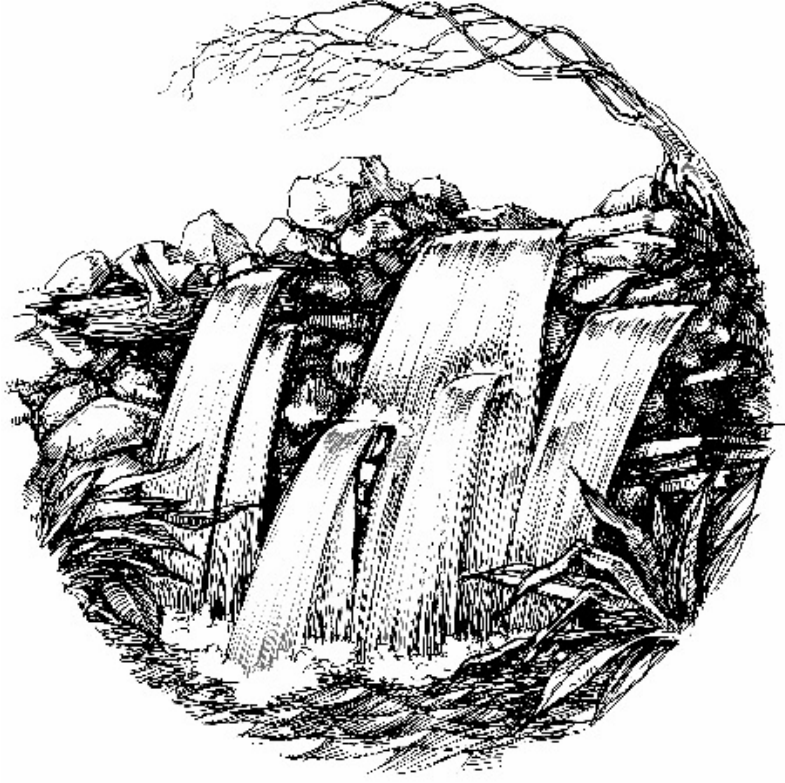
"Raighne?"

"İyi dinlen, Alchera." Ses tonu soğuk ve benden hoşnut olmadığı belli.

Bunu ona itiraf etmekle hata mı ettim?

Kafam çok karışık, bir saate yakın bu gece ne olduğunu düşünerek yatıyorum, ama uykuya daldığımda bir cevaba yaklaşmış değilim.

Bölüm 20

Raighne

ALCHERA İLE HER İLERLEME KAYDETTİĞİMDE BENİ UZAKLAŞTIRIYOR VE ARAMIZDAKİ MESAFE BÜYÜYOR GİBİ HİSSEDİYORUM.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, onun yaşam alanının dışında dururken herkes beni görmezden geliyor.

Geçen hafta cehennem gibiydi. Adeth ve Ares'in ona çektirdiği acıyı hissetmek ve ona zamanında ulaşamamaktan endişe etmek beni neredeyse öldürüyordu.

Üstünü çiz. Geçen hafta şimdiye kadar yaşadıklarımın en kötüsüydü.

Alchera'nın öpüşmemizi bu şekilde küçümsemesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış ve incinmiş hissederek kapı aralığına bakıyorum.

Tutkuyu hissettiğini sanmıştım ama yanılmışım.

Belki de tek taraflıdır?

Lanet olsun. O aynı şeyi hissetmezken ben suçlumu sevmeye mahkumum.

Aramızdaki çekimin karşılıklı olduğuna inandığım bir an oldu. Alchera da beni öptü.

Belki de kendini o ana kaptırmıştı. Ağır bir iç geçirdim, hiç mutlu değildim.

Ona karşı büyüyen aşkım tek sorunum değil. Alchera benimle savaşımaya devam ediyor, beni asla tam olarak içeri almıyor. Bu da ya benden bir şey sakladığı ya da bana güvenmediği anlamına geliyor.

Her ikisi de kötüdür çünkü aramızdaki bağın derinleşmesini engeller.

Ona ulaşmak için ne halt edeceğim?

İçimi çekerek, sorunlara cevap bulmaya çalışırken gece gökyüzüne bakıyorum.

Alchera'nın uykuya daldığını hissettiğimde kamp sessizleşiyor.

Yaşam alanına geri döndüğümde, yatağa yaklaşırken gözlerim uyuyan yüzüne takılıyor.

Neden benimle tam olarak bağ kurmuyorsun, benim küçük hayalperestim? Yüzünü yastığın derinliklerine sokmadan önce okunaksız bir ses çıkarıyor ve keşke o lanet yastık

Göğsüm.

Ait olduğu yerde, benim kollarımda olmalı.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek sandalyeyi yatağa daha da yaklaştırıyorum ve oturuyorum. Gözlerim şarjımın yüzüne kilitleniyor ve kalbim ona duyduğum sevgiyle doluyor.

Seni neredeyse kaybediyordum.

Bir daha asla.

Ve ne olursa olsun, savunmanızı aşmanın bir yolunu bulacağım.

O kaçırılmadan önce, buna hakkım olmadığını bildiğim için ona karşı olan hislerimle savaştım. Ama bu berbat haftadan sonra artık umurumda değil.

Alchera'yı seviyorum ve cesedimi çiğnemediği onu başka bir adamla paylaşmam.

Beni sevmesi için bir yol bulacağım.

Yapmak zorundayım.

Alchera uykusunda hareket ediyor ve ben elini tutmak için uzanıyorum ama ona dokunmama bir santim kala duraklıyorum.

Cenin pozisyonunda kıvrılıyor ve eli benimkini bulduğunda şaşıyorum. "Raighne," diye mırıldanıyor ve parmakları benimkileri sarıyor.

"Şşş... Buradayım, benim küçük hayalperestim."

Rahat bir nefes alıyor ve daha derin bir uykuya dalıyor gibi görünüyor.

Alchera

Bir sevgi ve huzur hissi etrafımı sarıyor ve birinin "Merhaba Jason." diye seslendiğini duyuyorum. Merhaba, Jason."

Etrafıma baktığımda kendimi bir mutfağın ortasında buluyorum. Jason önümde duruyor, büyük bir kafese bakıyor. Kapı açık ve açık kapı aralığından baş aşağı sarkan güzel, kırmızı kuyruklu, grimsi bir kuş var.

Jason'ın tüylerini sevgiyle okşamasına izin veriyor. "Pappa, Pappa." Bir ses tekrar çağırıyor.

Kafeste asılı olana tıpatıp benzeyen başka bir kuşu fark edene kadar mutfağı araştırıyorum, hevesle Jason'a ulaşmaya çalışırken ayakları fayanslara çarpıyor.

Kuşun Jason'ın pantolonunun paçasına tırmanışını merakla izliyorum.

"Hey, oğlum. Sen de biraz sevgi ister misin?" Jason kuşun başını kaşırken cıvıldıyor. "Kıskanç birisin, değil mi?"

Onları kendi çocuklarıymış gibi seviyor.

Gözlerim yaşırdı çünkü hayvanları bu kadar seven bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Kuşların böylesine duygu yüklü olduklarını, başlarını onunkine yasladıklarını, gözlerini kapattıklarını ve karşılığında onu ne kadar sevdiklerini açıkça gösterdiklerini hiç görmemiştim.

Bir başlangıçla uyanıyorum, görüntü hala zihnimde taze.

Jason'a ulaşmalıyım.

Bir an sonra birinin eline yapıştığımı fark ediyorum ve gözlerim yatağın kenarına kayıyor.

Raighne'nin bir koltukta oturduğunu görünce rahatladım ve "Dün gece burada mı uyudun?" diye sormadan önce bir iç geçirdim.

Bana bakıp sadece başını salladı.

Harika. Muhtemelen hala bana kızgındır.

"Ne gördün?" diye soruyor sakince.

Elimi onunkinden çekerek dikkatlice doğruluyorum. Vücudum dünkü kadar ağrımiyor ama kırık kaburgalarım ve bacağımdaki kesik çok hassas. Aster'in bana ağrı için verdiği şey hâlâ işe yarıyor olmalı, bunun için çok minnettarım.

Boğazımı temizliyorum ve bir elimi yüzüme sürüyorum. "Seçilmiş birini gördüm."

"Onunla ilgili göze çarpan neydi?" Raighne soruyor.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar sevgi hissetmemiştim." Kızgın bir kıkırdama çıkardım. "Hayvanlarına benim sahip olduğumdan daha fazla sevgi veriyor."

Raighne kaşlarını çatınca ekliyorum: "Jason'ın o kuşlara duyduğu sevgi çok alçakgönüllü. Kuşlar da onu seviyor."

"Muhtemelen hayvanlarla ilgilenecek kişi o olacaktır." Raighne ayağa kalkıyor. "Sen yeterince güçlenir güçlenmez yola çıkacağız. Ben her şeyi hazırlayacağım."

"Sadece bir sorun var." Bunu nasıl doğru ifade edeceğimi bilemediğim için duraksıyorum.

"Ne?"

"Jason kendi isteğiyle gitmeyecek. Onun ruhunu gördüm ve hayvanlarını geride bırakmayacak. Hele ki onlar

o yaşarken ölecek."

Çaresizlik içinde Raighne'e bakıyorum.

"Gelmek zorunda kalacak, Alchera. Onu zorla götürmek zorunda kalsak bile."

Çenem düştü ve başımı sallayarak "Bunu nasıl söylersin?" diye sordum. Bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bu insanların hiçbirinin benim çektiğim kalp acısını çekmesine izin vermeyeceğim. Onları öylece lanet olası bir şelaleden aşağı atamazsın. Ayrıca, zaten hayvanları getiriyoruz. Neden onunkini de getirmeyelim?"

Ruhumda, tıpkı benim her şeyimi kaybettiğim gibi, her şeyini kaybedecek olan seçilmiş on kişi için mücadele etme ihtiyacı var.

Raighne, "Liste hazırlandı," diyor. "Karar vermek bize düşmez."

"Kim karar veriyor?" Tersliyorum.

"Emirler bizzat Awo'dan geldi."

Sinirli bir şekilde içimi çekerek, "Seçtiklerimin Dünya'dan Vaalbara'ya sorunsuz bir geçiş yapmasını istiyorum. Onlar için savaşacağım ve bunun gerçekleşmesi için Awo'ya karşı gelmem gerekse bile umurumda değil."

Raighne bana başını sallıyor ve tam bir şeyler söylemek üzereyken etrafımızdaki hava titreşmeye başlıyor.

Bir anda Raighne beni yakaladı ve kolları vücudumun etrafında çelik bantlar oluşturdu.

"Neler oluyor?" Nefes nefese kaldım.

"Awo," diye nefes alıyor Raighne, sesi şoktan aklını kaçırmış gibi çıkıyor.

"Emirleri ben verdim," diye gürleyen bir ses beni Raighne'e daha da yaklaştırdı.

Lanet olsun.

Sanki bir güç bana boyun eğdirmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum ama bir şekilde arkamı dönüp Awo'yla yüzleşmeyi başarıyorum.

Adeth ve Ares'ten şimdi geri adım atmak için kurtulmadım.

Tek gördüğüm parlak bir ışık ve bir bütünü oluşturan binlerce parıldayan küre. Sanki her saniye çoğalıyor ve azalıyor gibiler.

Varlık, "İçinizi yakan soruyu sorun, çünkü bu şans sadece bir kez gelecek," diye emrediyor.

Bir an sersemlemiş bir şekilde duruyorum, düşünecek bir şey bulamıyorum. Sesi o kadar güzel gürlüyor ki, beni şaşkınlık içinde bırakıyor.

Ruhumda olduğunu bildiğim cesareti aramak için derinlere inmem gerekiyor.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor, sonra sesim titreyerek, "Lütfen Jason'ın hayvanlarını Vaalbara'ya getirin. O hayvanları kendi hayatından daha çok seviyor. Yabancı bir dünyaya geliyor ve onlara ihtiyacı var. Seçilmiş on kişiyi sevdikleri her şeyden koparamayız."

Kelimelerim kurudu ve başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Birkaç gergin saniye boyunca sadece havadaki titreşimleri hissedebiliyorum, sonra Awo diyor ki, "Tek bir isteğin var. Sadece bir tane. Ve sen bunu bir insanın dünyevi hayvanları için yalvarmak için mi kullanıyorsun? Çok acı çekiyorsun ve önünde toplayabileceğin tüm gücü gerektirecek bir görev var, yine de başka bir şey düşünüyorsun. Geçmişiniz yok ve geleceğinizden şüphe duyuyorsunuz. Baban kesin bir ölümle karşı karşıya, ama sen yine de başkasını düşünüyorsun."

Sözleri sertçe çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı söküp alıyor. Ayakta durabilmek için karnımı tutuyorum.

Baba! Baba!

Awo, varlığını ruhumda hissedinceye kadar bana yaklaşıyor.

"Ruhun gerçek, Alchera. Hayvanları ben getireceğim. Senin odaklanman gereken tek şey benim seçtiğim on kişiyi eve getirmek. Şafaktan itibaren, kaderini tamamlamak için sadece on günün var."

Verilen zaman çizelgesiyle, ışığın azalmasını ve havanın etrafımıza yerleşmesini izliyorum.

Raighne beni bıraktığında, Awo'nun bir an önce bulunduğu noktaya bakıyorum, sözleri içimde yankılanıyor.

"Baban kesin ölümle karşı karşıya.

Bu babamın öleceğı anlamına geliyor, değil mi?

Tek bir soruyla onu kurtarabilirdim ama bunun yerine Jason'ın hayvanlarının bağışlanmasını istedim.

Hayır. Bu olamaz.

Az önce olanları sindirmeye çalışarak titrek bir nefes aldığım sırada Thana, hemen arkasında Brenna'yla birlikte odaya dalıyor. Finian ve ona çok benzeyen bir adam da bize katılıyor.

Onun Finian'ın ikizi ve Thana'nın koruyucusu olduğunu varsayıyorum ve varsayımım doğru çıkıyor çünkü Thana'nın arkasına geçip elini onun omzuna koyuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Thana yüz hatları endişeyle gerilmiş bir halde soruyor.

Gerçeğı söylemekten kaçınmak için "İyiyim," diyorum çünkü bir daha asla iyi hissedeceğimi sanmıyorum.

Thana hepimize şöyle bir baktıktan sonra, "Kaderimi gerçekleştirebilmek için ayrılmam istendi," dedi.

Brenna titreyen bir nefes alıyor ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlamaya başlıyor.

Onun sert tepkisi karşısında kafam karışıyor ve bakışlarım Thana'ya dönüyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Çok fazla şey çok erken oluyor.

"Dünya'yı yok etmek benim kaderim," diyor.

Thana'ya bakıyorum, kalbim sıkışıyor çünkü milyarlarca insanı öldürmek zorunda.

"Başka bir yolu yok mu?" diye sordum. "Belki insanları uyarırsak yollarını değiştirirler."

Thana başını sallar. "Onlara pek çok uyarıda bulundum, Alchera." Bana bakarken çenesini kaldırıyor. "Binlerce yılları oldu ama tek yaptıkları kendilerine verilen Dünya'yı yok etmek oldu. Hayvanlarla ilgilenmek yerine, onları soyları tükenme noktasına gelene kadar katlettiler. Tek önemli olan açgözlülükleri ve bencillikleri.

onlara." Devam ederken sesi sertleşiyor: "Ormanlar yok oldu. Sulak alanlar yok edildi. Okyanuslar kirlendi ve deniz canlıları katledildi." Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Ülkeler savaş halindeyken diğerleri görmezden geliyor. Dünya bu hale geldi - saf bencillik ve nefret. En iyisi bu. İşler kontrolden çıkmaya devam edemez."

Kabul etmek benim için ne kadar zor olsa da, söylediği her şeyin doğru olduğunu kabul etmek zorundayım. Milyarlarca kişi için endişelenemem. Seçtiğim on kişiye odaklanmalıyım.

Çenemi kaldırarak, "Dünya'da seçtiklerimi toplarken neyle karşılaşacağımı bilmek istiyorum" diyorum.

"Büyük felaketler olacak, dünyayı paramparça edecek. Lütfen bana bir imgelem gördüğünü söyle?" Elimi tutarken soruyor.

"Evet. İlk seçtiğimi gördüm. O-"

Thana elimi daha sıkı kavıyor. "Hayır, bana söyleme. Sadece seçilmiş olanları al ve geri getir. Vaalbara'ya dönmene izin verilmeden önce on tanesini de toplamalısın. Bir dakika bile önce değil." Sesi ani bir aciliyetle doldu.

Ben daha bir şey sormadan vasisi bize doğru yürüyor ve Raighne'in elini benimkinden çekiyor. Odadan çıkışlarını izliyorum, sonra olacakların acı gerçekliği ağır bir taş gibi içime çökerken Raighne'e bakıyorum.

"Korkuyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekiyor.

"Her şeyle birlikte yüzleşeceğiz. Yalnız değilsin."

"Peki, ne zaman gidiyoruz?" Brenna soruyor.

Raighne "Günün ilk ışıklarıyla," diye cevap veriyor. "Aster'den iksir almayı unutmamalıyız ki Dünya'ya uyum sağlayabilelim."

"Ben hallederim," diye teklif ediyor Brenna, tüm saldırganlığından eser kalmamış bir halde.

Birden dışarıda bir kargaşa duyduk ve neler olduğunu görmek için hızla yaşam alanımdan dışarı çıktık.

Raighne'in eli benimkini buluyor ve atlarından inen iki adamın etrafında toplanan bir grubun olduğu yere yaklaşıırken parmaklarımızı birleştiriyor.

Ancak o zaman iki cesedin başka bir atın üzerine örtüldüğünü görüyorum.

Tanrım.

"Neler oluyor?" Finian sesleniyor.

Adamlardan biri başını sallıyor, yüzü kül rengi. "Adeth bizi ormanda pusuya düşürdü. Bu Kral."

Brenna ve ben ileri atıldık ama ilk soran o oldu, "Kral ne olacak?"

Adam tekrar başını sallar. "Griffith onu getiriyor. Biz... biz..."

Hayır! Hayır!

Etrafımda dönüyorum ve koşmaya başlayarak ormana doğru gidiyorum.

"Alchera!" Raighne arkamdan bağıyor.

Bedenim itiraz ediyor ve geriye doğru çekildiğimde ağaçların hizasına bile varamıyorum. Havada uçarken içimden bir çığlık kopuyor, Raighne'in beni ona geri çekmek için kullandığı güç yüzünden kaburgalarım şiddetli bir şekilde ağrıyor.

Babamı istiyorum. Babama ihtiyacım var.

Raighne'in göğsüne çarptığımda ve kolları beni sardığında, ciğerlerimdeki hava patlıyor, kaburgalarım korkunç bir şekilde ağrıyor.

Raighne'nin onu almasına izin vermeden önce, ağaçların yanındaki hareket dikkatimi çekiyor ve önce Janak'ı fark ediyorum.

Sonra Griffith ortaya çıkar, bir ayıya karşı dövüşü kaybetmiş gibi görünmektedir.

Babamın cesedinin bir atın sırtına asılı olduğunu gördüğümde, göğsüm dayanılmaz bir kalp ağrısıyla patlıyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, beni paramparça eden dayanılmaz duyular yüzünden etrafımdaki hava titriyor.

"Baba!" Brenna ağlıyor ve Finian onu zapt etmek için hızla hareket ediyor.

Griffith babamızı bize taşıırken ölü gibi görünüyor ve onu nazikçe yere bıraktığında, düşmüş sorumluluğunun yanında diz çöküyor.

"Aramızdaki bağı kopardı," diye inliyor Griffith. "Benim hayatımı bağışlamak için onu öldürmeden hemen önce bağımızı kopardı."

"Hayır, hayır, hayır!" Raighne'in tutuşuna karşı savaşıırken ağlıyorum.

"Bırak beni!"

Kolları beni daha da sıkı sarıyor.

"Lütfen. Babamla birlikte olmalıyım," diye ağlıyorum.

Raighne bırakıyor ve ben öne fırlayıp babamın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Brenna yanıma çöküyor ve babamızın cansız yüzüne bakıyoruz. Göğsü kömürleşmiş, sanki bir şey onu yakmış gibi simsiyah.

"Çok üzgünüm," diye sızlanıyorum. "Ölmene izin verdim. Hepsi benim hatam." Brenna onun elini tutarken ben daha da yaklaşp başını kucağıma kaldırıyorum.

"Awo. Bu neden oldu?" diye inliyor.

Çünkü Awo'ya yanlış soruyu sordum.

Acı ruhumu kavururken babamı sallamaya başladım ve "Seni hayal kırıklığına uğrattım... hepsi bir avuç yabancı için." diye sızlandım.

Saçlarını okşarken boğazım acıyla düğümleniyor. "Seninle hiç zaman geçiremedim," diye hıçkırıyorum.

Brenna bana yaklaşıyor ve Raighne'in sıcaklığı içimde dolaşırken kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bu benim hatam," diyorum ona, sesim kısık.

Başını sallıyor, hıçkırarak, "Hayır, değil." diyor.

Awo her şeyi isteyebileceğimi söyledi! Ama kendi babamı düşünmedim.

Nasıl bir kız bunu yapar?

Babamı sıkıca göğsüme bastırdım ve kırık bir çığlık attım, "Bu adil değil! Babamın öleceğini bilseydim Jason'ın hayvanlarını istemezdim. Beni kandırdınız. Babamı geri istiyorum." Hıçkırıklar ruhumu parçaladı ve ben

Raighne'in sıcaklığının kalbimde büyüyen karanlıkla savaştığını hissediyorum.

"Onu bana geri ver," diye yalvarıyorum. "Bu hiç adil değil."

Janak endişeli bir ses tonuyla, "Sakinleşmen gerek çocuğum," diyor.

Sanki içimde bir şeyler kopuyor gibi hissediyorum. Tüm duygular kaybolup sadece öfkem kalana kadar damarlarıma buz yayılıyor.

Uyuşuk bir şekilde, kıcımın üzerine oturana kadar geri çekiliyorum ve babam kollarımdan kayıp gidiyor.

"Alchera!" Raighne'nin sesi zihnimin arkasında bir yerlerde yankılanıyor.

Sanki ruhumun, eskiden olduğum kişinin son parçası da parçalanıp yok oluyor.

"Alchera?" Raighne yanıma çömeliyor, eli omzuma yerleşiyor.

Şu anda onun bile önemi yok. Artık

hiçbir şeyin önemi yok.

İçimde ölü

hissediyorum. Ölü

ve karanlık.

Fısıldarken sesim soğuk ve cansız geliyor, "Awo babamın ölmesine izin verdi. O sadece... ölmesine izin verdi."

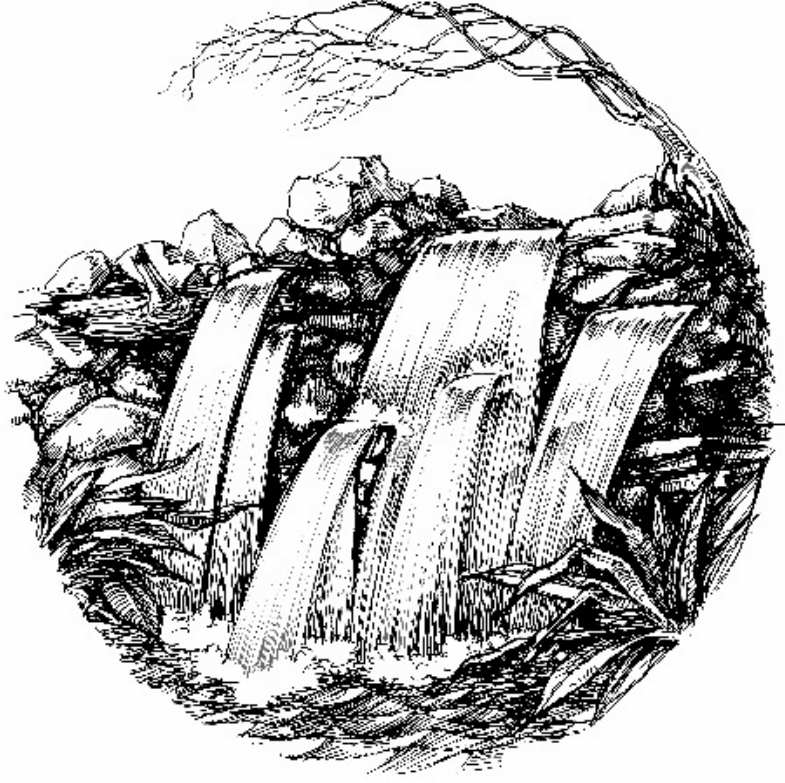
Brenna ölü babamızın yanında hıçkıra hıçkıra ağlarken ben bir şekilde ayağa kalkmayı başarıyorum.

Babama son bir kez bakıyorum ve hepsine sırtımı dönüyorum.

Ormana doğru yürürken Raighne'i tam arkamda hissediyorum, sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve insanlığımın son kalıntıları gibi gelen şeyleri yıkıyor.

Seçilmiş on kişiyi kurtaracağım ve ondan sonra ellerimi Vaalbara'dan temizleyeceğim.

Bölüm 21

Rüyalar ve Hayaller.
Bir dünya paramparça
oldu,
diğerinin başlayacağı söyleniyor.
Pek çok insan gitti, şimdi ölü. Güneş o
meşhur kızılığına döndü.
Sadece on tane alınacak,
Diğerleri ise terk edilecek.

Alchera

Sanırım birileri kalp acısından ölebileceğinizi söylemişti.

Yanılıyorlar.

Bir tepenin üzerinde durmuş, herkesin Janak'ın ve babamın bir tür taş sunağın üzerinde yatan cesedinin etrafında toplanmasını izliyorum.

Janak duyamadığım bir şeyler söylerken bazıları ağlıyor, diğerleri ise boş gözlerle önlerine bakıyor.

Elini babamın göğsüne koyuyor ve bir an sonra babamın ruhu, bedeni yok olmadan önce Awo'yla birlikte olmak üzere gökyüzüne yükselirken parıldayan bir ışık belirmeye başlıyor.

Bir kadın dizlerinin üzerine çöküyor ve gözlerim ona kilitleniyor.

Göğsünü tırmalarken bir an için ilgimi çekti ama Thana ve Brenna ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra iki yanında durmaya devam ettiler.

Zar zor hatırladığım o zor anne mi?

"Alchera."

Raighne'i bilmem kaçınıcı kez zorla engelliyorum.

Lanet adam çok ısrarcı. Son konuşmamızdan beri durmadan bana ulaşmaya çalışıyor, bu arada bu pek iyi gitmedi.

Dün Raighne'e söylediklerim için pişmanım ama olan oldu ve zamanı geri alamam.

Babamı onurlandırmalarını izlerken konuşma bir kez daha zihnimde canlanıyor.

"Alchera! Bekle, lütfen. Konuşmamız gerek."

Raighne'le yüzleşmek için dönüyorum ve yüz ifademi gördüğünde gözlerinde bir şok ifadesi beliriyor.

"Babanı kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyorsun," diyerek bariz olanı ifade ediyor.

"Yanılıyorsun," diye tıslıyorum başımı sallarken. "Kederli olmaktan çok daha fazlasıyım. Çok kızgınım!" Dudakları aralandığında, konuşmasını engellemek için elimi kaldırıyorum. "Bu bardağı taşıran son damla. Herkesin benimle uğraşmasını kaldırabilirim ama babamı ortadan kaldırmak, onu değersiz bir varlıkmiş gibi öldürmek? Hayır! O benim babam. O senin kralın!" Sesim yükseliyor ve nefesimi tutmak için duraklamak zorunda kalıyorum.

Raighne bir şey söylemek istiyor ama onu uyaran bir bakışla susturuyorum. "Şimdi konuşamazsın," diye çıkışıyorum. "Hiçbir şey söyleyemezsin."

Öfkemin her zerresini görebileceği şekilde ona doğru yürüyorum ve "Beni takip etme. Halkına geri dön ve onlara işimin bittiğini söyle. Seçilmiş olanları kurtaracağım ama

Vaalbara ile ilgili hiçbir Őeye katılmayacađım. Seninle ve senin tűrűnle iűim bitti. Benden her Őeyimi aldınız." Titreyen bir nefes çekiyorum. "Verecek baűka bir Őeyim yok."

Bir Őey sűylemesine fırsat vermeden arkamı dűnűp uzaklaűıyorum ve onu zihnimden zorla uzaklaűtırıyorum.

Ayrıca Vaalbara'da geçirdiđim zamanı ve bunun beni nasıl deđiűtirdiđini dűűnűyordum.

Bu beni daha gűlű yapsa da, aynı zamanda sert ve acımasız bir insana dűnűűtűrdű.

Sanırım istedikleri buydu.

Herkes babamın yasını tutarken ben lanet olası bir kaçak mahkűm gibi yaűam alanıma gizlice giriyorum.

Elimi yűzűmű yıkamak için tek űansım bu. Acele ediyorum, dıűarıdaki herhangi bir hareketi sűrekli dinliyorum ve sonunda temiz kıyafetler giydiđimde rahat bir nefes alıyorum.

Tűm ekmeceleri karıűtırıyorum ve bir makas bulup saçımı daha az boktan bir űekle sokmak için elimden geleni yapıyorum.

Zaman kaybediyorum, ama iűim bittiđinde saçlarım kafa derime dođru kısa kesilmiű ve her yűne dođru duruyor.

Hay sikeyim. Bu pek iyi gűrűnműyor.

Bir kayıp acısı gűđsűmde iek açma tehdidinde bulunurken bir i çekiyorum, ama onu bastırıyorum. Aptalca duygularla kaybedecek zamanım yok.

Kaybedecek zamanım olmadıđı için aceleyle yaűam alanımdan çıktım ve ormana dođru koűmaya baűladım.

Ađaçları siper olarak kullanıyorum ve dereyi bularak Virtutes űelalesi yűnűnde ilerlerken onu takip ediyorum.

Bugűn, bu lanet gezegenden kıımı kaldırıp gidiyorum.

Etrafımdaki yemyeşil çalıları ve güzel manzaraları görmüyorum ve sadece engebeli arazide dalarken odaklanıyorum.

Göğsüm şiddetli bir şekilde ağrımaya başlıyor ama acıyı görmezden gelip bedenimi daha fazla zorluyorum.

Çok uzun sürüyor ve ancak güneş batmaya başladığında ağaçların arasından geebiliyorum.

Havuza ulaştığımda, serin bir esinti nemli tenimde iyi hissettiriyor ve nefeslerim ayrık dudaklarımdan hırıltılı çıkıyor.

Havuzun göründüğü kadar derin olmadığını hatırlayarak serin suya giriyorum.

Perdeye yaklaştığımda bir çıkıntıda hareketlenme görüyorum ve bir muhafız şelalenin arkasından çıkarken içim ürperiyor.

Kahretsin.

"Barış olsun Prenses Alchera," diyor. Hafifçe eğiliyor ama gözlerini benden ayırmıyor.

Lanet olsun! Bu ihtiyacım olan son şey.

"Barış olsun," diye mırıldanıyorum, herhangi bir sorun işareti için etrafıma bakıyorum. "Dünya'ya geri dönmem gerekiyor ve bunu yaparken bana yardımcı olursanız sevinirim."

Yaşlı bir muhafız genç olana katılır ve sorar, "Barış olsun Prenses. Babanızın cenazesinde olmanız gerekmiyor mu?"

Gözlerim tekrar onlara dönüyor ve göğsümdeki keder yumağını itiyorum.

Yas tutacak zaman yok.

"Oradaydım," diye cevap verdim. "Saygılarımı sundum. Şimdi, eğer beni sorgulamayı bitirdiyseniz, geçmek istiyorum. Yardımınız için minnettar olurum." Sesimde gerginlik var, lanet bir an kadar net.

"Neden Dünya'ya gemen gerekiyor ve koruyucun nerede?" diye soruyor yaşlı adam.

"Benim işim beni ilgilendirir ve acelem var," diye çıkıştım, öfkem ses tonumu sertleştirdi.

Genç muhafız başını eğiyor ve akan su perdesinin arkasındaki yerine geri dönüyor.

"İsteğiniz buysa." Yaşlı muhafız dönüp perdeden geçmemi işaret ediyor. "Zihnini gideceğin yer dışındaki her şeyden arındırman gerekecek. Eğer başka bir şey düşünürsen, işler fena halde ters gidebilir. Lütfen düşme perdesinden geçmeden önce yalnızca hedefinize odaklandığınızdan emin olun." Şelalenin arkasına doğru ilerlemeye başlar. "Awo seyahatlerinizde size rehberlik etsin."

"Tek yapmam gereken bu mu?" Onu kontrol ediyorum.

"Evet," diye başını sallıyor ve sonra çıkıntındaki yerine geri dönüyor.

Suyun içinden geçiyorum ve perdenin tam önünde durduğumda, su damlacıkları üzerime yağarken, zihnimi temizlemeye konsantre oluyorum.

Nefes alışım yavaşlıyor ve rahatladığımı hissediyorum. Fish Creek Şelalesi'ni zihnimde canlandırıyorum ama perdeye adımımı attığımda bir görüntü düşünme yetimi elimden alıyor.

Jason'ı bir gölün kenarında diz çökmüş görüyorum. Ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Bağırırken suya yumruk atıyor.

Acısının içimi parçaladığını hissediyorum. Ve sonra...

Hiçbir şey görmüyorum.

Etrafım karanlık ve midem bulanıyor. Bir nefes hava çekmeye çalışıyorum ama sadece su soluyabiliyorum. Ciğerlerimi yakıyor, beni boğuyor.

Panikledim ve kollarım yana doğru savruldu. Balçık tabakasıyla kaplı sert bir şeye çarptım. Kendimi ondan uzaklaştırarak hemen yüzeye çıkıyorum ve umutsuzca nefes almadan önce öksürüyorum.

Tanrım, suyun tadı bok gibi.

Tekrar öksürüyorum ve etrafıma bakarken ağızımdaki iğrenç tadı tükürüyorum.

Hangi cehennemdeyim ben?

Birinin arka bahçesindeki gölette dururken, buranın Jason'ın mülkü olduğunu anlamam bir an alıyor.

Vay anasını.

Sol tarafımda, arkasında büyük bir kuş kafesi bulunan yapay bir şelale var.

Jason'ı gördüğümde şelaleden geçmiş olmalıyım.

Hızlıca tekrar etrafa bakıyorum ama Jason'ı hiçbir yerde göremiyorum. Sümüklü kıcımı göletten çıkardıktan sonra büyük kuş kafesini kontrol ediyorum ama içinde hiçbir şey yok, küçücük bir kuş bile.

Avlunun diğer tarafına doğru yürüyorum ve başka kafesler görüyorum. Kapıları ardına kadar açık duruyor ve sağımda dört köpek kulübesi boş duruyor. Bütün hayvanlar gitmiş.

Evin yanından koşarak geçiyorum ve açık bir sürgülü kapı bulup içeri giriyorum.

Kalbim boğazımda atıyor ve evin içinde bir yerlerden mırıltılar duyabiliyorum.

Oturma odasından gizlice geçiyorum ve mutfığa yaklaştığımda Jason'ın, imgelemlerimde iki güzel gri kuşu en son gördüğüm büyük kafesin yanında diz çöktüğünü fark ediyorum.

Tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılırken alnını kafesin çelik parmaklıklarına yaslıyor.

Kalbinin kırıldığını hissedebiliyorum.

"Neredesiniz?" diye ağlıyor. "Nasıl olur da hepiniz gidersiniz?"

Onu rahatlatmak için uzandığımda irkiliyor ve etrafımda dönüyor.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?" Şaşırtıcı bir şekilde, onun dilini hiç konuşmamış olmama rağmen söylediği her şeyi anlıyorum.

Farklı dilleri anlamak yeteneklerimden biri olmalı, böylece tüm seçtiklerimle iletişim kurabilirim.

Bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilemediğim için elimi yanıma bırakıyorum.

"Ben Raighne, bu da Alchera," diyor Raighne aniden arkamdan İngilizce olarak ve neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olacak şekilde. "Konuşmamız gerek."

Raighne'e bakmıyorum ve gözlerimi şok olmuş gibi görünen Jason'a kilitliyorum.

"Evime davetsizce girip benimle konuşmak istediğini mi söylüyorsun?" Jason tersliyor, aksanı çok kalın değil. Kırmızı çerçeveli gözlerini bizden ayırmıyor.

Adamı suçlayamam. Onun yerinde olsaydım bu duruma kesinlikle güvenmezdim.

"Size zarar vermek istemiyoruz," diyorum. "Yardım etmek için buradayız."

Jason ikimize de endişeli bakışlar atarak bizden uzaklaşıyor.

"Tuvaleti kullanabilir mi?" Raighne bana bir çanta itti.

Jason kollarını havaya kaldırarak başını sallar. "Neden sordun ki? Yani, ben sadece burada yaşıyorum. Normalde insanlar özel mülke izinsiz girmeden önce sorarlar. Ama ben kimim ki bir şey söyleyeyim? Keyfine bak." İnanılmaz bir kahkaha patlattı, sonra ekledi, "Koridorun sonunda, sağdaki ilk kapı."

"İksiri al," diye mırıldanıyor Raighne.

Kahretsin. Gözlerim ve kıyafetlerim.

Aceleyle uzaklaşıyorum ve tuvalete girip kapıyı arkamdan hızla kapatıyorum.

Aynada kendimi gördüğümde biraz utanıyorum. Jason'ın avazı çıktığı kadar bağırmaması bir mucize.

Çantayı açtığımda normal insan kıyafetleriyle karşılaştım.

Islak deriyi çıkarıp bir kot pantolon, bir tişört ve bir kapüşonlu giyiyorum. Çantada spor ayakkabılarımı bulduğumda, günlerdir ilk kez dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Küçük, kahverengi şişeyi görünce kapağını çıkarıp acı iksiri hızla içiyorum.

Tanrım. İğrenç.

Saniyeler geçiyor ve ben hala aynı hissediyorum.

Kahretsin, iksirin acımı da dindireceğini ummuştum.

Bu düşünce banyo dolabına göz atmama neden oldu ve üzerinde ağrı kesici yazan bir kutu gördüm.

İlacı almadan önce kapalı banyo kapısına bakıyorum.

Kutuyu açtığımda, bir sürü yamaya bakarken kafam karıştı.

Kim ağrı kesici olarak bant kullanır ki?

Dilenciler seçici olamaz.

Gömleğimi ve kapüşonumu düzeltmeden önce bir tane alıp dikkatlice kaburgalarımın üzerine yapıştırıyorum.

Kutu dolu gibi görünüyor, bu yüzden Jason'ın eksik olduklarını fark etmeyeceğini umarak üç tane daha çıkarıyorum.

Dur bakalım. Jason bizimle geliyor, neden bütün kutuyu almıyoruz, değil mi?

Bir an duruyorum, çaldığım için kendimi suçlu hissediyorum, sonra ağrı kesici bantların olduğu kutuyu çantama atıyorum.

İksirin işe yarayıp yaramadığını görmek için aynadaki yansımama bakıyorum ve sadece gözlerimin değiştiğini fark ediyorum. Zümrüt gibi parlamak yerine artık sadece yeşiller.

Derin bir nefes çekiyorum ve kaburgalarım o kadar ağrımadığında dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor.

Banyodan çıkıyorum ve nihayet ortaya çıktığımda iki adam da bana bakıyor.

Raighne'nin gözlerinin açık mavi olduğunu fark ettim, ama onun dışında aynı görünüyor, Ryan gibi davrandığı zamanki genç versiyonu gibi değil.

Yine de onu kot pantolon ve tişört giyerken görmek garip.

Çok garip.

İlk konuşan Jason oldu. "Ne istiyorsunuz?" Sesi etrafımıza buz sarkıtları gibi düşüyor.

"Jason, bunun garip olduğunu biliyorum ve-"

"Adımı nereden biliyorsun?" Bana doğru bir adım atıyor, bu da Raighne'in de bir adım öne çıkmasına neden oluyor.

"Deli gibi görünmeden açıklamak biraz zor." Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalışıyorum.

"Peki, neden oturma odasında oturmuyoruz, sonra bana açıklarsın." Beni iterek geçti ve

onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Jason'ın karşısındaki koltuğa oturduğumda, Raighne de yanıma oturdu.

Geçtiğimiz hafta hissettiğim tüm kaotik duygular beni boğmakla tehdit ediyor, ama burası bunları düşünecek ne yer ne de zaman, zorla geri itiyorum.

"Konuşmaya başlasan iyi olur," diye tersliyor Jason, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Ona bakıyorum ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Sana seni korkutacak bir şey söyleyeceğim ama sakın olmaya çalış" diyorum.

Sadece bana bakıyor, bana çalışacak bir şey vermiyor.

Pekala, işte bir şey yok.

İçimi çekerek devam ediyorum: "Adını biliyorum çünkü seninle ilgili bir imgelem gördüm."

Başka ne söyleyebilirim ki? Elimdeki tek şey gerçek.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum." Ona yalvaran bir bakış attım. "İlk imgelemimde, evinizin arkasındaki kuşhanenin geçidinde durmuş kuşlarınızla konuşuyordunuz. Bir noktada, sanki orada olduğumu hissetmiş gibi bana doğru baktın."

Gözleri bana yapışmış durumda, bu da bana şu anda kesinlikle onun dikkatini çektiğimi söylüyor.

"İkinci imgelemde mutfanızdaydınız. Yanında iki güzel gri kuş vardı. İmgelemlerde hissettiğim sevgi çok büyüktü, Jason. Seni bu kadar özel yapan da bu."

Başını eğip titrek bir nefes verdiğinde, kalbim onun için sıkışıyor.

Ayağa kalkıyorum ve oturma odasını geçerek Jason'ın yanına oturuyorum. Onu rahatlatmak için elimi sırtına koyuyorum.

Boğazını temizliyor ve kalın bir sesle şöyle diyor: "Bu sabah uyandığımda hepsi gitmişti. Bu sabah uyandığımda

kuşlar ve balıklar. Köpeklerim... gittiler. Kanserden ölmek üzere olan zavallı Siege bile. Kim hasta, yaşlı bir köpeği alır ki?"

Yüzünü kapatıyor ve hayvanları için ağlarken vücudu titriyor.

Ona yaklaşıyorum, göğsümde onun hüznünün bir yankısını hissediyorum.

Bu, seçtiklerimden hiçbirinin yaşamasını istemediğim bir kalp ağrısı.

"Onlar benim hayatım," diye mırıldanıyor. "Sadece onları geri istiyorum."

Benden uzaklaşıyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor, yürek parçalayan bir hıçkırık vücudunu titretiyor.

Raighne, "Hayvanlarınız Vaalbara'da güvenle sizi bekliyor," diyor.

Jason başını kaldırıyor ve gözlerim Raighne'e kayarak, "Bunu bize daha önce söyleyemez miydin? Adam acı çekiyor, Raighne. Zamanlaman berbat."

"Vaal...ne?" Jason yanımda mırıldanıyor. Raighne'den bana deliymişiz gibi bakıyor.

"Sizi Vaalbara'ya götürmek için buradayım. Orası yeni bir Dünya." Bir an duraksadıktan sonra ona elimden geldiğince iyi haberi veriyorum. "Kıyamet kopmak üzere. Bu dünyanın sonu geldi ve sen kurtarılmak için seçildin. Sizi bekleyen yeni bir Dünya var ve hayvanlarınız çoktan oraya götürüldü."

Onu dikkatle izliyorum, bir yanıt bekliyorum.

Biri kışıma böyle çılgın bir bomba atsa kendimi kaybederim.

"Dünyanın sonu mu?" diye soruyor, yüzü inançsızlıkla maskelenmiş bir halde.

"Evet, hemen hemen." Ellerimi kucağımda birleştirerek başımı sallıyorum. Yere bakıyorum ve başka ne yapacağımı bilmeden kıpırdanmaya başlıyorum.

"Yeni bir Dünya mı var?" Jason kanepenin kenarına doğru kayarak sorar.

"Evet." Umarım anlamaya başlamıştır. Ona başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Hayvanlarım orada mı?" Sesi titriyor. "Evet, güvenle oradalar," diye onu temin ediyorum.

"Hayvanlarımı aldınız" derken sesi aldatıcı bir şekilde sakindi.

"Ye-"

Birden Jason bana doğru hamle yaptı ve parmakları acımasızca boynuma dolandı. Beni kanepeye geri itti, boğazımı sıkarken nefes alamıyordum.

"Hayvanlarımı mı aldınız?! Çocuklarıma dokunmaya cüret ediyorsun ve sonra evime giriyorsun! Seni öldüreceğim," diye yüzüme tısladı.

Nefes nefese kaldım ve kollarını tuttum.

Jason'a odaklanmaya çalıştığımda tek gördüğüm Ares oluyor ve onun ellerinde yaşadığım dehşet ruhumu kanatıyor.

Vücudumu çılgınca savururken ona olabildiğince sert vurmaya başladım.

Bir sonraki an, Raighne Jason'ı üzerimden çekerken havaya uçuyorum.

Boğazımı tutuyorum ve sırtım duvara çarpana kadar onlardan kaçmaya çalışıyorum. Kaburgalarım şiddetli bir şekilde ağrırken, ciğerlerimdeki yanmayı hafifletmeye çalışarak büyük nefesler çekmeye devam ediyorum.

Nefes alabiliyorum. Güvendeyim. Adeth yok. Ares yok. Raighne burada.

Jason dizlerinin üzerine çöker, Raighne yanında durur ve gerekirse onu zapt etmeye hazırdır.

"Çok özür dilerim. Daha önce hiçbir kadına elimi sürmemiştim. Sadece onları geri istiyorum. Hayvanları geri ver," diye yalvarıyor Jason.

Yüzümü onlardan çeviriyorum ve babamın öldüğü gün hissettiğim aynı öfkenin içimden geçtiğini hissediyorum. Kelimeleri durduramadan dudaklarımdan dökülüyorlar. "Hayvanlarınızı babama tercih ettim." Çaresiz bir nefes alıyorum ve "Babam hayvanlarınız yaşayabilsin diye öldü" diye bağırırken içimden bir hıçkırık yükseliyor.

Jason bana baktı. "Ne?"

"Bana tek bir isteğim olabileceği söylendi ve ben bunu sizin değerli hayvanlarınızı kurtarmak için kullandım," diye tükürdüm ona. "Babamı kurtarmadım ve ölmesine izin vermedim. Daha iyisini bilmiyordum. Anlayamadım. Senin lanet hayvanların için yalvardım. Belli ki dileğim kabul oldu." Ona ters ters baktım. "Bugün babamın cenazesi vardı ama ben burada durmuş senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum, bu yüzden sana kışını kaldırıp kendini toparlamayı öneririm. Hepinizi Vaalbara'ya götürmeden önce kurtarmam gereken dokuz kişi daha var ve zamanımız tükeniyor."

Jason ayağa kalkarken havada yoğun bir gerilim vardır. Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve birbirimize bakıyoruz.

Jason kendini kaybetmeye devam ederse ne yapacağımı bilmiyorum. Onu zorla bir sonraki seçilmiş kişi neredeyse oraya sürüklememiz gerekecek.

Tanrım, ya hepsi beni reddederse? Beni dövmek isteyen on kişiyi kontrol edemem.

Yorgun bir iç çekişle, "Hayvanlarınızı tekrar görmek istediğinizi biliyorum. İki seçeneğiniz var. Ya bizimle isteyerek gelirsiniz ya da sizi zorla alırız. Bunun nasıl sonuçlanacağı sizin seçiminiz."

Tanrım, Jason'ı zorla almak istemiyorum.

"Seninle gelirim hayvanlarımı görür müyüm?" diye soruyor, sesi hâlâ emin değil.

"Evet."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

"Henüz bilmiyorum. Bir sonraki imgelemi bekliyorum ama çantanı hazırlamalısın çünkü her an yola çıkabiliriz."

Başını sallayıp oturma odasından çıkmadan önce gözleri birkaç saniye üzerimde kalıyor.

Aceleyle ilerliyorum ve koridorun sonundaki yatak odasına yönelmesini izliyorum.

Parmakları boğazımda gezinirken Raighne, "Boynuna bakmama izin ver," diye mırıldanıyor.

"Ben iyiyim, bir şey yok," diye mırıldanıyorum uzaklaşırken.

Aramıza daha fazla mesafe koyamadan kolumu tutuyor ve sert göğsüyle aynı hizaya çekiliyorum.

Yüz hatları öfkeyle taştan oyulmuş gibi, ama parmaklarını boynuma sararken hiçbir şey söylemiyor.

Sıcaklığı tenimin altına süzüldüğünde, gözlerimi kapatıyorum ve zihnimi görmemesi için duvarlarımı yüksek tutmaya odaklanıyorum.

"Çok inatçı," diye homurdanıyor beni bırakmadan önce.

Hızla ondan uzaklaşıyorum ve son üç ayda başıma gelen her şey yüzünden bitkin düşmüş bir halde gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum.

Sertçe yutkunarak çenemi kaldırıyorum ve kendimi emmeye zorluyorum.

Ne yazık ki, "Kıyafetler için teşekkürler." derken sesim titriyor.

"Onları Brenna seçti," diye mırıldanıyor çok daha yumuşak bir tonda.

"Buradalar mı?" Sırtım hâlâ ona dönükken soruyorum.

"Evet. Dışarıda bekliyorlar."

Jason oturma odasına döner, savaşa gitmeye hazır gibi görünmektedir.

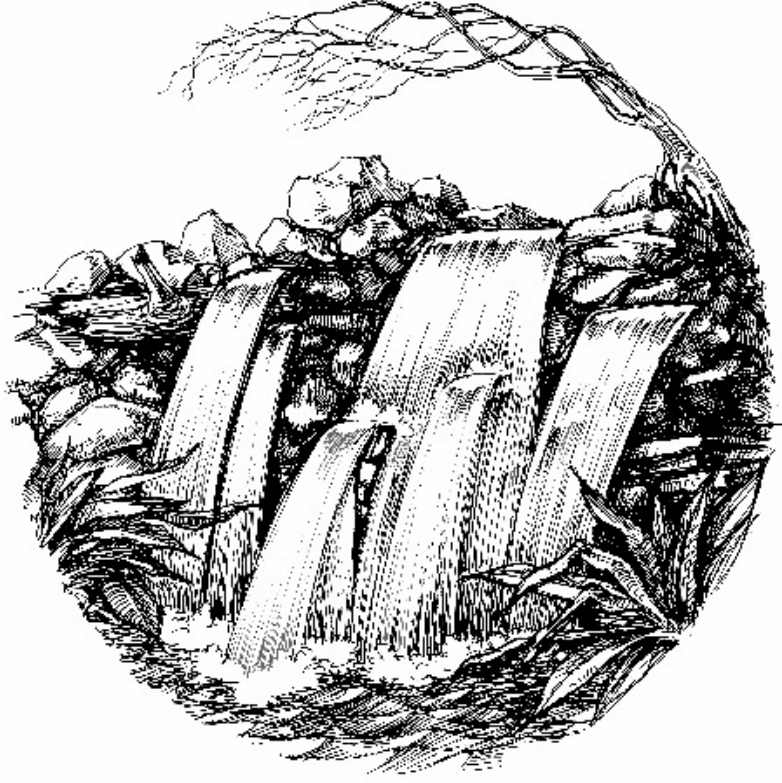
Kıyafetlerini değiştirmiş ve elinde kocaman bir duffle çantası var. Ona şöyle bir baktığınızda Everest Dağı'nı fethetmeye hazır olduğunu düşünebilirsiniz.

"Bana öyle bakma," diyor bana yarım bir gülümsemeyle. "Burada tuhaf olan ben değilim. Beni nereye götürdüğünüzü ya da neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyorum. Hazırlıklı olmak istiyorum."

"Ben bir şey demedim," diye mırıldanıyorum, bizimle geldiği ve güç kullanmak zorunda olmadığımız için çok rahatlamıştım.

Birden başıma keskin bir ağrı saplanıyor ve beni doğruca dizlerimin üzerine çökertiyor. Yere düştüğüm anda Raighne'nin kolları beni sarıyor.

Bölüm 22

Alchera

BİRKAÇ SANİYE KÖR OLDUM ve tek yapabildiğim başımı tutmak oldu. Ses çıkaramıyorum, çenem şiddetli acı yüzünden çok sıkı sıkılmış.

"Sarah, ağzını benim için aç tatlım. Sadece biraz daha," dediğini duyuyorum, İrlanda aksanlı bir adam, endişe ve sevgi sözcüklerini kaplıyor.

"İşte bu, kardeşim. Sadece biraz daha. Çok iyi gidiyorsun. İşte biraz su. Benim için yut. İşte böyle, kapaktan aşağı iniyorlar."

Su ve hapların boğazımdan aşağı inebilmesi için birinin başımı tuttuğunu hissedebiliyorum. Elimden geldiğince yutkunuyorum.

Yüzümdeki ter damlacıklarını serin bir bezle silerken beni birkaç dakika tutuyor.

"Sen çok güçlüsün, Sarah. Bu çirkin şeyi yeneceksin. Bunu birlikte yeneceğiz."

Burnumdaki kanı silerken gözlerimi açmak için tüm gücümü harcıyorum.

Görüşüm yüzüne odaklanamadan her şey kararıyor.

Gözlerimi açıyorum ve Raighne'in tanıdık kollarını etrafımda hissediyorum.

"Alchera?" Yüzümdeki bir şeyi silerken yüzü endişe maskesine dönüşüyor, parmak uçları kanlı çıkıyor.

Kahretsin.

Başımı hafifçe sallıyorum ve "Acı benim değil" diyerek doğrulmaya başlıyorum.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda Raighne beni göğsüne doğru geri çekiyor. "Hayır, henüz değil. Burnun kanıyor."

Jason elinde kağıt havlularla gelip soruyor, "Ne oldu? O iyi mi?"

Yüzünde sanki olanlar için kendini suçluyormuş gibi bir pişmanlık var.

"Başka bir imgelem gördüm." Jason'dan bir kâğıt havlu alıp burnumdaki son kanı da sildim. "Çok acı çekiyor. Adı-"

"Bize ondan bahsetme. Adeth'in bizden ne kadar geride olabileceğini bilmiyoruz," diye uyarıyor Raighne beni.

Gözlerim onun yüzüne kayıyor. "Adeth burada mı?"

"Nerede olduğunu bilmiyoruz," diyor. "Sadece tedbirli olmak zorundayız."

Bu sefer ayağa kalkmama izin verdi.

Sürgülü kapının yanında bir hareketlenme oluyor, sonra Brenna ve Finian odaya giriyor ve bize sorgulayan bakışlar atıyorlar. Onları normal kıyafetler içinde görmek garip ve Brenna'ya ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şeye rağmen babamızı kaybettiği için kalbi kırılmış olmalı.

"Kıyafetler için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Lafı bile olmaz." Sesi daha yumuşak ve bana endişeli bir bakış atıyor. "Sen iyi misin?"

Garip hissediyorum, sadece başımı sallıyorum.

Brenna aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kucakladığında çok şaşıyorum. "Cenazede seni özledik" diye fısıldarken sesi gergindi.

"Ben de oradaydım."

Bana sarıldığı için hâlâ şaşkınım.

Belki de bana daha iyi davransın diye iksirine bir şey katmışlardır.

"Bundan sonra nereye gitmemiz gerekiyor?" Raighne soruyor ve ben Brenna'dan uzaklaşıyorum.

"Emin değilim. Adamın sesi İrlandalı gibi geliyordu ama dünyanın herhangi bir yerinde olabilirler. Adamdan başka bir şey göremedim."

İmgelemlerimden ya da imgelemlerimdeki ayrıntı eksikliğinden mi demeliydim, çok hayal kırıklığına uğradım.

"Şimdi neredeyiz?" Sormayı düşünüyorum.

Jason bana kuşkuyla bakıyor ama cevap veriyor: "Maastricht. Hollanda'da."

"Bu evi terk etmeliyiz," diyor Finian. "Şelale üzerinden izimizi sürebilirler."

"Haklısın," diye kabul ediyor Raighne. "Buradan uzakta bu gece kalabileceğimiz bir yer bulmalı ve oradan devam etmeliyiz."

Jason'a bakıyorum. "Gidebileceğimiz bir motel biliyor musun?"

"Ne kadar uzaklıktan bahsediyoruz?" diye soruyor.

Raighne, "En az bir saat," diye yanıtlıyor.

Jason başını sallar. "Benim steysin arabamı alabiliriz." Bize bakıyor. "Gerçi biraz dar olacak."

"Bunu başaracağız." Midem bulanmaya başlıyor ve elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Biraz su alabilir miyim?"

"Elbette. Yol için yanımıza yiyecek ve içecek bir şeyler alsak iyi olur."

Jason'ı mutfağa kadar takip ediyorum ve ondan bir şişe su alıyorum. Biraz içtikten sonra, "Anlayışın için teşekkür ederim. Sonunda her şeye değecek."

Umarım haklıyım ve ona yalan söylemiyorumdur.

Bir çantaya atıştırmalıklar, gazlı içecekler ve su şişeleri koyduktan sonra kapıya doğru başını sallıyor. "Hadi gidelim."

Diğerlerine katıldığımızda, evden çıkarken Raighne'e fazla yaklaşmamaya çalışıyorum.

Steysin arabaya ulaştığımda, "Ben arkada Brenna ve Finian'la oturacağım," diyorum.

Ön yolcu koltuğuna otururken Raighne'in yüzünde bir çatıklık var ve omzunun üzerinden baktığında beni görememesi için arkasına oturduğumdan emin oluyorum.

"Beni nasıl buldunuz?" Brenna arka koltuğa geçip Finian'la benim aramda oturduğunda soruyorum.

"Yer değiştirdiğinizde arkanızda bir iz bırakırsınız. Biz sadece onu takip ettik" diyor.

Jason motoru çalıştırıyor ve ben yorgun başımı cama yaslıyorum, ama sonra gözlerim yan aynada Raighne'inkine takılıyor.

Endişeli görünüyor ve sıcaklığını hissettiğim anda başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum.

Ne kadar süre araba kullanacağımızı bilmiyorum ve yabancı bir ülkeye göz atmak gibi bir arzum da yok.

Gözlerimin arkasında donuk bir baş ağrısı zonklamaya başlıyor ve kendimi huzursuz ve tedirgin hissediyorum. Bandın etkisi geçiyor olmalı çünkü aldığım her nefeste kaburgalarım ağrımaya başlıyor.

"Bir yerde durabilir miyiz lütfen?" Brenna sorar.

"Buna ihtiyacımız var mı?" Raighne ona bakarken soruyor. "Sadece otuz dakikadır yoldayız."

"Evet. Mesanem ancak bu kadar büyük, biliyorsun," diye mırıldanır. Jason, "Bir sonraki benzin istasyonunda dururuz," diye cevap verir.

Otuz dakika kadar daha araba kullanıyoruz ve Jason bir benzin istasyonunda durduğunda benim de tuvalete gitmem gerekiyor.

Hepimiz steysin arabadan indik ve Raighne "On dakika içinde yola çıkıyoruz" dedi.

Jason'ın Raighne'e, "Geceyi geçireceğimiz yer sadece on dakika kadar uzakta," dediğini duyuyorum.

"Harita bu mu?" Raighne sorar.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Raighne'in Jason'ın elindeki cep telefonuna baktığını görüyorum.

Lanet olsun, cep telefonlarını ve Dünya'daki tüm lüksleri unutmuşum. Hiçbirini özlemedim bile.

Brenna'yı tuvalete kadar takip ediyorum ve en yakın açık kabini seçiyorum. Çantamdan başka bir ağı kesici bant çıkarmadan önce hızlıca mesanemi boşaltıyorum. Eskisini çıkarıp çöpe atıyorum. Yenisini uyluğuma yapıştırıyorum ve yakında işe yaramaya başlayacağını umuyorum.

Tuvaletten çıktığımda Brenna ellerini yıkıyordu. Bana baktı ve sordu, "Nasıl hissediyorsun? Yani... Adeth'le olanlardan sonra."

Sorusu ve endişesi beni tamamen şaşırttı. O kadar insan arasından onun beni önemseyeceği kimin aklına gelirdi?

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum. "Bizi öldürmeyen şey güçlendirir, değil mi?"

"Evet."

Tuvaletten çıkmadan önce bir an bana baktı.

Ellerimi yıkarken gözlerim aynadaki yansımama takılıyor ve gözlerimin altında koyu halkalar oluştuğunu fark ediyorum.

Bir yerlerde müzik sesi duyduğuma yemin edebilirim, sonra gözlerim yeşilden griye dönüyor ve her şey bulanıklaşıyor.

Yumuşak sesler birbirine mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor. Melodi akıldan çıkmayacak kadar güzel ve onlar şarkı söylerken ben sadece durup dinliyorum.

Şarkı sona erdiğinde, bir barda küçük bir sahnede oturan bir adam ve kadın görüyorum.

Adamı daha önce gördüğüm imgelemden tanıyorum.

Birbirlerine çok benziyorlar, aynı sarı saçları ve gri gözleri paylaşıyorlar.

"Harikaydın, Sarah. Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor sahneden inip arka taraftaki bir odaya geçtiklerinde.

Onları içeri kadar takip ediyorum ve adamın ona nasıl tüm dünyasıymış gibi baktığını fark ediyorum.

"Doug, endişelenmeyi bırak. Her an düşüp öleceğime yemin edebilirsin."

Doug'ın yüzündeki korkuyu görüyorum, gözleri hüznle dolu. "Öyle söyleme," diye sıkılmış dişlerinin arasından kelimeleri gıcırdatıyor.

"Seni yakın zamanda bırakmayacağım. Sen benim ağabeyimsin ve seni çok seviyorum. Sevgilim ol ve bana biraz su getir."

Dünya tekrar bulanıklaşıyor ve güldüklerini duyuyorum.

Ağaçlar hızla geçiyor ve dar bir yolda ilerliyorlar.

Açık pencereden gelen hava serin.

'James Street' yazan bir tabelanın ve biraz bulanık olan başka bir şeyin yanından geçiyorlar.

Doug sağa dönüp bir park alanına girdiğinde tekrar gülüyorlar. Bir park yeri bulur ve büyük bir binaya doğru yürümeye başlarlar.

Etrafa bakındım ve bir hastanede olduklarını fark ettim.

"Kemoterapiye hazır mısın, kardeşim?" Doug soruyor. Sesindeki gerginliği duyabiliyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve gözlerim Sarah'ya kayıyor. Doug'a gülümsüyor ve kolunu onun koluna doluyor. "Olmak zorundayım. Ya bu ya da hiçbir şey."

"Yanılıyor olabilirler, biliyorsun." diyerek onu cesaretlendirmeye çalışırken bir yandan da ona sıkıca sarılıyor.

Sarah yüzünü Doug'ın omzuna çeviriyor ve ben ondan saklamaya çalıştığı kalp ağrısını yakalıyorum.

"Ya kemoterapi işe yaramazsa? Sadece birkaç ayım kaldığını söylediler. Başaramayabilirim ve seni bırakmak istemiyorum."

Paniği çığ ve gerçek ve ben çaresizce onu ondan almak istiyorum.

"Çok iyi gidiyorsun," diyor Doug avuç içleri kızın yüzünü çevrelerken. "Sen bir savaşçısın. Bunu yeneceksin."

Onu bir kez daha kucaklıyor ve tüm gücünü ona vermeye çalışıyor gibi görünüyor.

Tanrım, birbirlerini koşulsuz seven bu kardeşlerime tüm kalbimle yardım etmek istiyorum.

Onları bulmak zorundayım.

Hastanenin adına bakıyorum, sonra her şey yeniden bulanıklaşıyor.

"Alchera?"

Gözlerimi kırpıştırarak görüş alanımın kenarlarında kalan bulanıklığı temizliyorum.

Raighne arkamda duruyor. Koluma uzanıyor ama bana dokunamadan arkamı dönüyor.

"İrlanda'dalar. Hızlı hareket etmeliyiz. Sarah, kadın, ölüyor. Hemen gitmeliyiz."

Panik göğsümde kabarıyor. Sadece Sarah'yı bulmak istiyorum. "O ne?" Raighne şaşkınlıkla bana bakıyor.

Kapıya doğru yürüyorum ve "Bir çeşit kanseri var ve sadece birkaç ay ömrü kaldı. Belki de daha az. Bana ihtiyacı var."

Raighne'in eli dışarı fırladı ve kolumu tuttu. "Dur bakalım. Konuşmamız gerek."

"Şimdi mi?" Ona bakmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Konuşacak vaktimiz yok. Sarah ve Doug'ı bulmamız gerek."

Kolumu çekip kurtardım ve doğruca steysin arabaya yürüdüm. Arkama bakmadan araca bindim.

Seçtiklerimin bana ihtiyacı varken duygularım hakkında konuşmak isteyeceğim son şey.

Sonunda motele ulaştığımızda, fare istilasına uğramış gibi görünmesi umurumda değil.

Jason ve Finian üç oda ayarladılar ve benim Raighne'i bizim odaya kadar takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz, "Git duş al," diye mırıldandı.

İçimi çekerek banyoya gidiyorum ve nihayet yalnız kaldığımda gözlerimi kapatıp kaotik duygularımın her yerde patlamasını engellemek için savaşıyorum.

Her şey benim için çok fazla olmaya başladı.

Önce Dünya'dan koparıldım ve Vaalbara'ya itildim. Sadist bir kaltak ve onun yavruları beni kaçırıp işkence etmeden önce aylarca eğitim almaya zorlandım. Sonra babamı kaybettim ve şimdi neler olduğunu anlamayan on kişinin peşindeyim.

Tanrım, hayatım berbat.

Güçlendirici bir nefes alarak kendime acımayı bir kenara itiyor ve duşa doğru yürüyorum. Muslukları açıyorum ve su ısınırken kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Spreyin altına girdiğimde ve ılık damlalar tenimi ıslattığında bir inilti çıkarıyorum.

Keşke haftalarca uyuyabilsem.

Kaburgalarımındaki ve gövdemdeki çirkin morlukları görmezden gelerek vücudumu yıkıyorum. Bacağımın arkasındaki kesiği çok iyi göremiyorum, bu yüzden yaranın iyileşip iyileşmediğini bilmiyorum.

Bu sorunla daha sonra ilgileneceğim.

Duştan çıkıp vücudumu kurulamak için bir havlu alıyorum ama banyo kapısının çalınmasıyla donup kalıyorum.

"Um... evet?"

"Ben Raighne. İyileştirme seansı yapmamız gerekiyor."

Kahretsin.

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. Sanki beni ısıracakmış gibi kapıya bakıyorum ve sonra çılgınca temiz kıyafetlerimin olduğu çantamı bulmak için banyoyu tarıyorum.

"Kahretsin."

"Ne?"

"Hiçbir şey," diye sesleniyorum.

Elimde sadece bir havlu var, onu da hemen vücuduma sarıyorum.

"Raighne, çantam arabada, getirebilir misin?" demeden önce derin bir iç çektim. Getirir misin?"

Kapı açılmadan önce birkaç dakika bekliyorum ve Raighne elinde çantamla içeri giriyor. Çantayı tezgâha bırakırken gözleri üzerimde geziniyor.

Kendimi çok mahcup hissederek "Teşekkürler" diye mırıldandım.

O gidince hemen çantayı açıyorum ama sadece birkaç takım iç çamaşırı ve bir ceket buluyorum.

Kahretsin. Brenna benim için sadece bir takım kıyafet mi hazırlamış?

Başımı çevirdiğimde kot pantolon ve tişörtün düşün dışına düşen spreyn oluşturduğu su birikintisinin içinde yattığını görüyorum.

Ugh. Ne yapacağım ben şimdi?

İç çamaşırını çantadan çıkarıp başımı sallıyorum. "Oh, hadi ama. Ciddiyim, Brenna!"

Eşleşen pembe dantel takıma bakıyorum, sonra kapalı kapıya bakıyorum.

Havluyu tezgâhın üzerine koydum ve havluyu tekrar kapıp etrafıma sarmadan önce açıkta kalan iç çamaşırımı giydim.

Bu işimizi görür.

Islak giysilerimi çabucak topluyorum ve gece boyunca kuruyabilmeleri için havlu korkuluğunun üzerine seriyorum.

İsteksizce, "Benden bu kadar." dedim.

Kapı açılıyor ve Raighne havluyu tuttuğumu görünce kaşlarını çatıyor. "Sırtına dokunabilmem için havluyu bırakman gerekecek."

"Sadece iç çamaşırı giyiyorum," diye mırıldanıyorum. Bana bir kaşını kaldırıyor. "Ne olmuş yani?"

Şaka yapıyor olmalısın.

Adama kaşlarımı çatarak bakarken, dilimin ucuna ona cehenneme gitmesini söylemek geliyor ama sonra kendi iyiliğim için fazla cesur oluyorum.

Tamam. Havluyu bırakmamı istiyorsa, ikimiz de pembe dantelden başka bir şey giymeden durmamdan rahatsız olabiliriz.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek havluyu çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum.

Raighne'in gözleri rahatsız görünmek yerine vücudumda geziniyor ve yüzündeki ifade kararıyor.

"Ne oluyor lan, Alchera?" diye homurdanıyor.

Aşağı bakıyorum ve gövdemdeki ve kaburgalarımdeki sayısız çürüğü görünce pişmanlık göğsümden sıcak bir şekilde akıyor.

Tanrıya şükür bacağımın arkasını göremiyor.

Bana doğru yürüyor, öfkesi dalga dalga yayılıyor. Kolumdan tutarak bacağımı görmem için beni çeviriyor ve ben bir inilti çıkarıyorum.

"Benden sır sakladığını biliyordum," diye tersledi. "Neden yaralarını benden sakladın?"

Geriye doğru hareket ediyorum ama bunun bir faydası olmuyor çünkü aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor.

"Ben iyiyim," diye itiraz ediyorum. "Aldığım her yarayı iyileştiremezsin."

Onu iterek geçmeye çalışıyorum ama beni omuzlarımdan tutup sarsıyor.

"Yeter!" Sesi küçük banyoda gürlüyor.

Bana yönelttiği öfke karşısında irkiliyorum ve bu durum onun benden bir adım uzaklaşmasına neden oluyor.

Başını sallayarak soruyor: "Neden bağımıza karşı koymaya devam ediyorsun? Beni engellemede iyi oldun ama o kadar da iyi değilsin. Sen yorgun olduğunda ben hâlâ geçebiliyorum."

Raighne ile yüzleşmek şu anda ihtiyacım olan son şey. Zaten midem bulanıyor ve başım dönüyor, baş ağrısı da düşünmemi zorlaştırıyor.

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp çıplak ayaklarımın altındaki fayanslara bakıyorum.

Ben sessiz kaldığımda Raighne derin bir nefes alıyor ve tekrar bana yaklaşıyor.

Ellerini yanlarıma doğru kaldırıyor ve sıcaklığının kaburgalarıma ve gövdemize yayıldığını hissediyorum.

Yavaş yavaş nefes almak kolaylaşıyor ve on dakika kadar sonra, "Bana yaslan da sırtını kontrol edeyim," diye mırıldanıyor.

"Biraz ara vermen gerek," diyorum.

"Bana yaslan, Alchera," diye tersliyor.

İçimi çekerek bedenimi ona yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Elleri sırtımda gezinip son kırbaç darbelerini de çıkardığında, kollarında hıçkıra hıçkıra ağlama isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Sadece her şey düzelene kadar bana sarılmasını istiyorum.

Kollarımı beline doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm.

Kendimi daha da hasta hissetmeye başlıyorum ve grip olduğuma ikna oluyorum, Raighne'in yaralardan daha fazlasını iyileştirip iyileştiremeyeceğini merak ediyorum.

Elimden kurtuluyor ve önümde çömeliyor. Gözlerimi kaçırıyorum çünkü dantelli külotumla göz hizasına tehlikeli bir şekilde yaklaşmış durumda.

Eli kalçamdaki yamanın üzerinde gezinirken, "Bu ne?" diye sordu.

Geriye doğru bir adım atıyorum, onun meraklı bakışları altında anında rahatsız oluyorum. "Sadece acı için bir şey."

Etrafından dolanarak odaya giriyorum ve yatağa tırmanarak yorganın altına giriyorum.

"Nereden aldın?" diye soruyor beni yatak odasına kadar takip ederken.

Kahretsin. Bir yatak.

Raighne ile aynı yatağı paylaştığımı fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

Ona yeterince hızlı cevap vermediğimde, "Nereden buldun, Alchera?" diye çıkışıyor.

"Jason'ın evinde," diye cevap veriyorum uzanırken. "İyileştirme seansı için teşekkürler Raighne, ama sakıncası yoksa uyumaya gidiyorum çünkü sanırım grip oluyorum."

Sanki göğsümün üzerine bir kamyon park etmiş gibi hissediyorum ve ateşler içinde yanıyorum.

Raighne eğilir üzerinde Ben, yerleştirmek
onun el üzerinde Alnım.

"Beni içeri alın."

Onu dışarıda tutmayı umursamayacak kadar hasta ve yorgunum.

Onun sıcaklığının zihnime girdiğini hissediyorum ve bu o kadar rahatlatıcı ki bilincim gidip gelmeye başlıyor.

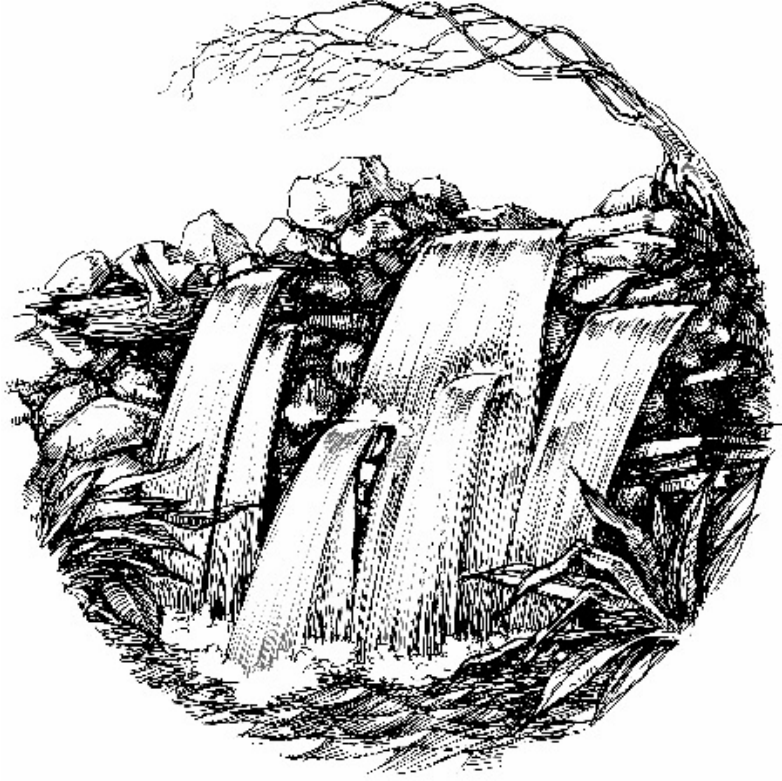
Raighne'in "Jason'ı çağır," dediğini duyuyorum. Zaman akıp gidiyor, sonra Jason'ın "Kaç tane... köpeğim için... kanser." diye sorduğunu duyuyorum.

Oda sessizleşiyor ve Raighne'in bana sıkıca sarıldığını hissediyorum, sıcaklığı ateşi ve mide bulantısını kovalıyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye hırlıyor. "Bana gelmektense acıdan ölmeyi tercih ediyorsun."

Dakikalar geçtikçe Raighne'nin beni iyileştirmesiyle kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum ve uykuya dalıyorum.

Bölüm 23

Alchera

Kendime geldiğimde gecenin geç olduğunu ve her yerin sessiz olduğunu hissediyorum.

Vücudumun hiçbir yerinde ağrı olmadığını fark etmem uzun sürmüyor ve kendimi yeni gibi iyi hissediyorum.

Ben doğrulmaya başladığımda Raighne yataktan kalkıyor ve "Olduğun yerde kal" diye bağırıyor.

Yüz hatları gerilmiş, kaşları çatılmış.

Tanrım, onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Çantasından bir şey çıkarmasını izliyorum. İlk yardım çantasına benziyor. İçinden bir çift küçük makas alıyor ve yatağa geri dönüp bana ters ters bakıyor.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Özür dilerim."

"Yüzüstü yat," diye emrediyor, ses tonu benim için iyi bir şey vaat etmiyor.

Bana söyleneni yapıyorum ve bir dakika sonra Raighne'in bacağımdaki dikişleri nasıl çıkardığını hissediyorum.

"Ne yaptığının farkında mısın?" diye hırlıyor bana. Cevap beklemeden bana saldırdı. "Kanserli köpekler için olan ağrı kesicilerden aldın. Köpek ilacı, Alchera!"

Dikişleri almayı bitirdikten sonra makası ilk yardım çantasına geri atıyor ve karanlık bir bakışla beni iğneliyor. "Neden bağımızı reddetmeye devam ediyorsun?"

"Değilim," diyorum arkamı dönüp yatağa otururken. "Sadece yirmi dört-yedi saat kafamın içinde olmanı istemiyorum" diye açıklarken yorganı üzerime çekiyorum.

Çünkü o zaman onun hakkında ne hissettiğimi görür ve ben de ölürüm.

"Bir bağ böyle işler," diye tersliyor. "Doğru kararlar verebilmem için içinde neler olup bittiğini görmem gerekiyor."

"Hayır!" Yataktan kalkarken ona karşılık verdim.

Pembe dantelli iç çamaşırıyla durmam umurumda değil, çünkü adamın beni kadın olarak görmediği açık.

"Sana göre ben sadece senin sorumlunum ve benim hakkımda bilmeni istemediğim şeyler var." Elimi göğsüme bastırıyorum. "Mahremiyetime ihtiyacım var."

"Sadece bir suçlama mı?" diye alay ediyor başını sallarken. "Senin için yaşadığımı ve öldüğümü söyledim Alchera. Ne kadar önemli olduğunu anlaman için daha ne diyebilirim ki?"

Kalbim acıyor çünkü Raighne için paylaştığımız bağ ve yerine getirmem gereken kaderim için değil, kim olduğum için önemli olmak istiyorum.

Kendimi durduramayıp dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor ve gözyaşlarımı görmemesi için ona sırtımı dönüyorum.

"Başa çıkman gereken çok şey olduğunu biliyorum," diyor, sesi daha yumuşak. "Ama yalnız değilsin. Beni içeri al ki sana yardım edebileyim."

Bir hıçkırığın daha kaçmasını engellemek için elimle ağzımı kapatırken başımı sallıyorum.

"Awo adına, Alchera," diye inliyor ve bana yaklaştığını duyuyorum. Omuzlarımdan tutuyor ve beni kendisine doğru çeviriyor. Bana saf bir çaresizlikle bakıyor ve şöyle diyor: "Benim için önemli olan tek varlık sensin. Senin için her şeyimi feda edeceğim."

Raighne'e bakıp bunun yeterli olmasını diliyorum. Ama yetmiyor. Tek istediğim onun tarafından sevilmek. Bu her şeyi çok daha katlanılabilir yapardı.

Ama istediğime sahip olamıyorum.

Uzaklaşmaya çalıştığım da, elleri yüzümü çevreliyor ve beni onunla göz teması kurmaya zorluyor.

"Beni öldürüyorsun." Alnını benimkine bastırıyor.

"Lütfen. Sana yalvarıyorum. Bırak gireyim."

Nefesini ağzımda hissediyorum ve dudakları dudaklarıma değiyor.

"Beni içeri alın."

Şu anda, sırf birbirimize bağlanıp ondan uzaklaşmak için bir öpücüğü kaldıramam.

Omuzlarım titrerken gözlerimi kapatıyorum ve elimi karnımın üzerine koyuyorum.

"Seni öpemiyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum," diye itiraf ediyorum küçük bir gerçeği, yıkılmamak için mücadele ederken.

Bir anda Raighne beni yakaladı, bir koluyla beni vücuduna sabitlerken diğer eliyle çenemi kavradı. Ağzı benimkine çarpıyor ve beni ölesiye öpmeye devam ediyor.

"Bırak. Beni. İçeri!" Sesi zihnimde bir şimşek gibi çakıyor ve her santimetrekaremi işgal ederken gücüne karşı hiçbir şansım yok.

Raighne

Artık Alchera'ya başka seçenek bırakmıyorum. Sabır oyununu oynamaktan bıktım.

Dudaklarını açmaya zorluyorum, her şeyimi içine akıtırken dilim onunkine saldırıyor.

"Bu iş şimdi bitecek," diyorum.

Kolları boynuma dolanmadan önce ağzıma karşı iniyor ve beni öpmeye başlıyor.

Dudaklarım onunkileri kabaca kavırıyor, beni bir kez ve sonsuza dek kabul etmesini talep ediyor.

Çünkü o olmadan ben bir hiçim.

Alchera beni aynı tutkuyla öpüyor ve duvarları yıkıldığında, beni tekrar dışarıda bırakmaya çalışmadan zihnine giriyorum.

Tanrım, onun hakkında ne hissettiğimi öğrenecek. Kahretsin.

Paniğē kapılmış düşünceleri, yırtıcı bir hayvandan kaçmaya çalışan bir av gibi etrafımda dolanıyor.

Gerçek hislerini öğrenmek için çaresizce daha derine iniyorum.

Kapatın. Kahretsin. Kapatın.

Tanrım, tadı çok güzel ama öğrenmesi riskini göze alamam. O beni aynı şekilde istemezken onu öpemem ve onu isteyemem.

Öpüşmeyi kesmeye çalışıyor ama ben sadece saldırımı yoğunlaştırıyorum ve aramızda hiçbir engel kalmadığında ve tüm düşüncelerini duyduğumda, bulduğum şey karşısında şok oluyorum.

Kendimi Alchera'nın gözlerinden görüyorum - bana nasıl hayran olduğunu ve şimdiye kadar gördüğü en ateşli erkek olduğumu düşündüğünü.

Vay anasını.

Bana karşı hissettiği her duyguyu hissediyorum, sevgisinin nasıl büyüdüğünü, bana aşık olmaktan beni nasıl çok sevdiğini ve bunun ona kalp ağrısı verdiğini.

"Beni seviyor musun?" Bu keşif karşısında şaşkına dönmüş bir halde soruyorum.

Elimden kurtuluyor ve nefes nefese, sanki ona ihanet etmişim gibi bana bakarken yüz hatları parçalanıyor.

"Nasıl yaparsın?" diye ağlıyor. "Öğrenmemen gerekiyordu."

Alchera beni seviyor. Bunu nasıl göremedim?

Tam banyoya kaçmak için arkasını döndüğünde kolundan tutup kendime doğru çekiyorum.

"Hayır!" Yumruğunu göğsüme vurdu. "Benden bu kadar."

Paniğini ve utancını hissederek ellerimle yüzünü çerçeveleyorum ve gözlerini yakalayıp hapsederken onu zorla yerinde tutuyorum.

"Neden gerçek hislerini benden sakladın?"

"Aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi peşinden mi koşmam gerekiyordu?" diye haykırıyor. Öfkesinin alevlendiğini hissediyorum, sonra elimden kurtulmak için mücadele ediyor. "Bırak beni, Raighne!"

"Asla," diye homurdanıyorum. Aramızdaki mesafeyi yüzlerimizi ayıran bir santim kalana kadar kapatıyorum. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Gözlerinden yaşlar dökülüyor ve utanç ve hayal kırıklığı dalgasının onu tekrar vurduğunu hissediyorum.

"Neden utanıyorsun?" Talep ediyorum.

Bakışları üzerimde daralıyor. "Ciddi misin? Zihnime zorla girip sırlarımı çaldığında nasıl tepki vermemi bekliyorsun?"

"Neden sır olarak saklıyorsun?"

Başını sallıyor ve elimden kurtulmaya çalışmayı bırakıyor. Gözlerini kapatarak itiraf ediyor: "Çünkü onu sadece sorumlusu olarak gördüğü halde vasisine aşık olan aptal kadın olmak istemiyorum."

Ne oluyor lan?

Kaşlarımı çatarak, "Bana bak" diye emrediyorum.

Gözlerini tekrar açmadan önce yenik bir şekilde iç çekiyor.

"Sen sadece benim sorumluluğumda değilsin, Alchera. Sana daha önemli biri olmadığını defalarca söyledim."

"Evet, Çünkü . bizim bağ ve benim kader," mırıldanıyor. "Anladım."

"Şu anda senin kaderin hakkında konuşmuyorum," diye çıktım, ses tonum çok sertti. "Bu bizimle ilgili. Sadece sen ve ben."

Erkekten kadına."

Şaşkınlık yüzünde dalgalanıyor ve ona kelimeleri heceletiyorum. "Seni seviyorum, Alchera. Storm'la vakit geçirdiğinde neden üzüldüğümü sanıyorsun? Kahretsin, sen ona gülümsediğinde adamın kafasını koparmak istedim."

Dudakları şokla aralanıyor ve ona söylediklerimi kabullenmekte zorlanışını izliyorum.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum, ses tonum biraz daha yumuşak. "Benim için daha önemli biri yok dediğimde, hayatımın her alanında demek istiyorum. Benim için sadece sen önemlisin."

"Bilmiyordum" diye fısıldamadan önce, şaşkın şaşkın bana baktığı bir dakika geçti.

Söylediklerimi yanlış anlamasından korktuğu için kendini tuttuğunu hissedebiliyorum.

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatarak ağzımı onunkine bastırıyorum. "Seni iyileştirmek için öpmüyorum. Seni öpüyorum çünkü seni tatmak istiyorum." Dilim ağzına dalıyor. "Çünkü başka hiçbir erkeğin seni benden çalamaması için umutsuzca benim olduğunu iddia etmeye ihtiyacım var."

Mutluluk kalbine damlıyor ve onu yutmaya başlamadan önce ağzımın köşesinin kıvrılmasına neden oluyor.

Vay anasını. Raighne beni
seviyor. Buna
inanamıyorum.

Düşüncelerini net bir şekilde duyarken, tüm duygularını ve beni öpmenin onun için nasıl bir şey olduğunu hissediyorum. Artık aramızda hiçbir şey olmadığı için, onun gözlerinden görebiliyor, yaşadığı her şeyi deneyimleyebiliyor ve düşündüğü her şeyi duyabiliyorum.

Tanrım, tadı çok güzel. Lütfen bunun bir rüya olmasına izin verme.

"Bu gerçek, benim küçük hayalperestim ve kendini hazırlasan iyi edersin çünkü bu gece hepinize sahip çıkıyorum," diyorum ona zihinsel olarak.

"Her şeyim mi?"

Elimi kalçasına indiriyorum ve parmaklarımı teninde gezdiriyorum, ta ki dantel parçasına dokunana kadar.

bütün gece sınırlarımı zorladım.

"Hepsi. Of. Sen."

Gergin BEKLENTİ döküyor aracılığıyla
Onu, sonra Paniğe kapılmış

düşünceleri birbiri ardına geliyor.

Hiç bir erkekle birlikte olmadım.

Ne yapmalıyım?

Kahretsin, ya bu işte iyi değilsem?

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor.

Sakin ol. Sakin ol. Sadece onu takip et.

Lanet olsun, gerçekten Raighne ile seks yapmak üzere miyim?

Düşüncelerini sevimli bularak ağzının içine doğru kıkırdıyorum.

Hafifçe geri çekilerek parmağımı dantelin üzerine sürüyorum ve "Derin nefes al, benim küçük hayalperestim. Endişelenme. Bırak her şeyi ben halledeyim."

Başını sallıyor, yüzündeki gergin ifade azalmıyor.

Ağzımı onunkine değdiriyorum ve dudaklarından kaçan titrek nefesi içime çekiyorum.

Gözlerinin derinliklerine bakarak, "Seni çok seviyorum. Beni bir daha asla aklından çıkarma."

Alchera başını sallıyor ve parmağım yarığının üzerinde gezindiğinde keskin bir nefes veriyor.

İnanılmaz derecede sertleşiyorum ama ona odaklanırken sikimi görmezden geliyorum.

Yaşadığı her hissi hissedebiliyorum, karnı ihtiyaçla gerildiğinde ağzımın köşesi kalkıyor.

Tanrım, bu gülümsemeye bayılıyorum. Şu anda çok ateşli görünüyor. Ve bana dokunma şekli. Eriyip salya birikintisine dönüşeceğim.

Diğer elimi boynunun arkasına dolayarak eğiliyor ve dantelleri yoldan çekerken ağzını ısııyorum. Parmaklarım onun sıcak amını okşadığında, onu yutmaya başlamadan önce ağzına doğru inliyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Çok iyi. Zihninde zikrediyor. Çok, çok, çok iyi.

Klitorisine masaj yapıyorum ve tüm düşünceleri sona eriyor. Bir saniye sonra, yaşadığı zevki hissediyorum ve sikim ona ulaşmak için kot pantolonumu yırtmak istiyor.

Onu kendi etrafında döndürerek yatağa fırlatıyorum ve şaşkınlık içinde kıvranırken vücudunun üzerinde sürünüyorum.

"Benim için hazır mısın, Alchera?" Dantel külotu tutarken homurdanıyorum.

Sadece başını sallıyor, gözleri kocaman açılmış ve nefesleri ayırık dudaklarından taşıyor.

"Bana kelimelerle cevap ver," diye talep ediyorum.

"Evet." Sadece bir nefes, ama benim için yeterince iyi.

Danteli bacaklarından aşağı sürüklüyorum ve yana atıyorum. Sonunda amını gördüğümde, kalçalarını ayırıp açıklığından klitorisine kadar yaladığımda milyonlarca erkek beni durduramaz.

"Oh Tanrım," diye inliyor, sırtı yataktan kalkıyor ve kalçaları sallanıyor.

Yanlarından tutuyorum ve açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi klitorisini emmeye ve yalamaya başlarken onu zorla yerinde tutuyorum.

"Raighne," diye haykırıyor, dilimin her darbesinde ve dişlerimin her sıyrığında vücudunu yoğun zevk dalgaları sarıyor.

Daha fazlasını kaldırabileceğini bildiğimden, ıslak ateşinin içine bir parmağımı sokuyorum ve felç edici bir coşkuyla üstesinden gelirken zihninde ışıklar patlıyor.

"Bu doğru, benim küçük hayalperestim. Benim için sert gel," diye zihinsel olarak homurdanırken bakire amını yalayıp yutmaya devam ediyorum.

"Hepsi benim." Onu parmaklarken klitorisini emiyorum ve ısıriyorum, beni alabilmesi için açıklığını gerdiğinden emin oluyorum. "İçine girmek için sabırsızlanıyorum."

Zevki arttıkça "Raighne," diye hıçkırıyor ve bu beni delirtiyor.

Kendi duygularımı ve kalbimi dolduran memnuniyeti bir kenara bırakın, sadece onun coşkusuyla bile kafayı buluyorum.

Sonunda kadınıımı sevmekten ve becermekten.

Vücudu ikinci kez kasıldığında klitorisini ağzımdan kurtarıyorum ve göğüslerine ulaşana kadar karnından yukarı doğru öpüyorum. Sütüyeninin klipsini açıyorum ve dantelini göğüslerinden çekiyorum, böylece sol meme ucunu ağzıma alabiliyorum.

Vücudu altımda titremeye devam ediyor ve yüksekte inerken nefeslerini yavaşlatmaya odaklanmaya çalışıyor.

Onu becerirken neler olduğunun tamamen farkında olmasını istiyorum, bu yüzden iyileşmesi için ona zaman verirken göğüsleriyle ziyafet çekiyorum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor. "Bu... Bu..."

Dişlerim sert meme ucunu çekerken bir kıkırdama sesi çıkardım.

"Bu dünyanın dışındaydı," sonunda kelimeleri çıkarmayı başarıyor.

Meme ucunu dişlerimden kurtarıyorum ve kendimi ona doğru destekliyorum. "Sadece daha iyi olacak."

Gözleri aşağı kayıyor, sonra yanakları kızarıyor ve "Kahretsin, bir tek ben çıplak kaldım" diye düşünüyor.

Gömleğimin arkasını tutuyorum ve hızlı bir hareketle kumaşı başımın üzerinden yırtıyorum.

Vay canına. Bu çok ateşli.

Ona düşündüğü her şeyi duyabileceğimi söylememin imkanı yok çünkü beni tekrar engellemeye çalışacağını biliyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kemerimi çözmeye başladığımda Alchera'nın gözleri ellerime kilitleniyor.

Lanet olsun, o damarlar derisinin altında kıvrılıyor. İç çekiyorum. Adam baş edemeyeceğim kadar çekici ve onu çıplak görmek üzereyim.

Onun düşünceleri, inatçılığı yüzünden yaşadığım tüm stresli anları unutturuyor ve benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini bilmek gücümü artırıyor.

Fermuarımı indirirken ruhumda genişlediğini hissedebiliyorum.

Yataktan kalkıyorum ve kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirdiğimde gözleri açılıyor ve dudakları aralanıyor.

Aman Tanrım. Acıtacak.

Cildi görüldüğü kadar yumuşak mı acaba? Çelik üzerine sarılmış kadife gibi.

Görölmeye değer bir manzara.

Neredeyse ona acımayacağını, çünkü acısını alacağını söyleyeceğim ama o zaman düşüncelerini dinlediğimi anlar.

Yatağa geri tırmanırken, elini tutuyorum ve parmaklarını çaresiz horozumun etrafına sarması için ona rehberlik ediyorum.

"Her şeyim sana ait," diyorum ki bana dokunmakta tereddüt etmesin. "Sadece sana."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle parmaklarını sikimde aşağı yukarı gezdiriyor ve sikim onun daha fazla ilgisini çekmek için ağlıyor.

"Dokunuşun çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum. "Ama içinde olmam gerek. Bacaklarını benim için ardına kadar aç."

Alchera istediğimi yapıyor ve ben onun üzerine doğru hareket ettiğimde, elleri göğsümde ve karın kaslarımda yukarı aşağı geziniyor, bana dokunmaktan duyduğu saf tatmin duygusu içinden akıp gidiyor.

Tanrım, sert kasları ve bronzlaşmış teni var. Sadece ona dokunarak bile sarhoş olabilirim.

Üstüne uzanırken ön kolumu başının yanına koyuyorum. Boynundan leğen kemiğine kadar tenimiz birbirine değdiğinde, aramızda hiçbir şey olmamasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmekten neredeyse aklımı kaybedeceğim.

Ağırlığının beni yatağa ittiğini hissetmeyi seviyorum, kadının zihinsel olarak inliyor ve ağzım onunkini talep ederken ona ağırlığının daha fazlasını veriyorum.

Onun tadıyla kafayı buluyorum ve ne kadar öpüştüğümüz hakkında hiçbir fikrim yok ama başımı kaldırıp şiş dudaklarını gördüğümde, dilimle acıyı hafifletmeden önce dişlerimi alttakine batırmaktan kendimi alamıyorum.

Kendimi sağ ön kolumun üzerinde tutarak, sol elimi aramızdan aşağı itiyorum ve çaresiz horozumu girişine yerleştiriyorum.

Alchera'nın gerginliği on katına çıkıyor ama aynı zamanda bir sonraki hamlemi de merakla bekliyor.

Kalçasını kavıyorum ve bacağını kalçamın üzerine çekiyorum, yavaşça içine doğru sallanmaya başlamadan önce onu daha fazla açıyorum, sıkı bakire amını horozumun başını almaya zorluyorum.

İnanılmaz hissettiriyor, ama biraz daha derine iterken ona odaklanmak zorundayım.

Keskin, yakıcı bir acı hissettiği anda, ondan alıyorum. İçine girmeye devam ederken herhangi bir rahatsızlık hissetmediğinden emin oluyorum.

Çok sıkı ve duvarları benimle savaşıyor. Tüm acısını üzerime alarak, kabzasına kadar içine gömülene kadar sertçe itiyorum.

Sikeyim.

Bekaretini almanın acısı ve sonunda onun içinde olmaktan duyduğum zevkle bombardımana tutuluyorum.

Siktir. Siktir. Siktir.

Elimi aramıza sokuyorum ve avucumu karnına bastırarak içindeki gözyaşlarını iyileştirmeye odaklanıyorum. Acı azalıyor ve tamamen geçtiğinde derin bir nefes çekiyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Bu soruyu sana benim sormam gerekirdi." Başını kaldırıyor ve çeneme şefkatli bir öpücük konduruyor. "Çok acıdı mı?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil," diye cevap veriyorum, bedenime uyum sağlaması için kıpırdamadan durmak zorunda kaldığımdan sesim kısılıyor.

Alchera'nın ne kadar dolu hissettiğinin ve içinde ben olduğum için duygusal olduğunun farkına varıyorum.

Onu derinden öperken, elimi yukarı kaldırıp avucuma tam oturan göğsünü avuçluyorum. "Biz biriz."

Elleri omuzlarıma yerleşiyor. "Acımı dindirdiğin için teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım."

Rahatsızlığın ona geçmediğinden emin olarak yavaşça çekiyorum ve tekrar içine girdiğimde, ağrı ilk itişteki kadar keskin değil.

Leğen kemiğimi klitorisine sürtüyorum ve karnı zevkle geriliyor.

Alchera'da sadece sikimin başı kalana kadar çekiliyorum ve onunla göz göze gelerek, tekrar içine girdiğimde aldığı zevki izliyor ve hissediyorum.

Elleri kıcıma ulaşana kadar sırtımda ilerliyor ve ben sabit bir tempo tutturmaya başladığımda tırnakları tenime batıyor.

Tanrım, üzerimde hareket etmesine bayılıyorum. Çok ateşli. Ve kocaman siki beni her yerimden okşuyor.

Seksin bu kadar harika hissettirdiğini bilseydim, çok daha önce yapardım.

Ağzımın kenarı kalkıyor. Onun zevki benimkiyle karışıyor ve içimi cehenneme çeviren, delicesine sarhoş edici bir kokteyl yaratıyor.

"Çok sıkı," diye inliyorum zihninde. "Benim için çok mükemmel."

Hızımı kontrol edemeyene kadar daha hızlı ve daha hızlı iterken onunla göz göze geliyorum ve onu anlamsızca becermek için ilkel bir ihtiyaç devralıyor.

Aramızda bir ışık parlamaya başlıyor ve Alchera nefes nefese kalıyor, gözleri açılıyor. "Ne hissettiğini hissedebiliyorum. Düşüncelerini duyabiliyorum."

Öylesine yüksek bir seviyede bağ kuruyoruz ki imkânsız olan gerçekleşiyor ve biz kadın ve erkek olarak birbirimize bağlanırken Alchera da benim yaşadıklarımın aynısını yaşıyor.

"Seni ne kadar sevdiğimi hissediyor musun?"

Ben daha da sert bir şekilde içine girerken gözlerimiz kilitli kaldı.

"Evet," diye aklımdan geçiriyor. "Tanrım, Raighne. Keşke bana daha önce söyleseydin."

Yarattığımız coşku muhteşem, etrafımızı büyülüyor. Dünya boka sararken, sadece o ve benim olduğumuz bir an buluyoruz.

Koruma ve ücret yok.

Biz sadece birbirini tüm varlığıyla seven iki insanız.

Ruhlarımız birleşiyor, kalplerimiz aynı vahşi ritimde atıyor ve bedenlerimiz hareket ederek sonsuza dek yanacak bir cehennem yaratıyor.

"Awo adına, seni sonsuza dek seveceğim."

Her güçlü itişte kalçaları benimkilerle buluşmak için kalkarken başını sallıyor.

"Sonsuza kadar," diye fısıldıyor, sesi bana duyduğu sevgiyle dolu.

Alchera, kalbi etrafında kenetlenirken sırtını kavislendiriyor ve orgazmı onu parçaladığı anda inliyorum, "Benim için çok güzel boşalıyorsun, küçük hayalperestim. Amının sikimi sıkıştığını hissetmeme izin ver."

Başka bir zevk dalgası ona çarpıyor ve vücudu benimkinin altında kasılırken bana sıkıca tutunuyor.

Onu daha sert beceriyorum, vücutlarımızın çarpışma sesleri havayı dolduruyor.

"Raighne," diye hıçkırıyor zihninden. "Tanrım... Raighne."

Onunla birlikte uçuyorum ve ancak o inmeye başladığında kendime ve onun kaygan sıcaklığının sikimin etrafında ne kadar inanılmaz hissettirdiğine odaklanıyorum.

Hassaslaştıkça iç duvarları beni yumrukluyor, sadece kendi serbest bırakılmamı ararken ona vurmamı sağlıyor.

"Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

Zevk omurgamdan aşağı ve taşaklarıma doğru yayılıyor ve orgazmım vururken vücudum onunkine karşı şiddetle sarsılıyor.

"Daha fazla büyüyebileceğini düşünmemiştim ama Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor. Her yerimi dolduruyorsun."

Sözleri zevkimi yüz kat artırıyor ve yoğunluktan neredeyse bayılıyorum.

Tüm gücümü kaybedip onun üzerine yığılmadan önce Alchera'nın içine sunabileceğim son damlayı da akıtırken kaslarım geriliyor.

Bacaklarını kalçalarımaya doluyor ve tüm gücüyle bana sarılıyor.

İçin dakikalar, var. sadece ve ses . bizim hızlı nefesler ve çarpan kalpler.

Sonunda yeterince gücüm olduğunda, başımı kaldırıp ağzımı onunkine bastırıyorum.

"Benim," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Senin," diye kabul ediyor.

Her şeyden çok sevdiğim kadını öperken, sonsuza dek bir olacağımız gerçeğinin tadını çıkarıyorum. Kimse aramıza giremez.

Artık yanlış anlaşılmalara yok ve asla kopmayacak kadar derin bir bağ kurdum.

Elimi Alchera'nın göğsüne koymadan ve ipeksi yumuşak etini sıkmadan önce elimi Alchera'nın yanında aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Sana asla doyamayacağım," diye inliyorum. "Artık senin tadına baktım, bağımlısı oldum."

Dudaklarıma gülümsüyor ve ben de mutluluğunu görebilmek için öpüşmeyi kesiyorum. Ve ne lanet bir gülümseme, yüzünü aydınlatıyor ve onu neredeyse melek gibi gösteriyor.

"Bu... vay canına," diye kıkırdıyor. "Daha iyi bir kelime bulamadım."

"İlk seferinde olmasını umduğun her şey oldu mu?" Soruyorum, içimdeki kibirli piçin bu sözleri duymaya ihtiyacı var.

Alchera başını sallıyor, parmakları sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Umduğumdan çok daha fazlası."

Etrafımı saran sıkı sıcaklığının tadını çıkararak içine gömülü kalıyorum.

Elimi kaldırıp parmaklarımı kısa saçlarında gezdiriyorum, yüzündeki darmadağınık ifadeye bayılıyorum.

Onu vücudumun altında sıkıştırırken, "Artık benden bir şeyler saklamak yok" diyorum.

Başını sallıyor, duyguları yüz hatlarını sıkılaştırıyor ve baş etmek zorunda kaldığı baskının bir kısmının kalbine geri aktığını hissediyorum.

"Seni korumak ve sevmek benim görevim, Alchera. Beni bir daha asla dışlamaya kalkma."

Başı aşağı yukarı sallanıyor ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlamaya başlıyor.

Bakışlarımız kilitlenmişken, "O zaman tüm acını hissetmeme izin ver." diyorum.

Başını sallamaya başlar ama durur ve derin bir nefes alır.

Gözünden bir damla yaş süzülüp şakağından aşağı süzülürken, tüm duygularını benim görebilmem için yüzeye çıkarıyor.

Hayal kırıklığı, çünkü onu geçmişine dair hiçbir anısı olmadan Dünya'ya gönderdik, sadece onu kaos dolu bir dünyaya itmeden önce o hayattan kopardık.

Öfke ve yalnızlık, kalbimi çok derinden etkiliyor.

Adeth ve Ares'in ellerinde katlanmak zorunda kaldığı şeylerden dolayı korku ve umutsuzluk.

Babasını tanıma fırsatı bile bulamadan kaybettiği için üzgün.

Ve pişmanlık. O kadar çok pişmanlık duyuyorum ki, ruhumun derisi soyuluyor. "Awo adına, Alchera," diye fısıldıyorum, Vaalbara'nın zorladığı ağır baskı altında bu kadar uzun süre acı çekmiş olmasından nefret ederek ona.

Hafifçe kayıyorum ve elimi kalbinin üzerine bastırıyorum. Bir koruyucunun duygusal ya da zihinsel yaraları iyileştirdiğini daha önce hiç duymamıştım ama tamamen çaresizlikten, tüm benliğimle sorumluluğuma odaklanıyorum.

Mavi ışık aramızda parlamaya başlıyor ve Alchera'nın yüzü çöküp hıçkırıklara boğulduğunda hayal kırıklığı kalbime doluyor.

"Bu duyguları ortadan kaldırabilir misin?" sözleri zihnimi dolduruyor.

"İşe yarıyor mu?" Cevabını duymak için çaresizce soruyorum.

Tüm varlığının rahatlayarak iç çektiğini hissediyorum ve neredeyse altımda kemiksiz kalıyor.

Acı çekmeye zorlandığı her korkunç şey, hepsi katlanılabilir hale gelene kadar içinde azalıyor - ve ruhuma akıyor.

Öfke, yalnızlık, korku ve kederden oluşan bir tsunami beni sert bir şekilde vurdu, ama onun daha iyi hissedeceği anlamına geliyorsa hepsini kabul ediyorum.

Hay sikeyim. Başardım.

İçime bir şok dalgası yayılıyor ve bir süre nutkum tutuluyor.

Alchera başını kaldırıyor ve titreyen dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Teşekkür ederim."

"Daha iyi mi?" Yıkıcı duygularımı bölümlere ayırmaya çalışırken sıkılmış dişlerimin arasından sormayı başarıyorum.

Geri çekiliyor, sonra gözleri yüzümde gezinirken genişliyor. "Hayır," diye soluk soluğa kaldı. "Acımı aldığın gibi duygularımı da mı aldın?" Başımı salladığımda kollarını sıkıca boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Tanrım, Raighne. Bunu istememiştim."

Endişelenmesin diye "Ben halledebilirim," diyorum.

Kollarımı onun altına itiyorum ve şakağına bir öpücük kondururken onu vücuduma bastırıyorum.

"Sen yanımda olduğun sürece önüme çıkan her şeyle başa çıkabilirim," diye mırıldanıyorum.

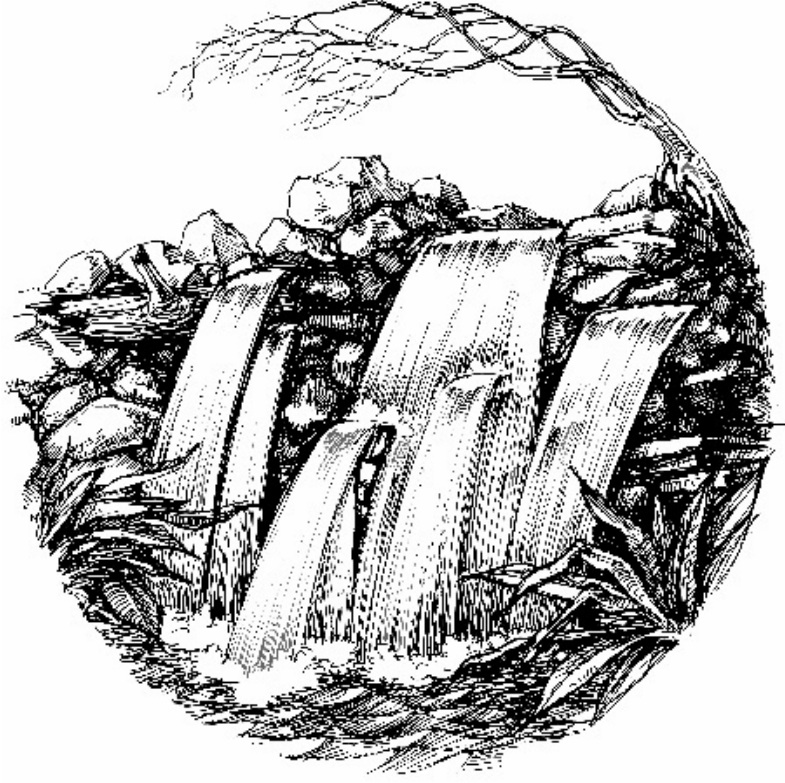
"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor, sesi gergin ve bu sözleri duymak kalbimdeki kaosu yatıştırıyor.

"Tekrar söyle," diyorum.

"Seni seviyorum, Raighne."

Bir huzur hissi kalbimi ve ruhumu rahatlatıyor ve hala kadınının içine gömülmüşken, onu iyileştirmenin yorgunluğundan uykuya dalmaya başlıyorum.

Bölüm 24

Alchera

UYANDIĞIMDA ve Raighne'in çıplak bedeninin kısmen benimkinin üzerinde yattığını hissettiğimde, dudaklarıma uykulu bir gülümseme yayılıyor.

Başını göğsüme yasladığı yere bakıyorum ve onu rahatsız etmemeye dikkat ederek parmaklarımı uzun koyu kahverengi saçlarında gezdiriyorum.

Aramızda olan her şeyi sindirmekte zorlanıyorum, beni sevdiğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum.

Gözlerim kaslı sırtında geziniyor ve midemde yoğun bir kıpırtı hissediyorum.

Bu aşırı çekici ve güçlü adam beni seviyor.

Düşüncelerim dün geceye ve onunla sevişmenin nasıl bir his olduğuna dönüyor. Aklımın resmen uçtuğunu söyleyebilirim.

Onun duygularını ve beni ne kadar sevdiğini hissettiğimde, bu tüm hayatımın en önemli anıydı çünkü daha önce hiç bu kadar yoğun sevilmemiştim.

Sonunda ait olduğum, kendim olabileceğim bir yer buldum ve bu yer hayallerimdeki adamla birlikte.

Tanrım. Teşekkür ederim.

Raighne kıpırdanıyor ve bir an sonra gözleri açılıyor. Başını kaldırıyor ve ağzının köşesi kalkmadan önce birkaç saniye bana bakıyor.

"Bütün gece üstünde yattığım için vücudunun uyuşmamasına şaşırdım," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

Başımı sallıyorum, parmaklarım çenesindeki kirli sakalın üzerinde geziniyor. Tırmalayıcı kılların verdiği hissi seviyorum.

Kendini yukarı çekiyor ve yataktan kalkmadan önce dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Çarşaflardaki kan lekesini görünce gözleri benimkilere kayıyor.

"Acı yok mu?"

Başımı sallıyorum ama hareket ettiğimde bacaklarımın arasında bir hassasiyet hissediyorum. Ağrıyı hissettiğim anda kayboluyor ve gözlerim Raighne'e kayıyor.

"Tüm acımı çekmek zorunda değilsin."

Yorum yapmak yerine "Hadi duş alalım da yola geri dönelim" diyor.

"Duş mu?" Yataktan kalkarken sordum. "Birlikte mi?"

"Evet." Banyoya girip duşun musluklarını açmadan önce bana ukala bir sırıtış atıyor.

Aramızdaki şeyler tamamen farklı hissediyor ve ben bunu seviyorum. Artık tetikte olmak zorunda değilim ve bu çok rahatlatıcı.

Duşta Raighne'e katılıyorum ve o vücudumu yıkamaya başladığında, sadece ayakta durup ona sırtabiliyorum çünkü onun ilgisinin ve ellerinin üzerimde olmasına bayılıyorum.

"Ben de seviyorum," diye mırıldanıyor.

Başımı eğiyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Tüm düşüncelerimi duyabiliyor musun?"

"Korkma ama evet," demeden önce bir an duraksıyor. Artık bağla savaşmadığına göre

seninle ilgili her şeyi duyuyor ve hissediyorum."

Kendimi mahcup hissetmeye başlıyorum, ama o hemen elini yanağıma götürüyor ve benimle göz göze geliyor. "Utanacak bir şey yok, Alchera. Zihnimin içine baktığın zamanı ve bunun ne kadar harika hissettirdiğini hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, bunun kalıcı olmamasından ve sadece seviştiğimiz için olan bir şey olmasından nefret ediyorum.

"Benim için de öyle hissediyorum ve her şeyi bilmem önemli. Bu şekilde seni daha iyi koruyabilirim."

"Buna alışmak biraz zaman alacak," diye mırıldanıyorum. Gözlerim tekrar ona dikiliyor. "Ve sakın düşüncelerimi bana karşı kullanmaya cüret etme. Müdahaleci olma eğilimindeler."

Ağzının köşesi kalktı. "Senin yararına olmayan bir şeyi asla yapmam."

Duşumuz bittiğinde kurulandım. Kıyafetlerimin gece boyunca kurumuş olduğunu görünce rahatlıyorum ve hızla giyiniyorum.

Yatak odasına doğru yürürken, Raighne'in kemerini bağladığını görmek için tam zamanında geliyorum ve karnım bu manzara karşısında titriyor.

Yüzünde çarpık bir gülümseme oluşuyor ve bana ne düşündüğümü bildiğini söylüyor.

"Alış buna," diye mırıldanıyorum, aramızdaki bağa karşı koymanın bir faydası olmayacağını düşünerek. "Ateşlisin ve nasıl hissettiğime engel olamıyorum."

Bir kıkırdama çıkardı. Sonra aramızdaki mesafeyi kapatarak elini boynumun kenarına doluyor ve eğilip ağzıma şefkatli bir öpücük kondurarak içime bir karıncalanma dalgası gönderiyor.

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum," diye itiraf ediyor. "Özellikle de pembe dantelden başka bir şey giymediğinde."

Yanaklarım biraz ısınıyor ama kendimi garip hissetmeyecek kadar mutluyum.

Gözleri gözlerimi yakalıyor ve ciddi bir ifade yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Önümüzdeki dokuz gün zor geçecek ama ben her adımında yanında olacağım. Bana güven ve bir daha içini dökme. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum ama "Fırtınaları tek başıma atlatmaya alışkınım ama deneyeceğim" diyorum.

Gözlerindeki yoğun bakış biraz yumuşuyor. "Bir daha asla yalnız olmayacaksın. Sonsuza dek sen ve ben olacağız."

"Sonsuzluk gerçekten çok uzun bir zaman," diye kıkırdıyorum.

Başını sallar. "Ve hala seninle yeterince uzun değil."

Kalbim.

Raighne'in de benim için aynı şeyleri hissetmesi beni bir kez daha hayrete düşürdü.

Kollarımı beline dolayıp yüzümü göğsüne bastırıyorum ve fısıldayarak "Beni sevdiğin için teşekkür ederim" diyorum.

Raighne beni bedenine sarıyor ve başımın tepesine bir öpücük kondururken nefesini saçlarımda hissediyorum. "Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim. Başka bir adamla bir hayat kurmanı izlemek zorunda kalacağım için aklımı kaçırarak kadar endişeliydim."

Başımı sallıyorum ve itiraf ediyorum: "O sınıfa girip yanıma oturduğundan beri sadece sen varsın." Ona bakabilmek için başımı arkaya doğru eğiyorum. Birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra, "Bu gerçeküstü bir his. Bir rüya gibi."

Başını iki yana sallar. "Değil, benim küçük hayalperestim. "

Kapımızın çalınmasıyla aramızdaki mahrem an bozuldu ve Raighne benden uzaklaştı. Kapıyı açmadan önce yatağın üzerindeki örtüleri düzeltiyor ki gelen kişi çarşaflardaki kan lekesini görmesin.

Brenna, Finian ve Jason koridorda durdukları yerden bize bakıyorlar, sonra Finian "Hazır mısınız?" diye soruyor.

Raighne, "Evet," diye yanıtlıyor.

Çantamı alıyorum ve bir şey unutmadığımdan emin olmak için odaya göz gezdiriyorum.

Derin bir nefes alarak bugün olabileceklere karşı kendimi hazırlıyorum ve kalbimde her zaman özel bir yeri olacak odadan çıkıyorum.

Adamlar hesabı ödemek için resepsiyona giderken Brenna'nın gözleri üzerimde geziniyor.

"Çok daha iyi görünüyorsun," diyor. "Gece iyi dinlendin mi?"

Aptal gibi sırtıtmamak için kendimi zor tutarak başımı sallıyorum. "Evet. Kendimi yeni gibi hissediyorum."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Raighne ile olan bağını kabul ettin, değil mi?"

Gözlerim büyüdü. "Bu kadar belli mi?"

Başını sallıyor. "Sağlıklı görünüyorsun, bu da ancak seni tamamen iyileştirdiği anlamına gelebilir."

"Evet," diye mırıldandım. "Artık ağrı ve sızı yok."

Adamlar tekrar bize katıldı ve hepimiz steysin arabaya doluştuk. Bu kez Finian ön yolcu koltuğuna oturuyor, ben de arkada Raighne ve Brenna'nın arasına oturuyorum.

Raighne kolunu omuzlarıma dolayıp beni yanına yaklaştırdığında, sevginin alenen gösterilmesinden rahatsızlık duymuyorum ve ona yaslanıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Jason telefonunu arabanın GPS'ine bağlarken sorar.

"Sanırım İrlanda'ya gitmemiz gerekiyor. Google'da bir sokak adı ve bir hastane bulabilir misin?"

"Evet. Bana isimleri ver," diye yanıtlıyor.

Ayrıntıları kontrol ediyor, sonra başını sallıyor.

"İrlanda'da.

Tam olarak Dublin."

Oraya nasıl gideceğimizi bilmediğimden, "Gitmemiz gereken yer orası," diye mırıldandım.

"En yakın şelale nerede, Jason?" Finian sorar.

Jason ona öylece bakıyor ve bu Brenna'nın kıkırdamasına neden oluyor. "Şelale ile seyahat edemeyiz," diyorum.

"Ben aslında

Fish Creek Şelalesi'ne gitmeyi planlıyordum ama tam yer değiştirdiğim sırada bir imgelem gördüm ve kendimi Jason'ın göletinde buldum."

"Ne?" Bana bakarken Raighne'in yüz hatlarını anında endişe kaplıyor. "Öldürülebilirdin."

Evet, bunu düşünmemiştim. İçinde su olmayan bir yer görseydim çok kötü olurdu.

"Raighne haklı," diye onaylıyor Brenna. "Eğer o görüntü farklı olsaydı ölebilirdi."

"Benim pilot lisansım var," diyor Jason. "Bir havaalanı bulabilir ve bir uçak kiralayabiliriz."

Ona bakma sırası bizde.

"Ne var? Ben a adam . birçok yetenekler," o mırıldanıyor. "Alchera beni sebepsiz yere rüyasında görmedi, biliyorsun."

Yüzümde b i r gülümseme belirdi ve sonra "Profesyonel pilot musunuz?" diye sordum.

O salları onun Başını. "Hayır, Ben a veteriner, ama bazen hayvanları kontrol etmek için çiftliklere uçmam gerekiyor."

"Mantıklı," diyorum. "En yakın havaalanına gidelim."

Jason, motoru çalıştırıp motelden uzaklaşmadan önce Google Haritalar'a bakarak kiralık uçağı olan bir yer arar.

Sabahın erken saatleri ve gideceğimiz yere doğru ilerlerken yollar neredeyse bomboş.

"Şelale kullanamazsak bir sorunumuz olacak," diyor Finian. "Dünyanın dört bir yanına uçmak sahip olmadığımız zamanı alacaktır."

"Şelaleler neden önemlidir?" Jason sorar.

"İçlerinden geçerek seyahat ediyoruz," diye yanıtlıyor Finian.

Jason kontrolü yeniden ele almadan önce araba savruluyor ve Finian'a deli olmalısın bakışı atıyor. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diyorum arka koltuktan. "Alışmak biraz zaman alacak ama şelalelerden geçiyoruz ve aklın yeterince karışmadıysa, Vaalbara'daki bazı insanların güçleri var."

"Süper kahraman şeyleri gibi mi?" Jason soruyor, yüzündeki ifadeden söylediklerimizin tek kelimesine bile inanmadığı anlaşılıyor.

Arabayı yolun kenarına çekip bize baktı. "Powers? Göster bana."

Finian elini açar ve bir saniye sonra beyaz bir ışık parlamaya başlar. Işığı çabucak söndürür ve ardından şöyle açıklar: "Birini bir elektrik akımıyla sersemletme yeteneğine sahibim."

"Kardeşim Raighne," diye başını arka koltuğa doğru eğiyor, "nesneleri hareket ettirebilir ve ikizim neredeyse her şeyi havaya kaldırabilir."

Jason şaşkınlıkla başını sallayarak, "Lanet olsun," diye mırıldanıyor. "Tüm bunları sindirmek biraz zor, bu yüzden hepiniz normalmişsiniz gibi davranacağım."

Arabanın direksiyonunu tekrar yola kırıyor ve yola devam ederken kabini sessizlik kaplıyor.

"Bu senin güvenliğin için," diyor Brenna. "Hepimiz seni Vaalbara'ya tek parça halinde götürmek için buradayız, bu yüzden bizden korkmana gerek yok."

"Ah-hah..." Jason bir haber yayınının sonunu yakalamak için tam zamanında radyoyu açmadan önce mırıldanıyor.

'... kontrol edilemeyen yangın Amazon ormanlarının bir bölümünü yok ediyor. Yayılmasını engellemek için her şey yapılıyor. Norveç kıyılarına vuran yirmiden fazla balina, kurtarma ekipleri tarafından okyanusa geri taşınmaya çalışılırken kaosa neden oldu. Japonya'nın Fukushima Daiichi nükleer enerji santrali, Iwaki açıklarında meydana gelen bir başka depremin ardından kararsız durumda."

"Tanrım," diye mırıldandı Jason radyoyu kapatmadan önce. "Normalde dünya haberlerini önemserdim ama şu anda biraz fazla stresliyim."

Brenna'ya bakıyorum ve fısıldıyorum, "Başladı mı?" Başını sallıyor, endişe yüz hatlarını sıkılaştırıyor.

Yirmi dakika sonra havaalanına vardığımızda, Jason bir uçak kiralamak için gerekli düzenlemeleri yaparken biz bir hangarın yanında bekliyoruz.

Jason yüzünde endişeli bir ifadeyle hangara girdiğinde etrafa göz gezdiriyorum. "Hadi gidelim."

Bizi orta büyüklükte bir uçağa götürüyor ve ona bakmak bile midemi bulandırıyor.

"Bu bebeği uçurmama yardım edecek birine ihtiyacım var. En hızlı öğrenen kim?" Jason, Finian ve Raighne'e bakar.

Bu kelimenin tam anlamıyla ve son şey I istiyorum için duymak hayatımda ilk kez uçağa binmeden önce.

"Yapacağım," diyor Finian. "Her zaman neler olup bittiğini bilmek istiyorum."

Sekiz kişilik küçük uçağa bindiğimizde herkes çok sakindi. Uçma konusunda gergin olan bir tek ben miyim?

Raighne emniyet kemerimin sıkıca bağlandığından emin olurken bana zihinsel olarak "İyi olacağız," diyor.

"Uh-huh," diye mırıldandım.

Kısa pistte taksi yapmamız birkaç dakika sürüyor ve uçak yerden ayrıldığında, midem bulantılı dalgalarla yuvarlanırken gözlerimi kapatıyorum.

Gözlerimi tekrar açıyorum ve içimi bir şaşkınlık dalgası kaplıyor. Devasa binalara bakıyorum. Kristal berraklığında camdan yapılmış gökdelenler, yükseklerle doğru yükselirken güneş ışığında parılıyor.

İnsanlar işlerine devam ederken ayağımın altındaki zemin şiddetle sallanmaya başlıyor. Dengemi bulmaya çalışıyorum ama yer o kadar şiddetli sarsılıyor ki geriye doğru düşüp kırımın üstüne düşüyorum.

Dev binalar parçalanmaya başladığında cam kırıkları, parçalanmalar ve şingirtılar duyuyorum. Korkunç bir cam, beton ve çelik yağmuru halinde üzerimize geliyorlar.

Şiddetli bir deprem olduğunu ancak yolun diğer tarafında yer yarılmaya başladığında anlıyorum.

İlk başta çatlak küçüktür, ancak betonu tırtıklı bir şekilde yırttıkça, açık delikler ortaya çıkana kadar büyür.

Korku ve panik beni ele geçiriyor ve ayağa fırlayıp çılgınca etrafıma bakıyorum.

Tanrım, bu imgelemin durmasını istiyorum.

İnsan yığınlarının üzerine yağan camlar onları delip geçiyor. Her yerde yaralı insanlar var.

delikler arabaları, binaları... yoluna çıkan her şeyi yutuyor.

Uyan, Alchera! Uyan.

Endişeyle bu felaketten bir çıkış yolu ararken korku iliklerime kadar işliyor.

Sarsıntılar birbiri ardına güçleniyor ve ayakta durmam neredeyse imkansız hale gelene kadar her saniye daha da hızlanıyor.

İçimdeki her şeyle, seçtiklerimden birinin burada olmamasını umuyorum.

Bir tabela yanıma düşüyor, beni kıl payı ısıkalıyor ve kalın harflerle yazılmış kelimeleri okurken şok olmuş bir çığlık atarak tabeladan kaçıyorum.

SAN FRANCISCO İŞ BÖLGESİ

Kahretsin. San Francisco en kötü depremlere sahip değil mi?

Çabucak uzaklaşıyorum ve olabildiğince hızlı koşmaya başlıyorum. Yer altımda korkunç bir şekilde titrediğinde, en yakın lamba direğine tutunuyorum ve dehşet içinde hıçkırarak ağlarken canımı kurtarmak için tutunuyorum.

Benden yüz metre bile uzakta olmayan devasa bir vadi açılıyor ve dehşet ruhuma işliyor.

Zemin yukarı doğru öyle bir eğiliyor ki etrafımdaki herkes ve her şey vadiye doğru kayıyor ve ben tüm gücümle direğe tutunuyorum.

Dehşete düşmüş bir halde, insanların ölümlerine doğru düşüşlerini izlerken sadece nefes nefese kalıyorum.

Kulaklarımı kapatmak istiyorum. Çığlıklarını ve dehşet dolu çığlıklarını duymaya dayanamıyorum ama direğe tutunurken dinlemek zorunda kalıyorum.

Hıçkırıklar göğsümü yırtıyor ve başımı sallamaya devam ediyorum, etrafımdaki yıkım baş edilemeyecek kadar büyük.

"Raighne!" Umutsuzluk sesime sinmiş bir şekilde ağlıyorum. "Çıkar beni buradan."

Kopan toprak parçası o kadar büyük ki ne kadar uzandığını göremiyorum ama yıkıcı bir tahribata yol açmak üzere olduğunu biliyorum.

Sanki tüm Körfez Bölgesi anakaradan kopuyor ve kendi ateşli ölüm adasına dönüşüyor. Gökyüzüne bakıyorum, yardım için çığlık atmak istiyorum ama nefesim ciğerlerimden sökülüyor.

Thana çok üstümüzde geziniyor, güneş kadar parlak bir ışık ondan parlıyor.

Hayır.

Tüm bu yıkım ve ölümlerden sorumlu olan kişi kız kardeşimdir.

Ben bu kâbusun acısını çekerken, o da pek çok insanı öldürdüğünü bilmenin gerçekliğini yaşamak zorunda.

Awo'nun istediği şeyin bu olduğu düşüncesi aklımı kurcalıyor. Milyonların korkunç ölümü.

İçimden bir hıçkırık kopuyor ve kalbim kız kardeşim ve tüm bu insanlar için acıyor.

Etrafımdaki acılar yıkıcı ve beni boğan üzüntüden nefes alamıyorum.

Ağlayan bir bebek dikkatimi tekrar etrafımdaki kaosa çeviriyor.

İnsanlar eziliyor, diğerleri ise düşerek ölüyor. Bu beni sonsuza dek değiştiren korkunç bir manzara.

Altımdaki sarsıntılar devam ediyor. Sanki kükreyen bir canavar uzun kış uykusundan uyanmış ve şimdi kan istiyor.

Kollarım titreşimlerden yoruldu ama tüm gücümle tutunuyorum.

Birden bir kadın kendini kurtarmak için benim tutunduğum direğe tutunuyor.

Onu tutmaya çalışıyorum ama elim içinden geçiyor.

"Tanrım... oh Tanrım," dehşet içinde nefes nefese kaldı. yüzünün derinliklerine. "Ölmek istemiyorum!"

Onun tutunmak için çabaladığını görünce ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağımı bilince, tarifsiz bir kalp ağrısı göğsümü ezerken şiddetli bir şekilde ağlamaya başlıyorum.

"Hayır!" Direğe tutunmaya çalışırken parmakları beyazlaşıyor. Çığlık atıyor ve bu mutlak korkuyla dolu çığ bir ses.

Sonunda kayıp gittiğinde gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Sonra akla hayale gelmeyecek şeyler oluyor. Birçok kişinin kalp atışlarının hızlandığını ve teker teker nasıl söndüklerini hissetmeye başlıyorum.

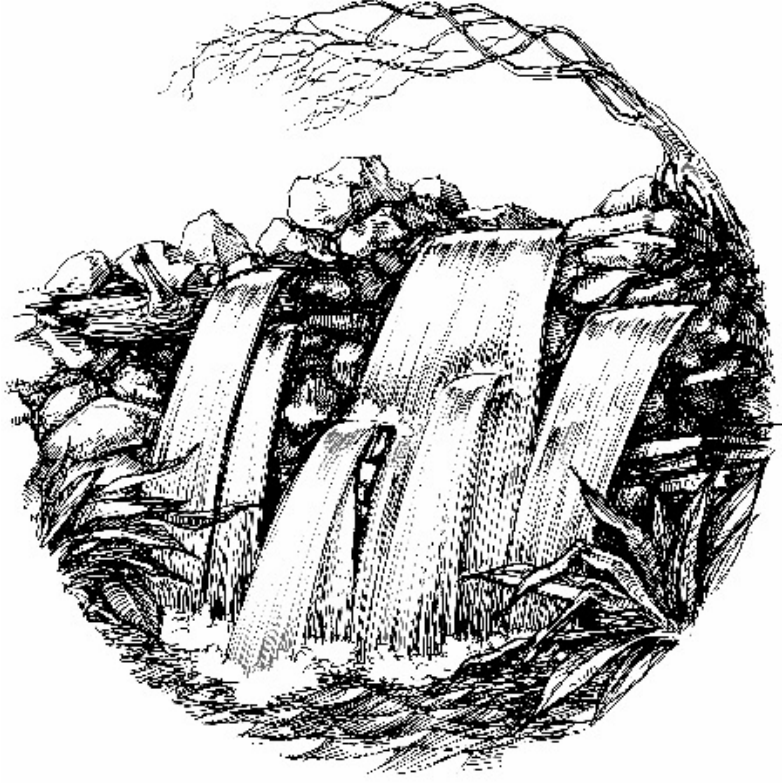
Toprak nihayet anakaradan ayrılırken güçlü bir rüzgâr çekiştirmeye ve esmeye başlar.

Gök gürültülü bir patlama havada yankılanıyor, havadaki her parçacığı titreştiriyor. Sağır edici çığlıklar kulaklarıma çarpıyor, sanki milyarlarca tırnak cehennemi bir kara tahta üzerinde kazınıyormuş gibi.

Güçlü bir rüzgâr etrafımı sarıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Bacaklarımı metal direğe dolayarak umutsuzca savrulmamaya çalışıyorum.

Ölenlerin çığlıkları ve merhamet duaları ruhumu doldururken panik ve dehşet etrafımdaki her şeyi lekeliyor.

Bölüm 25

Alchera

İLK DUYDUĞUM ŞEY Raighne'in sesindeki panik.

"Onun için korkuyorum, Brenna. Beni çağırdı." Raighne bana sıkıca sarıldı. Pusun içinden kalbinin göğsünde hızla attığını duyabiliyorum. "Bir ara nefes almayı kesti.

İmgeleminde korkunç bir şeyler oluyor olmalı."

Kollarım ve bacaklarım sanki tutunduğum bir direkmiş gibi ona sıkıca sarılıyor.

Gördüğüm görüntülerin bombardımanı altındayım. Korkunç depremler ve ardından gelen kaos. Tüm o insanlar. Tüm o acılar ve ölümler.

Vücudum şoktan titremeye başlıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Kalbim umutsuzluktan ağırlaşıyor ve bir duygu seli içinde bocalıyorum.

Sonunda içimden gelen çığlıklarla boğuluyorum.

"Alchera?" Raighne gözyaşları içinde kalan yüzümü tutup kendi yüzüne doğru kaldırıyor.

Gözlerimiz kilitlendiği anda, onun içimde patladığını hissediyorum, sıcaklığı zihnime hücum ediyor.

Gözleri hüznle kararırken parmaklarım gömleğinin içine kıvrılıyor ve beni göğsüne bastırarak zihnimdeki dehşetin etkilerini hafifletiyor.

"Şşşt, her şey yoluna girecek. Güvendesin. Ben buradayım," diye mırıldanıyor usulca, bir yandan da yıkıcı duyguları üzerimden almaya odaklanıyor. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Bedenim onunkine yaslanıyor ve zihnimdeki dehşet yavaş yavaş azalırken çaresizce nefes alıyorum.

"Korkunçtu," diye sızlanıyorum. "Hepsi ölecek. Milyonlarcası. Dehşetlerini ve kalplerinin nasıl durduğunu hissedebiliyordum."

"Keşke bunu görmek zorunda olmasaydın," diyor, sevgisi nihayet zihnimdeki karanlığı yarıyor.

Rahatlamış bir şekilde içimi çektim. Tek yapmak istediğim onun kollarında bu gezegende kopmak üzere olan cehennemden saklanmak.

"Geldik," diyor Finian, tam da uçak piste indiğinde titrerken.

"Burada mı?" Raighne'den uzaklaşırken soruyorum. "İrlanda," diye hatırlatıyor Brenna.

Aklımdan o kadar çok görüntü geçiyor ki, çoğu felaket ve acı dolu. Jason'ı aldığımı hatırlıyorum, ve sonra...

Nihayet şimdiki zamana odaklanabildiğimde, seçtiklerime ulaşmak için acil bir ihtiyaçla doluyorum.

"Sarah. Doug," diyorum, çaresizlik sözlerimi kaplıyor. "Onlara bir an önce ulaşmalıyız."

Raighne kapıya doğru yürüyüp uçaktan çıkmama yardım ederken Jason, "İzinsiz indik, bu yüzden

koşmak zorunda kalacağız."

Bir grup suçlu gibi asfaltta koşuyor ve bir hangarın önünden geçiyoruz. Burası terk edilmiş gibi görünüyor ve bir yola ulaştığımızda nefes almak için duruyoruz.

"Şimdi ne olacak?" Jason sorar.

Ona baktım. "Telefonun. Bize bir taksi çağırabilir misin?" "İyi düşünmüşsün," diye mırıldandı.

Bir uygulamaya giriş yapıyor ve bizi alması için bir araba ayarladıktan sonra yolun kenarındaki çimlerin üzerinde oturabileceğim bir yer buluyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Brenna yanıma çömelirken soruyor.

"Daha iyi. Raighne duyguların çoğunu aldı."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı, gözleri Raighne ve benim aramda gidip geliyordu. "Senin duygularını alabiliyor mu?"

Raighne, "Bu dün gece kazandığım bir yetenek," diye açıklıyor.

"Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymamıştım," diyor Finian, şaşırmış bir sesle.

"Evet, sizin konuştuğunuz şeylere asla alışamayacağım," diye mırıldanıyor Jason. Telefonunu kontrol eder. "Aracımız on dakika içinde burada olacak."

Birden altımızdaki zemin titremeye başlıyor ve ben ayağa fırlıyorum, ama başladığı kadar çabuk duruyor.

"Tanrım," diye inliyorum. "Thana on günümüz olduğunu söyledi. Bu da demek oluyor ki biz seçilmişleri Dünya'dan çıkarana kadar her şeyi yok etmeyi erteleyecek. Değil mi?"

Brenna başını sallar. "Hayır, bu Dünya yok olmadan önce on günümüz olduğu anlamına geliyor." Elini omzuma koyuyor. "Felaketler yaşanırken seçilmiş olanları yakalamalısın."

"Felaketler mi?" Jason sorar.

Brenna, "Deprem, tsunamiler, kasırgalar ve felaket olarak sınıflandırılan diğer her şey," diye mırıldandı. "İşte bu yüzden acele etmeliyiz."

Tanrım.

Panik kaslarımı gererken, Raighne elimi tutuyor ve beni hemen tekrar sakinleştiriyor.

Yoldan bir SUV geçiyor ve durduğunda içine doluşuyoruz. Jason yolcu tarafına geçerken ben arkada Brenna ve Finian'a yer açmak için Raighne'in kucağına oturmak zorunda kalıyorum.

"Diğer seçilmişler için daha büyük bir arabaya ihtiyacımız olacak," diyorum Raighne'e zihnimden, böylece taksi şoförünü korkutmamış olacağım.

"İnsan taşımacılığını daha uzun süre kullanabileceğimizi sanmıyorum. Şelaleleri riske atmamız gerekecek."

Gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Ya bir şelalenin içinden geçerken bir imgelem görürsem?"

"Ben tutmak tutun . sen ve dur sen itibaren gitmemeniz gereken bir yere gidiyorsunuz."

"Bunu yapabilir misin?"

"Birlikte her şeyi yapabiliriz."

Diğerlerini düşünmeden, yüzümü boynunun kıvrımına sokmadan önce çenesini öpüyorum.

Tam rahatlamak üzereydim ki, tekerleklerin beton üzerindeki vınıltısı, kulaklarımda kükreyen şiddetli bir rüzgar gibi ses çıkarmaya başladı.

Kollarımı Raighne'in boynuna dolayarak zihinsel olarak ağlıyorum, "Yine oluyor. Beni bırakma."

Her şey bulanıklaşmadan önce düşüncelerimde onun "Seni yakaladım," dediğini duyuyorum.

Yavaşça etrafıma bakıyorum, bu sefer ne göreceğimden ölesiye korkuyorum.

Bir ormana benziyor, rüzgar ağaçları eğerken yapraklar ve döküntüler her yere uçuşuyor.

Şiddetli rüzgârdan nefes almakta zorlanıyorum.

Gözlerim Asyalı genç bir kıza kilitleniyor ve onun bir su havuzunun yanına düşüşünü izliyorum. Yüzüne kazınmış korkuyla gökyüzüne bakıyor.

Siyah saçları etrafında çılgınca dalgalanıyor, sonra başını çevirip bana bakıyor.

Rahatlama yüzünü gevşetiyor, sonra da "Benim adım Sky" diyerek beni şaşırtıyor. Seni bekliyorum Alchera. Japonya'daki Kegan Şelalesi'ndeyim."

Gözlerinde parlayan yaşları görüyorum.

"Fazla zamanın yok, Alchera. Geliyor!"

Bir sarsıntıyla kendime geldim.

"Ne oldu?" Raighne endişeli bir şekilde sorar.

Hâlâ araba kullandığımızı fark ediyorum ve cevap vermeden önce titreyerek nefes alıyorum: "Sarah ve Doug'ı aldıktan sonra bir şelale bulmalı ve Japonya'daki Kegan Şelalesi'ne geçmeliyiz. Dördüncü seçilmişim orada ve geleceğimi biliyor."

Kısa süre sonra taksi St. James Caddesi'ne dönüyor ve ben bölgeyi hemen tanıyorum.

"Tanrım, umarım buradadırlar," diye mırıldandım.

"Öyle olmalılar," diyor Brenna, ses tonunu alçak tutarak.

"Aksi takdirde onları burada göremezdin."

Kısa süre sonra kendimizi tanıdık park alanında buluyoruz ve taksi durduğu anda Raighne kapıyı iterek açıyor. Dışarı çıktık ve nereye gideceğimizi merak ederek etrafıma bakındım.

Taksi uzaklaşırken etrafımıza el sallıyorum. "Şimdi ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. İmgelemin bana burası hakkında gösterdiği tek şey bu. Onları hissedemiyorsam ne işe yararım ki?" Kendimi çok umutsuz hissediyorum ve bu beni çok korkutuyor. "Hepsi ölecek ve bu benim hatam olacak."

"İyi gidiyorsun," diyor Raighne, "Böyle düşünme."

Gözlerim otoparkta Doug ve Sarah'dan bir iz arıyor ama yok.

Sky'ın onu başına geleceklerden kurtarmamı beklediğini düşündükçe panik kalbimi kavırıyor.

Sinirli hissetmeye başlıyorum, ama bu garip ve bunun benim duygum olmadığını fark ediyorum. Başım ağrımaya başladı.

Gözlerimi açtım ve otomatik olarak park alanının diğer tarafına doğru yürümeye başladım.

Her adımda başım daha da ağrıyor, sonra tanıdık bir ses duyuyorum, "Otur Sarah. Nefes al."

Bir minibüsün arkasından dolandığımda, Sarah'nın yolcu koltuğunda oturduğunu ve bacaklarını aracın dışına çıkardığını, Doug'ın da onun önünde çömeldiğini görüyorum. Yanlarında bir tekerlekli sandalye var.

"Derin nefes al," diye mırıldanıyor ona. "Seni tekerlekli sandalyeye taşıyacağım. Tamam mı?"

Onları buldum. Tanrıya şükür.

"Merhaba," diyorum tam Raighne arkamda dururken ve grubumuzun geri kalanı bize yetişirken.

"Yardımcı olabilir miyim?" Doug tam boyuna yükselirken sorar.

"Evet." Başımı salladım ve bir adım daha yaklaştım. "Benim adım Alchera ve bunlar da arkadaşlarım. Kulağa çılgınca geleceğini biliyorum ama sana yardım etmek için buradayım."

Doug başını sallıyor ve bize şüpheli bir bakış atıyor. "Yardıma ihtiyacımız yok."

Beni bekleyen Sky'ı düşünerek, haberi onlara nazikçe verecek zamanım olmadığını biliyorum, bu yüzden "Umarım bana inanırsınız çünkü zamanımız tükeniyor. Sen ve Sarah için geldim."

Doug bana doğru tehditkâr bir adım atarak "Kız kardeşimin adını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Doug." Ona yalvaran bir bakış attım. "Sizi bir imgelemde gördüm ve kurtarılmak üzere seçilmiş on kişiden ikisisiniz."

"Siktir git," diye tıslıyor ve beni uyaran bir bakış atıyor.

Sarah'ya bakarken, "Kanserden ölmek üzere olduğunu biliyorum," diyorum. "Ama benimle gelersen sana yardım edebilirim."

Doug'a bakıyorum. "Onunla ilgilenme şeklin inanılmaz. Sarah'yı kaybetmek istemediğini biliyorum." Çenesi sıkılıyor ve bana saldırmasına bir saniye kalmış gibi görünüyor.

"Lütfen Doug," diye yalvardım. "Benimle gel ve onu kurtarmama izin ver. Bunun bir inanç sıçraması olduğunu biliyorum ama sahip olduğun tek şey bu. Bu gezegen yok olmak üzere."

Sanki bir emirmiş gibi, altımızdaki zemin titremeye başlıyor ve derin, alçak bir inilti toprağı titretiyor.

Kulağa çok tanıdık geliyor ve içime bir korku dalgası gönderiyor.

Sarsıntılar arttığında, tüm vücudum soğuyor ve adrenalin pompalanmaya başlıyor, beni aşırı güce gönderiyor.

"Minibüslerine binin," diye bağıryorum diğerlerine. "Ne?" Doug tersledi.

Onunla göz göze geliyorum ve "Bu dünyaya salınmak üzere olan felaketlerden kurtulmak istiyorsan bizimle geleceksin" diyorum.

Sarsıntı şiddetlenir ve Sarah, "Onlarla gidelim Doug," diye bağırır.

Finian Doug'ı tutup minibüsün arkasına iterken Jason, "Ben sürerim," der.

Brenna, Raighne ve ben hızla bindik ve saniyeler sonra Jason minibüsü park alanından çıkardı.

Ben "Bizimle güvendesin" diyerek onu rahatlatmaya çalışırken Finian Doug'ı zapt ediyor.

Raighne, "Jason, en yakın şelaleye gitmemiz gerekiyor," diye emrediyor.

"Anladım," diye yanıtlar Jason, sonra da Sarah'ya sırtır. "Merak etme. Ben iyi bir sürücüyümdür."

Gözlerini kocaman açarak ona bakıyor ve sonra fısıldıyor: "Iveagh Bahçeleri'nde bir şelale var. En yakını orası."

Jason telefonunu ona uzatır. "Haritayı aç ve bana nereye gideceğimi söyle."

Doug'a bakıyorum ve yüzündeki panik ve korkuyu görünce ona şefkatli bir bakış atıyorum. "Sana zarar vermeyeceğiz. Seni korumak için buradayız."

"Yemin ederim, kız kardeşime zarar verirsen seni öldürürüm," diye tehdit ediyor, yüz hatları gerilmiş.

"Onu kurtarmak istiyorum," diyorum, ona nasıl ulaşacağımı bilmeden.

Jason minibüsü bahçelerin hemen dışında gıcırdayarak durdurduğunda Sarah bir girişi işaret eder. "Şuradan."

"Gidelim," diyorum kapıyı çekip açarken.

Hepimiz dışarı çıktık, sonra Sarah dedi ki, "Ben burada bekleyeceğim. Tekerlekli sandalyemi hastanede bıraktık ve çok fazla yürüyemiyorum."

Jason ona "Seni ben taşıyım," der ve kimsenin itiraz etmesini beklemeden yolcu kapısını açar ve Sarah'yı sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırır.

Bu bir sorunu çözer.

Doug, "Ben kız kardeşimi alırım," diye çıkışır ama Jason yürümeye başlar ve Finian onu kontrol etmek için Doug'ın kolunu tutar.

Girişe doğru koşmaya başlamadan önce "Bizi şelalenin orada bekle," diye emrediyorum.

Yer tekrar sarsılıyor ve şelalenin olduğu yöne doğru düz bir koşu yapıyorum.

Çok derin görünmeyen havuzun etrafındaki kayaları görünce üzerlerinden atlayıp suya atlıyorum. Perdeye doğru koşmadan önce biraz yutkunuyorum.

Raighne elimi tutuyor ve ben zihnimi boşaltıyorum, şelaleye adım atarken sadece Sky'ı düşünüyorum.

Diğer tarafa çıktığımızda, şiddetli bir rüzgâr üzerimize geliyor ve ben geriye doğru sendeliyorum, ama Raighne beni dalgalı sularda kayalıklardan oluşan bir koy gibi görünen sete doğru çekiyor.

Hava cehennem gibi karanlık ve etrafımızdaki fırtına yüzünden pek bir şey göremiyorum.

"Gökyüzü!" Çığlık atıyorum.

"Alchera!" Sesi zayıf, güçlü rüzgârlar tarafından sürükleniyor.

Umarım yakınlardadır, ama görüşüme güvenemeyeceğim kadar karanlık.

"Sky! Ben buradayım. Seslenmeye devam et. Sesini takip edeceğim," diye bağıriyorum, ama kendi sesimi uçağın gürültüsünden zor duyuyorum.

Fırtına.

Etrafımızdaki ağaçlar rüzgârın etkisiyle şiddetli bir şekilde eğiliyor. Enkaz parçaları vücuduma sertçe çarpıyor.

"Neredesin?" Ağlıyorum.

" elalenin yanında!" diye bağırıyor, sesi daha yakın geliyor.

Gözlerim nihayet karanlığa alışmaya başıyor ve sağ tarafımda bir hareket görüyorum. "Bir şey görüyorum ve gerçekten sen olduğunu umuyorum. Beni görebiliyor musun?"

"Evet! Evet, seni görüyorum!" Sözcüklerini ıslatan bir rahatlamayla ağlıyor.

"Tanrıya şükür!" Sahip olduğum tüm gücü kullanarak kendimi  imlerden yukarı itiyorum.

Bu g c nereden geliyor bilmiyorum ama Sky'a ulaşmam gerek. Şu anda önemli olan tek şey o.

Beni gördüğünde ağlamaya başıyor, k c k bedeni şiddetle titriyor. "Benim için geldin. Beni unutmadın" diye ağlıyor ve bana öyle sıkı sarılıyor ki neredeyse dengemi kaybedecektim. "Gerçekten benim için geldin."

"Onu yakaladım," diyor Raighne, sırtına tırmanabilmesi için dönerken. "Hadi buradan çıkalım."

"Raighne'i bırakma," diyorum ona havuza geri dönmek için mücadele etmeden önce.

Başımı suyun üstünde tutmak için mücadele ederken çamurlu suyun bir kısmını yutuyorum. Rüzgâr suyun yüzeyini çalkantılı hale getiriyor ve ben hızla yoruluyorum.

Kulakları sağır eden bir k kreme duyduğ mda neredeyse perdeye varmıştık.

"Tanrım, bu da ne?" diye sordum.

"Tsunami," diye bağırır Sky. "Daha hızlı. Geliyor!"

Buz vücudumda dalgalanıyor ve korku midemin çukuruna sert bir şekilde yerleşiyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve gözlerim Sky'ın dehşete düşmüş yüzünden, karanlık bir gölge gibi bize doğru koşan, ağaçları ve yoluna çıkan her şeyi ezen devasa su duvarına atlıyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Çekil, Raighne!" Önüme geçmelerini bekleyerek bağıırıyorum.

Suyun içinden güçle geçer ve perdeye ilk o ulaşır.

"Git," diye nefes nefese kaldım. "Hemen arkandayım."

Saf bir yıkım kitlesi doğrudan üzerimize gelirken, havuzda yolumu bulmaya çalışırken kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Raighne perdeden geçerken etrafımdaki su yükselmeye başlıyor.

Kahretsın!

Daha küçük bir dalga bana çarparak beni ileriye taşıyor ve perdeye çarparken aklıma hemen İrlanda'daki şelale geliyor.

Su beni ileriye doğru itiyor, bir kayaya acı verici bir şekilde çarpmadan önce beni havaya fırlatıyor. Kayadan yuvarlanıp şelalenin havuzunun etrafındaki patıkaya çarparken ciğerlerimdeki hava boşalıyor. İnleyerek durmadan önce birkaç metre daha pürüzlü yüzey üzerinde kayıyorum. Sanki sağ kolum kopmuş gibi hissediyorum.

Berrak gökyüzüne bakarken nefes nefese kıpırdamadan yatıyorum.

Vay anasını.

"Alchera," diye seslendiğini duyuyorum Brenna'nın ama başımı kaldıracak gücüm yok.

"Ne oluyor lan?" Doug'ın nefesi kesildi. "Bunu mantıklı hale getir."

Jason'ın Doug'la konuştuğunu duyuyorum ama ne söylediklerine odaklanamıyorum çünkü vücudumdaki acı on kat artıyor.

"Ben buradayım." Raighne yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini koluma doladığında içimden bir çığlık kopuyor. Kontrolsüzce titreyerek aşağı baktığımda kolumdan bir kemik çıktığını görüyorum ve neredeyse bayılacağım.

Brenna elleriyle yüzümü çerçevesiyor ve beni ona odaklanmaya zorluyor, böylece kırık bacağımı iyileştirmeye çalışan Raighne'e bakmıyorum.

"Bana bak," diyor avucunu ıslak saçlarımin üzerinde gezdirirken. "İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum."

"Öyle mi?" Nefes nefese kaldım. "Yani benden hoşlanman için neredeyse ölmem mi gerekiyor?"

Başını iki yana sallar. "Seni her zaman sevdim. Sadece kızgındım ve hıncımı senden çıkarmamalıydım."

Kemiğin yerine oturduğunu duyuyorum ve Raighne acı dolu bir homurtu çıkarıyor, "Siktir."

Yüzümü Brenna'nın elinden kurtarıyorum ve ona bakabilmek için başımı çeviriyorum. Yüz hatları acıyla gerilmişti ama kolum üzerinde çalışmaya devam ediyordu.

Doğrulamaya çalışırken "Dur," diye mırıldanıyorum ama Brenna beni omuzlarımdan tutarak yere yapıştırıyor.

"Kıpırdama," diye homurdanıyor Raighne. "Hareket edince daha çok acıyor."

"Dur!" Ona çıkıştım. "Acıyla başa çıkabilirim."

Bana sadece başını sallıyor ve onun tüm acımı aldığını görmek kalbimi kırıyor.

Brenna'ya ters ters baktım. "Bırak beni."

"Kıpırdamadan dur," diyor, ses tonu sert. "İşi neredeyse bitti."

Gücüm bedenime geri döndüğünde, Raighne hâlâ kemiğin derimi yırttığı yerdeki derin yarayı kapatmaya çalışıyor ama Brenna'yı kendimden uzaklaştırmayı ve ayağa kalkmayı başarıyorum.

Raighne bana sesini yükselterek, "Keser misin lan şunu?" diye çıkışıyor.

"Yeter," diye tıslıyorum. "Tüm acımı almana izin vermeyeceğim."

O kadar hızlı hareket ediyor ki ondan kaçacak zamanım yok. Ellerinden biri boğazımı sıkarken diğeri kolumdaki yaranın üzerine kapanıyor. Gözlerimiz kilitlenirken ona doğru çekiliyorum.

"Dur!" diye bağıyor, tüm gücünü tek bir kelimeye dökerek.

Nefeslerim dudaklarımdan hızla geçerken, o beni iyileştirmeyi bitirene kadar tek bir kasımı bile oynatamıyorum. Ancak işi bittiğinde göz temasını kesiyor ve beni yerimde tutan güç kaybolup beni serbest bırakıyor.

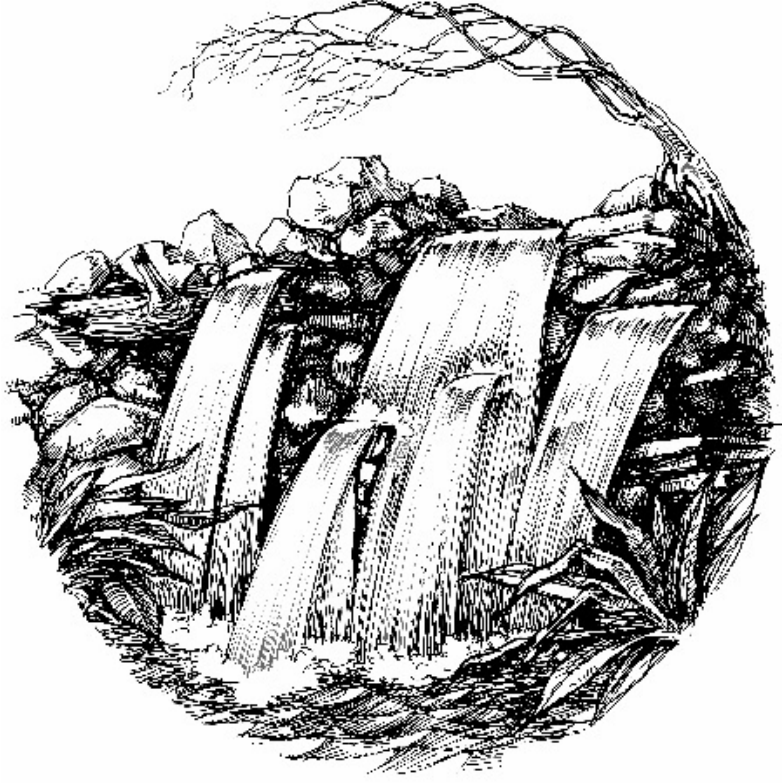
Başka bir şey söyleyemeden, ağaçların yaprakları arasında kıpırdayan rüzgârı duyuyorum ve ürperiyorum. "Rüzgâr, Raighne."

"Rüzgâr yok," diye cevap veriyor, gözleri yüzümde geziniyor.

"Raighne," diye inliyorum ve görüşüm bulanıklaşmaya başlayıp rüzgârın sesi güçlenirken kolları beni sarıyor.

"Seni yakaladım." Sözlerini bir tünelin sonundan konuşuyormuş gibi duyuyorum ve beni kaldırırken bedenimin havada süzüldüğünü hissediyorum.

Bölüm 26

Alchera

"DİNLENMEK İÇİN ZAMAN YOK! İlerlemeye devam etmezsek kendimizi öldürebiliriz," diyor bir adam, sesi emredici.

Etrafıma baktığımda kayalık bir tepenin üzerinde durduğumu ve göle baktığımı görüyorum.

Bu çok güzel.

Rüzgâr esiyor, tüylerim diken diken oluyor ve omzumun üzerinden baktığımda bir şelale görüyorum.

Tanrı'ya şükür.

"Ben senin kadar formda değilim. Sadece seni geride tutarım. Sen önden git. Ben sana yetişirim," diyor başka bir adam.

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Bana çantanı ver," diye bağırıyor ilk ses.

Sonunda şelaleye doğru ilerleyen iki adam görüyorum. Uzun boylu bir adam kısa boylu olanın üzerindeydi ve

Asker olduğunu haykırıyor. Sağlam yapılı, kahverengi saçları küt kesilmiş. Kısa boylu adamın gözlerinde zeki bir ışık parlıyor.

"Hadi Matt. Daha hızlı hareket etmeliyiz," dedi asker olan tekrar. "Mağaraya gitmemiz gerek."

Matt, "Elimden geleni yapıyorum," diyor ama yetismekte zorlanıyor. "Mağarada gerçekten güvende olacak mıyız?"

"Su ve barınak var. İhtiyacımız olan tek şey bu."

"Peki ya yiyecek?"

"Ben avlanırım," diye mırıldanıyor asker.

Şelalenin arkasında yükselen dağı görüyorum.

Matt, "Yorulduğum Dylan," diye soluk soluğa bağıyor.

"Tamam. Burada on dakika dinlenebiliriz. Şehirden uzaklaşabildiğimiz için şanslıyız. Ülkenin yarısı yok oldu. Radyo tsunamilerin tüm dünyayı vurduğunu söyledi. Deniz seviyesinden mümkün olduğunca yüksek bir yere siper alıp bu şeyin geçmesini bekleyeceğiz."

Matt küçük bir kayanın üzerine otururken, "Tamam," diye inledi. "Bütün bu felaketlere inanamıyorum. Korkunç bir şey. Ya bir mağaraya saklanmak işe yaramazsa?"

"Öyle olmalı," diye mırıldanıyor Dylan, gözleri sanki bir tehdit arıyormuş gibi etraflarında geziniyor.

Altlarındaki zemin titremeye başlar ve Matt hemen ayağa fırlayıp Dylan'ın yanına gider.

Görüntü zihninden kaybolurken, başım o kadar kötü ağrıyor ki sadece yumuşak bir inilti çıkarabiliyorum.

Raighne'nin parmakları şakağıma dokunarak ağrıyı hafifletiyor ve ardından "Ne gördün?" diye soruyor.

"Amerika'da bir yerde iki adam."

Başımı onun kalçasından kaldırıyorum ve kendimi yerden iterek ayaklarımın üzerine çıkıyorum.

Tekrar şelaleye doğru ilerlediğimde Raighne, "Yavaşla. Bize neye doğru yürüdüğümüzü söyle."

Grubuma bir göz attıktan sonra içimi çekerek, "Finian ve Brenna, lütfen grupla kalın," diyorum. Dikkatimi Raighne'e çeviriyorum. "İki adam. Dylan ve Matt. Sanırım

Onlar kardeş. Dylan bana askeri eğitim aldığı izlenimini verdi ve Matt de bana bir profesör havası verdi. Bir tür milli parkın içinde ve bir şelalenin yakınındalar, bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz."

Raighne başıyla onaylıyor ve elini belime koyarak benimle birlikte havuza doğru yürüyor. Suyun içinden perdeye doğru ilerliyoruz ve geçmemiz gereken şelalenin görüntüsünü getirmeden önce onun elini tutuyorum.

"Hazır mısın?" Ben soruyorum.

"Evet. Şelaleyi net bir şekilde görebiliyorum. Hadi gidelim."

Perdeye adım attığımda başımın döndüğünü hissediyorum. Her şey beni fiziksel olarak çok yıpratıyor ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Diğer tarafa geçtiğimde birkaç derin nefes alıyorum ve başımın dönmesinin durmasını bekliyorum.

Gözlerimdeki suyu sildikten sonra bölgeyi tarıyorum. Gördüğümle aynı görünüyor.

"Gitmemiz gerek," dediğini duyuyorum Dylan'ın.

"Ya mağaraya girersek ve bir depresyon daha olursa ve canlı canlı gömülürsek?" diye saçmalayan Matt'in olan biten her şeyden korktuğu belliydi.

Tanrıya şükür. En azından hala yakındalar.

Suyun içinden yürüyerek setlere doğru gidiyorum ve Raighne de bana yardım ediyor. İkimiz de çimenlik bir alanda durduğumuzda, Dylan ve Matt'in dinlendiği kayaları işaret ediyorum.

"Bırakayım da sen hallet, ama içlerinden biri saldırganlaşırsa ben devralırım."

Raighne'e bakıyorum. "Sadece onlara zarar verme."

Çılgın bir bataklık kadını gibi görüldüğümünden eminim ve umarım bu iki adamı çok fazla korkutmaz.

Yaklaşık bir kayanın etrafından dolanmaya başladığımızda Dylan'ın kafası bize doğru dönüyor ve hızla Matt'e yaklaşıyor.

"Hey," diye mırıldanıyor ve bize temkinli bir bakış atıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, ses tonumu tehditkâr olmaktan uzak tutarak. Dylan'ın silahlı olduğunu fark edince, Tanrı'dan beni vurmasını diliyorum.

Burada bir şey yok.

"Benim adım Alchera, bu da Raighne. Eminim dünyadaki tüm felaketleri fark etmişsinizdir."

"Evet," diye yanıtlıyor Dylan, gözleri Raighne ve benim aramda gidip geliyor. "Bu yüzden buradayız. Ya sen?"

"Lütfen korkma," diye yalvarıyorum, zaten bunun iyi gitmeyeceğini biliyordum, "ama seni ve Matt'i kurtarmak için buradayım. Bizimle gelmen gerekiyor."

Dylan'ın kaşları havaya kalkıyor ve bir saniye sonra belindeki silaha uzanıyor.

Raighne biraz önüme geçince Dylan, "Yeterince yaklaştın," diye bağıyor. Silahı tam bize doğrulttu. "Geldiğiniz yoldan gitmenizi öneririm."

"Perdeye geri dön. Matt'i senin tarafına geçireceğim. Onu yakala ve İrlanda'ya geri dön. Ben Dylan'ı takip edeceğim." Raighne'in sesi zihnimde yankılanıyor.

"Emin misin? Silahı var."

"Bu bizi öldüremez. Git, Alchera."

Dikkatli bir şekilde havuza doğru ilerliyorum, ellerimi Dylan'ın her zaman görebileceği şekilde önümde tutuyorum. "Gidiyoruz," diyorum ona, onu rahatlatmayı umarak.

Raighne'e "Sen de," diye hırlıyor.

"O güvende olur olmaz harekete geçeceğim."

Havuza girdiğimde Dylan kaşlarını çatarak bana baktı ve başını sallayarak "Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırdı.

Çabucak perdeye doğru yürüdüm. "Şimdi!"

Raighne kılını bile kıpırdatmaz ama Matt aniden dehşet dolu bir çığlık atarak havaya uçar.

"Bu ne lan!" Dylan bağıyor.

Matt bana çarptığı anda aklıma İrlanda'daki şelale geliyor ve onu perdenin içine doğru sürüklerken Raighne ve Dylan'a bakıyorum. Raighne onu havuza atmadan önce silahın Dylan'ın elinden nasıl koptuğunu görüyorum.

Tanrım.

Dehşete kapılmış Matt'le birlikte yer değiştiriyorum ve İrlanda'da görüldüğümüz anda onun ayakta kalmasına yardım ediyorum.

Muhtemelen ilk kez yer değiştirdiği için midesi bulanırken etrafımıza çılgınca bakıyor.

"İyisin," diyorum, onu şelalenin etrafındaki yürüyüş yoluna doğru çekerken kollarımı ona doluyorum. "Mide bulantısı geçecek."

Finian ve Brenna bana yardıma geliyorlar ve Matt'i yürüyüş yolunun yanındaki kayalardan birinin üzerine oturttuğumuzda, "Derin nefes al," diyorum.

"Dylan?" diye nefes nefese kalır.

Tam o sırada Raighne şelalenin içinden gelir ve çırpınan Dylan'ı hareket etmeye zorlar.

Finian, Raighne'in Dylan'ı kontrol etmesine yardım etmek için havuza koşar. "Sakin ol," diye tersliyor Raighne Dylan'a. "Bunu yapıyoruz sana yardım etmek için."

"Ne oluyor lan?" Dylan, yer değiştirmenin neden olduğu baş dönmesinden kurtulmak için başını sallarken mırıldanmaya devam ediyor.

"Artık her şeyi gördüm," diye mırıldandığını duyuyorum Doug'ın.

Dylan'ın gözleri Matt'e kilitlenir ve Raighne'den kurtulur.

Kardeşine ulaştığında onu ayakta duracak şekilde çeker ve gruba bakarken onu tutar. "Siz de k i m s i n i z ?" Dylan

şaşkın bir sesle sorar

aklını kaçırdı.

"Ben Alchera," diyorum tekrar, yer değiştirmeden önce kendimi tanıttığım zamanki adımı hatırlamasına imkân olmadığını düşünerek.

"Bunlar Raighne ve Finian, bu da kız kardeşim Brenna." Diğer insanları gösteriyorum. "Doug, Sarah, Sky ve Jason. Onlar seçilmiş kişiler, tıpkı sen ve Matt gibi. Bu gezegen bir hafta içinde yok olacak ve biz de sizi Vaalbara adlı yeni bir Dünya'ya götürmek için buradayız." Dylan'ın dudakları ayrıldığında elimi kaldırıyorum. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bunu açıklamanın başka bir yolu yok."

Yeni bir hayata başlayacağınız dünyamıza dönebilmemiz için hâlâ dört kişiyi daha bulmam gerekiyor."

"Ne oluyor lan?" Dylan şokla başa çıkmaya çalışarak mırıldanıyor.

"Bence hepimiz bizim eve gitmeliyiz. Buradan çok uzakta değil," diyor Sarah, sesi öncekinden daha zayıf geliyor. "İlaçlarımı almam ve biraz dinlenmem gerekiyor."

"Sarah haklı," diye onaylıyor Doug. "Her şeyin bize açıklanabileceği bir mola hepimize iyi gelebilir."

Dylan'a bakıyorum. "Gelecek misin?" "Başka seçeneğimiz var mı?"

Raighne bana doğru yürürken "Evet," diye mırıldandı. "Ya isteyerek gelirsin ya da seni zorlarım."

"Fazla seçeneğim yok," diye homurdanıyor Dylan.

"Dylan," diyorum dikkatini çekmek için. "Lütfen seni kurtarmama izin ver. Matt'i kurtar."

Hoşnutsuz bir iç geçirdi ama yürümemiz için eliyle işaret ederken itiraz etmedi.

Finian önden giderken, Raighne arkadan gelmeden önce herkesin harekete geçmesini bekler.

Raighne'e zihnimden "Yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyorum.

"Ben de bunun için buradayım."

"Kızgın görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Hadi gidelim buradan."

Hepimiz minibüse doluşuyoruz ve daha fazla seçilmiş kişi alırsak nasıl hareket edeceğimiz konusunda endişeleniyorum çünkü zaten dar bir yer.

Raighne yanıma oturur oturmaz, diğerlerine daha fazla yer açmak için beni kucağına çekti. Bir koluyla beni sıkıca sararken, diğer eliyle çenemi kavlıyor. Ona bakmam için yüzümü dürtüyor ve göz göze geliyoruz.

"Nasılsın?" "Sadece yorgunum."

Sıcaklığının içime aktığını hissediyorum ve baş edemediğime dair herhangi bir işaret aradığını biliyorum.

"Nasılsın?" Ben soruyorum.

"Ben bunun için yaratıldım. Benim için asla endişelenme." "Söylemesi yapmaktan kolay," diye homurdanıyorum.

Başımı omzuna yaslamam için beni dürttüğünde bir kıkırdama çıkarıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. Sıcaklığı daha da içime doluyor, kendimi uykuya dalmaktan alıkoyamıyorum.

Ares önümde çömeliyor ve babamla Jason'ın asılı olduğu sol tarafımızı işaret ediyor. "Önce kimi öldürmeliyim?"

Gözlerimi ona kilitleyerek tısladım, "Siktir git. Seçmeyeceğim."

Boyunun tamamına kadar yükseliyor ve onlara doğru ilerlediğinde kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor.

"Hayır!" Vücuduma bağlanan ipe karşı zorlanmaya başlıyorum ve yanıma düşüyorum. Ares'in babama yaklaşmasını dehşet dolu gözlerle izlerken dudaklarımdan hava fışkırıyor.

"Baban mı yoksa seçilmiş kişi mi?" Ares kıkırdamadan önce tekrar sorar. Ses saf şeytani.

Elinde bir bıçak beliriyor. Bıçak siyah obsidyenden yapılmış gibi görünüyor.

"Bırakın gitsinler ve beni öldürsünler," diye bağıryorum.

"Ben kendimi seçtim."

Ares başını sallarken yine kıkırdar. "Hayır. Asla sen olmayacaksın." Babamın arkasından yaklaşıyor ve bıçağı boynuna dayayarak babamın boğazını kesip açıyor ve kan bir şelale gibi akıyor.

"Hayır!" Çirkin hıçkırıklarla çığlık atıyorum.

"Uyan, Alchera." Raighne'in sesini duyuyorum, sıcaklığı içimdeki karanlıkla savaşıyor.

Ares arkasından yaklaşırken gözlerim kan kaybından ölmek üzere olan babamla Jason arasında çılgınca gidip geliyor.

"Lütfen!" Yalvarıyorum. "Öldür beni."

Ares, Jason'ın boğazını keserken yine kıkırdar ve kederli bir feryat odada yankılanır.

"Alchera!" Raighne'in sesi zihnimde gürlüyor ama hissettiğim yoğun keder ve suçluluk duygusu onu bastırıyor.

Ares bana yaklaşıyor ve beni hapseden ipleri çözüyor, avucunu şakağıma ve saıma sürerken dokunuşu nazikleşiyor.

"Sana sahibim," diyor, ses tonu sevgi dolu. "Sana her zaman sahip olacağım."

Bana yaklaşırken başımı sallamaya çalışıyorum ve nefesini yüzümde hissettiğimde, acı veren dehşet ruhumu kavırıyor.

Siyah duman dudaklarının arasından süzülerek burnuma ve ağzıma doğru ilerliyor.

"Sen de benim gibisin Alchera," diye fısıldıyor Ares. "İkimiz de lanetlendik."

Aniden, parlak bir ışık karanlığı zihnimin en uzak köşelerine kadar kovalıyor ve Raighne'in sıcaklığı o kadar yoğun ki beni kabustan koparıyor.

Gözlerimi açıyorum ve Raighne'in endişeyle gerilmiş yüzüne odaklanmam bir saniye sürüyor.

Kalbim boğazımda çarpıyor ve nefeslerim hızlı ve zor geliyor.

Raighne beni göğsüne bastırırken Ares'in sesi hâlâ zihnimde yankılanıyor.

İşkencecim dışarıda bir yerde ve benim için geldiğini hissedebiliyorum.

"Sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim," diyor Raighne'in sesi, ateşler içindeki zihnimde serin bir esinti gibi dolaşıyor. "Sadece bana odaklan. Güvendesin."

Zihnim çiğnenmiş bir sakız gibi. İmgelemler ve kabuslar bana zarar vermeye başladı.

Kalp atışlarım ve nefes alışverişim normale dönene kadar Raighne'in beni tutmasına izin veriyorum, sonra da "Umutsuzca duş almam gerekiyor" diyorum.

"Tamam." Gözleri yüzümde herhangi bir sıkıntı belirtisi ararken yataktan kalkmama yardım ediyor.

Yüzümde bir gülümseme oluşmasına izin veriyorum ve "Ben iyiyim" diyorum.

"Sen elini yüzünü yıkarken ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim." Şifonyeri işaret ediyor. "Sarah giymen için temiz kıyafetler bıraktı."

Başımı sallıyorum ve etrafıma bakmadan önce odadan çıkışını izliyorum.

Bomboş odada sadece bir şifonyer ve iki tek kişilik yatak var. Bir çift eşofman altı, bir kazak ve çoraptan oluşan kıyafetleri alıyorum. Odadan çıkınca sağımda bir banyo buluyorum.

Şampuan, saç kremi ve vücut yıkama şişelerini gördüğümde şükrediyorum ve duştaki muslukları hızla açıyorum.

Bu duşun tadını çıkarsam iyi olur çünkü dünya başımıza yıkılırken bir daha ne zaman duş alabileceğimi ancak Tanrı bilir.

Nemli kıyafetlerimi çıkarıyorum, geçirdiğim gün yüzünden kendimi kirli hissediyorum.

Ilık spreyin altına girdiğimde bir inilti çıkardım.

Çok iyi.

Vücudumun her yerini yıkamak için zaman ayırıyorum ve kendimi çok daha iyi hissettiğimde muslukları kapatıp kurulanıyorum. Vücut losyonu bulup temiz kıyafetlerimi giymeden önce cildime biraz sürüyorum. Eşofman altım biraz uzun olduğu için kumaşı ayak bileklerime kadar kıvrıyorum.

Dişlerimi fırçalamak için parmağımı kullanıyorum ve ağzımı naneli gargarayla iki kez çalkalıyorum. Aynadaki yansıma bakarken, kısa saç tellerimi parmaklarımla çekiştirerek vahşi karmaşayı evcilleştiriyorum.

İşim bittiğinde, gelecek günlerde nasıl hayatta kalacağımı merak ederek kendime bakıyorum.

İrlanda daha ne kadar sağlam kalacak? Eğer bu ülke bir felaketle harap olursa, artık içinden geçecek bir şelalemiz olmayabilir.

Kalan seçilmişlerin olduğu yere seyahat edebilmek için tekrar bir uçak bulabilecek miyiz? Onlara ulaşmak ne kadar sürer?

"Bunların hiçbirini düşünme," diye mırıldanıyor Raighne zihnimde. "Her şeyi olduğu gibi ele alacağız. Gel yemek ye."

Banyodan çıkıp kısa bir koridorda yürüyorum. Sol tarafımda bir mutfak buldum.

Raighne'i göremeyince, "Neredesin?" diye sordum. "Oturma odasımdayım."

Mutfağın önünden geçiyorum ve herkesi küçük bir oturma odasında toplanmış buluyorum.

Köşede dört sandalyeli yuvarlak bir masa ve tabağa dizilmiş sandviçler var.

Raighne yanıma gelip bana jambonlu ve peynirli bir sandviç uzattı.

"Hepsini ye."

Elinden alırken başımı sallıyorum, sonra da hepsi bana bakan seçilmişlerime bakıyorum.

"Hepiniz nasılsınız?" Dylan ve Doug'a temkinli bakışlar atarken soruyorum.

Doug, "Akışına bırakmaya karar verdim çünkü bugün gördüğüm her şeyi açıklamamın imkânı yok," diye mırıldandı.

Dylan bir duvara yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Bir an bana bakıyor, sonra şöyle diyor: "Eğer söylediğiniz her şey doğruysa, sanırım kendimizi şanslı saymalıyız. Sadece bunu aklımıza yerleştirmek zor."

Bir kahkaha attım. "Biliyorum. Ben de aynı şekilde hissettim."

Dylan kaşlarını çatıyor. "Aynı mı? Sen onlardan biri değil misin?"

"Öyleyim ama on altı yaşında Dünya'ya gönderildim ve beş yıl boyunca burada sizden biri olarak yaşadım. Yakın zamanda her şeyi öğrendim ve bu sistem için büyük bir şok oldu." Ona gülümsüyorum. "Yani nasıl hissettiğini anlıyorum."

Bana başını salladı ve "Yemek yemelisin." dedi.

Doğru.

Sandviçimden bir ısırık alıyorum ve bana bir şişe su getirdiğinde Jason'a minnettar bir gülümseme veriyorum.

"Nasılsın?" Jason ses tonunu alçaltarak mırıldanıyor.

"Daha iyi."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Yardım edebileceğim bir şey olursa bana haber verin."

Diğer seçilmişlere bakıyorum, sonra dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Sadece hepsine göz kulak olmama yardım et, lütfen."

Başını sallıyor, bakışları Sarah'ya kayıyor. "Yapacağım."

"Özellikle de o," diye fısıldıyorum, olacıklardan sağ çıkacağını umarak.

Sarah sanki kendisinden bahsettiğimizi anlamış gibi bize doğru bakıyor ve "Kıyafetler iyi mi?" diye soruyor.

"Evet. Çok teşekkür ederim. Kendini nasıl hissediyorsun?" "İlaçlarımı alıp biraz dinlendikten sonra daha iyiyim."

Gözlerim onun solgun yüzünde geziniyor. "Sadece bir hafta dayan.

Tamam mı? Vaalbara'ya döndüğümüzde seni iyileştirecekler."

Gözlerinde onu gerçekten iyileştirebileceğimize dair hiçbir heyecan ya da umut yok ve bu kalbimi parçalıyor.

Dürüst olmak gerekirse, Aster ve Janak'ın Sarah'yı iyileştirebileceğinden bile emin değilim. Ama Awo'nun onu Vaalbara'da ölmesine izin vermek için seçeceğinden şüpheliyim. Bu hiç mantıklı gelmiyor, bu yüzden Sarah'yı iyileştirebilecekleri umudumu koruyorum.

Brenna, "Diğer giysilerini çamaşır makinesine koyayım da yarın için temiz olsunlar," diyor.

"Teşekkür ederim. Onları banyoda bıraktım." Dişlerimi tekrar sandviçe geçirmeden önce kız kardeşime minnettar bir gülümseme veriyorum.

Doug uzaktan kumandayı eline alır ve "Bakalım dünyada neler oluyor?" der.

Hepimiz dikkatimizi televizyon ekranına çeviriyoruz ve bir spiker masanın arkasında oturmuş, arkasındaki ekranda felaketler yanıp sönerken ben yemeye devam ediyorum.

"Amerika Birleşik Devletleri'nin batı kıyısı ölü bölge ilan edildi. Milyonlarca kişi Kanada sınırlarına kaçtı,

Kanada hükümeti hayatta kalanlara yardım etmek için elinden geleni yapıyor."

Sandviğin sadece yarısını yiyebiliyorum çünkü spikerin arkasındaki ekranı daha fazla felaket ve ceset görüntüsü doldurduğunda iştahım kaçıyor.

"Şili, Hawaii, Japonya, Yeni Zelanda, Endonezya, Malezya ve Hindistan kıyıları San Andreas fay hattı depreminin neden olduğu dev tsunamiler tarafından vuruldu ve ölü sayısı milyonlarca değilse bile yüzbinlerle ifade ediliyor."

"Tanrım," diye inliyor Sarah.

Hepimiz dehşet içinde televizyona bakıyoruz.

Bir hıçkırık serbest kalırken Sky elleriyle ağzını kapatıyor. "Ailem."

Matt hemen kolunu onun omuzlarına doladı. "Özür dilerim. Biz de insan kaybettik."

"Bu ülkelerle tüm iletişim kesildi," diye devam ediyor spiker, "ve okyanusun dengesiz yapısı nedeniyle denizden kurtarma olasılığı yok."

Seçtiklerimden keder aktığını hissediyorum. Felaketlerle ilgili gördüğüm imgeler zihnimi bombardımana tutuyor ve tabak elimden kayıyor.

Dehşete düşmüş çığlıkları duyuyorum.

Kalp atışlarının birbiri ardına durduğunu hissediyorum.

Kanı, sakatlanmış vücut parçalarını ve korkunç yıkımı görüyorum.

Raighne yüzümü çerçeveleyip beni ona bakmaya zorlamadan önce, "Kapat şunu," diye emrediyor. "Bana odaklan."

Dudaklarım aralanıyor ve içime titrek bir nefes çekiyorum, bu sırada gölgeli parmaklar zihnimin üzerinde geziniyor ve akıl sağlığımı elimden almakla tehdit ediyor gibi hissediyorum.

Raighne daha yakına eğiliyor ve sıcaklığı içime akıyor. "Sadece bana odaklan."

Varlığı karanlığı yatıştırırken, imgelemlerin ve kâbusların ruhumun en derin yerlerinde yarattığı kaosu sakinleştirirken gözlerinin içine bakıyorum.

"O iyi mi?" Jason sorar.

Derin nefesler alıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Ben iyiyim." "Panik atak mı?" Matt soruyor. "Bende de oluyor."

Sky bana endişeli bir bakış atarken Matt'in elini okşuyor.

Herkesi rahatlatmak için, "Gerçekten iyiyim," diyorum.

Raighne düşürdüğüm tabağı ve yarısı yenmiş sandviçi almak için çömeldiğinde, etrafımızdaki hava titreşiyor.

"Ne oluyor lan?" Dylan tersledi.

"Raighne!" Finian bağırır ve bir saniye sonra Ares, boğazını sıkkan bir kadın eliyle belirir.

Sonra Adeth'in geri kalanı Griffith ve Roark onu zapt etmeye çalışırken ortaya çıkar.

Ares sırt üstü yere düşüyor ve koltuklardan birine doğru kayarken dehşete kapılıyorum.

Hayır! Hayır!

Ares elini Adeth'in göğsüne vurur ve Adeth havada uçarak bir duvara çarparken Roark ve Griffith yana düşer.

Roark ayağa fırlarken "Bize yardım edin," diye emrediyor.

Raighne anında kolunu Ares'e doğru fırlatır ve hareket etmesini engellemek için gücünü kullanır.

"Ares bizimle," diye bağırıyor Griffith.

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim mi?

Raighne'in diğer kolu Adeth'e doğru uzanırken ve onu zorla duvara yapıştırırken olduğum yerde kalakalıyorum.

Finian'dan çıkan ışık onu sersemletir ve Finian Ares'i sersemletmeden Griffith tekrar bağırır: "Ares bizimle. Onu serbest bırak, Raighne."

Aman Tanrım.

"Dylan, Jason!" diye bağırmadan önce gözlerim çılgınca seçilmişlerimin üzerinde geziniyor. Seçilmişleri odadan çıkarın. Hemen! Sizi öldürmek istiyor."

Doug Sarah'yı kucağına alıyor ve yanımdan ilk geçen onlar oluyor. Jason, Matt ve Sky'yı tehlikeden uzaklaştırırken Dylan silahını çıkarıp Adeth'e doğrultuyor.

"Git buradan Dylan. Onu bir kurşunla öldüremezsın."

Bana emin olmayan bir bakış atıyor ve bana yaklaşıyor.

"Sizi yalnız savaşmanız için bırakmayacağım."

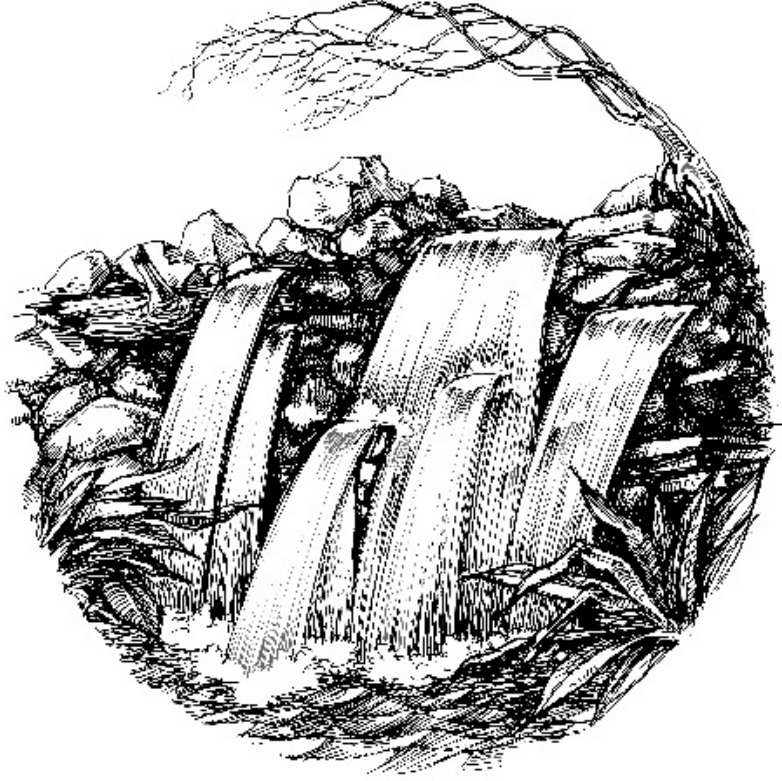
Başka bir şey söyleyemeden, gölgeler zihnimi dolduruyor ve Adeth'i duyuyorum.

"Beni özledin mi?"

Gözlerim ona kayıyor. "Hayır."

"Değerli hayalperestlerini öldürmeye cesaret edemezler." Bakışlarını benimkilere kilitlerken ağzında şeytani bir gülümseme beliriyor. "Beni içeri al."

Bölüm 27

Raighne

Alchera'yı HİSSEDEMEDİĞİM AN, gözlerim ona kayıyor.

Yavaşça Dylan'a doğru bir adım atarken yüzünde cansız bir ifade var.

"Alchera," diye bağıryorum, önce beni zihninden engellediğini düşünüyorum.

Yaklaşmaya devam ederken gözleri Dylan'dan ayrılmıyor.

"Sen iyi misin?" Dylan yüzünde emin olmayan bir ifadeyle ona soruyor.

Adeth manyakça bir kahkaha patlatır ve Alchera'nın elinde bir bıçak belirir.

"Bu ne lan!" Dylan silahını Alchera'ya çevirerek haykırıyor.

"Awo. Hayır!" Alchera'nın elindeki ölüm bıçağını gördüğümde fısıldıyorum.

Roark ve babam Alchera'ya doğru fırlıyorlar ve Ares'in onu elimden kurtarmak için gücünü parıltılamak için kullanmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Onu ve şeytani annesini yerlerinde tutmak için daha fazla odaklanmalıyım.

"Alchera!" Roark ona doğru yaklaşıırken bağırır.

Ares hareket etmeye çalışırken ağır ağır nefes alıyor. "Adeth'in kontrolü altında." Gücümle savaşıyor ve ayağa kalkmayı başarıyor, yüzünde gerginlik okunuyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Öldür. Adeth."

Her şeyden çok sevdiğim kadına odaklanmam gerektiğinden, Adeth ve Ares'i serbest bırakıyorum.

Roark önce kız kardeşine ulaşıyor, babam da hemen arkasından. Tüm gücümü Alchera'ya odakladığımda, o da ileri atılıyor.

Ares parıldıyor, Alchera'nın hemen arkasında yeniden ortaya çıkmadan önce kayboluyor. Odağımı Alchera'dan uzaklaştırıyor ve ben onu Alchera'dan uzaklaştırmak için gücümü kullanırken, Roark Alchera ve Dylan'ın arasına dalıyor ve bıçağın ağzını Dylan'ın böğrüne gömüyor.

"Hayır!" Brenna Dylan'ı tutup tehlikeden uzaklaştırırken bağırıyor. Finian, Alchera'ya yaklaşmadan onu yakalar.

Her şey o kadar hızlı geliyor ki, az önce ne olduğunu anlamak bir an alıyor.

Adeth'in kahkahası odayı doldurur, sonra Ares tekrar kaybolur. Bu kez yeniden ortaya çıktığında Alchera'nın hemen yanındadır ve kanlı bıçağı Alchera'nın elinden alıp annesine fırlatır.

Bıçak boğazına saplanır ve bir saniye sonra, şok yüz hatlarını sıkılaştırırken bir gargara sesi çıkarır.

Roark dizlerinin üzerine düşüyor ve babam onu yakalıyor.

Adeth yere kayar ve bıçağı boynundan çekmeyi başarır, gözleri Ares'e kilitlenmiştir.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, yüzündeki huzurlu ifade onu eskiden tanıdığım teyzeye benzetiyor.

karardı. Oğluna bakmaya devam ediyor ve sözleri o kadar yumuşak ki, "Özür dilerim" derken dudaklarını okumak zorunda kalıyorum.

Ares başını sallar, annesinin son nefesini verirken verdiği mücadeleyi izlerken yüz ifadesi rahatlama ve kalp acısının karışımıyla doludur.

Alchera, Adeth'in onun üzerindeki kontrolünden kurtulur ve bir çığlık atarak dizlerinin üzerine çöker. Ölmekte olan kardeşine bakarken gözleri dehşetle doluyor.

"Ben ne yaptım?" diye soluk soluğa bağırıyor, yüzü acıdan paramparça olmuş.

Onu bu halde görmek kalbime büyük bir darbe indirdi.

Ares ona doğru bir adım attığında, Alchera ile aramdaki mesafeyi hızla kapatırken onu odanın diğer tarafına fırlatmak için gücümü kullanıyorum.

Kollarımı ona doluyorum, ama sonra bana karşı mücadele etmeye başlıyor. Onu bıraktığımda, göğsünden yürek parçalayan hıçkırıklarla Roark'a doğru sürünüyor.

"Özür dilerim," diye inliyor. "Çok özür dilerim."

Roark son gücüyle başını sallamaya çalışır, sonra son nefesi dudaklarından süzülür.

Brenna Finian'dan kurtulur ve Alchera'nın yanına düşer, korkudan sesini çıkaramaz.

"Hayır, hayır, hayır!" Alchera ağlıyor. Kardeşini tutuyor ve başını göğsüne yaslıyor. Hıçkırıklara boğuluyor ve gözlerim ona kilitlenmişken, kırık zihnine girmeye zorluyorum ve acısını ondan almaya başlıyorum.

Başını bana doğru çevirdi. "Sakın buna cüret etme!" Gözleri keder ve öfkeyle kararıyor ve bir anda aklımdan çıkıveriyorum.

Brenna ve Alchera Roark'ın cesedinin başında ağlarken, bir sonraki kralımızı kaybettiğimizi anlıyoruz.

Hay sikeyim. Regales Hanesi'nin tüm adamları yok edildi.

Gözlerim oturma odasındaki kaosun üzerinde gezinirken şok olmuş bir nefes çekiyorum.

Gözlerim Adeth'in vücuduna takılıyor.

Uzun zamandır ondan korkuyorduk ve sonunda gitti.

Seçilmişler bir araya toplanırken yüzlerindeki şaşkın ifadeyi görüyorum ve onları güvende tutmak için her şeyi feda etmemiz gerektiğini anlıyorum.

Bu sadece başlangıç çünkü hâlâ Ares'le uğraşmak zorundayız. Bir de Void var ve onu öldürmek imkansız.

Tekrar Roark'a baktım, sonra sormayı düşündüm, "River nerede?"

Neden Roark'la birlikte değildi?"

Babam başımı salladığında kalbim acıyla sıkışıyor. Başımı eğdiğimde, "Adeth, Ares bizi buraya getirmeden hemen önce River'ı öldürdü," diyor.

Kafamı kaldırdım. "Ne?" Gözlerim yan tarafta duran Ares'e kayıyor ve kolumu uzatıp bedenini en yakındaki duvara çarparken babama bağıriyorum, "Ne halt etmeye buraya geldin? Düşmanı doğrudan seçilmişlerin yanına getiriyorsun!"

Babam ayağa kalkıyor, gözleri Ares ve benim aramda gidip geliyor.

"Adeth bizi buraya getirmesi için Ares'i zorladı." Babam beni yatıştırmak için kollarını havaya kaldırıyor ama göğsümde yanan öfkeyi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Onları Vaalbara'da öldürmeliydin," diye homurdanırken Ares'in üzerindeki gücümü artırıyorum ve duvardaki sıvanın vücudunun etrafında çatlamasına neden oluyorum.

"Raighne!" Babam bağıriyor. "Bekle. Onu öldürmek istemezsin."

Alchera ayaklarımın dibinde ağlarken, sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri ısırarak çıkarıyorum: "İç organlarını sıvılaştıracağım. Yaşamayı hak etmiyor."

"Ares senin kuzenin. Bırak onu Raighne," diyor babam, temkinli bir şekilde bana yaklaşarak. "O senin ailen. Bizim ailemiz."

Alchera ayağa kalkıyor ve sersemlemiş gibi başını yavaşça sallayarak Ares'le babamın arasına bakıyor. Arkasını dönüp benimle göz göze geldiğinde, yemin ederim yeşil gözbebeklerinin içine sızan gölgeleri görebiliyorum.

"Öldürün onu," diye bağılıyor, mücadele ettiği travma yüzünden sesi boğuk çıkıyor.

Gözlerim sevdiğim kadında, parmaklarımı yumruk haline getirmeye başlıyorum ve Ares acı dolu bir inilti çıkarıyor.

Babam kolumu tuttu. "Dur, Raighne!" Bana yaklaşıp açıklamaya çalışıyor: "Ares Adeth'in kontrolü altındaydı. Tıpkı Alchera gibi. Başka seçeneği yoktu. O da en az onun kadar kurban."

İnançsızlıkla babama bakıyorum. "Alchera'ya ne yaptığını gördün. Onu bulduğumuzda sen de oradaydın. Onu nasıl affedebilirsin?"

Babam Ares'le benim arama giriyor ve onu koruduğuna inanamıyorum.

"Bırakın beni öldürsünler," diye inliyor Ares, sesi bitkinlikle dolu. "Bana bir iyilik yapmış olacaklar."

Herkes duvara yaslanmış olan Ares'e bakar, ayaklarının dibinde alçı parçaları durmaktadır.

"Yeterince ölüm oldu," diye tersliyor babam. "Şu anda alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var." Yavaşça nefes vermeden önce bir nefes çekiyor. "Roark ve Adeth'i Vaalbara'ya geri götürmeliyiz. Yaşadığımız kayıpla başa çıkarken hepimiz soğukkanlılığımızı koruyalım."

Babam bana göz kulak olurken bir yandan da emrediyor, "Gel, Ares. Bizi Vaalbara'ya geri ışınla."

Ares hareket ettiğinde Alchera yanıma geliyor ve ben de hemen elini tutuyorum.

Hepimiz babam ve Ares'in Roark ve Adeth'i yakalayışını izlerken sessizlik geriliyor. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Alchera elini benimkinden çekip arka bahçeye açılan sürgülü kapıdan dışarı fırlıyor.

Brenna onun peşinden gidiyor ve kız kardeşler dışarı çıkarken ben de Finian'a bakıyorum.

Kardeşim de benim kadar şaşırmış görünüyor ama "Babam ne yaptığını biliyor" diyor.

"Öyle mi?" Mırıldanıyorum.

"Güvende miyiz?" Dylan soruyor. "Buradan hemen çıkmamız gerekmiyor mu?"

Başımı sallarken bir iç geçirdim. "Alchera bir sonraki seçilmiş kişiyi görür görmez buradan ayrılacağız."

"Yani kalıyor muyuz?" Jason soruyor. "Bizi öldürmek için başka kimse ortaya çıkmayacak mı?"

Hâlâ Ares'in büyük bir sorun olduğuna inanıyorum ve etrafta serbestçe dolaştığını bilmek beni Jason'a cevap vermekten alıkoyuyor.

"Hadi temizlenelim," diyor Sky. "Ve sanırım herkes bir fincan kahve içebilir."

"Kahvenin canı cehenneme," diye mırıldanıyor Dylan. "Burada daha sert bir şey var mı?"

"Ben viskiyi getireyim," diyor Doug, yüz hatları endişeyle gerilmiş.

Seçilmişler işe koyulup dağılmış sandviçleri toplarken ve mobilyaları yerlerine yerleştirirken donup kalıyorum.

Finian gelip elini omzuma koydu ve mırıldandı: "Eğer babamın söyledikleri doğruysa, o zaman Ares'e bir şans vermeliyiz."

"Ben bunu yapmadan önce Gölge Diyar'ın varlığı sona erecek," diye mırıldanıyorum.

Alchera

Kıçım sürgülü kapıların dışındaki basamaklara çarpıyor ve kollarımı inciklerime doluyorum.

Hâlâ Adeth'in karanlığının gölgeli dokunaçlar gibi zihnimde gezindiğini hissederken, az önce olanların yıkıcılığını algılayamıyorum.

Brenna yanıma oturduğunda, konuşacak gücü kendimde bulamıyorum.

Roark öldü.

Onu ben

öldürdüm.

Göğsüm yıkıcı bir suçluluk ve kederle patlıyor ama ağlayamıyorum.

Gözlerimi kapatıp titreyen bir nefes çektiğimde Brenna kollarını bana doluyor ve beni göğsüne çekiyor. Elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor.

"Bu senin hatan değildi. Onu Adeth öldürdü," diye fısıldıyor, ses tonu kalp acısıyla karışık.

Tartışmak için başımı bile sallayamıyorum.

Sanki içimdeki tüm ışık çekilmiş ve geriye sadece Adeth'in karanlığı kalmış gibi hissediyorum.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir an düşüncelerimde Adeth'i duyuyordum ve sonra Roark'ın yere yığılmasını izledim.

Aradaki zaman gölgeli bir pusla doludur.

Brenna hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve ben kollarımı ona saracak gücü zor buluyorum.

Yaşadığımız kaybı sindirmeye çalışırken birbirimize yaslanıyoruz.

İşlemeye çalışmak mı? Tanrım, daha olan biten diğer şeyleri bile sindiremedim. Sanki ne zaman ayağa kalkmaya çalışsam bir şey beni yere seriyor.

Tüm bunlar için yeterince güçlü değilim ve Raighne her şeyi benden almaya devam edemez. Benim yerime onun acı çekmesine izin vermeyeceğim.

Jason evden çıkıyor ve önümüze çömeldiğinde elinde iki fincan kahve olduğunu fark ediyorum.

Başımı sallıyorum ve Brenna, "Teşekkürler, ama şu anda ikimizin de bir şey midemize indirebileceğimizi sanmıyorum" diyor.

Bardakları yere bırakıyor ve elini omzuma koyuyor. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece diğerlerine göz kulak ol," diye fısıldıyorum, sesim içimde büyüyen gölgelerle dolu.

"Yapacağım." Omzumu sıktı. "Kaybınız için üzgünüm."

Yüzümü Brenna'nın saçlarına çeviriyorum ve onu daha sıkı tutuyorum, bu da bana yapışmasını sağlıyor.

Jason gittiğinde, "Vaalbara'ya geri dönmelisin." dedim.

Brenna geri çekildi, bana ne oluyor bakışı attı.

"Babam ve Roark benim yüzümden öldüler. Seni yanımda istemiyorum, Brenna. Bu güvenli değil."

"Size yardım etmek için buradayım," diye savunuyor.

Çaresizlik ve keder iliklerime kadar işlerken yüz hatlarım geriliyor ve "Seni de kaybetmek istemiyorum" derken sesim kalınlaşıyor.

Ellerini yüzüme doğru kaldırıyor ve yanaklarımı çerçeveleyerek, "Eğer bu görevde ölürsem, bu senin yüzünden olmayacak. Hepimizin oynaması gereken bir rol var, Alchera. Babamızın ve kardeşimizin ölümünden sen sorumlu değilsin. Adeth yaptı. Anlıyor musun?"

Asla aynı fikirde olmayacağız ve bunu bildiğim için sadece başımı sallıyorum, böylece bu konu hakkında konuşmayı bırakabiliriz.

Brenna'nın ellerini yüzümden çekiyorum ve yalnız kalmak istediğim için "Diğerlerini kontrol eder misin?" diyorum.

Brenna ayağa kalkıyor ve eve geri döndükten sonra derin bir nefes alıyorum.

Vücudumu titreten yıkıcı bir duygu dalgasına kapılıyorum.

Bir dakika bile geçmeden Raighne dışarı çıkıyor ve yanıma oturuyor. Onun sıcaklığının zihnimin kenarlarında dolaştığını hissediyorum ve kendimi durduramayıp ona doğru atarken içimden bir hıçkırık kopuyor.

Güçlü kolları beni sarıyor ve özü her santimetrekaremi sular altında bırakırken kucağına çekiliyorum. Üzerimdeki cehennem azabı ve suçluluk duygusunu almaya başladığında hissettiğim rahatlama o kadar yoğun ki, sessiz gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken göğsüne doğru yığılıyorum.

Kendimi daha iyi hissetmeye başladığımda ve sağlıklı düşünebildiğimde, "Benden aldığın her şeyle nasıl başa çıkıyorsun?" diye soruyorum.

"Bunların hiçbirini hissetmek zorunda olmadığınızı bilmek bunu katlanılabilir kılıyor."

Yorgun bir iç geçirdim. "Benden çok daha güçlüsün ama her şeyi benden almaya devam edemezsin."

"Yapabilirim." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Gardiyanınız olarak yeteneklerimden biri de bu."

Zihnim berraklaştığında, yaşadığımız kaybı düşünüyorum. "Roark'ın öldüğüne inanamıyorum."

"River da."

Tanrım. Zavallı Fleur. Annem.

"Neden bu kadar çoğumuz ölmek zorunda?" diye soruyorum.

"İnsan ırkının devam edebilmesi için neleri feda etmemiz gerektiğinin bir sınırı yok."

Yüreğime yeni bir korku düşüyor ama ben bunu kelimelere dökmeden Raighne şöyle diyor: "Eğer ölürsem, senin bir parçan olacağım. Beni her zaman hissedeceksin çünkü aynı ruhu paylaşıyoruz."

"Senin ölmeni istemiyorum." Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor ve kollarımı ona sararak, hayatımın tüm değeri için ona yapışıyorum.

"Hiçbirimiz ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyoruz," diye mırıldanıyor başımın üstünde. "Korku içinde yaşamamanın bir faydası yok, benim küçük hayalperestim. Sadece her saniyeyi değerlendirmeliyiz."

Yüzleşmek zorunda kaldığım onca cehennemde beni ayakta tutan tek şey olan adama tutunuyorum.

"Benim olduğun için çok mutluyum" demeden önce ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Etrafımızdaki hava yer değiştiriyor ve bir saniye sonra, hemen savunma pozisyonu alan Raighne tarafından ayağa kaldırılıyor.

Bizden birkaç adım ötede, Ares yanında Griffith ile beliriyor.

Ares'i insan gibi gösteren bir cazibe olsa da, bana işkence eden canavarı görünce bedenim tiksintiyle ürperiyor.

Geri gelmeden önce bir iksir almış olmalı çünkü gözleri Raighne'ninkilerle aynı açık mavide.

Griffith ellerini kaldırdı. "Kimse aşırı tepki vermeden konuşalım."

"Aşırı tepki mi?" Raighne homurdanıyor. "Böyle bir kötülüğün yanında nasıl durabilirsin baba?"

Griffith başını sallar ve Raighne'e yalvaran bir bakış atar. "Evlat, Ares asla Alchera'ya zarar vermek istemedi. O da tıpkı Alchera gibi Adeth'in kontrolü altındaydı. Olanlardan onu sorumlu tutamazsın."

Griffith'in söylediklerini kabul etmekte zorlanıyorum. Babamın ve kardeşimin ölümünde oynadığım rol için kendimi asla affetmeyeceğim.

Ares'i asla affetmeyeceğim.

Eğer daha güçlü olsaydık, Adeth bizi kontrol edemezdi.

Raighne'in gözleri önce yüzüme, sonra Ares'e kayıyor ve Griffith'in söylediklerine inanmaya başladığı anı görüyorum.

Ondan uzaklaşıp başımı sallıyorum.

"Görmek isteyeceğin son kişinin ben olduğumu biliyorum Alchera," diyor Ares. Gözleri benim hissettiğim suçluluk duygusuyla dolu. "Ve söyleyeceğim hiçbir şeyin bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum ama özür dilerim. Seni incitmek istemedim."

Başımı çılgınca sallıyorum, "Benimle konuşma" diye tıslarken birkaç adım geriye gidiyorum.

"Aramızda olanları silemem ama lütfen yardım etmeme izin verin. Yaptıklarımı telafi etmeye çalışmama izin ver.

sana. Sizi gitmeniz gereken her yere taşıyarak kaderinizi gerçekleştirmenize yardımcı olabilirim."

Sadece sesini duymak bile midemi bulandırıyor ve onlardan hızla uzaklaşarak bir ağaca kadar gelebiliyorum, ancak o zaman kusarken vücudum sarsılıyor.

Bir saniye sonra bir el belimi okşuyor ve Raighne'in iyileştirici dokunuşu midemi hızla yatıştırıyor.

"Yeter!" Raighne babasına ve Ares'e çıkışır. "Ares'le çalışmamızın imkânı yok. İkiniz de gidebilirsiniz."

"Yapamayız," diye yanıtlıyor Griffith, ses tonu sert. "Awo Ares'e bir kader verdi. Onu seçilmişlerin yanına götürerek Alchera'ya yardım etmek zorunda. Awo onun endişelerini duydu ve Ares'i göndererek onlara cevap verdi."

"Ne oluyor be?" Raighne soluk soluğa kalır.

Awo'nun benden nefret ettiğini düşünmeye başlıyorum.

Onlardan uzaklaşmak için eve doğru yürürken başımı sallıyorum, hayatımın dönüştüğü bok fırtınasında bedenim bir yaprak gibi titriyor.

"Alchera," diye sesleniyor Griffith. "Çekip gitme. Bu meseleyi çözmemiz gerek."

Onu görmezden gelerek eve giriyorum ve banyo kapısını arkamdan kapatana kadar durmuyorum. Yüzümü ve ellerimi yıkamadan önce dişlerimi fırçalamak için bir dakika ayırıyorum.

Gözlerim aynadaki yansımamla buluştuğunda ve irislerimde büyüyen gölgeleri gördüğümde, yere çöküp kıcımın üzerine oturuyorum.

Ares'ten daha iyi değilim. Onun bana işkence ettiği yerde ben Roark'ı öldürdüm.

Öz kardeşimi öldürdüm.

Ben Ares'ten daha kötüyüm.

"Hayır!" Raighne'in sesi banyo kapısı açılmadan ve o içeri girmeden hemen önce zihnimde gürlüyor.

Raighne beni kucağına aldığı anda başımı omzuna yaslıyorum. Beni bir yatak odasına götürdü ve nazikçe yerleştirdi.

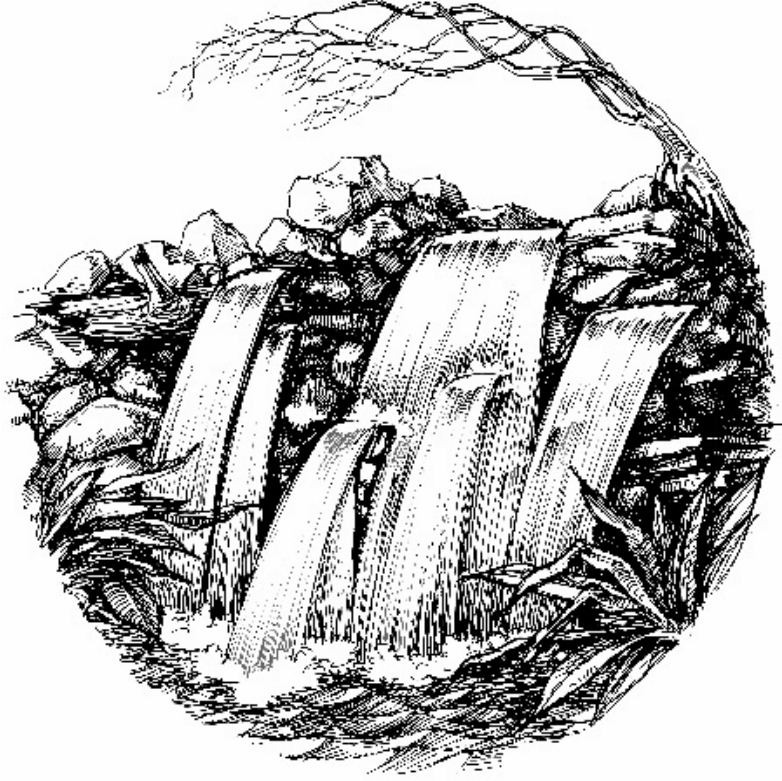
Yanımda uzanmadan önce y o r g a n ı n üzerinde. Vücudu bedenimi sararken göğsüne sokuluyorum.

"Ne yapacağız?" Ben soruyorum.

"Sen biraz dinlendikten sonra her şeyi halledeceğiz."

Raighne'in kokusundan derin nefesler alıyorum ve bir saniye sonra uykuya dalıyorum.

Bölüm 28

Alchera

ARES elinde kırbacıyla tepemde dikiliyor, yeni bir günün işkencesine başlamaya hazır.

"Seni incitmek istemiyorum, Alchera. Lütfen beni affet," diye yalvarırken gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor.

Neden ağladığını anlamıyorum.

"Ares?" Acı dolu açık mavi gözlerine bakıyorum. Bana vurmak için kolunu kaldırıyor, ben de ona uzanıyorum. "Onunla savaşabilirsin. Lütfen yapma," diye yalvarıyorum.

Yalvarışım kırbacı kırık derimin üzerine indirmesini engellemiyor.

"Hayır," diye hıçkırıyorum. "Lütfen dur."

Kelimeler etrafımda yankılanıyor ve yalvaranın benim sesim değil, Ares olduğunu fark ediyorum.

Kendimi bir tür mağarada buluyorum ve su damladığını, çürük yumurta kokusunun havayı doldurduğunu duyabiliyorum.

Etrafıma çılınca bakıyorum ve yerde yatan Ares'in zayıf ve dövülmüş genç versiyonunu gördüğümde dehşet içinde nefes alıyorum.

Adeth kolunu yukarı kaldırır ve kırbacı adamın sırtına sertçe indirir.

Kolunu tekrar kaldırdığında ileri atılıp kendimi Ares'in üzerine atıyorum. Vücudumla onu örtüyorum ve darbeye karşı kendimi destekliyorum ama kırbaç içimden geçiyor.

Ares dişlerini gıcırdatıyor ve gözlerine baktığımda beni gördüğünü anlıyorum.

"Ares!" Onun adını haykırarak uyandım.

Raighne'in üzerine çökmüş, yüzümü karnına dayamıştım. Eli saçlarımı okşuyor ve kollarımı sıkıca beline dolayarak tüm bedenimi ona olabildiğince yaklaşıtıyorum.

Gözlerimden yaşlar dökülüyor. Adeth'in Ares'e bunu yaptığına ve sonra da bana işkence ettirdiğine inanamıyorum. Nasıl bu kadar hasta olabilir? Bunu kendi oğluna nasıl yapabildi?

"Alchera?"

"Evet." I Fısıltı, çalışıyor için Gizle ve
Hissettiğim çelişkili duygular.

"Ne gördün?"

"Sadece bir kabus," diye yalan söyledim.

"O zaman görebilmeliydim." Kahretsin.

Doğru ya.

Derin bir nefes aldım. "Bunun için endişelenme."

Elleriyle omuzlarımı tutuyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Bir elini başımın yanına koyuyor ve vücudunu hareket ettirerek yarısına kadar üzerime eğiliyor. Onun sert vücudunun benimkine baskı yapmasının ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanıyorum.

Gözleri benimkileri arıyor. "Bir bakayım."

Başımı sallıyorum ve dikkatini dağıtmak için başımı kaldırıp ağzımı onunkine bastırıyorum. "Düşünmek istemiyorum"

Bu konuda. Sadece unutmamı sağla."

Raighne başını eğiyor, dili ağzıma girmeden önce dudaklarımın üzerinde geziniyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve üstüme yatması için onu aşağı çekmeye çalışıyorum ama direniyor.

"Odada yalnız değiliz. Sarah ve Sky diğer yatakta, Doug ve Jason da yerde uyuyorlar."

Öpüşmeyi bırakıyoruz ve soluma, kadınların derin uykuda olduğu yere bakıyorum.

Bu gece daha fazla uyuyamayacağımı bildiğimden Raighne'e bakıyorum. "Temiz hava almak için dışarı çıkıyorum."

"Ben de geleceğim."

Başımı salladım. "Uyu. Bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsin." "Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim," diye mırıldanıyor.

yataktan tırmanıyor. "Ares

burada." Doğru.

Jason'ın yanına çömelip omzunu hafifçe sarsıyorum. Gözlerini açtığında fısıldıyorum, "Yatakta uyu."

Başını sallar ve Doug'ın sırtını tokatlar. Doug inleyince Jason, "Yatağa geçelim," diye mırıldanır.

"Seninle tek kişilik yatağı paylaşmayacağım," diye homurdanıyor Doug. "Sen al."

Jason itiraz etmiyor ve o yatağa tırmanırken ben de Raighne ile birlikte odadan çıkıyorum.

Diğerlerini uyandırmamaya dikkat ederek sürgülü kapılara doğru ilerliyoruz ve dışarı çıktığımızda Raighne, "Fazla uyumamışsın. Sadece üç saat."

"Ben iyiyim." Endişelenmemesi için ona gülümsüyorum.

Basamaklara oturup güneş doğmaya başlarken küçük bahçeye bakıyorum.

"Ne iyi olurdu biliyor musun?"

"Ne?"

Raighne'e sırtıyorum. "Kahve." Beni yalnız bırakmayacağını söylemek üzere olduğunu görebiliyorum, bu da bana "İyi olacağım. Ayrıca herkes uyuyor."

Tereddüt ediyor, sonra ayağa kalkıyor. "Burada kal."

Başımı sallıyorum ve derin bir iç çekmeden önce onun eve girişini izliyorum.

Raighne düşüncelerimi duymasın diye duvarlarımı yüksek tutarak Ares'le ilgili gördüğüm imgelemi düşünüyorum. Bu bir imgelem olmalıydı. Aksi takdirde Raighne onu görebilirdi.

Yine de ilk kez geçmişe dair bir imgelem görüyorum. Awo bana bir şey mi söylemeye çalışıyor?

Sempati kalbime akıyor ve kök salmasına engel olamıyorum. Ares annesinin ellerinde ne kadar acı çekti?

Kulübede birlikte geçirdiğimiz zamanı düşününce, bir şeylerle savaşıyormuş gibi görüldüğü anları hatırlıyorum.

Bana zarar vermek zorunda kalmamak için Adeth'le dövüşmeye çalışıyordu ama yeterince güçlü değildi.

Tıpkı Roark'ı öldürdüğümde olmadığım gibi.

"Alchera."

Ares'in sesiyle başımı kaldırıyorum ve onu birkaç adım ötede dururken görüyorum.

"Panik yapma," diyor çabucak. "Sana zarar vermeyeceğim."

Ne yapmam gerektiğini düşünemedim, bana ölüm duası ettiren adama sadece bakabiliyorum.

İkimiz de lanetlendik.

Başını iki yana sallar. "Hayır, değilsin. Ne kadar güçlü olduğunu gördüm. Onunla savaşabilirsin."

İçimdeki şok ürperiyor ve ayağa kalkıyorum. "Düşüncelerimi duyabiliyor musun?"

"Herkesin düşüncelerini duyabiliyorum. Bu bir yetenek." Omuz silkiyor. "Ya da lanet, nasıl bakmayı seçtiğinize bağlı."

Bana yaptıkları için ondan nefret etmekle, annesinin ellerinde acı çektiği için merhamet duymak arasında gidip geliyorum.

"Seninle ilgili bir imgelem gördüm," diye itiraf ediyorum. "Adeth'in sana yaptıklarının bir kısmını gördüm."

Başını sallıyor, gözleri bana öyle bir suçluluk duygusuyla bakıyor ki göğsümde yankı buluyor.

Az önce söylediklerim hakkında yorum yapmadan, "Yardım etmeme izin verir misin?" diye sordu.

"Bu bana bağlı değil." İçimi çektim ve biraz buruk bir sesle mırıldandım: "Kararı Awo verdi ve biz de buna uymak zorundayız."

"Bunu duymak istemediğini biliyorum ama sana yaptıklarım için çok üzgünüm. Void ve annemle savaşmaya çalıştım."

Tam arkamı dönüp Raighne'in yanına gitmek için eve yönelmek üzereydim ki yoğun bir panik ve çaresizlik dalgası beni sert bir şekilde vurdu.

"Kımıldayın!" diye bağırان bir polisin sesi, üzerlerine kül ve taş yağarken insan kalabalığına koşmaya devam etmelerini işaret ediyor. "Durmayın. Sadece devam edin."

"Gitmeliyiz Riccardo," diye bağırıyor bir başka polis, yer gümbürdüyor ve ayaklarının altında sarsılıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyor Riccardo omzunun üzerinden bakarken. "Başaramayacağız."

"Gel!" diye bağırıyor diğer polis, karşı karşıya oldukları tehlike her neyse ondan kaçmaya başlarken.

Riccardo sürekli omzunun üzerinden bakarak diğer polisi takip ediyor. Birden gök gürültüsü gibi bir ses duyuyorum ve Riccardo saklanmak için eğiliyor. Sırt üstü yere düşmek için vücudunu döndürürken silahına uzanıyor.

Soluk soluğa, "Aman Tanrım!" derken yüz hatları mutlak bir dehşetle geriliyor.

Bir silah sesi duyuyorum ve göğsümde yoğun bir acı yayılıyor.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladığında, "Riccardo!" diye bağırıyorum. "Alchera, lütfen!" Ares'in sesi panik içinde Aklımda.

Ellerini göğsüme tekrar tekrar sertçe bastırıldığını hissediyorum, sonra ciğerlerime hava üflerken ağzını ağzımda hissediyorum. Göğsüme tekrar sertçe bastırıyor.

"Sakın ölme. Lütfen ölme. Ne kadar üzgün olduğumu göstermem için bana bir şans vermelisin. Lütfen," Ares'in endişeli sözleri beni bombardımana tutuyor.

İçimi panik kaplıyor. Birincisi, Ares bana ağızdan ağıza veriyor ve ona durmasını söyleyemiyorum, ikincisi ise tek bir kasımı bile oynatamıyorum.

"Ona ne yaptın?" Raighne'in bağırdığını duyuyorum, yere çarpan bardak sesleri eşliğinde.

Ares'in elleri göğsümden kayboluyor ve bir an sonra homurdanarak bir yere düştüğünü duyuyorum.

"Bayıldı ve kalbi durdu. Ona yardım etmeye çalışıyorum."

"Sorumluluğumdan uzak dur," diye homurdanıyor Raighne, sesi o kadar agresif çıkıyor ki tüylerim diken diken oluyor.

Raighne'in ellerini ve sıcaklığını hissediyorum ama bu göğsümdeki acıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Ona iyi olduğumu söylemek istiyorum ama hareket edemiyorum.

"Alchera?"

"Buradayım," diye nefes nefese kaldım.

"Bana bak," diye emrediyor.

"Yapamam." Tekrar hareket etmeye çalışıyorum ama yine de kalbimi felç eden ağır acıyla kendimi olduğum yerde donmuş buluyorum.

Raighne, ses tonu korkuyla sıırılsıklam olmuş bir halde, "Acını senden alamam," diyor.

"Acı gerçek değil. En azından henüz değil. Sanırım bir sonraki seçtiğim kişi beni vuracak."

Raighne beni kollarının arasına alıyor ve avucunu yanağıma sürüyor. "Böyle bir şey olmayacak. Ben yanımdayken olmaz."

Birkaç saniye daha sürüyor ve sonra felç edici acı, çaresizce nefes almamı sağlayacak kadar hafifliyor.

Gözlerimi zorla açıyorum ve Raighne'in endişeli yüzüne bakıyorum.

"O iyi mi?" Ares soruyor, benim iyiliğim için duyduğu endişe sözlerini sıkılaştırıyor.

Ares'in o kulübede yüz yüze geldiğim canavar gibi değil de normal biri gibi konuşmasına alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Raighne kafasını Ares'e çevirir. "Seni bitirmeden önce gözümün önünden kaybolsan iyi edersin."

Ares bir an tereddüt eder, sonra parıldayarak uzaklaşır.

Ben oturma pozisyonuna geçince Raighne dikkatini tekrar bana çeviriyor.

"Riccardo," dedim. "Bir sonraki seçilmiş kişi Nepal, İtalya'da. Vezüv Yanardağı yakınlarında. Sanırım ilk gördüğüm imgelemlerde patladığını gördüğüm yanardağ bu."

"Nefes almak için biraz ara ver." Raighne alnıma bir öpücük kondururken iç geçiriyor. "Kahveyi düşürdüm. Benimle gel de sana bir fincan daha yapayım."

"Diğerlerini uyandırmamız gerek," diye karşı çıkıyorum. "Kahve için vaktimiz yok."

Bana sert bir bakış attı. "Bir şeyler yiyip içmen için beş dakikamız var."

Kazanamayacağımı bildiğimden, Raighne'i eve kadar takip ederken başımı sallıyorum.

Gözlerim geniş omuzlarında ve kaslı sırtında geziniyor, siyah tişörtünün kumaşı gövdesini sıkıca sarmış.

"Arkadan iyi görünüyorsun."

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma," diye homurdanıyor küçük mutfağa girerken. "Ares'e ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum.

Raighne bana bir dilim kızarmış ekmek hazırlarken, ben de onunla göz teması kurmaktan kaçınarak iki fincan kahve hazırlıyorum.

"Bana yalan söylüyorsun," diyor Raighne, sesi hiç de mutlu gelmiyor.

"Hiçbir şey olmadı," diye mırıldandım. "Üzgün olduğunu söyledi ve ben uzaklaşmaya başladığımda imgelem gördüm."

Kahveyi yapmayı bitirdiğimde, kendiminkini yudumlamadan önce bir fincanı Raighne'e yaklaşıtıyorum.

Tostun üzerine krem peynir sürmesini izliyorum ve aç olmadığım halde ondan alıp yiyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Raighne, ağzının kenarı kalkıyor.

Karnım sertçe sıkılırken kaşlarım havaya kalkıyor. "Bakın şimdi kim dikkat dağıtıyor."

Bir kıkırdama çıkarır ve tezgâha yaslanırken başını sallar.

Kahvenin bir kısmını içerken onu izliyorum ve sonra soruyorum: "Adeth'le birlikte karanlığa büründüklerinde Ares kaç yaşındaydı?"

"Bu oldu sonra benim Annemin ölüm,"

Raighne cevaplıyor. "Aşağı yukarı kırk yıl önce."

Ne dediğini anlamaya çalışırken Raighne'e göz kırpmıyorum. "Kırk yıl mı? Ares kaç yaşında?"

"Yüz doksan sekiz."

"Ne?" Nefesim kesildi, kaşlarım saç çizgime doğru uçtu. Sonra aklıma başka bir düşünce geliyor. "Kaç yaşındasın sen?"

Raighne tekrar kıkırdar, sesi sıcaktır. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor, kahvem ve tostum ellerimde tamamen unutulmuş.

"İki yüz dört."

"Vay anasını," diye nefes nefese kaldım. "Ama otuz yaşından büyük görünmüyorsun."

"Ölümsüzler olarak farklı yaşlanırsınız. Janak beş bin yaşından fazla."

Dylan mutfığa girerken, "Bu saçmalıkları dinlemek için çok erken," diye mırıldanıyor.

Hala Raighne'in bana söylediklerini düşünürken, kendine bir fincan sade kahve hazırlayan Dylan'a gülümsüyorum.

"İyi misin?" Raighne sorar.

"Evet. Sadece benden yüz seksen üç yaş büyük olduğun gerçeğini işliyorum."

Bana yaklaşıyor ve çenemden tutarak beni kendisiyle göz teması kurmaya zorluyor. Onu daha da çekici gösteren ciddi bir ifadeyle, "Bir sorun mu var?" diye soruyor.

Başımı sallayarak, "Hayır." diye mırıldandım.

Alnıma bir öpücük kondurmadan önce "Güzel," diye iç geçiriyor.

"Kahveni ve tostunu bitir."

Herkes uyandıktan ve tazelenme fırsatı bulduktan sonra oturma odasında buluşuyoruz.

Seçtiklerime bir göz attıktan sonra, "Neden son dördünü toplamadan önce onları Vaalbara'ya göndermiyoruz?" diye soruyorum.

"Awo böyle emretti," diye yanıtlıyor Brenna. "Bence en kötü zamanlarda birbirlerini tanımaları ve bir bağ kurmaları için."

Jason, Sarah'nın yanında durduğu yerden, "Şanslıyız," diye mırıldanıyor.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Griffith soruyor.

"Nepal," diyorum. "Vezüv Yanardağı yakınlarında bir yer." Gruba kötü haberi vermeden önce derin bir nefes çekiyorum. "Yanardağ patlıyor, yani bir felaket bölgesine gidiyoruz." Seçilmiş olanın güvenliğinden endişe ederek, "Belki Raighne ve ben Ares'le giderken siz burada bekleyebilirsiniz" diyorum.

"Bu çok riskli," diye yanıtlıyor Griffith. "Birbirimizden ayrılmamamız daha iyi olur."

Seçilmişleri bir felaket bölgesine götürme fikrinden hiç hoşlanmadığım için iç çekiyorum. Sarah'ya bakarak, "Eğer kaçmak zorunda kalırsak, Finian ve Brenna geride kalmamanız için size yardım edecek," diyorum.

Sarah başını sallar. "Daha güçlü olmadığım için üzgünüm." Hemen başımı sallıyorum. "Özür dileme."

"Herkes hazır mı?" Griffith soruyor.

Doug, "Sarah'nın ilaçlarını alması gerekiyor," der ve Jason ile Sarah'nın ardından mutfağa gider.

Griffith, "Ayrılmadan önce herkesin beş dakikası var," diye anons etti.

Griffith'in sürekli beni inceleyen bakışlarından uzaklaşmak için Sky'a doğru yürüyorum. Ares'i görmezden gelmeye çalıştığım gerçeğini boş verin. Onu biraz daha iyi anlayabilirim ama onunla arkadaş olmaya hazır olmaktan çok uzağım.

"Nasılsınız?" Dylan ve Matt'in yanında duran Sky'a soruyorum.

"Ben iyiyim. Matt tanıştığımızdan beri bana çok destek oldu," diyerek çekingen bir ifadeyle gülümser ve Matt'e bakar.

"Oh, öyle mi?" Onlara sırtıyım ve sonra soruyorum: "Senin için geldiğimi benden önce nasıl anladın?"

"Psişik yeteneklerim var sayılır. Bazen gelecekle ilgili rüyalar görüyorum. Yarı zamanlı bir iş olarak tarot kartları okuyorum ama asıl aşkım farklı kültürler hakkında her şeyi öğrenmek."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve ona dostça bir gülümseme veriyorum.

"Aynı anda on ikimizi birden parlatabilir misin?" Raighne'nin sert bir tonda Ares'e sorduğunu duyuyorum ve dikkatimi onlara çekiyorum.

Ares başını sallar ve Raighne'e bakarak aynı tempolu ses tonuyla cevap verir: "Yorucu olacak ama yapabilirim." Sanki bir meydan okumayı kabul ediyormuş gibi çenesini bir santim kaldırıyor.

Griffith "Herkes hazır" diye mırıldanırken gözlerim Raighne'den Ares'e kayıyor.

Ares gözlerini grubun üzerinde gezdirirken, "Bir çember oluşturun," diye emrediyor.

Raighne'in elini tutuyorum ve Ares bana yaklaştığında, Raighne'in yanına doğru ilerliyorum.

Ares'in gözleri benimkilerle kilitleniyor ve sonra şöyle diyor: "Nereye gittiğimizi görmek için sana dokunmam gerek."

Kahretsın.

Sertçe yutkunuyorum ve vücudumu soğuk bir ter kaplıyor.

"Ona dokunursan ölürsün," diye homurdanıyor Raighne.

Ares Raighne'e sabırsız bir bakış atar. "Nereye gittiğimizi nasıl görmemi bekliyorsun?"

"Sana göstereceğim," diye yanıtlıyor Raighne, içinden tehditkâr bir öfke dalgası yükseliyor.

"Tamam." Ares Raighne'in yanında durmak için hareket eder ve ona alaycı bir bakış atarak Raighne'in bileğini tutar. "Bana nereye gideceğimi göster, Alchera."

Derin bir nefes alıyorum ve sonra imgelemimde gördüğüm alanı gündeme getiriyorum.

"Anladım," diye mırıldanıyor Raighne bana.

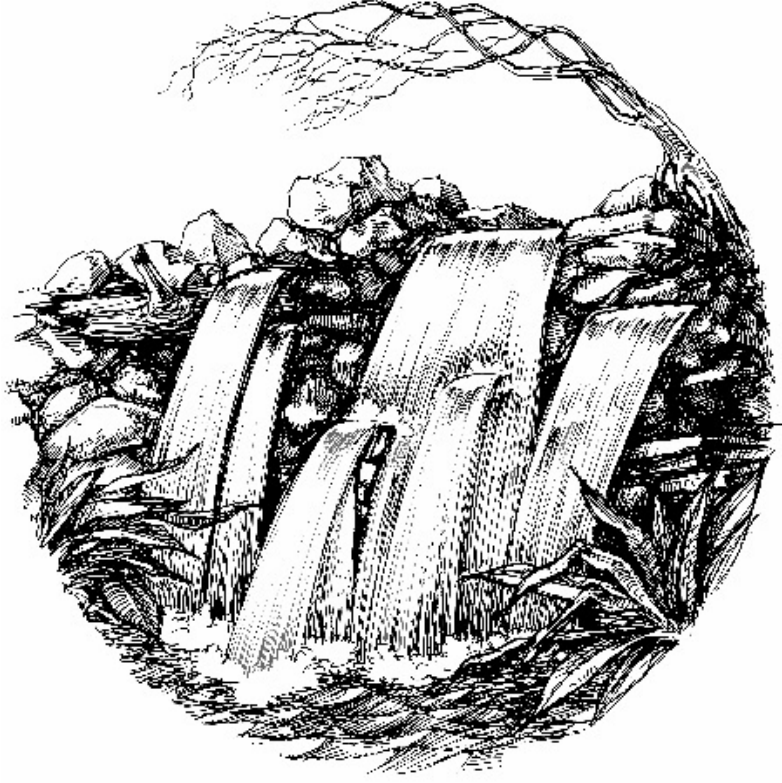
"Herkes el ele tutuşsun ve yanınızdaki kişiyi bırakmayın. Eğer bağlantıyı koparırsanız, benim konsantrasyonumu da bozarsınız," diye talimat veriyor Ares.

Sky'ın elini tutuyorum ve Ares'in bizi İtalya'ya götürmesini bekliyorum.

Tanrım, umarım işe yarar.

Ares beni ilk kez kulübeye ışınladığında hissettiğim mide bulandırıcı duygulara karşı hazırlıklı olmaya çalışıyorum ama bunun yerine, oturma odası bulanıklaşmaya başlamadan hemen önce serin bir esinti içimi hışırdatıyor.

Bölüm 29

Alchera

GÖRÜNTÜLERİM tekrar odak noktasına geldiğinde, hızla etrafımıza bakıyorum ama Riccardo'yu göremiyorum.

Kahretsin.

Ares dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçalarının üzerine oturarak umutsuzca nefes alıyor.

Göğsümde bir endişe pırıltısı belirliyor ve içgüdüsel olarak yaklaşıyorum, ancak Raighne kolumu tutuyor ve başını sertçe sallayarak beni geri çekiyor.

Jason öne atılır ve Ares'in önünde çömelerek, "Burnun kanıyor. Başını geriye eğ."

Jason'ın hayati değerlerini kontrol etmeden önce kanı silmesi için Ares'e bir mendil uzatmasını garip bir endişe duygusuyla izliyorum.

Bana işkence eden adama bakarken, göğsümdeki çelişkili duygularla mücadele ediyorum. Nefret ve korku

kalbimde yeri olmayan şefkatin altında eziliyor.

"Çok yorgun," diyor Jason. "Yaptığı o ısıltılı şey ona büyük bir darbe indirdi."

"Dinlenmek için zaman yok," diye mırıldanıyor Finian.

"Matt kusuyor," diyor Dylan, sesi gergin ve kendisi de biraz solgun görünüyor. "Kendimize gelmek için hepimiz bir iki dakika kullanabiliriz."

Sky'ın elinde bir su şişesiyle Matt'in yanına çömeldiği yere bakıyorum ve Brenna'nın birbirleriyle bağ kurduklarına dair söylediklerini hatırlıyorum.

Bazıları daha çok romantik ilişkiler kuruyor gibi görünüyor.

Dikkatimi tekrar Ares'e çevirerek ayağa kalkışını izliyorum ve "Gitmeye hazırım" diye mırıldanıyorum.

Rahat bir nefes aldım, sonra etrafı kolaçan ettim. Biz.

Etrafı eski evlerle çevrili bir parkta duruyoruz. Binalar. Sabahın bu erken saatinde sokaklarda olan az sayıda insan bizi fark etmiyor bile, çünkü gidecekleri yerlere koşturmakla meşguller.

Hava gergin ve tüylerim diken diken oluyor.

Riccardo'nun nerede olduğunu anlamaya odaklanmak için biraz zamana ihtiyacım var, Raighne'den uzaklaşıyorum ve biraz gölge sağlayan bir ağaca doğru yürüyorum.

"İyi misin?" Raighne sorar.

"Evet. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Matt ve Sarah'yı benim için kontrol edin lütfen."

"Alchera." Zihnimde Ares'in sesini duyunca omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Onun lanet olası aklından uzak dur," diye homurdanıyor Raighne.

"Sorun değil," diyorum Raighne'e. "Bir noktada Ares'le konuşmam gerekiyor."

"Hayır," diye reddediyor Raighne, yüzündeki acımasız ifade Ares için iyi bir şey söylemiyor.

"Raighne." Ona yalvaran bir bakış attım. "İyi olacağım. Beni yalnız bırakın."

Ares'i uyaran bir bakış atmadan önce başını bana doğru sallıyor. "Yanlış bir hareket yaparsan ölürsün."

"Anladım," diye ısırtıyor Ares dikkatini tekrar bana çevirmeden önce.

Ares bana yaklaştırmaya çalışmayınca rahatlıyorum ama ifadesi yumuşayınca, tıpkı kulübede onu affetmemi istediği zamanki gibi tuhaf bir kafa karışıklığıyla doluyorum.

Kollarımı ortama sararak bakışlarını tutuyorum. "Kulübedeyken benden af dilediğinde, Adeth'in senin üzerindeki kontrolü kaydı mı?"

"Yapma." Başını sallıyor, "Lütfen."

"Ne yapmayayım? Bunun hakkında konuşmayalım mı?" Çenemi kaldırıyorum. "Bana bir şey öğrettin, biliyorsun. Senin sayende artık bir sürü acıyla başa çıkabiliyorum." Sağ eline, çok iyi tanıdığım eline bakıyorum ve vücudumdaki deriyi yakıyormuş gibi hissettiğim zamanı hatırlıyorum.

Ares çenesini sıkıyor ve yanağından bir damla yaş süzülüyor ama konuşmama engel olmuyor.

"Kulübede birlikte geçirdiğimiz son zamanı hatırlıyorum. Sen gitmeden hemen önce bir şey gördüm ve bunun hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu bilmek istiyorum."

Onunla bu kadar sakın konuştuğuma inanamıyorum. Delirmiş olmalıyım.

"Yaptıklarımı kontrol edemedim ama ben... Alchera," duraksıyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor. "Adeth'le savaşmak için çok uğraştım. O çok güçlüydü ama seni asla incitmek istemedim. Sana yaptığım şey..." başını sallıyor, onu canlı canlı yediği belli olan suçluluk duygusuyla işkence çekiyor, "bu beni öldürdü."

Gözleri anlamam için yalvarıyor. Onu affetmem için.

Artık bir tehdit olmadığına göre, Raighne ve Finian'a çok benzediğini görmezden gelmek zor. Tıpkı onlar gibi yakışıklı ama yaşadığı cehennem ona diğer iki adamda olmayan karanlık ve işkence görmüş bir görünüm veriyor.

Bu, ona acımamayı çok daha zor hale getiriyor.

Ares'ten gözümü ayırıp etrafıma bakıyorum. Rüzgâr sürekli esiyor ve hiç dinmiyor. Güneşin uğursuz kırmızı bir tonu var, günün erken saatlerinde değil de alacakaranlıkta olduğu izlenimini veriyor.

İçimde hareket eden gölgelerin bu dünyayı karanlığa gömmesine ramak kalmış gibi hissediyorum.

Ares'e bakmadan fısıldıyorum, "Affetmeye ve unutmaya hazır değilim." Titreyen bir nefes çekiyorum. "Benim anılarım seninkilerden farklı. Suçluluk duygusuyla değil, dayanılmaz bir acıyla dolu." Raighne'in kollarını göğsünde kavuşturmuş, Ares'i bir şahin gibi izlediği yere doğru yürümeye başlıyorum.

"Komik, biliyorsun." Ares'e son bir kez bakmadan önce omuz silkiyorum. "Sen burada iyi bir insana dönüşüp af diliyorsun, ben ise..." Kollarımı kendime daha sıkı sarıyorum. "Soğuk ve karanlık hissediyorum, sanki bu kötü niyetli şeye dönüşüyorum. Sanki yer değiştiriyoruz."

"Alchera, hayır!" Ares bana doğru yürürken tersliyor.

Raighne'nin kolu havaya kalkıyor ve Ares bir adım daha atmasını engelleyen görünmez bir bariyere çarpmış gibi görünüyor.

Raighne'nin yanına gidip "Bu konuşma..." diyorum. Elimi Ares ve kendim arasında salladım, "Bu her neyse. Bitti. Bu kadar yeter." Raighne'in elini tutuyorum, böylece Ares'i bırakacak. "Bir dahaki sefere Raighne'i durdurmayacağım. Benden uzak dur."

Diğerleri bir grup halinde toplanırken Raighne beni kenara çekerek, "Kötü niyetli bir şeye dönüşmüyorsun," diye mırıldandı.

Onunla göz teması kuramayınca sokağın aşağısına bakıyorum. "İkimiz de bunun olacağını biliyoruz. Gölgelemin içinde büyümesini durdurmanın bir yolu yok. Seçilmişleri Vaalbara'ya götürmek için elimden geleni yapacağım ama Adeth'le aynı şeye dönüşmeden bunu atlatmamın imkânı yok."

Raighne bir elini kaldırıyor ve çenemi tutarak beni kendisine bakmaya zorluyor. "Adeth'e dönüşmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim."

Gülümsemeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum ve başka bir kelime söyleyemeden bulutların üzerimizde toplandığını fark ediyorum. Çalkalanıyor gibi görünüyorlar.

Hayır.

Üzerimdeki baskı iyice arttı ve diğerlerine dönerek "Kulaklarınızı kapatın!" diye bağırdım.

Ayaklarımızı yerden kesen müthiş bir enerji patlamasıyla vurulduk. Raighne üzerime düştü, vücudu benimkini kapladı, tam o sırada başka bir dalga bize çarptı.

Başımı kaldırmayı başardığımda, kan boynumdan aşağı ılık ılık damlıyor. Sonra her şeyi duyuyor ve hissediyorum - ağaçlar çığlık atıyor, kuşlar ölüyor, insanlar ağlıyor ve birbiri ardına kalp atışları duruyor.

Bir kül bulutu havayı doldururken güneşi engelliyor.

"Raighne!"

Raighne oturmama yardım ederken hıçkırarak ağlıyorum ve elleri kulaklarımı kapattığında içimdeki kaosu yatıştırmak için fazla mesai yaptığını hissediyorum.

Altımızdaki sarsıntı başlamadan önce yerden derin bir gümbürtü geliyor.

Önümde çömelip başımı göğsüne bastırarak diğerlerine bağılıyor: "Gitmeliyiz! Herkesi ayağa kaldırın."

Yer kontrolsüzce titrerken, Raighne ayağa kalkmama yardım ediyor ve ben de patlamadan kalan baş dönmesinden kurtulmak için başımı sallıyorum.

Sanırım volkan patladı.

Kahretsin.

Şiddetli bir rüzgâr parkın içinden geçip etrafımızdaki cehennemi daha da kötüleştirirken inliyorum. Çok uzakta olmayan insanların çığlıklarını duyuyorum ve seçtiklerim için endişelenerek etrafıma çılgınca bakıyorum.

Toprak parçaları insanların ayaklarının altına düşerken devasa delikler ortaya çıkıyor. lmlerine sürüklenmelerini dehşet içinde izliyorum.

Bu sefer, sadece bir hayal değil. Bu gerçek bir Şey ve içimde büyüyen karanlığa korku salıyor.

"Alchera!" Raighne'nin rüzgârın üzerinde bağırdığını duyuyorum.

Bir ağaç yanımızdan hızla geçiyor, beni yoldan çekerken dallarından biri yüzümü sadece birkaç santimle ıskalıyor.

"Hareket etmeliyiz." Raighne beni grubumuza doğru çekerken kolumu sıkıca tutuyor, üzerimize salınan cehennem yüzünden sarsıldıkları belli.

Jason Sarah'yı kucağına alır ve Sarah hıçkırıklar zayıf bedenini sararken yüzünü onun boynuna gömer.

"Yanımdayım. Bunu atlatacağız," diyor Jason ona, endişeli gözleri benimkilerle buluşuyor.

Doug etrafımızda yaşanan felaketi yüz hatlarını sıkılaştıran bir dehşetle izliyor.

Kendini topla, Alchera. Setiklerinin sana ihtiyaı var.

Matt Sky'ı sıkıca tutarken Dylan etrafımıza bakıyor, askeri sesi rüzgârın sesini bastırıyor: "Hadi gidelim millet. Dur dersem durun. Kaç dersem, kaarsınız. Kimseyi geride bırakmayacağız."

"Bizi daha güvenli bir yere ışınlayabilirim," diyor Ares.

"Riccardo'yla ilgili imgelemimin bizi getirdiği yer burası."

Kasabanın felaketten daha az etkilenmiş görünen tarafına doğru ilerleyen Dylan'ı takip ederken ona ters ters bakıyorum. "Onsuz gitmiyorum."

Dylan bize rehberlik ederken ve Brenna, Finian ve Griffith bizi arkadan korurken, molozların ve çok sayıda korkmuş insanın arasından ilerliyoruz.

Kahretsin, Riccardo nerede?

Arkamızda yer yarıldı ve Griffith "Kaçın!" diye bağırdı.

Ben nereye gitmemiz gerektiğini anlamaya çalışırken hepimiz tehlikeden uzaklaşıyoruz.

Tanrım, bundan nasıl kurtulacağız?

Riccardo'dan bir iz var mı diye etrafıma bakınıp duruyorum, göğsümdeki her panik kalp atışını çaresizlik dolduruyor.

Yıkılmış bir binaya yaklaşırken önümüzde bir araba çarpıyor ve yer tekrar sarsılıyor, yolun levhaları önümüzde çatırdayarak açılıyor.

Hepimiz birbirimize sokuluyoruz ve Sky dehşet içinde bir çığlık atıyor, Matt de onu vücuduyla sarıp sarmalayarak bir tür koruma sağlıyor.

Omzumda bir el hissediyorum, sonra Brenna, "Burada kalamayız Alchera," diyor.

Herkese bakarken içime umutsuz bir his yerleşiyor.

Lanet olsun!

Ares'e bakarak, "Grubu kurtarıcı bir yere götürüp sonra Raighne ve bana geri dönebilir misin?" diyorum.

"Biz değil bölme Yukarı!" Griffith
homurdanıyor. "Bu çok tehlikeli."

İçimi çektim ama sonra sarsıntı aniden durdu ve herkes ayağa kalkmayı başardı.

Dylan bana bakmadan önce "İlerleyelim," diyor. "Hangi yöne gitmemiz gerektiği hakkında bir fikrin var mı?"

Hayır.

Gördüklerimi düşünerek Riccardo'yu aklıma getiriyorum. Ona yaklaşmadan önce Ares'e temkinli bir bakış atıyorum.

Kolunu tutmak için şu anda sahip olduğumdan daha fazla güç gerekiyor. "Riccardo'yu bulabilir misin?"

Gözleri yüzüme odaklanıyor, sonra başını sallıyor. "Bana beş dakika ver."

Elimi hızla geri çekiyorum ve bir saniye sonra gözlerimin önünde kayboluyor.

"Devam edebilir miyiz, yoksa beklemek zorunda mıyız?" Dylan soruyor.

"Biz olabilir tutmak Taşınıyor. Ares olacak
bulmak Biz Griffith endişeyle etrafımıza
bakarak, "Alchera aracılığıyla," diye cevap veriyor.

İlerliyoruz ama ilerlememiz yavaş. Molozların üzerinden tırmanmak ve yoldaki çatlaklardan kaçınmak zorundayız.

Yer sertçe sarsılıyor ve herkesin paniği yeniden alevlenirken insanlar çığlık atıyor. Uzaktan gök gürültülü bir patlama ve gümbürtü geliyor ve ben giderek kararan gökyüzüne bakıyorum, bulutlar yanıyormuş gibi siyah, kırmızı ve sarı.

Bir kül bulutu üzerimize yağmaya başladığında, beni bir adım geri atmaya zorlayan bir korku ve umutsuzluk dalgasına kapılıyorum.

Etrafımdaki her şeyin öldüğünü hissedebiliyorum.

Hava yer değiştiriyor ve ben Ares'in Riccardo'yu bulup bulmadığını görmek için döndüğümde, onlar ortaya çıkıyor. Ares, Riccardo'yu kafasından kavırıyor ve Riccardo'nun yüz hatlarına derinlemesine kazınmış panikle kolu çılgınca havaya kalkıyor.

"Silah! Silahı var," diye bağırان Dylan, Ares'in savaşı Riccardo'yu kontrol etmesine yardım etmek için ileri atılıyor.

Gürültülü bir patlama oluyor ve bir saniye sonra göğsüm yırtılıyormuş gibi hissediyorum.

Şok içinde, Riccardo'yu yere yatırıp silahı elinden zorla alan Ares ve Dylan'a bakıyorum.

"Alchera!" Raighne bağırıyor ve bacaklarım çözülürken kolları beni sarıyor.

Kahretsin.

Yanımda diz çökerek beni kendine yakın tuttu. Nefes nefese kalıyorum ama kanımdan damlalar boynuna sıcıyor.

Riccardo'nun beni vurduğunu ancak o zaman fark ettim.

"Seni yakaladım!" Raighne elini göğsüme bastırırken sesinin endişeyle sertleştiğini söylüyor.

Kül etrafımızda uçuşuyor ve her şey bulanıklaştığında gözlerim tam Raighne'in yüzüne odaklanmak üzereydi.

Gözlerimi kırptırdığımda, içime bir karmaşa doluyor. Külün üzerinde yatıyorum, etrafımdaki alan milyonlarca hareketli gölgeden oluşuyor.

"Alchera," Ares'in sesi sanki binlerce mil öteden geliyor, "sesime odaklan. Seni geri getirmeme izin ver."

Ares'i serin bir esinti gibi hissedebiliyorum ama Raighne'nin sıcaklığını hissedemiyorum.

Etrafımda başka sesler de duyuyorum, aciliyet ve panikle dolular.

"Makasa ihtiyacım var, Isobel! Hemen!"

Gündelik kıyafetler ve beyaz bir önlük giymiş Afrikalı bir kadına bakıyorum.

"Onu kurtarabilir misin Lydia?" diye soruyor biri başımda duran doktora.

"Evet," diye yanıtlıyor, sesi güvenle dolu.

"Alchera!" Raighne'in sesi zihnimde gürleyerek beni kadından uzaklaştırıyor.

Gözlerimi zorla açıyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Görüşüm Raighne'e odaklanmayı başarıyor ama sonra başım yana kayıyor ve yanımda Ares'i görüyorum.

"Kal ile Bize." Ares diyor. "Don't git için Gölgerler Diyarı."

Garip bir durum. Alacakaranlık Kuşağı'nda sıkışıp kalmış gibiyim.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve tekrar odaklandığımda bana bir şeyler söylemeye çalışan kadını görüyorum.

"...sen sadece benim için bekle, tatlım. Ona sakinleştirici verdin mi, Isobel?"

"Lydia!" Bir adam doktorun dikkatini benden uzaklaştırarak "Lydia!" dedi.

"Meşgulüm. Hızlı konuş!" Lydia tersler.

"Annesi nasıl?" diye sorar adam.

"Dayanmaya çalışıyor. Çocuklar nasıl?"

"Sadece biri başarabildi. Babası da öldü," diye cevap veriyor adam.

"Kahretsin!" Lydia tüm dikkatini tekrar bana odaklamadan önce tıslıyor. "Ölmeyeceksin. Sadece benim için dayan."

Göğsümdeki ağrı, atan kalbimi benden koparmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerim hava yerine külle doluyor.

"Neşter!" Lydia emrediyor, sonra bir şeyin derimi kestiğini hissediyorum. Acıdan bir çığlık atıyorum ama duymuyorum.

Ellerin içimi kazdığını, kalbimi söktüğünü hissediyorum.

Gözlerimi tekrar açmaya zorluyorum ve Raighne ile etrafımızdaki tüm yıkımın ötesinde bir gölgenin bana doğru ilerlediğini görüyorum. Awo'nun ışıktan ibaret olduğu yerde, bu yaratık milyonlarca gölgeden oluşuyor ve sürekli dönerek üzerime doğru geliyor.

Birbirimizi.

"O da ne?" Düşüncelerimi saran panikle soruyorum.

Raighne ve Ares'i hissedemiyor ya da duyamıyorum ve gölgeli figür yaklaştıkça tüm vücudum damarlarıma buz doluyormuş gibi hissedene kadar ürperiyor.

"Hayır. Benden uzak dur!" Çığlık atıyorum ama kimse beni duymuyor.

Gölgemsi figür üzerimde hareket ediyor ve üzerimde gezinirken yüzünün olması gereken yerdeki mutlak karanlığa bakıyorum.

Bir elini göğsüme götürüyor, yarı saydam derinin altında siyah damarlar kıvrılıyor ve en acı verici yalnızlık hissi ruhumu kaplıyor.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Kaderimi gerçekleştirmeyi bitirmedim. Henüz ölemem."

Karanlık uçuşuma bakarken şiddetle titremeye başlıyorum. "Kimsin sen?" Kelimeleri son nefesimmiş gibi içime çekiyorum.

"Boşluk." Sesi ürkütücü derecede yumuşak ve beni ışıktan uzaklaştıran bir çekiciliği var. "Bana katıl, Alchera."

İçimde her şey durgunlaşıyor ve hareket edemediğim için sadece beni değer verdiğim her şeyden uzaklaştıran karanlık uçuşuma bakabiliyorum.

"Hayır," Ares'in sesi bir şimşek gibi çakıyor, ışık zihnimde o kadar keskin ki Void'in akıl sağlığımın sınırına geri dönmesine neden oluyor. "Onu almana izin vermeyeceğim."

"Ahhh... Ares," diye uğursuzca tıslar Void. "Yakında görüşeceğiz, evlat."

Buz gibi soğuk kayboluyor ve Void yok olurken bedenim titremeye başlıyor.

Raighne'in "Kurşun çıktı," dediğini duyuyorum.

"Void gitti," diyor Ares ona. "Onun zihnine tekrar girebilir misin?"

Raighne, "Bir de ben deneyeyim," diye mırıldanır.

Beni kurtarmak için birlikte çalıştıklarını duyduğumda, Raighne'in sıcaklığı beni içine çekmeden hemen önce gözlerim akmayan yaşlarla doluyor.

"O iyi olacak mı?" Jason'ın sorduğunu duydum.

Beni sıkıca Raighne'in göğsüne doğru çekiyor ve hıçkırık üstüne hıçkırık dökülürken yüzümü öpücüklere boğuyor.

"Seni yakaladım. Güvendesin," diye mırıldanıyor, sesi duygusallıkla gerilmiş.

Sonunda hareket edebildiğimde kollarımı kaldırıp Raighne'in gömleğine yapışıyorum ve az önce yaşadığım tuhaf şeyin bende bıraktığı boşluk hissiyle nefes nefese kalıyorum.

"Neydi o?" diye sordum.

Ares ayağa kalkarken, "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diye cevap veriyor. "Ben hallederim."

"Alchera iyi mi?" Dylan soruyor, sesi endişeyle gergin.

"Evet," diye yanıtlıyor Raighne. Geri çekilerek benimle göz göze geldi. "Gitmeye hazır mısınız? Gitmemiz gerek."

Başka seçeneğim olmadığı için başımı sallıyorum ama Raighne ayağa kalkmama yardım etmek zorunda kalıyor.

Bacaklarım titriyor ve hâlâ dizlerinin üzerinde duran, yüzü şoktan solmuş Riccardo'ya bakarken ona iyice yaslanıyorum.

Şaşkınlıkla gömleğimdeki kana bakıp başını salladı, sonra fısıldadı: "Nasıl? Ne? Tanrım."

Jason Riccardo'ya "Biraz bunaltıcı olduğunu biliyorum ama bizimle güvendesin," der. "Bu insanlar bizi kurtarmak için buradalar, o yüzden akışına bırak."

"Onu vurdum," Riccardo'nun nefesi kesildi. "Nasıl vurdun?"

"Ben Raighne'im ve Alchera'nın koruyucusu olarak onu iyileştirebilirim," diye açıklıyor Raighne. "Ayrıca, bizden birini bir kurşunla öldüremezsiniz, bu yüzden tekrar denemeye zahmet etmeyin."

Yine de ölüyormuşum gibi hissettim.

Ares bana zihinsel olarak, "Sadece zayıflamıştın, bu da Void'in zihnine girmesine izin verdi," diyor.

Gözlerim onun yüzüne kayıyor. "Void?"

"Niyet ve amaçlar için üvey babam. Gölgeler diyarını o yönetiyor. Annemi karanlığa çeviren de o."

"Yeter," diye mırıldandı Raighne. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Ancak o zaman etrafımıza bakıyorum ve tüm yıkımı görüp kül içinde nefes alırken göğsümden panik akıyor.

"Başka bir seçilmiş kişiyi gördüm ama nerede olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim kötü hava kalitesinden dolayı kısık.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Brenna.

"Bundan sonra nereye g i d e c e ğ i m i z i öğrenene kadar Vaalbara'ya geri dönemez miyiz?" Ben soruyorum.

"Hayır." Griffith başını sallar, yüzünde sabırsız bir ifade vardır.

"Evimize geri dönebiliriz," diyor Doug. "Oraya son gittiğimizde İrlanda burası kadar etkilenmemişti."

"Fazla seçeneğimiz yok," diye katılıyor Jason.

Griffith Riccardo'yu ayağa kaldırırken, "Herkes bir araya toplansın," diye emretti. "Elimi tut ve sakın bırakma. Beni duyuyor musunuz?"

Riccardo sadece başını sallar, hala şoktadır.

Hepimiz el ele tutuşuyoruz ve bir sonraki anda Ares bizi Doug ve Sarah'nın oturma odasına geri götürüyor.

Ev bıraktığımız gibi görüldüğünde rahat bir nefes alıyorum.

Brenna yanıma gelerek, "Nasıl hissediyorsun Alchera?" diye sordu.

Sadece başımı sallıyorum çünkü ne hissettiğimi ifade edecek kelimelerim yok.

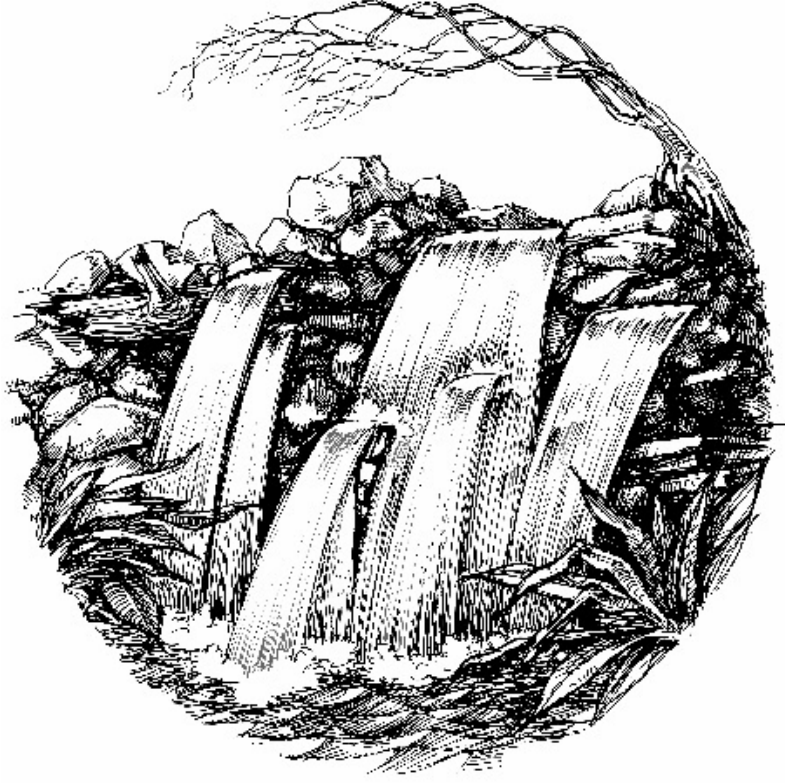
"Biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Belki o zaman başka bir imgelem görür," diyor Raighne ve elimi tutarak beni kanepeye yaklaştırıyor. "Otur." Tekrar Brenna'ya bakıyor. "Ona biraz su getirebilir misin?"

"Elbette."

Raighne yanıma oturuyor ve kolunu sıkıca omuzlarıma dolayarak beni yanına yaslanmam için dürtüyor. Ağzını saçlarımda hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Lydia. Neredesin?

Bölüm 30

Alchera

"KES SESİNİ! YÜZÜNÜ AŞAĞI ÇEVİR!" LYDIA yerde yatıyor, gözleri kamuflaj kıyafetleri giymiş ve bana isyancı oldukları izlenimini veren adamlar arasında çılgınca gidip geliyor.

"İlaç nerede?" Adamlardan biri kırık bir İngilizceyle talepte bulunuyor, gözlerinin beyazı sarı ve nefretle şişmiş.

"Şu dolapta... şurada," diye cevap veriyor bir adam, arkalarında bir yeri işaret ederek. "Ama sahip olduğumuz tek şey bu. Lütfen yapmayın..."

İsyancılarından biri tüfeğini kaldırır ve arkasını adamın kafasına vurur. Zavallı adamı dizlerinin üzerine çöküp merhamet dileyene kadar defalarca döver.

"Dur," diye bağılıyor Lydia. "Biz sadece doktoruz."

"Kesin sesinizi! Sizi asacağım ve domuzlar gibi bağırsaklarınızı deşeceğim" diyen asi, tüfeğini dayak yiyen adamın kafasına doğrultarak onlara tükürür.

Kapının yanında duran bir başka asi, yüzünde vahşi bir ifadeyle yaklaşıyor.

Dehşet içinde donup kaldım. Gördüğüm şeye inanamıyorum.

"Dinleyeceğiz. Bela istemiyoruz," diyerek onu yatıştırmaya çalışıyor dayak yemiş doktor. Yüzündeki ve kafasındaki derin yaralardan kan sızıyor. Onlara dehşetle bakarken geriye doğru hareket etmeye çalışıyor.

"Bana bakabileceğini mi sanıyorsun? Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?" Asi tüfeğini kaldırır ve hemen ardından doktora birkaç el ateş eder.

Çarpan kalbimi korku doldururken ellerim ağzımı kapatmak için havaya kalkıyor. Keşke Ares burada olsaydı da Lydia'yı bu tehlikeli durumdan uzaklaştırsaydı.

Lydia bir çığlık atar, yüzü şoktan solgun ve gergindir.

"Sen onun kadını mısın?" Afrikalı adam Lydia'yı kolundan tutup ayağa kaldırıyor.

"Bütün ilaçları getirin!" diye emrediyor bir başka asi, derme çatma tıbbi tesisin girişinden. "Eğer hepsini öldürürseniz, bir dahaki sefere ilaç bulamayız."

Lydia'nın kolunu tutan kişi onu sertçe iter ve Lydia yere düşer.

Bir sarsıntıyla kendime geliyorum ve hemen tepki vererek Raighne'den uzaklaşıp Ares'e koşuyorum. Kolunu tutarak, "Beni ona götür." diyorum.

"Bekle," diye bağırdığını duyuyorum Raighne'in ama çok geç, çünkü Ares bizi hemen uzaklaştırıyor.

Lydia'nın diğer doktorun hayati değerlerini kontrol ettiği yerde, geride kalan kaosun tam ortasında beliriyoruz. Başını bize çeviriyor ve yüzündeki korkuyu görünce ona fena halde sarılmak istiyorum.

"Sorun değil," diyorum temkinli bir şekilde ona yaklaşıırken. "Sana yardım etmek için buradayım."

Birdenbire ortaya çıktığımız düşünülürse, bu Lydia'nın bize güvenmesini sağlamıyor. Tıbbi bir arabaya doğru ilerliyor ve bir neşter kapıyor, az önce onlara saldıran isyancılardan korktuğundan daha da fazla bizden korkuyor.

Ares beni bile şaşırtacak kadar hızlı hareket ediyor ve Lydia'yı yakalıyor. Lydia çılglık atıyor ve neşteri bırakıyor, umutsuzca ve dehşet içinde nefes alıyor.

"Ares, gidelim buradan," diyorum, kelimelerim aceleye geliyor. "Çok korkmuş durumda ve bu durumu daha iyi bir hale getirmiyor."

Kolunu tutuyorum ve bir saniye sonra bizi Doug ve Sarah'nın evine geri götürüyor.

Ortaya çıktığımızda Lydia dizlerinin üzerine çöküyor ve bir kolunu karnına sarıyor. "Aman Tanrım."

Dylan ve Jason hemen onun yanına koşuyorlar ve Ares'in bizi Afrika'dan İrlanda'ya ışınlamasından sonra iyileştiğinde Lydia'ya her şeyi açıklamaları için onları yalnız bırakıyorum.

Biri daha gitti. İki tane kaldı.

Raighne kolumu tuttu ve beni koridora doğru çekti. Beni yatak odalarından birine iterek kapıyı arkamızdan çarparak kapattı.

Bana döndüğünde ve yüz hatlarının derinliklerine kazınmış öfkeyi gördüğümde, bitkin bir nefes veriyorum.

"Şu anda seninle kavga edecek enerjim yok," diye mırıldanıyorum ondan uzaklaşırken.

Yatağın kenarına oturduğumda homurdanıyor, "Bunu bir daha asla yapma. Ares'le hiçbir yere yalnız gitmiyorsun."

Omuzlarım çöküyor ve aşağı baktığımda gömleğimi kaplayan kanı görüyorum.

Vurulduktan sonra olanlara dair anılar zihnimde uçuşuyor, ta ki üzerimde gezinen Void'in görüntüsü beni dondurana kadar.

Raighne bana doğru yaklaşıyor ve kollarını bana dolayarak başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Onu düşünme."

Raighne'in yüzüne bakabilmek için başımı geriye eğiyorum, bir saniye önceki öfkesi artık yok.

"Kim o?" Ben soruyorum.

"Awo'nun ışık olduğu yerde, Void karanlıktır. Vaalbara'daki gölge topraklara hükmeder." Raighne bir elini dağınık saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Onu düşünmek zihnine erişmesini sağlar. Sadece onu engelle."

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

İçimi çekerek Raighne'e yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "İki tane daha kaldı."

"Yapabilirsin, benim küçük hayalperestim," diye mırıldanıyor elleri yanaklarımı kavrayıp başımı arkaya yatırırken. Gözleri yüzümde geziniyor, sonra eğilip dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "O kadar güçlüsün ki beni şaşırtıyorsun."

Kollarını tutarken "Kendimi güçlü hissetmiyorum," diye itiraf ediyorum. Yüzüm parçalanıyor ve gözyaşlarımı durduramıyorum.

Raighne öpücüğü derinleştiriyor, sıcaklığı beni sarıyor ve bir rahatlama tsunamisine kapılıyorum.

Beni sadece ona odaklanmaya zorlayacak şekilde tüketiyor. Bu anda ne yıkım, ne korku, ne de ölüm var. Sadece bana duyduğu inanılmaz aşk var.

"Ah, pardon," diye araya giriyor Sarah ve Raighne uzaklaştığında gölgeler o kadar hızlı bir şekilde zihnime geri akıyor ki bir anlığına zombi gibi sallanıyorum.

"Alchera'ya temiz kıyafetler vermek istedim," diyor Sarah.

"Doug ve Jason yiyecek bir şeyler hazırlıyorlar." Raighne giysileri alırken "Teşekkür e d e r i m ," diye cevap verir. ondan.

"Dylan giymen için temiz gömleklerinden birini verdi. Umarım sana uyar," diyor Raighne'e. Yıkıcı duygularım beni bombardımana tutarken yatağın kenarında donmuş bir şekilde oturuyorum.

Raighne parmaklarını enseme dolaştırırken "Teşekkürler," diye homurdanıyor. Dokunuşu anında rahatlatıyor ve gözlerim birkaç saniyeliğine kapanıyor.

"Lydia'nın bu koşullar altında iyi olduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm," diye bizi bilgilendiriyor.

"Bu iyi içinduy," Raighne cevaplar, onun Başparmağım tenimde geziniyor.

"Alchera iyi mi?" Sarah soruyor.

"Sadece dinlenmeye ihtiyacı var," diye mırıldanıyor.

Sarah başını sallıyor ve gitmeden önce bana endişeli bir bakış atıyor.

Raighne bir elinde temiz kıyafetlerle kolunu bana doluyor ve beni yataktan çekiyor. "Gel. Temizlenelim."

Beni banyoya götürmesine izin veriyorum ve tamamen bitkin bir halde durup o kıyafetleri tezgâha koyarken onu izliyorum. Muslukları açıyor ve su ısınırken gelip önümde duruyor. Gömleğimi tuttuğunda, kan lekeli kumaşı başımın üzerinden çekebilmesi için kollarımı kaldırıyorum.

Raighne beni soyarken aşağıya bakıyorum ve vücudumdaki tüm yara izlerini inceliyorum. Kurşun yarası kapanmış, şişmiş deri kırmızı ve etrafı mavi bir renk almış.

Raighne kıyafetlerini hızla çıkarırken banyoyu buhar doldurmaya başlıyor. Gözlerim göğsüne kayıyor ve her hareketinde derisinin altında dalgalanan gücü izliyorum.

Raighne olmasaydı şimdiye kadar ölmüş olurdum.

Bedenlerimiz birbirine değene kadar yaklaşırken başını sallıyor. Bir eliyle başımın arkasını kavrayarak benimle göz göze geliyor. "Hayır, hâlâ hayatta olurdun. Tonlarca acı içinde ama hayatta. Kendine verdiğin değerden çok daha güçlüsün."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sen benim gücümsün. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Gözleri beni yumuşatıyor. "Asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın. Senin için yaşıyor ve ölüyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ağzı şefkatli bir öpücükle benimkini aldığı anda, sesi zihnimde yatıştırıcı bir merhem oluyor: "Sadece sen."

Dudakları benimkileri ısırp masaj yaparken, zihnime ve bedenime karıncalanmalar gönderirken, bizi duşa götürüyor.

Üzerimize düşen ılık sprey harika hissettiriyor ve ayak parmaklarımla üzerinde durarak kollarımı Raighne'in boynuna doluyorum. Öpücük derinleşiyor ve Raighne yorgun zihnimin her santimini doldururken, rahatlamış bir hıçkırık kaçıyor benden.

İçimdeki gölgelere yaptığı saldırının şiddetini artırıyor ve beni vücuduna doğru kaldırarak fayanslara doğru itiyor.

Bacaklarımı beline doluyorum, umutsuzca ona olabildiğince yakın olmak istiyorum.

Aletini girişime yerleştirdiğini hissediyorum ve yavaşça içime doğru ittiğinde, elleri popomu kavıyor ve vücudu benimkini fayanslara sıkıştırıyor.

Raighne tarafından kafese kapatılmışken ve o zihnimi ve ruhumu doldururken, tek yapabildiğim onun sikinin içimde santim santim derinleştiğini hissetmek.

Bu his o kadar yoğun ki nefes almayı bırakıyorum ve tüm gücümle ona sarılıyorum.

İçime tamamen gömüldüğünde, nefeslerimiz dudaklarımızdan akmaya başlamıştı bile. Gözlerimle buluşabilmek için hafifçe geri çekiliyor ve yüzündeki mutlak sevgi ve bağlılık ifadesini görünce gözyaşlarımla akmasına engel olamıyorum.

Aramızdaki an o kadar yoğun ki, çaresizce ihtiyaç duyduğum iyi duygular tarafından tamamen boğulmuş durumdayım.

"Seni çok seviyorum" diye fısıldarken sesim boğuk çıkıyor. "Sen benim tüm varlığımı, Alchera."

Raighne'in ağız ruhumun en derin kısımlarına dokunan bir öpücükle benimkini bulduğunda, sert uzunluğu yavaşça içeri geri itmeden önce beni dışarı çekiyor.

Sanki her saniyenin, her hareketin, tenimize her dokunuşun tadını çıkarıyor.

Sadece sevgi, umut, huzur ve zevkin olduğu Raighne'de kendimi kaybediyorum. Bu sarhoş edici, ve dünya gibi

Etrafımızdaki her şey boka sarıyor, ağzına karşı inliyorum, daha fazlası için yalvarıyorum.

Göğsünden gelen alçak bir hırıltıyla hızını artırıyor, itişleri ruhumu çıplak bırakan baskın bir güce dönüşüyor.

Onunla birlikte "Raighne" diye inliyorum.

Her güçlü itişte, siki iç duvarlarımı okşuyor, patlayana kadar karnımın daha da sıkılmasını sağlıyor ve beni bir arada tutan tek şey Raighne oluyor.

O benim başlangıcım ve sonum oluyor ve Raighne olmadan milyonlarca kırık parçadan başka bir şey olmadığımı ölümcül bir kesinlikle biliyorum.

Zevk bedenimi ele geçirirken, her şeyden çok sevdiğim adama tüm gücümle tutunarak inliyor ve ağzının içine inliyorum.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye haykırıyorum hiçbir şeyin bana dokunamayacağı yüksekliklere çıkarılırken.

Sıcaklık, sevgi ve zevk sersemliğine kapıldım ve gerçekliğe sürüklenmeden önce ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok.

Farkına vardığım ilk şey, Raighne'in vücudunun kendi boşalmasını bulurken benimkine karşı sarsılması.

Sonra bizi yıkayıp temizleyen suyun sıcaklığını hissediyorum.

Derin bir nefes çekiyorum, ciğerlerim genişliyor ve bedenim Raighne'in ondan aldığı zevkten dolayı lezzetli bir şekilde uyuyor.

Birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum ve Raighne'in yüzü netleştğinde, hareketsiz kalıp gözlerimin derinliklerine bakmadan önce beni son bir kez daha dolduruyor.

"Senin tarafından sevmek için var olduğum için Awo'ya şükrediyorum." Sözleri yatıştırıcı bir merhem gibi, içimdeki keskin uçları köreltiyor. "Sen benim her şeyimsin."

Zevkimiz azalıyor ve şimdiki zamana döndüğümüzde, Raighne'in içimden çekilmesinden nefret ediyorum.

"Eve döndüğümüzde, mümkün olduğunca uzun süre senin içinde gömülü kalmayı planlıyorum."

Nefes nefese bir kıkırdama çıkardım. "Kimin yemeğe ve uykuya ihtiyacı var ki?"

Raighne avucuna biraz vücut yıkama suyu sıkıyor, sonra ellerini cildimde gezdirerek günün cehennemini üzerimden temizliyor.

"Seni besleyebilirim ve sikim içine gömülü halde uyuyabilirsin."

Kışkırtıcı sözler yüzünden yanaklarım ısınıyor ama onları duymak hoşuma gidiyor.

Elime vücut yıkama suyu sıkıyorum ve birbirimizin vücudunu yıkarken aramıza sessizlik giriyor. İşimiz bittiğinde kendimi duş öncesinden yüz kat daha iyi hissediyorum.

"Şimdi yemek zamanı," diye mırıldanıyor Raighne biz giyinirken. "Sonra da birkaç saat uyuyabilirsiniz."

Spor ayakkabılarımı giyerken, "Tabii başka bir öngörü görmezsem," diyorum.

Sarah'nın kot pantolonu biraz fazla uzun ve kumaşı ayak bileklerime kadar kıvrırmak için bir an ayırıyorum.

Tam doğrulduğum sırada Raighne önümde duruyor ve saç tellerimi düzeltmek için parmaklarını saçlarımın arasından geçirdiğinde sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Bu şimdiye kadar sahip olduğum en güzel saç modeli değil," diyorum.

"Çok seksi," diye homurdanıyor. Parmakları boynumun kenarını okşuyor. "Çok güzel görünüyorsun, benim küçük hayalperestim."

İltifatı özgüvenimi artırıyor ve ayak parmaklarımın üzerinde durarak banyodan çıkmadan önce ağzına hızlı bir öpücük konduruyorum.

Raighne elini belime koyarak mutfağa doğru yürürken, etli yahninin nefis aroması havada asılı kalıyor. Midem yüksek sesle homurdanıyor, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

Mutfağa girdiğimizde Doug başını kaldırıyor ve ağzına kadar dolu iki kâseyi işaret ediyor. "Sizin için hazırladım bile. Elimizde ne varsa güveç yapmak için kullandık ve biraz da ekmek var."

"Teşekkür ederim," diyorum ve ona gülümsüyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor, gerçekten umursuyormuş gibi.

Raighne'nin bana uzattığı kaşık ve kâseyi alırken, "Duştan sonra çok daha iyiyim," diye cevap veriyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Tezgâhın yanında durup aç kurtlar gibi yemek yiyoruz ve ben bir ısırık daha alamadığımda, "Benimkinin geri kalanını alabilirsin" diyorum.

Raighne içimde kıpırdanırken gözleri yüzümü inceliyor. Bulduğu şeyden memnun, ben kendime bir bardak su alırken o yemeye devam ediyor.

Temiz ve tok bir şekilde lavabonun yanındaki pencereden dışarı bakarken esnememi bastırmaya çalışıyorum.

Dışarıda her şey sakın görünüyor ama bunun sadece bir cephe olduğunu biliyorum. İrlanda'nın da yok olması an meselesi.

Raighne kaselerimizi lavaboya yerleştirmeye geliyor ve eli kalçama dolanıyor. "Biraz uyuma vaktin geldi."

Ona bir bakış attım. "Sadece diğerlerini kontrol etmek istiyorum."

Tartışmak istediğini görebiliyorum ama beni doğruca yatağa zorlamak yerine benimle oturma odasına yürüyor.

Bizi ilk fark eden Brenna oldu. "Çok daha iyi görünüyorsun." "Daha iyi hissediyorum," diye kıkırdıyorum.

Gözlerim Sarah'nın yanında oturduğu yerde artık o kadar da korkmuş görünmeyen Lydia'ya takılana kadar gruba bakıyorum.

"Sana her şeyi açıkladılar mı?" Lydia'ya sordum.

Başını sallıyor, sonra gergin bir kıkırdama çıkarıyor. "Hâlâ her şeyi kafamda toparlamaya çalışıyorum. Her şey biraz bunaltıcı ve senin birdenbire ortaya çıktığını görmeseydim hiçbirine inanmazdım."

Riccardo bana yaklaştığında dikkatim Lydia'dan uzaklaşıyor. Yüz hatlarını sıkılaştıran bir pişmanlıkla, "Seni vurmak istememiştim. Çok özür dilerim."

Omuz silkiyorum ve ona bir gülümseme sunuyorum. "Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

Kalın İtalyan aksanıyla dürüstçe "Kafam çok karışık ama dayanıyorum," diye cevap veriyor.

Gruba tekrar göz attıktan sonra, "Sadece iki seçilmiş kişi daha bulmam gerekiyor, sonra Vaalbara'ya dönebiliriz," diyorum.

"Düşünüyordum da, ben herkesi dünyanın dört bir yanına parıltatırken sen son ikisini toplarken herkes burada kalabilir. Daha hızlı hareket edebilirim ve bu beni o kadar yormaz," diyor Ares sürgülü kapıların yanında yerde oturduğu yerden, kollarını dizlerine dayayarak.

Griffith, "Grubun ayrılması fikri hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı.

"Onları bir felaket mahalline götürmek yerine burada kalmaları herkes için daha iyi olabilir," diyen Finian beni şaşırttı çünkü babası bize katıldığından beri sessizdi.

Rahmetli babamın koruyucusuna baktım. "Griffith, sen, Brenna ve Finian seçilmişleri koruyabilir ve Ares, Raighne ve ben son ikisini ararken kıyamet koparsa şelaleden Vaalbara'ya gidebilirsiniz."

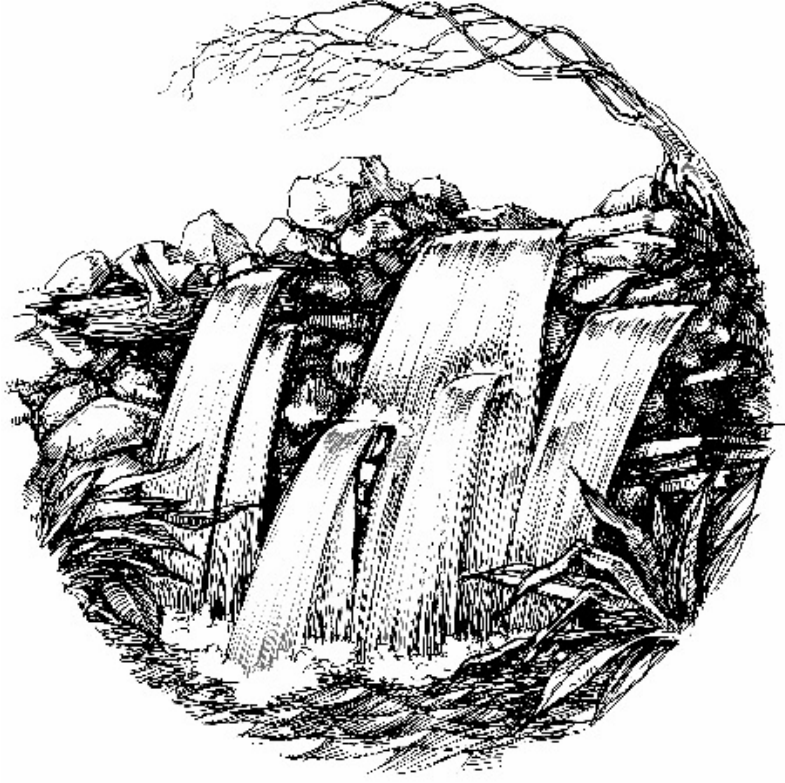
"Her ne kadar grubu bölme fikrinden nefret etsem de Alchera haklı," diyor Raighne yanımdan. "Ama bunu biraz uyuduktan sonra konuşabiliriz."

Elimi tutuyor ve konuşmanın bittiğini düşünerek beni koridordan geçirip yatak odasına götürüyor.

Kendimi rahat ettirmeden önce Raighne'in uzanmasını bekliyorum, yarı yarıya onun üzerine uzanıyorum. Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüp, gözlerim kapanırken kokusundan derin bir nefes alıyorum.

Elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor ve birkaç dakika içinde uykuya dalarken derin bir nefes alıyorum.

Bölüm 31

Alchera

Vücudum sarsılarak irkildiğimde gözlerimi henüz kapatmışım gibi hissediyorum.

Sadece bir anlığına, sonra görüşüm bulanıklaşıyor.

Yoğun bir duman beni sarıyor ve anında öksürmeye başlıyorum. Etrafıma bakarken gözlerim yanıyor, yanan ağaçları ve etrafımda parlayan turuncu ışığı görüyorum.

Tanrım, bir cehenneme mi girdim?

Ellerimle ağzımı kapatıyorum ve deli gibi göz kırpiyorum, nerede olduğumu anlamaya çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

İnsanların bağırdığını duyuyorum ve kafamı onlara doğru çeviriyorum. Bir grubun tekneleri geniş bir nehre itmek için acele edişini izliyorum.

"Silvana, gel!" diye bağılıyor bir kadın.

"Araştırmamı geride bırakmayacağım."

Büyük bir çadırın içinde bir masa ile bir dolap arasında koşuşturan Silvana adındaki kadına bakıyorum.

Sanki Silvana'ya doğru süzülüyorum, o da bir dizüstü bilgisayar ve sabit diskleri bir çantaya tikiştiriyor.

"Burada ölürseniz araştırmanızın hiçbir değeri kalmaz," diye bağıyor diğer kadın. "Gitmek zorundayız."

"Tam arkadayım," diye bağıyor Silvana, ama sonra büyük bir çatırtı kopuyor ve yanan bir ağaç çadırın girişine düşerek kumaşı tutuşturuyor.

Kendime geliyorum ve ne yaptığımı anlamadan yataktan fırlayıp kapıyı çekerek açıyorum.

"Ares!" Koridorda koşarken sesleniyorum.

Banyoyu geçmeden kas duvarına çarpıyorum ve Ares bir anda belirip beni omuzlarımdan yakalıyor. "Neyin var?"

Bir saniye sonra Raighne'in kolu ortama dolanıyor ve göğsüne doğru çekiliyorum.

"Bir imgelem gördüm. O tehlikede," diyorum Ares'in ön kolunu tutarak. "Beni ona götür."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve göz açıp kapayıncaya kadar uzaklaşmadan önce esintisinin zihnimden geçtiğini hissediyorum.

Çadırdaki görüldüğümüzde, Silvana yerde yatıyor, etrafımızda dumanlar yükseliyor ve alevler çadırın kumaşını ve mobilyaları yiyip bitiriyor.

Raighne'den kurtuldum ve seçtiğim kişinin yanına çömelip başını göğsüme doğru kaldırarak hâlâ nefes alıp almadığını anlamaya çalıştım.

Ben bile zar zor nefes alabiliyorum, sıcaklık kıyafetlerimi hızla tenime yapıştırıyor.

"Zamanımız yok," diyor Raighne öksürürken ve bir elini omzuma koyarken.

Ares yaklaşıyor ve bir eliyle Raighne ve beni tutarak bizi İrlanda'ya geri döndürüyor.

Oturma odasında görüldüğümüzde, seçilmişlerden bazıları irkildi. Boğazımdaki yanmayı geçip temiz hava almak için mücadele ediyorum ve mırıldanıyorum, "Lydia, Silvana'yı kontrol et. Nefes alıp almadığını bilmiyorum."

Öksürmeye başladığımda Raighne elini sırtıma koyuyor ve nefes borumdaki yanma hafiflerken, o da nefes almakta zorlanıyor. Hızla geri çekiliyor ve başımı ona doğru sallıyorum.

Raighne beni neredeyse yere yapıştırıyor ve bana öfkeli bir bakış fırlatarak elini göğsüme bastırıyor ve ciğerlerimdeki son rahatsızlığı da hafifletiyor.

Oturmak için geri çekildiğinde, Jason ona hemen bir bardak su getirir, ancak Raighne'in tekrar normal nefes alabilmesi için çok uzun zaman geçmesi gerekir.

"İyiydin," diye ısırdım, hiç mutlu değildim. "Bu kadar acıya dayanamazsın."

"Yapabilirim," diye mırıldanıyor dişlerini sıkarak. "Ve yapacağım."

Ayağa kalkıyorum ve Lydia'ya bakıyorum. "Silvana iyi olacak mı?"

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Bir yangın çıktı. Ona ulaştığımızda bilinci yerinde değildi," diye açıklıyorum. "Sanırım Amazon ormanlarındaydı."

"Herhangi bir test yapamam ama nefes alıyor ve nabızı sabit," diyor Lydia. "Umalım da ciğerlerinde hasar olmasın."

Brenna, "Onu Vaalbara'da iyileştirebilecekler," diyor.

"Hepiniz hazırlanmalısınız," diyorum. "Almam gereken sadece bir seçilmiş kişi daha var ve sonra Vaalbara'ya geri dönüyoruz."

Arkamı dönerek sürgülü kapılara doğru yürüyorum ve dışarı çıkıp temiz havayı derin derin içime çekiyorum.

Bu çok yakındı. Silvana'yı neredeyse kaybediyordum ve bu beni son seçtiğim kişi ve onun nasıl bir durumda kalacağı konusunda endişelendiriyor.

Raighne arkamdan gelirken, "Seni iyileştirmem gerekirken benimle kavga etme," diye tersliyor.

Arkamı dönüp ona bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Beni sağdan, soldan ve ortadan iyileştirmeni istemiyorum. Acının bir kısmını kaldırabilirim."

"Bu benim görevim, Alchera," diye savunuyor.

"Kendini benim yerime koy," diyorum iç çekerek. "Seni bir ağrı kesici olarak kullanmayı reddediyorum. Benim için bundan çok daha fazlasını ifade ediyorsun."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp omuzlarımdan tutuyor ve gözlerimiz kilitlenmiş halde, "Ben senden daha güçlüyüm ve bunun üstesinden gelebilirim. Bu tartışmaya açık değil, Alchera. Senden acı ya da eziyet alabileceksem, sana acı çektirmeyeceğim. Bu konuda benimle kavga etme ve seni korumama izin ver."

Gözlerindeki kararlı bakıştan bu tartışmayı kazanamayacağımı anlıyorum. "Bu benim onaylamam gerektiği anlamına gelmez" diye mırıldanmadan önce mutsuz bir of çektim.

Bu savaşı kazandığını anladığında, ağzının köşesi sıcak bir sırıtışla kalkıyor. "Yine de beni önemsedğin için teşekkür ederim."

"Hmm..." Homurdanıyorum, bu da alnıma bir öpücük kondurmadan önce ondan eğlenen bir kıkırdama kazanmamı sağlıyor. Kolları beni sarıyor ve göğsüne yaslanıyorum. "Benim inatçı küçük hayalperestim."

Geri çekilmeden önce bir süre bana sarıldı ve "İyi miyiz?" diye sordu.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Evet, iyiyiz."

Raighne'in gözleri yüzümde yumuşuyor, sonra "Yeterince gülümsemiyorsun" diyor.

Ares'in durduğu sürgülü kapılara bakarken, "Etrafımızda olup biten onca şey varken zor," diye cevap veriyorum.

Omzunu kapı pervazına dayamış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Ares'in sesi zihnimde dolaşırken Raighne ona doğru dönüyor ve "Başka bir imgelem görme ihtimaline karşı yakınlarda duruyorum, böylece hemen gidebiliriz" diyor.

"Ona söyleyecek bir şeyin varsa yüksek sesle konuş. Nereye gitmemiz gerektiğini görmen gerekmedikçe onun zihnine girme," diye homurdanıyor Raighne.

Ares'in gözleri Raighne'e kayarken, "Anladım kuzen," der.

Jason, "Silvana uyandı," diye seslenerek dikkatimizi Raighne ve Ares arasındaki gerilimden uzaklaştırıyor.

Eve geri dönüyorum ve en yeni seçtiğim kişiyi bir bardak su içerken buluyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona yaklaşırken soruyorum.

Boğazını temizliyor ve fısıldıyor, "Ölüm gibi, ve herkesin bana söylediklerinden sonra, öldüğümü düşünmeye başlıyorum."

"Yapmadın," diyorum ve yanında durup onun darmadağınık yüzüne bakıyorum. "Sadece sana zamanında ulaştığım için rahatladım."

Gözleri bir kişiden diğerine kayıyor, sonra da "Her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var" diyor.

"Acele etme," diye mırıldanıyorum, kendime biraz su almak için mutfağa gitmeden önce omzunu okşuyorum.

Raighne hemen arkasında Ares'le beni takip ediyor ve ben bir iç çekiyorum çünkü testosteronlarıyla bugün uğraşmak biraz fazla.

Bir bardağa su dolduruyorum ve pencereden dışarı bakarken birkaç yudum alıyorum. Bir yudum daha almadan önce, "Biz görevimizi tamamlayana kadar siz ikiniz biraz sakinleşebilir misiniz?" diyorum.

"Elbette," diye mırıldanıyor Ares.

Raighne'den tek duyduğum "Hmf...".

Gerilim hiç azalmıyor, aksine daha da kötüleşiyor gibi geliyor.

Uzaktan bağırان sesler duyduğumda alnımda bir çatıklık oluşuyor ve fısıldıyorum, "Oluyor."

Bardak elimden kayarken, Raighne'nin kolları arkamdan beni sarıyor ve bir saniye sonra kendimi

kaosun ortasında.

"Amandla!" diye bağıran büyük bir protestocu kalabalığına diğerleri "Ngawethu!" diye bağırarak karşılık veriyor.

Birbiri ardına insanlar tarafından itilip kakılıyorum ve birkaç dakikalığına da olsa sokaklarda koşturan saldırgan kalabalığın arasında kalıyorum.

Silah sesleri duyulur ve bazıları siper alırken, diğerleri kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışan polis gücüne doğru koşar.

Camlar kırılıyor ve araçlar kaosun içinde manevra yapmaya çalışırken yağmacılar her mağazayı yağmalıyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve kaldırıma doğru ilerlerken nefesim kesiliyor. Ortamın daha sakin olduğu bir yan sokağa doğru koşuyorum ve nefesimi toplamaya çalışırken etrafıma çılgınca bakıyorum.

Seçilmiş kişi kim?

Kahretsin, öfkeli kalabalığın arasından yolumu bulmaya çalışmak delilik olacak.

Yüzlerce insan arasında arama yapmaya devam ediyorum ve bilinçsiz bir adamı kaldırıma doğru sürüklemeye çalışan bir kadın görüyorum, onunla ilgili bir şey dikkatimi çekiyor.

Belki de tüm bu kaosun içinde birine yardım etmeye çalışarak hayatını riske attığı gerçeğidir. İki adam onu tutup bana doğru iterken, üç adam da onları takip ediyor.

Hayır! Hayır!

Onu yanımdan sürüklüyorlar ve gözlerim onun dehşet içindeki gözlerine kilitleniyor.

Adamlardan biri onu dövmeye başladığında dehşet içinde "Pearl," diye fısıldıyorum.

Kendime geliyorum, nefesim dudaklarımda dolaşiyor. Raighne'e yapışmışım, lavabonun yanında yerde oturuyoruz. Başımı kaldırıp Ares'e bakıyorum.

"Gitmemiz gerek. Hemen şimdi."

Öne atılıyor ve ellerini omuzlarımıza koyarak bizi bir anda uzaklaştırıyor.

Tam olarak yan sokakta durduğum yerde belirdiğimizde, kalabalığın agresif sloganları, siren sesleri ve bağırışları havayı dolduruyor.

Başım sağa doğru savruldu ve "Pearl!" diye bağırdım.

Adamların onu dövdüğü ve kıyafetlerini parçaladığı yöne doğru bir adım bile atamadan Raighne bir el sallayarak adamların her yöne uymasını sağladı.

Ares onun yanına doğru parıldıyor, onu tutuyor ve bizi korkunç kaostan çıkarmadan önce tekrar bize doğru parıldıyor.

Oturma odasında görüldüğümüzde Pearl öğürmeye başladı. Hemen kolumu ona doladım ve "Sorun yok. Güvendesin." Elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

Hıçkırıklara boğuluyor, vücudu benimkine gömülüyor ve ben de onunla birlikte yere oturuyorum, o yıkılırken ona sıkıca sarılıyorum.

"Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum, ses tonum ondan geldiğini hissettiğim yoğun duygularla boğuklaşıyor. "Şşş... iyi olacaksın."

"Bırak da ona bir bakayım," diyor Lydia, ses tonu nazik. Lydia'nın kontrolü ele alabilmesi için geri çekiliyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Hepsi bu kadar," diyor Griffith. "Vaalbara'ya geri dönmemiz gerekiyor."

Gözlerim ona kayıyor ve ses tonum ısırganlaşıyor, "Lydia Pearl'ü kontrol etmeyi bitirdiğinde gideceğiz."

"İlk yardım çantanız var mı?" Lydia'nın sorusu üzerine Doug aceleyle oturma odasından çıkar.

Bir dakika sonra elinde kitle geri gelir ve Lydia'ya verirken "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sorar.

"Şok için biraz şekerli su. Sakinleşmesine yardımcı olur," diye yanıtlıyor Lydia.

Doug su getirmeye giderken ben de iki kadının yanına çömeliyor ve elimi Pearl'ün sırtına koyuyorum. Titriyordu.

Lydia yüzündeki kanın bir kısmını silerken bok fırtınasına yakalanmış bir yaprak gibi.

Dayak yemenin ve hayatınızdan endişe etmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyorum ve Pearl'ün böyle korkunç bir durum yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyorum.

Lydia Pearl'ün patlamış dudağı, yanakları ve şakağındaki kesiklerle ilgilenirken ona nazik davranıyor.

Pearl'ün nefes alış veriş i yavaş yavaş normale döner ve yere bakmaya devam eder. Sesi titreyerek soruyor: "Neredeyim ben? Siz kimsiniz?"

"Ben bir doktorum," diyor Lydia. "Sınır Tanımayan Doktorlar ile çalışıyorum. Dünyada neler olduğunu gördünüz mü?"

Pearl başını sallar, kollarını ortasına sarar.

"Bu insanlar bizi kurtarmaya geldi. Dünya ölüyor ve onlar bizi yeni bir dünyaya götürüyorlar. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama şimdiye kadar bizi felaketlerden ve şiddetten korudular."

"Ben de doktorum," diye fısıldıyor Pearl. "Bir çocuk doktoru." "Ortak bir noktamız var," diye mırıldanıyor Lydia.

gülümsemesi ağzını çekiştiriyordu. "Dikiş e ihtiyacın varmış gibi görünmüyor."

Pearl başıyla onayladıktan sonra belli belirsiz bana bakıyor. Çenesi titriyor ve sonra soruyor, "Bana yardım mı ettin?"

Başımı salladım. "Raighne ve Ares'in yardımıyla." Elimi tekrar sırtına sürüyorum. "Her şey cehenneme dönmeden önce buradan çıkmamız gerek. Bununla başa çıkabilir misin?"

Gruba bir göz atar ve sonra başını sallar.

"Bu kadar mı?" Dylan soruyor. "Temelli mi ayrılıyoruz?"

"Tanrım," diye fısıldıyor Sarah. "Hazır mıyım bilmiyorum. Ne olacak?"

Havayı gergin bir enerji dolduruyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Ben değil gidiyor için Yalan." I söyle. "Bu gidiyor için ilk başta bunaltıcı olabilir. Sadece birbirinize destek olun."

"Vaalbara'da durum nasıl?" Jason sorar. "Hayvanlarımın orada olduğundan emin misin?"

"Evet, hayvanlarınız orada," diye yanıtlıyor Griffith. "Büyük şehirler yok ve biz sizin kadar gelişmiş değiliz. Her şey huzurlu ve birbirimize yardım ediyoruz. Önemli olan tek şey yeni bir hayata başlamak için güvende olmanız."

"Söylemesi yapmaktan kolay," diye mırıldanıyor Dylan.

"Şimdiye kadar sizi güvende tuttuk. Bize güvenin," diyorum. "Biz sadece sizin iyiliğinizi düşünüyoruz."

Dylan başını sallıyor ve neyse ki bu diğerlerini rahatlatmış görünüyor.

"Herkes bir çember oluştursun ve el ele tutuşsun," diye emrediyor Ares. "Tıpkı daha önce olduğu gibi, Vaalbara'ya varana kadar ellerinizi bırakmayın."

Hepimiz bir daire oluşturuyoruz ve Raighne sağımda dururken, Ares solumdaki yeri alıyor.

Eline bakıyorum ve son birkaç günden sonra avucumu onunkine koyduğumda içimi nefret ve tiksintiyle doldurmuyor. Parmakları benimkileri sıkıca sarıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve herkesin hazır olduğundan emin olmak için gruba bakmadan önce sadece başımı sallıyorum.

İşte bu kadar.

"Bekle," diye soluk soluğa başımı çevirip oturma odasının penceresinden dışarı bakıyorum.

Burada sadece beş yıl yaşamış olabilirim ama burası bildiğim tek ev. Bunun dünyada son kez bulunuşum olduğunu fark ettiğimde kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor.

Sadece bu on kişiyi alabiliyorum. Geri kalanların hepsi ölecek.

Gözlerimi kapatıyorum ve milyonlarca kalbin atışını ve doğanın canlı gücünü hissediyorum.

Keşke hepsini saklayabilseydim.

Yoğun bir kederle dolmuş durumdayım ve gözyaşlarımı tutmaya çalışırken Ares'e zihinsel olarak "Gidelim" diye fısıldıyorum.

Etrafımızdaki hava değişiyor ve serin bir esinti tenimin üzerinden süzülmeden önce her şey bir anlığına dönüyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor Sky. "Bu çok güzel."

Gözlerimi açıyorum ve bir dağ ile okyanus arasında uzanan bir köyün eteklerindeki bir tepede durduğumuzu görüyorum.

Burada olduğumu hiç hatırlamıyorum ve arkama baktığımda bir ormanın başlangıcını görüyorum.

Jason sersemlemiş bir sesle, "Tanrım, gözlerin," diyor.

Griffith, Brenna ve Finian'a bakıyorum ve cazibelerinin kaybolduğunu görünce gözlerim Raighne'in yüzüne kayıyor.

Vay canına.

Gözleri kırmızıyla çevrili altın rengine dönüştü ve kutsal bok, kötü görünüyor.

Griffith Raighne'nin omzunu tutuyor ve yüzünde gururla şöyle diyor: "Daha önce hiçbirimizin tanık olmadığı bir koruyuculuk seviyesine ulaştın. Janak seninle konuşmak isteyecektir."

Raighne sadece başını sallıyor, parmakları benimkilere dolanıyor.

Griffith bunalmış seçilmişlere döner ve seslenir, "Beni takip edin. Hepinizi yerleştirelim."

"Alchera Sarah'yı iyileştirebileceğinden bahsetti mi?"

Doug soruyor. "Evet, şifacımız biz odaya girince ona bakacak.

Köy," diye yanıtlıyor Griffith seçilenlerin her birine bakarken, sonra da ekliyor: "Hepinizin sağlıklı olduğundan emin olmak için muhtemelen herkesi muayene etmek isteyeceklerdir."

Seçilmişler Griffith'i tepeden aşağıya kadar takip ettiklerinde, Brenna ve Finian bizden birkaç adım ötede yürürken ben Raighne ve Ares'in arasında duruyorum.

Köyü hatırlayamadığım için "Burası eviniz mi?" diye soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Raighne. Dağın eteklerine yakın bir bölgeyi işaret ediyor. "Evim orada."

Nerede yaşayacağımı merak ediyorum.

Raighne, "Benimle," diye yanıtlıyor düşüncemi.

Ares'in hareket ettiğini hissediyorum ve ona baktığımda ormana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Onu eski haliyle, cazibesi olmadan görmek, huzursuz bir hissin omurgamdan aşağı kaymasına neden oluyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

Ares duraklıyor ve bize bakmadan mırıldanıyor: "Köy benim evim değil."

"Nerede yaşıyorsun?"

Ares sallar onunKafa ve olmadan cevap vermek Soruma cevap vermeden ormana doğru yürümeye devam ediyor.

Ağaçların arkasında kaybolduğunda fısıldıyorum, "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"En azından bunu yapabilirim," diye hayalet gibi dolaşiyor sesi zihnimde.

İçimi bir hüznün kaplıyor, sonra dikkatimi tekrar köye çeviriyorum.

"Hazır mısın?" Raighne hâlâ elimi tutarak soruyor.

Başımı salladım. "Bir dakikaya ihtiyacım var." Elimi onunkinden çekip kurtarıyorum, sonra da "Sen devam et" diyorum. Tartışacakmış gibi görüldüğünde ekliyorum, "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. İyi olacağım."

"Sen ve Finian gidebilirsiniz," diyor Brenna. "Ben Alchera'yla kalacağım."

Adamların gidişini izliyorum ve Finian'ın sırtarak Raighne'in sırtını sıvazladığını görüyorum. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama onları kardeş gibi davranırken görmek gerçekten tuhaf.

Her şey garip geliyor.

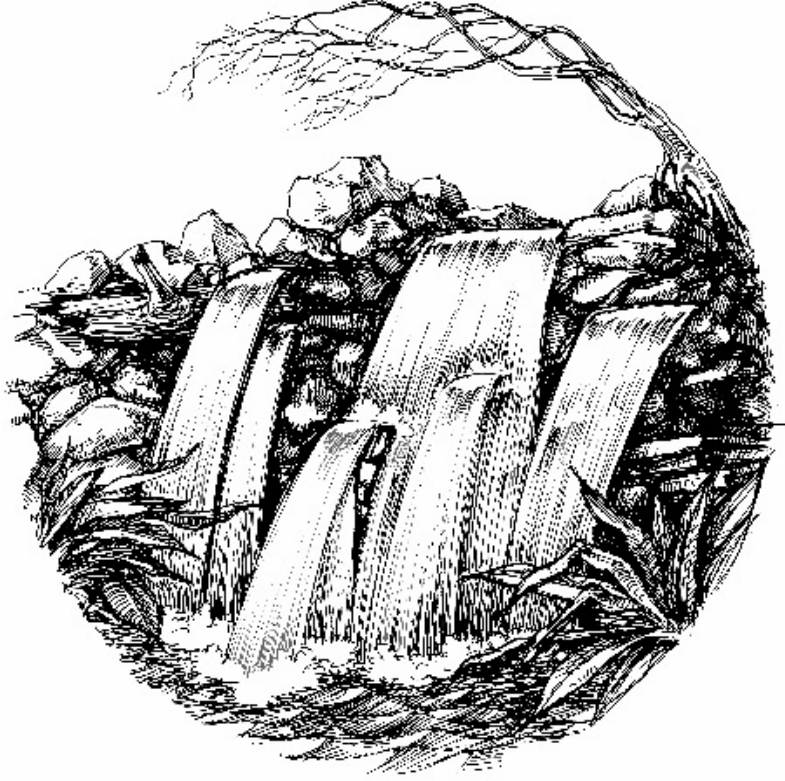
Kollarımı ortama dolayarak, "Virtutes Şelalesi hangi yönde?" diye soruyorum.

"Gel. Sana göstereceğim," diyor Brenna.

Yabani otlar ve çiçeklerle kaplı tepeler ve düzlükler üzerinde yürürken hiç konuşmuyoruz.

Evim olacak bu yeni dünyaya bakıyorum ama başka bir dünyanın ölmekte olduğunu bildiğim için şu anda onun güzelliğini takdir edemiyorum.

Bölüm 32

Alchera

VIRTUTES ŞELALESİ'NE ULAŞTIĞIMIZDA oturup akan suya bakıyorum.

"Aklından geçenler hakkında konuşmak ister misin?" Brenna yanıma otururken soruyor.

"Şu anda çok fazla insan ölüyor," diye fısıldıyorum, ses tonum kasvetli. Bir an için odaklanıyorum ama artık Dünya'daki kalp atışlarını ve doğayı hissedemiyorum. "Bu hayatın boşa harcanması demek."

"Bunu düşünmemeye çalış," diyor Brenna. Kendi omzuyla omzumu dürtüyor. "Seninle gurur duyuyorum. Oldukça baş belasıydın."

Ağzımın kenarı kalktı. "Öyle mi?"

"Evet, ama yine de bir kavgada seni yenerim," diye kıkırdıyor.

Raighne'i o sınıfta gördüğümünden beri olan her şey aklımdan geçiyor ve duygularımı kontrol edemediğim için sarmal oluyorlar.

Titreyen bir nefes çekiyorum ve bir hıçkırık kaçtığında Brenna kolunu omuzlarıma doluyor.

"Her şey bitti," diyor. "Geçmiş düşünmemeye çalış."

"Düşünmemek çok zor," diye inliyorum.

"Bana ihtiyacın var mı?" Raighne'nin sesi zihnimi dolduruyor.

"Hayır, ben

iyiyim." "Emin

misin?" "Evet."

Derin bir nefes daha çekiyorum ve Brenna'nın yanına yaslanırken duygularımı bastırıyorum.

"Doğduğun günü dün gibi hatırlıyorum," diye mırıldanıyor Brenna. "Herkes çok mutluydu. Annem ve babam gece gündüz senin üzerine titriyordu."

Daha dik oturuyorum ve kız kardeşime bakıyorum.

Şelalenin güzel görüntüsüne bakarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Yeterince büyüdüğünde seni ata bindirmiştin. Hızlı gitmeyi ve rüzgârı saçlarında hissetmeyi severdin. Thana saatlerce saçındaki düğümleri tararken bir yandan da bana küfredirdi."

Çok küçük olmalıyım çünkü hatırlamıyorum. "Thana sana saçını nasıl öreceğini de öğretti."

Anıları hatırlamaya çalışırken yanağımın içini kemiriyorum.

"Bir keresinde kimse fark etmeden Roark'ı eğitim kamplarına kadar takip etmiştin. Bütün gün her yerde seni aradık ve seni bir tepede oturmuş Roark'ın kral olmak için yaptığı antrenmanı izlerken bulduk."

Roark. Tanrım, sanki ölümünün üzerinden bir yıl geçmiş gibi.

Brenna, "Sen gönderilmeden önce de mutluyduk ve yine mutlu olacağız," diyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Babam ve Roark öldü ve Thana'nın nerede olduğunu sadece Tanrı bilir."

"Yeniden mutlu olacağız," diye ısrar ediyor Brenna ve elimi tutup sıkıyor. "Biraz zaman alabilir ama yeni bir normal bulacağız."

Ayağa kalktı ve beni yukarı çekti. "Gel. Seni görmek için can atan biri var."

"Kim?" Köye doğru geri yürümeye başladığımızda soruyorum.

"Anne."

Olan onca şeyden sonra onu unutmuşum. Bir anda göğsümü endişeli bir his doldurdu.

Zihnimde ona dair kalan birkaç anıyı araştırıyorum. Onu son gördüğümde Thana gibi sarı saçları vardı. Babamın cenazesinde ona iyice bakamadım.

Annemin beni yatağa yatırdığı an aklımdan geçiyor ve kendimi sevilmiş ve güvende hissettiğimi hatırlıyorum.

Aradan sonsuzluk geçti ve beş yıl önce kaldığımız yerden devam edebileceğimden pek emin değilim.

Köye yaklaştığımızda insanlar seçilmişlerin etrafında toplanmış, onları sıcak bir şekilde karşılıyorlar. Sarah ve Pearl'den hiç iz yok ve ben onların Aster'le birlikte revirde olduklarını varsayıyorum.

Brenna elimden tutuyor ve beni bir çeşit kayadan inşa edilmiş ve ahşap çatılı iki evin arasından geçen bir patikadan aşağı çekiyor. Bazı evlerin duvarlarında sarmaşıklar, bazılarında ise beyaz ve mor çiçekleri olan sarmaşıklar var.

Köyde olmamıza rağmen, o kadar çok çiçek ve bitki var ki, hala doğanın bir parçasıymış gibi hissettiriyor.

Brenna, "Köylüler tarafından bombardımana uğramamak için arka tarafa gizleneceğiz," diye açıklıyor. "Seçilmişlerle birlikte döndüğün için yapacakları kutlamada onlarla yüzleşebilirsin."

"Evet, lütfen," diye mırıldanıyorum onu dar Arnavut kaldırımli bir patikadan aşağı doğru takip ederken, sonra ekliyorum, "Bu konuda pek emin değilim."

Yine de kutlama."

"Bu kaçınamayacağın bir şey," diyor ve bana alaycı bir sırıtış atıyor.

Kaleye benzeyen büyük bir binaya varmadan önce yirmi dakikalık bir yürüyüş yaptık. Burayı hayal meyal hatırlıyorum.

Ev mi?

Yan kapıdan giriyoruz ve kandillerle aydınlatılmış bir koridorda yürürken bir aşinalık hissediyorum.

Virajı dönerken bir kadın ilerideki bir kapıyı kapatıyor, sonra gözleri bize takılıyor ve donup kalıyor. Yüzündeki kan çekiliyor ve bir saniye sonra koşmaya başlıyor.

"Bebeğim!"

Onu tanımam bir an alıyor ve sonra içime dalıyor. Kolları beni sıkıca kavıyor ve dudaklarından hıçkırıklar dökülüyor.

Anne.

Kollarımı kaldırıp ona sarmayı başarana kadar çok uzun süre donup kalıyorum.

"Teşekkürler Awo," diye soluk soluğa kalıyor. "Seni çok özledim."

Boğazım düğümleniyor ve gözlerim yanıyor, sonra tanıdık kokusu bana doğru geliyor ve bedenim sarsılıyor.

O an çok yoğun ve kucağında yıkılırken dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrılıyor. Anında, Raighne'nin sıcaklığının içime aktığını hissediyorum, ona ihtiyacım olursa yakınımda olduğunu bilmemi sağlıyor.

Annemin eli başımın arkasını kavıyor ve ben hüngür hüngür ağlarken o da yüzümün yan tarafına öpücükler yağdırıyor. "Ah, Eryon'un bebeğini tekrar kollarıma almak," diye hıçkırıyor. "Awo beni kutsadı." Yoğun duygular yerini garipliğe bırakana kadar beni öpücük yağmuruna tutmaya devam ediyor.

havayı geriyor.

Annem hafifçe geri çekiliyor ve bakışları yüzümde gezinirken ağzının etrafına mutlu bir gülümseme yayılıyor.

"Tıpkı babana benziyorsun."

"Babam ve Roark benim yüzümden öldüğü için üzgünüm" diye fısıldarken çenem titriyor ve sesim suçluluk duygusuyla boğuklaşıyor.

Başını sallıyor, yüz hatları üzüntüyle geriliyor. "Bu senin hatan değil, tatlım. Onlar onurlu bir şekilde öldüler."

Beni tekrar göğsüne bastırıyor ve titreyen bir nefes çekiyor. "Sen ve Brenna sağ salım bana döndünüz. Bunun için minnettarım."

Beni tekrar bıraktığında elini Brenna'ya uzatıyor ve kolunu sıkıyor. "İkiniz de beni çok gururlandırdınız." Koridora şöyle bir baktı, sonra da "Gel. Çok yorulmuş olmalısın."

"Öyleyiz," diye mırıldanıyor Brenna. "Ben temizlenmeye gidiyorum. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Brenna merdivenlere doğru yürüyüp onları başka bir kata çıkardığında, annem bana bakmaya devam ediyor.

Bir elini saçlarıma götürüyor ve parmaklarını kısa tellerin arasından geçiriyor.

"Kesmek zorundaydım," diye fısıldadım.

"Tekrar büyüyecek." Bana titreyen bir gülümseme veriyor. "Seni çok özledim, Alchera."

Ağlama dürtüsü göğsümde kabardığında, sertçe yutkunuyorum. "Beni hatırlıyor musun?" Annem soruyor, sesi kısık.

Başımı sallıyorum, sonra derin bir nefes çekiyorum, bastıran duygularımı yatıştırmaya çalışıyorum.

"Yeni anılar biriktireceğiz," diyor elini yanağımda gezdirirken. "Ama önce dinlenmen gerek."

Elimi tutuyor ve beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Bir kapıya yaklaştığımızda annem, "Odanızda hiçbir şeyi değiştirmedik. Aynen bıraktığın gibi."

Benim odam.

Kapının girişinde duruyorum ve gözlerim sıcak postlarla kaplı tek kişilik yatağın üzerinde çılgınca geziniyor. Tavandan sarkan kâğıttan yıldızlar, ahşap bir tuvalet masası ve üç ayaklı bir tabure var.

Tuvalet masasının üzerinde bir saç fırçası ve toprak bir vazoda duran kuru çiçekler var.

İçeri bir adım atıyorum, sonra gözlerim kumaştan yapılmış ve saçları yün olan bebeğe takılıyor. Yaklaşıyorum ve bebeği elime aldığımda annem "Onsuz hiçbir yere gitmezdin" diyor.

Yüzündeki kahverengi çillere bakıyorum ve "Çıl" diye fısıldıyorum.

"Onu hatırlıyor musun?" Annem umutlu bir ses tonuyla soruyor. "Sanırım hatırlıyorum."

Onu yastığın üzerine bırakıp anneme dönüyorum. Üzerindeki deri korseli soluk mavi elbiseye bakınca, hatırladığımdan daha güzel olduğunu kabul etmek zorundayım.

Gariplik daha da kötüleşiyor ve yerimde olmadığımı hissederek odaya tekrar bakıyorum.

"Temizlenip biraz dinlenmen için seni yalnız bırakayım. Hazır olduğunuzda oturma odasında olacağım."

Başımı sallayıp ona gergin bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler."

Koridorda yürürken, "Akşam yemeği gün batımında yemek salonunda," diyor. "Bana tüm maceralarını anlatabilirsin."

Maceralar.

Koridorda kayboluşunu izliyorum ve sonra başımı sallıyorum.

Yaşadıklarımın hiçbirisi macera değildi.

Yatağın kenarına oturuyorum ve ellerimle yüzümü kapatarak ürpertici bir iç çekiyorum.

On altıncı yaş gününe kadar burada yaşamış olmama rağmen, burası evim gibi hissettirmiyor.

Ayağa kalkıp aceleyle odadan çıkıyorum ve koridorda yan kapıya doğru ilerliyorum. Attığım her adımda duygularım kaotik bir karmaşaya dönüşüyor.

"Raighne. Sana ihtiyacım var."

"Yoldayım," diye anında cevap verir.

Sanki arkamda Adeth'in kendisi varmış gibi dar Arnavut kaldırımını patikadan ormana doğru koşuyorum. Gölgeler üzerime yaklaşıyor, güneşin sıcaklığını artık hissedemeyecek hale gelene kadar tenimi ürpertiyor.

"Raighne!" Çığlık atıyorum, çaresizlik kelimeyi kaplıyor.

Aniden, güçlü kollar beni sardı ve Raighne beni yakaladığında ayaklarım yerden kesildi. Göğsüne doğru çekiliyorum, sıcaklığı tüm varlığımı sarıyor.

"Seni yakaladım. Buradayım," diyor beni gelin gibi kaldırırken.

Kollarımı ona doladım ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm.

Ne geçmişimle ve belirsiz geleceğimle ne de Adeth'in zihnimde bıraktığı gölgelerle yüzleşecek kadar güçlü olmadığımından, beni köyden uzaklaştırırken sadece Raighne'in sıcaklığına odaklanıyorum.

Sadece suyun şırıltısını duyduğumda başımı kaldırıp etrafımıza bakıyorum. Beni Virtutes Şelalesi'ne geri getirdiğini görünce rahat bir nefes alıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum beni ayağa kaldırdığında.

"Ne için?" Gözleri yüzümde geziniyor.

"Kendimi kaybediyorum," diye mırıldanıyorum davetkâr su havuzuna bakarken.

"Çok şey yaşadın, Alchera. Bence kendini kaybetmeye hakkın var."

Gözlerim tekrar onun yüzüne kayıyor ve alt dudağımı dişlerimin arasına alarak "Evim gibi hissetmedim" diyorum.

Raighne elini boynuma götürüyor ve başparmağını tenimde gezdiriyor. "Çünkü öyle değil." Alnımda bir kaş çatılıyor ve o da şöyle diyor: "Ben senin evimim. Senin yerin benim yanımda."

"Annem pek öyle düşünmüyor gibiydi," diyorum.

"Bırak ben halledeyim." Beni göğsüne çekip sıkıca sarılıyor ve rahatlayarak iç çekmeme neden oluyor.

Her şey içime yerleşiyor ve şelalenin çağılıtısını ve ağaçlardaki kuş cıvıltılarını dinlerken onun gücünü kuru bir sünger gibi içime çekiyorum.

Uzun bir süre sonra Raighne geri çekilir ve "Yeni evinizi görmek ister misiniz?" diye sorar.

"Senin evin mi?" Köye doğru bakarken soruyorum.

"Bizim evimiz," diye düzeltti beni.

O yürümeye başlayınca ben de yanına düşüyorum. "Seninle kalmam konusunda emin misin?"

Bir homurtu çıkarıyor ve bana aptalca bir soru sorma bakışı atıyor.

"Sadece kontrol ediyordum," diye mırıldandım.

"Seni uyarmalıyım, burası büyük bir yer değil. Üç yatak odalı basit bir yer," diyor biraz gergin görünerek.

Elini tutup parmaklarımızı birbirine geçiriyorum, sonra da "Umurumda değil" diyorum. Gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Seninle olduğum sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok."

Yüzündeki gerginlik kayboluyor ve ben itiraf etmeden önce bir süre sessizce yürüyoruz, "Bu garip. Beni almaya geleli sadece dört ya da beş ay oldu ama sanki yıllar geçmiş gibi hissediyorum."

"Çok şey oldu," diye cevap verdikten sonra kocaman, çok yaşlı görünen bir ağacın yanında bulunan bir evi işaret ediyor. "Orası evimiz."

Bahçenin etrafında diz yüksekliğinde bir duvar var, çiçekler olduğu ve yabani otlarla kaplanmadığı için birileri bu duvarla ilgileniyor.

Kendimi gergin hissederek avuç içlerimi kalçalarımın altına siliyorum ve gözlerim Raighne'in evinde geziniyor.

Anahtar yok ve sadece ön kapıyı iterek açıyor. "Sen yokken kapıyı kilitlemedin mi?" Soruyorum, benim sesi şaşkınlıkla doluydu.

"Vaalbara'da kapılarımızı kilitlemek zorunda değiliz. Suç burada bir sorun değil," diye yanıtlıyor içeri girmemi beklerken.

"Doğru," diye fısıldıyorum içeri girerken.

Çadırımdakine benzer sandalyelerin olduğu oturma odasına göz gezdiriyorum. Vazoda taze çiçekler olan bir sehpa var.

Arka kapının yanında bir fırının durduğu mutfığa yaklaşırken, "Biri sizi evde bekliyordu," diyorum. Ayrıca büyük bir meşe masa ve üzerlerine desenler oyulmuş altı sandalye var.

Raighne, "Birileri uzaktayken birbirimizin evleriyle ilgileniyoruz," diye açıklıyor.

Büyük bir yatağın alanın yarısını doldurduğu bir yatak odasına göz atarken, "Hepinizin komşu olması ne güzel," diye fısıldıyorum.

"Burası artık senin evin, Alchera. Kendini rahatsız hissetme."

Gözlerim yüzüne kayıyor ve bakışlarında bana duyduğu sevginin parladığını görünce biraz rahatlıyorum.

"Her şey yeni," diye açıklıyorum.

Derin bir nefes alıyor ve "Seni biraz yalnız bırakıp saraya gideceğim ve annene benimle olduğunu söyleyeceğim, böylece endişelenmeyecek" diyor.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

Raighne gittiğinde sandalyelerden birine oturuyorum ve duvardaki orman resmine bakıyorum.

Raighne'in evinde olduğumu bildiğim için rahatlamaya başlıyorum ve koltuğa kıvrılırken bacaklarımı altına çekiyorum.

Düşüncelerim geçmişe dönmüyor, bunun yerine Raighne ile olan geleceğimi merak etmeye başlıyorum. Artık kaderim gerçekleştiğine göre, onunla huzurlu bir hayat yaşamayı hayal etmeye cesaret edebilir miyim?

Seçilmiş olanlar yeni hayatlarına uyum sağlayabilecekler mi? Uyum sağlayabilecek miyim?

Bunu sadece zaman gösterecek.

Tam dozumu almaya başladığımda, rüzgar kıyafetlerimi yırtarken etrafımdaki havanın ısındığını hissediyorum.

"Seni görene kadar hep en güzel kız kardeşin o olduğunu düşünmüştüm."

Ares'in bakışlarını Thana'ya baktığı yere kadar takip ediyorum.

Gökyüzünde havada asılı duruyor, kollarını ürkütücü görünümlü bulutlarla çalkalanan gökyüzüne doğru kaldırmış. Gökyüzünü o kadar çok farklı renge boyamışlar ki, hepsini tarif etmeye başlayamam. Ama ölümcül hissettiriyor.

Bir asteroidin atmosfere girmeye başlamasını izlerken dudaklarım şaşkınlıktan aralanıyor. Bulutları alev alev yanan bir cehenneme çeviriyor, sanki cehennemden gelen bir fırtına üzerimize salınmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Buradan çıkmamız gerek," diyor Ares, sesi gergin, sonra Thana'nın tüm yaşamı tükenmiş sesini duyuyorum, "Onları güvenli bir yere götürmelisin, Alchera. Daha fazla dayanamayacağım."

Hızla etrafıma bakıyorum ve uzakta bir ev görüyorum. Bir bebeğin ağlama sesi rüzgârda bana doğru geliyor.

"Kurtar onları," diye hıçkırır Thana.

Sandalyeden düşüp ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Başımı sallıyorum, ağzım kupkuru ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Ne oldu?" Raighne'in sesini duydum.

"Sadece bir rüya." Ayağa kalkıyorum ve evden aceleyle çıkarken, "Ares, sana ihtiyacım var" diye düşünürken beni duyması için kutsal olan her şeye dua ediyorum.

"Alchera!" Raighne'in sesi zihnimde gürlüyor ve koşmaya başlıyorum. "Sakın buna cüret etme."

Bir an sonra Ares yanımda beliriyor ve elini uzatıyor. Onu tuttuğumda Thana'nın bulunduğu bölgeyi düşünüyorum ve bir saniye sonra Vaalbara'dan uzaklaşıyoruz.

"Alchera!" Dünya'da görüldüğümüzde Raighne bağırıyor.

"Özür dilerim. Yakında döneceğim."

"Hemen geri dön," diyor, sesi endişe ve öfkeyle gerilmiş.

Onu görmezden gelerek etrafımıza bakıyorum. Uzaktaki birkaç ev dışında bölge oldukça ıssız ve

Bizden aşığı yukarı 30 metre uzakta, toprakta diz çökmüş bir adam.

"Seni görene kadar hep en güzel kız kardeşin o olduğunu düşünmüştüm," diyor Ares, dikkatimi diz çökmüş adamdan uzaklaştırarak.

Thana'nın gökyüzünde süzöldüğü yere bakıyorum ve beni duyabileceğini umarak, "Ben buradayım. Onları kurtaracağım."

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Ağladıklarını duyabiliyorum. Çok korkuyorlar."

Ares düşüncelerimizi dinliyor olmalı çünkü "Kimi kurtarıyoruz?" diye soruyor.

İmgelemimden tanıdık gelen evi işaret ediyorum. "İşte oradalar."

Diz çökmüş adamın "Thana" diye inlediğini duyduğumda başım ona doğru kayıyor.

Anka Kuşu olduğunu fark edip yanına koşuyorum ama gördüğüm şey beni şoke ediyor. Derisi griydi ve yüzeyinin altında lav hareket ediyormuş gibi görünen çatlaklarla delik deşikti. Thana'ya bakarken gözleri bembeyazdı.

"Aman Tanrım," diye soluyorum ama ona dokunamadan Ares elimi tutup beni durduruyor.

Raighne'in "Siktir," diye inlemesi içimde yankılanıyor ve benim gördüğümü onun da görebildiğini söylüyor.

Ares başını sallayarak şöyle der: "Ona yardım edemeyiz. Thana onu yakıyor."

"Hayır," diye fısıldıyorum kız kardeşimin havada asılı durduğu yere bakarken, ışığı o kadar parlak ki gözlerimi yakıyor.

"Onları kurtaramayız, Alchera," diyor Ares, sesi acil. "Gitmek zorundayız."

"Ares'i dinle," diye yalvarır Raighne. "Çık oradan. Şimdi!"

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Çocuklar olmadan gitmiyorum," diyorum Ares'in elini sıkıca kavrarken. "Beni eve götür."

Bizi hemen eve yaklaştırıyor, evin etrafındaki alan mısır saplarının uzandığı bir çiftliğe benziyor.

Başımın üstünde. Göründüğümüz anda bir bebek ağlaması duyuyorum ve güvenliğimi düşünmeden ön kapıyı iterek açıyorum ve aceleyle içeri giriyorum.

On dört yaşından büyük olmayan bir oğlanı, üç küçük çocuk ve bir bebekle birlikte oturma odasında toplanmış buluyorum. Bize bakarken gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

Kahretsin, bizi insan gibi gösterecek bir cazibe yok.

"Yardım etmek için buradayız," diyorum onlara yaklaşıırken. "Bizimle gelmelisiniz."

"Burası güvenli değil," diye karşı çıkıyor çocuk, dehşet içindeki bakışları Ares'le benim aramda gidip geliyor.

"Ailemiz yardım getirmek için gitti ve bir daha geri dönmedi."

"Bunlar senin kardeşlerin mi?" diye sordum.

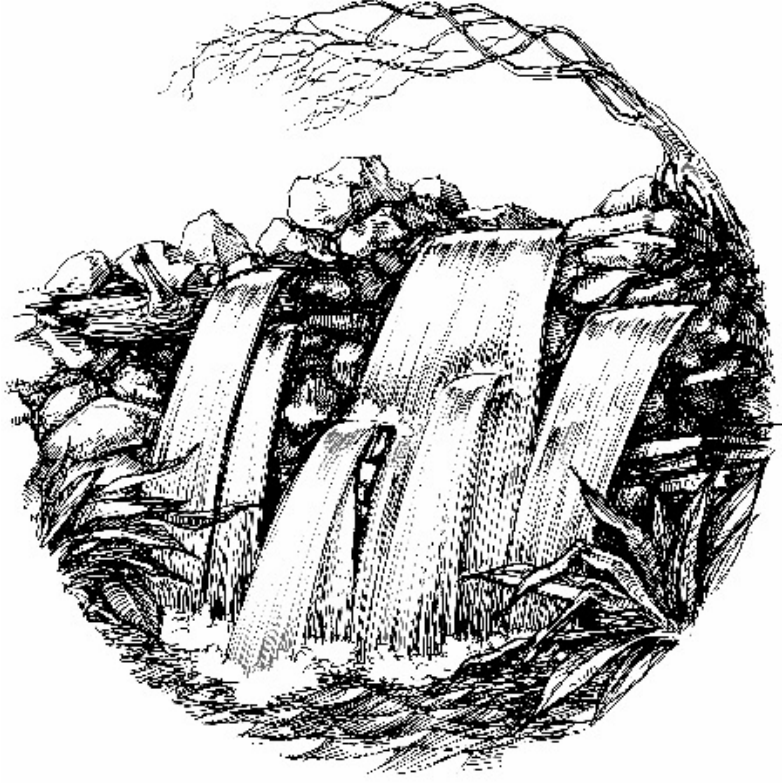
Başını sallıyor, ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Ben sadece onlara bakıcılık yapıyorum."

"Seni güvenli bir yere götüreceğiz," diyorum ses tonumu olabildiğince nazik tutarak.

"Sen Yapamam, Alchera," Raighne
yalvarıyor. "Onlar seçilmedi."

"Umurumda değil," diye mırıldandım ona. "Bunu yapmak zorundayım."

Bölüm 33

Alchera

İLERİYE DOĞRU HAREKET EDEREK, "Bir çember oluşturun. Arkadaşım sizi güvenli bir yere götürecekt."

Çocuk bize endişeli bir bakış atıyor ama küçük çocukların el ele tutuşmasına yardım ediyor.

Önlerinde çömelıyorum. "Birbirinizi bırakmayın. Tamam mı?"

Sadece başlarını sallıyorlar, yanakları gözyaşı izleriyle kaplı.

Tam boyuma yükseliyorum ve çocuğa bakıyorum. "Bebeği bana ver."

Onu bana vermeden önce bir an tereddüt ediyor. Ares'e dönüp kızı ona uzatıyorum. "Sakin onu bırakma."

Başını sallasa da bebeği alır.

Çocuğun kolundan tutup onu Ares'in yanında durmaya zorluyorum. "Elini onun üzerine koy ve yürümeye başlayan çocuğun

eller."

Hepsi birbirine bağlandığında, gök gürültüsünü andıran bir ses havayı doldurur ve ardından Awo'nun sesi havada gürlür. **"Onları için bir hayat."**

Onları kurtaramayacağımızı söylemiyor.

Bunun benim için ne anlama geldiğini iki kez düşünmeden, gözlerim Ares'e kilitleniyor. "Git!"

"Alchera! Sakın buna cüret etme," diye bağıyor Raighne, sesi çaresiz ve korku dolu. "Bunu bize yapma."

Ares tekrar başını sallıyor ve bana acı dolu bir bakış atıyor. "Bu doğru değil, Alchera. Seni gölgeler diyarının en karanlık çukurlarına kadar takip ederdim ama benden istediğin şey..."

Yalvaran bir ifadeyle elimi koluna koyuyorum.

"Seni affediyorum, Ares. Bunu benim için yap. Onları güvenli bir yere götür."

Gözlerini kapatıyor, yoğun kalp ağrısı yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Bana nasıl güçlü olunacağını gösterdin. Beni kurtardın." Ares'e bakarken duygularım boğazıma düğümleniyor.

"Git."

"Lütfen," diye yalvarır Raighne. "Ares, onu al ve eve gel."

Ares başını sallıyor, boğazındaki damarlar geriliyor, sonra gözlerini açıp bana bakıyor. Solmaya başlıyor ve beni de yanına almaya çalışırken serin esintisinin içimde fısıldadığını hissediyorum.

Sonra gittiler.

Etrafımdaki gürültü artarken evde tek başıma durup derin bir iç çekiyorum.

Bir patlama dünyayı sarsıyor ve ben dizlerimin üzerine çökmek zorunda kalıyorum. Evin duvarları titriyor, parçalanıyor ve yer sarsılıyor.

"Alchera," diye inliyor Raighne, tüm sıcaklığı içime akıyor ve bana ayağa kalkmam için gereken gücü veriyor.

Yıkılan evden sendeleyerek çıkarken "Özür dilerim," diye hıçkırıyorum.

Sol tarafımdaki alan ateş ve siyah dumanla sarılmış durumda ve üstümde, asteroit yere doğru hızla ilerlerken gökyüzü karanlık bir cehenneme dönmüş durumda.

Phoenix'e ulaşmak için olabildiğince hızlı koşuyorum ve ona ulaştığımda yan tarafına yığılıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu tam zamanında yakalayıp nefes nefese kalışını, gözlerinin tamamen kararışını izliyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum. "Yalnız değilsin."

Gözleri fıldır fıldır kapanıyor ve Thana'nın yanmakta olduğu yere bakarken hıçkırıklara boğuluyorum.

İçimden bir çığlık kopuyor ve Raighne'in sıcaklığı tenim sanki bir ışık benden kurtulmaya çalışıyormuş gibi parlamaya başlayana kadar beni sarıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor Raighne, sesi kalp acısıyla boğuklaşıyor.

"Seni çok seviyorum," diye hıçkırdım. "Üzgünüm ama ölmelerine izin veremezdim."

"Anlıyorum."

"Keşke... Keşke..." Tutarlı bir düşünce oluşturamayacak kadar çok ağlıyorum.

"Sonuna kadar seninle olacağım. Ben buradayım. Seni seviyorum, benim küçük hayalperestim."

Onun sözlerini duymak Raighne'in de benimle birlikte öleceğini anlamamı sağlıyor ve içimi akıl almaz bir korkuyla dolduruyor.

"Hayır!" Gözlerim açılıyor ve Phoenix'in bedeni kollarımdan kayıp gidiyor.

Ayağa kalkıyorum ve başımı kaldırarak üzerime gelen yıkıma bakıyorum. Sahip olduğum tüm güçle Raighne'i aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

"Bağımızı reddediyorum."

"Yapma, Alchera!" diye bağılıyor ve yemin ederim sözlerinin etrafımdaki rüzgârda yankılandığını duyuyorum.

"Sen başıma gelen en güzel şeysin. Mutlu ol, Raighne."

Gözlerimi kapatıyorum ve bağımızı koparmaya çalışırken bir çığlık atmak her şeyimi alıyor.

Raighne'nin bana karşı koyduğunu hissedebiliyorum ve zamanım kalmadığı için çaresizce ağlıyorum, "Awo, onu bağışla. Lütfen!"

Gözlerimi açtığımda, kum ve kayalar yerden kalkarken ve basınç ciğerlerimdeki havayı sıkarken görebildiğim tek şey asteroidin gölgesi.

Çarpma anında Dünya'yı parçalayacak. Bir zamanlar evim dediğim bu dünyadan geriye hiçbir şey kalmayacak.

"Awo, Raighne'i kurtar" diye son bir kez yalvarırken hıçkırıklar bedenimi titretiyor.

Sıcaklık tenimi kavuruyor ve bir nefes daha alamayınca garip bir sakinliğin üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Burası ait olduğum yer.

Tam etrafımdaki her şey patlarken ve Dünya titreyip kükrerken, her şey o kadar parlak yanıyor ki gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Alchera," diye inlediğini duyuyorum Raighne'in, sesi benden milyonlarca mil uzakta geliyor.

Ve sonumla yüzleşirken fısıldıyorum, "Seni seviyorum, Raighne."

Raighne

Şatonun fuayesinin ortasında dizlerimin üzerine çöküp her şeyimle Alchera'ya tutunmaya odaklanıyorum.

Brenna bana bakarken hıçkırığa hıçkırığa ağlayan annelerini tutuyor ve Finian yanlarında duruyor, yüzü solgun.

"Raighne," Brenna fısıldıyor, onu ton sırlıklam O bana dehşet içinde bakarken.

Aşağı bakıyorum ve derimdeki çatlaklardan ruhumun özünün parladığını görüyorum.

Alchera ölüyor.

Hayır.

Gözlerimi kapatarak ona tutunmak için tüm gücümü kullanıyorum ve "Alchera" diye inliyorum.

"Seni seviyorum, Raighne." Sözlere belli belirsiz, uzaktan bana doğru süzölen bir fısıltıdan ibaret.

Sonra ağza alınmayacak bir şey oluyor ve aramızdaki bağın beni geriye doğru savuran bir şiddetle koptuğunu hissediyorum.

"Hayır!" Kükrüyorum, umutsuzluk içimi parçalıyor.

Brenna kontrol edemediğı hıçkırıklara boğulmadan önce, "Sevgili Awo," diye soluk soluğa bağılıyor.

"Hayır," diye ağlıyor Kraliçe Mya. "Alchera da değil."

Sırt üstü yatarken, tavana bakarken hareket etmek için hiç gücüm yok. Ruhumun koparılan yarısının bıraktığı boşluğu korkunç bir boşluk dolduruyor ve zar zor nefes alabiliyorum.

Finian yanıma çömelıyor, yüz ifadesi endişeyle paramparça olmuş. "Kardeşim?"

"O gitti," diye soluk soluğa bağııyorum, kalbim sanki ruhum kanıyormuş gibi hissedene kadar yarıyor.

Finian omuzlarımı tutuyor ve bana olabildiğince sıkı sarılıyor. "Çok özür dilerim."

Vücudum bana acımasız darbelerle vuran yıkımın etkisiyle titrerken kolunu tutuyorum.

Alchera öldü. Onu hayal

kırıklığına uğrattım. Hayır!

Hayır!

Boşluk büyüyor, beni tüm umutların ve sevginin kaybolduğı karanlık diyarlara sürüklemekle tehdit ediyor. Nefes almak için çabalarken karanlık görüşümün köşelerinde geziniyor.

Birden giriş holünü dolduran parlak bir ışık hepimizi kör ediyor ve ardından Awo'nun sesi etrafımızda yankılanıyor. "Ağlamanıza gerek yok. Özverili bir hareket ölümle cezalandırılmayacaktır."

Aklım başımdan gitmiş bir halde, bir şekilde Finian'ı itip ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Alchera ışığın ortasında belirmeye başladığı anda, gücüm bedenime geri dönüyor ve ileri atıyorum.

Kollarım onu sardığında, ruhuma yeni bir hayat üflendi ve bağımızın bizi bir kez daha birbirimize bağladığını hissediyorum. İçime dolan yoğun rahatlamayla bedenim titriyor, ve onu olabildiğince sıkı kavramaktan kendimi alamıyorum.

"Alchera'nın kaderi henüz sona ermedi," diyor Awo. "Ona vizyonlar ve rüyalar görme yeteneği verildi. Yeni kaderiyle birlikte herkesin rüyalarından sorumlu olacak. Geceleri uyuyanlara huzur getirecek."

Alchera kollarımın arasında donmuş gibi duruyor ve yüzüne bakmak için çenesinden tuttuğumda gözlerinin derin bir uykuya dalmış gibi kapalı olduğunu görüyorum.

Awo ışığı kaybolmadan önce "Kutsanmış ol," diyor ve o gittiği anda Alchera çaresizce nefesini içine çekerek gözlerini açıyor.

İrisleri artık zümrüt yeşili değil, mavinin en yumuşak tonu, neredeyse huzur ve sakinlik getiren mavi dantel akik taşı gibi.

Ve geçen hafta ona eziyet eden gölgelerden hiçbir iz yok.

Kollarını boynuma dolamadan önce bir süre bana bakıyor, göğsünde rahatlatma ve mutluluk patlıyor.

Onu ayaklarından kaldırıp, canını çıkarırcasına eziyorum. "Bunu bana bir daha asla yapma," diye homurdanıyorum, tüm varlığım onu kaybetmediğim için şükrediyor. "Sensiz var olamam."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor kulağıma. "Ares çocukları kurtardı mı?"

"Ölümden yeni döndün ve ilk düşüncen bu mu?" İnanılmaz bir kıkırdamayla soruyorum çünkü sevdiğim kadının bu kadar özverili olması beni şaşırtıyor.

"Güvendeler," Ares'in aniden beliren sesini bir bebek ağlama sesi takip ediyor.

Alchera'ya sarılışımı hafifletiyorum ve etrafı bir genç, üç çocuk ve bir bebekle çevrili olan Ares'e bakıyoruz.

Brenna, Kraliçe Mya ile birlikte çocukların yanına koşmadan önce, "Sevgili Awo," diye soluk soluğa kalıyor.

Ares bebeği hızla Kraliçe Mya'ya teslim eder, sonra Alchera'ya bakar.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan seninle kalırım," dediğini duyuyorum.

"Her şey için teşekkür ederim, Ares," diye cevap veriyor, sesi yumuşak ve minnettar.

Tekrar kaybolmadan önce başını sallıyor.

Kuzenim için göğsümde bir acıma hissi duyuyorum çünkü ışığa geri dönüş yolunu bulabileceğinden emin değilim.

Kraliçe Mya gelip elini Alchera'nın omzuna koyar ve şöyle der: "Raighne ile git tatlım. Yerleşmek için zamanın olduğunda konuşuruz."

Alchera başını sallıyor, yüz hatları gerginleşiyor ve bugün yaşadığı her şeyin onu ezdiğini hissediyorum.

Kolumu Alchera'nın omuzlarına dolayarak kaleden çıkmasına rehberlik ediyorum ve köylülerden biri onu her fark ettiğinde, bize yaklaşmamaları için onlara başımı sallıyorum.

Biriyle iletişim kurmasına izin vermeden önce iyileşmesi için zamana ihtiyacı var ve onu neredeyse kaybettikten sonra onunla yalnız kalmaya da ihtiyacım var çünkü umutsuzluğun yankısı hala üzerime yapışıyor.

Keşke ben de Ares gibi parlayabilseydim.

Yürümek benim için çok uzun sürüyor ve onu kollarıma almak için duruyorum. Bana tutunduğu anda koşmaya başlıyorum ve bir dakika bile geçmeden ön kapımızdan hışımla girip arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek, bağımızı koparıp öldüğünde yaşadığım cehennemden titreyen bedenimle Alchera'yı yutuyorum.

"Çok üzgünüm," diye ağlıyor bana sarılırken. "Ölmene izin veremezdim."

Konuşamayınca zihnine giriyorum ve ruhunu bulana kadar onu zorluyorum.

Aramızda hiçbir şey kalmayana kadar onun tüm varlığını yutuyorum ve onunla tekrar bir olmanın ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir inilti çıkarıyorum.

Körü körüne, ağzım onunkini buluyor ve öpücük aşırı sevgi ve ihtiyaçla doluyor.

"Bir daha asla," diye homurdanıyorum ayağa kalkıp onu yatak odasına taşıırken.

Beni umutsuzca öperken başını sallıyor ve yatak odasına girdiğimizde, kıyafetlerini aceleyle çıkarabilmem için ayağa kalkmasına izin veriyorum.

Çaresizlikle hareket ediyoruz ve yatağa düştüğümüzde, onun içinde olma ihtiyacı, sikimin tek bir sert itme ile ona girmesini sağlıyor.

Rahatsızlığını hissettiğim an, ondan alıyorum ve vücudum hareket etmeye başlıyor, temposu ateşli ve sert.

Aramızda bir ışık parlamaya başlıyor ve Alchera'nın düşüncelerimi duyabildiği ve hissettiklerimi hissedebildiği anı hissedebiliyorum.

Öpüşmemiz kontrolden çıktı ve vahşileşti, kalçalarım hızlı ve sert hareket ediyor.

Tamamen birbirimize bağlıyız, ruhlarımız ve bedenlerimiz bir bütün olmuş, "Sensiz ben yokum" diyorum.

"Bizi bir daha asla riske atmayacağım," diye söz veriyor, ben ona vurmaya devam ederken tırnakları sırtıma batıyor. "Bizi. Sonsuza kadar."

Kollarımı iki yanına dayayıp ellerimle yüzünü çerçeveliyorum ve sadece onun tatmin edebileceği yoğun bir ihtiyaçla onunla sevişmeye devam ediyorum.

Ağzım onunkini yutuyor ve kadınının tadıyla sarhoş oluyorum, zevk bedenlerimizi ele geçirirken tam olarak işleyemeyeceğim kadar güçlü.

Orgazmlarımız bizi parçaladıkça hızım yavaşlasa da, onun içine girmeyi bırakamıyorum.

Öpüşmelerimiz vahşilikten derin ve duygulu bir hal alıyor ve gün geceye dönerken, onu sevmekten bir an bile vazgeçemiyorum.

Alchera öpüşmeyi kesip nefes nefese "Kalkmamız gerek" dediğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, çenesine ve boğazına öpücükler konduruyorum.

"Susadım," diye yakınıyor kıkırdamadan önce.

Eğlenceli bir hırıltı çıkararak, yataktan kalkmadan önce ondan ayrılıyorum.

Mutfağa doğru yürürken duşta suyun akmaya başladığını duyuyorum ve Alchera'nın evimde dolaştığını duymak çok iyi geliyor.

Alchera için hemen bir bardak su dolduruyorum ve onu duştaki spreyn altında elini tutup sıcaklığı kontrol ettiği yerde buluyorum.

"Al bakalım," diyerek bardağı ona uzattım.

O soğuk sıvıyı yudumlarken ben de duşa girip sabunu alıyorum. Ellerim köpüklerle kaplanana kadar sabunu kullanıyorum ve Alchera da bana katılınca vücudunu yıkamaya başlıyorum.

Avuçlarını omuzlarıma sürmeden önce elindeki sabunu da ovalıyor.

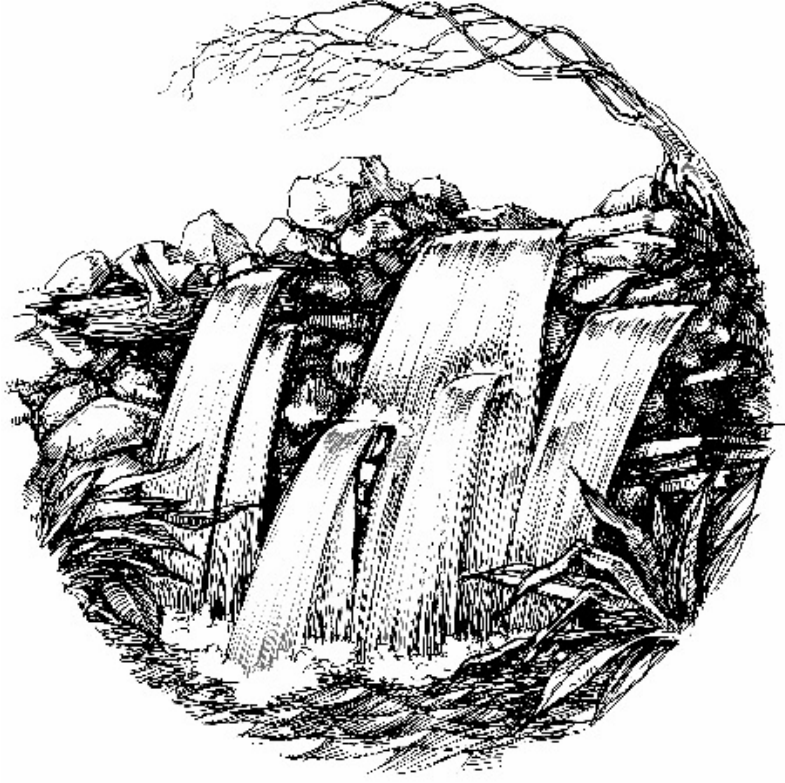
Gözlerimiz kilitlendiğinde, "Eğer bir daha hayati bir tehlikeyle karşı karşıya kalırsak, bağımızı koparma. Birlikte yaşayacağımıza ve birlikte öleceğimize söz ver. Seni kaybetmenin acısı çok dayanılmaz ve maruz kalabileceğim en kötü işkence."

Sol gagama bir öpücük konduruyor, sonra başını sallıyor. "Söz veriyorum."

Kollarımı ona doluyorum, onu sıkıca göğsümde tutuyorum, kaybın yankısı hala kalbimde hayalet gibi dolaşıyor. Tamamen yok olacağını hiç sanmıyorum.

Aldığım darbe ruhumda bir yara izi bıraktı ve her zaman Alchera'nın benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlatacak.

Bölüm 34

Alchera

Raighne'in mutfakta çalışmasını izlerken üzerime battaniye sarmış bir şekilde bir sandalyede oturuyorum. Kömürlerin üzerinde tatlı patatesler var ve biftek, havuç ve kabak şeritlerini kızartmakla meşgul.

Havayı lezzetli bir aroma dolduruyor ve midem guruldarken, "Yemek yapmayı hiç öğrenemedim" diyorum.

"Sana öğreteceğim," diye mırıldanıyor tatlı patatesleri kontrol ederken.

Ön kapının yanındaki pencereden dışarı bakıyorum ama karanlık ve pek bir şey göremiyorum.

Asteroid Dünya'ya çarpmadan önce olanları hatırlayınca içim ürperiyor ve fısıldıyorum: "Thana ve Phoenix öldü."

"Gördüm," diyor, sesi kederle gergin. "Kardeşimin son anında yanında olduğunuz için teşekkür ederim."

Sertçe yutkunuyorum ve son birkaç ayın anılarını uzak tutmaya çalışırken aramıza sessizlik giriyor.

Dünya'da geçirdiğim beş yıl, çocukluk anılarımın çoğunu oluşturuyor.

Molly gitti.

Calder'lar. Okuldaki herkes. Bütün kasaba.

Titreyen bir nefes çekiyorum, sonra Raighne'in sıcaklığını hissediyorum, o da kalp ağrımı göğsümden kanamadan önce hafifletiyor.

Bildiğim tek şey Dünya'ydı ve şimdi o da yok olduğuna göre, bu yeni hayata uyum sağlayıp sağlayamayacağımı bilmiyorum.

Raighne düşüncelerime "Yapacaksın," diye yanıt veriyor. "Sadece biraz zaman alacak."

Dikkatimi tekrar ona veriyorum ve yemeğimizi tabaklara koymasını izliyorum.

Tabakları masaya koyarken, "Gelin yiyin," diye emrediyor.

Yanındaki koltuğa geçiyorum, lezzetli yemeklere bakarken ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Biftekten bir parça koparıp ağzıma atana kadar bana bakmaya devam ediyor.

Lezzet dilimin üzerinde patlıyor ve ısırıktan ne kadar keyif aldığımı hissedebiliyor, yüzüne memnun bir ifade yerleşiyor.

Birkaç dakika sessizce yemek yedikten sonra mırıldandım: "River ve Phoenix'i kaybettiğin için üzgünüm."

"Hepimiz çok şey kaybettik," diyor.

Bardağını kaldırıyor ve yemeye devam etmeden önce bir yudum su içiyor.

"Bir tür anma töreni düzenleyebilir miyiz? Hepsinin yaptığı fedakarlıkları onurlandırabileceğimiz bir şey."

Raighne'in gözleri benimkilere kayıyor. "Bu iyi bir fikir. Herkesi rahatlatmaya yardımcı olacaktır. Bunu ayarlayabilmeleri için Janak ve Aster'le konuşacağım."

Başımı sallayıp tatlı patatesten bir ısırık alıyorum ve yuttuktan sonra, "Yemek çok lezzetli. Teşekkür ederim."

Beni yerken izlerken ağzının kenarı kalkıyor. "Seninle ilgilenmeyi seviyorum."

Gözlerim yüzünde geziniyor ve Raighne'in koruyucum olduğu için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Yüzündeki hafif gülümseme sıcak bir sırtışa dönüşüyor ve bilmek isteyerek soruyorum: "Okulda tanıştığımızda düşüncelerimi duyabiliyor muydun?"

Başını sallıyor ama hemen açıklıyor: "Sana mahremiyet sağlamak için eğitildim. O zamanlar sadece üzgün olduğunda kontrol ederdim."

"Bütün kızların ağzının suyunun aktığını biliyor muydun?" diye sorarken biraz rahatlıyorum.

Bifteğinden bir ısırık alıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Sadece bir tanesi önemliydi."

Havucumu ikiye bölerken, uzun zamandır ilk kez etrafımızda kıyamet kopacak endişesi olmadan yemek yediğimizi fark ediyorum.

Kurtaracak kimse kalmadı.

Kaçacak hiçbir yer yok.

"Sonunda dinlenebilirsin," diye mırıldanıyor Raighne.

"Sadece dinlen, benim küçük hayalperestim."

Başımı sallıyorum, kaderimi gerçekleştirmiş olmanın verdiği his tuhaf bir şekilde boş.

Raighne başını öne eğer. "Awo seni geri getirdiğinde ne dediğini duymadın mı?"

Kafam karıştı, ona baktım. "Ne dedi o?" "Yeni bir kaderin var."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, bıçağımı ve çatalımı bırakarak. "Şimdi ne olacak?"

Kıkırdayarak elini benimkinin üzerine koyuyor ve sıkıyor. "Herkesin hayatından sen sorumlusun."

rüyalar."

İçime daha fazla kafa karışıklığı doluyor. "Nasıl?"

"Janak'tan bu konuda daha fazla şey öğreneceğiz. Şimdi endişelenme."

"Söylemesi kolay," diye mırıldanıyorum parmaklarımla bir dilim kabak alıp ağzıma atarken.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Raighne ayağa kalkıyor ve bana doğru eğilerek beni sandalyemden kaldırıyor.

"Kirli bulaşıklar ne olacak?" diye sorarken kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum.

"Yarın başka bir gün," diye mırıldanıyor beni yatağa geri götürürken.

Uzanıyoruz ve ben göğsüne sokulup yüzümü boynunun kıvrımlarına bastırıyorum, o ise vücuduyla beni adeta sarıp sarmalıyor.

"İyi geceler, benim küçük hayalperestim," diye iç geçiriyor, sesi memnuniyetle dolu.

"İyi geceler" diye fısıldamadan önce tenine bir öpücük konduruyorum.

Gözlerimi kapatarak Raighne'in kokusunda, sıcaklığında ve vücudunun hissinde kayboluyorum.

Rüyasız bir uykuya dalana kadar daha da rahatlıyorum.

Raighne beni evde tutmaya ne kadar kararlı olursa olsun, "Sadece Fleur'u kontrol etmek istiyorum, sonra hemen geri gelebiliriz" diyorum.

"Birkaç gün izin ver, Alchera," diye karşı çıkıyor, benden hiç memnun değil. "Dinlenmen gerek."

"O benim arkadaşım. Söz veriyorum bir saatten fazla sürmeyecek." Ona yaklaştım ve ellerimi onun ellerinin üzerine koydum.

göğsümde, ona yüzümde canlandırabildiğim en sevimli yalvaran bakışı atıyorum.

"Adil oynamıyorsun," diye mırıldanıyor kaşlarını çatarak bana bakarken.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve çenesine bir öpücük konduruyorum.

"Sadece bir saat," diyor, sonunda pes ediyor.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve arkamı dönerek ön kapıya doğru yürüyorum. "Nerede yaşıyor?"

"Öğle vakti. Fleur muhtemelen sanatoryumdadır."

Ön kapıyı arkamızdan kapatırken Raighne'e bakıyorum. "Bu da ne?"

"Burası iksir yapmayı ve büyü yapmayı öğrendikleri yer."

Doğru ya. Oraya ne dendiğini unutmuşum.

Evin önündeki yola adım attığımızda, Fleur'un iki ev ötede durup yere baktığını ve bir taşı tekmelediğini görüyoruz.

"Fleur," diye sesleniyorum ve koşmaya başlıyorum, kafasını kaldırdığında yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Ona ulaştığımda kollarımız birbirine dolanıyor ve onu kendime sıkıca sarıyorum.

"Merhaba demek için gelmemin uygun olup olmadığından emin değildim," diyor. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Arkadaşımla yeniden bir araya gelmenin mutluluğuyla gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Aniden bir hıçkırık kopuyor ve kollarımı ona daha sıkı sarıyorum.

"River için çok üzgünüm," diye fısıldıyorum.

Bana sarılırken sadece başını sallıyor. "Ben de seni kaybedeceğim diye endişeleniyordum."

Raighne, "Eve geri dönelim, orada yalnız kalabilirsiniz," diyor.

Raighne'i evin içine kadar takip ederken bir kolumu onun beline doluyorum, sonra da "Otur. Sana çay getireyim mi?"

Başını sallıyor ve bana tekrar sarılıyor. "Döndüğüne çok sevindim."

Arkadaşıma ihtiyacı olduğu sürece sarılıyorum ve ancak benden uzaklaştığında sandalyelerden birine oturuyorum.

Yanımda oturuyor, iç geçiriyor ve Raighne'e bakıyor. "River'ın acı çekmediğini söylüyorlar."

Raighne kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sepulturae'sini aldılar mı?"

Başını sallıyor. "İki gün önce gün doğumunda. Roark ve River yan yana yükseldiler."

Roark'ın adını duyunca kalbim sıkışıyor.

Fleur bana baktı. "Ben de senin kaybın için üzgünüm. Geçtiğimiz hafta boyunca tek yaptığımız şey sepultura yapmakmış gibi geliyor."

Seçilmişleri almaya gittiğimden bu yana sadece bir hafta mı geçti?

Geçmiş düşünmeye çalışıyorum ama aklımda sadece yıkım ve ölüm anıları var ve zihnimi bu düşüncelerden kurtarmak için hızla başımı sallıyorum.

Raighne, "Alchera onların yaşamlarını ve ölümlerini onurlandırmak için bir tören yapmamız gerektiğini düşünüyor," diyor. "Janak ve Aster'den bunu ayarlamalarını isteyeceğim."

"Bu güzel olacak," diye mırıldanıyor Fleur, sonra tekrar bana bakıyor. "Sadece bir uyarı, ama tüm köy senin dönüşün ve seçilmişleri karşılamak için bir kutlama düzenliyor."

Bir inilti çıkardım. "Şu anda gücümün yettiği son şey bu."

Raighne, "Herkesle tanışmak ve bu işi bitirmek için mükemmel bir zaman olacak," diye mırıldandı.

"Ayrıca içki, dans, yemek ve oyunlar da olacak," diye ekliyor Fleur. "Biraz eğlenmeye ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Bunun kaçınabileceğim bir şey olmadığını bildiğimden, "Ne zaman ve nerede olacağını bana bildir" diyorum. Konuyu değiştirerek, "Artık benim ihtiyaçlarımla ilgilenmek zorunda olduğundan beri ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Bir kıkırdama çıkarıyor. "Soğuk algınlığını tedavi eden bir iksirin nasıl yapıldığını öğrendim."

Bir kaşımı kaldırarak, "Saçları daha hızlı uzatmak için bir iksiriniz var mı?" diye soruyorum.

"Evet ama bunu Aster'den istememiz gerekecek. İhtiyaç olmadıkça iksir dağıtmayı sevmiyorlar."

Kısa saçlarımı gösteriyorum. "Kızım, buna ihtiyaç var."

"Aster'e sorup size haber veririm," diyor ama sonra ifadesi ciddileşerek soruyor: "Dünya'da... nasıldı?"

Ellerime bakıyorum ve tırnaklarımın ne kadar uzadığını görünce omuz silkerken onları karıştırmaya başlıyorum.

Raighne, "Bu, hakkında konuşmaya hazır olduğumuz bir konu değil," diye yanıtlıyor.

"Özür dilerim. Sormamalıydım," diyor Fleur ayağa kalkmadan önce. "Sadece seni kontrol etmek istedim ama biraz dinlenmene izin vereceğim."

Ayağa kalktım ve ona "Teşekkür ederim" derken çabucak sarıldık.

Önümüzdeki hafta daha uzun bir ziyaret için hazır olacağım."

"Kutlama Cumartesi gecesi," diye beni uyarıyor.

Başımı sallıyorum ve evden çıkışını izliyorum, sonra tekrar oturuyorum.

Raighne'e, "Gerçekten bir kutlamaya gitmek istemiyorum," diye mırıldandım.

Mutfağa doğru yürür ve bir fincan çay yapmak için bir şeyler hazırlarken su kaynatmaya başlar. "Ortaya çıkmazsan bütün köy hayal kırıklığına uğrayacak." Bana bakıyor. "Ayrıca, genellikle eğlenceli olur ve bence bunun için biraz geciktin."

"Kutlamalarda ne oluyor?" Sandalyede daha rahat oturabilmek için bacaklarımı altıma katlayarak soruyorum.

"Fleur'un bahsettiği gibi, dans ve içki var." Raighne iki fincanı oturma odasına taşıyor ve birini bana uzatıyor.

Devam etmeden önce oturuyor, "Bazen havai fişek gösterisi oluyor ve her türlü atıştırmalık var."

"Atıştırmalıklar mı?" Biraz daha dik oturuyorum, birden çok ilgimi çekti. "Ne gibi?"

"Şekerleme, elma şekeri, kavrulmuş fındık, çıtır patates ve hamur işleri gibi."

"Tamam," diyorum, ses tonum son derece ciddi, "Beni gitmeye ikna ettiniz."

Raighne bir kahkaha patlatıyor ve ben ona bakıyorum çünkü daha önce onun böyle güldüğünü duyup duymadığımı hatırlamıyorum.

Bana şefkatli bir bakış atana kadar ses kayboluyor. "Gelecekte daha çok güleceğiz."

"Umarım öyledir," diye fısıldıyorum.

Dışarıdaki sokakta hareketli ve neşeli bir müzik duyduğumda henüz öğlen bile olmamıştı.

Uyandığımda, köylülerin bugünkü kutlama için her şeyi hazırlamak üzere etrafta dolaştıklarını duyabiliyordum.

Geçtiğimiz dört gün boyunca evde saklandım ve sığınağım haline gelen duvarları terk etmeye hazır olduğumdan emin değilim.

Raighne elini bana uzatırken bir kez daha "Eğlenceli olacak," diyor.

Avucumu onunkine koymadan önce derin bir nefes alıyorum ve parmaklarımızı birleştirerek beni ön kapıya doğru çekiyor.

Evden dışarı adımımızı attığımız anda gözlerim işlek caddede bir aşağı bir yukarı geziniyor. Kaldırımlarda tezgahlar var ve yemin ederim kızartma kokusu alıyorum.

Evin etrafındaki diz boyu duvardaki kapıya yaklaştığımızda, daha önce hiç tanımadığım bir adam bizi fark ediyor,

ve anında elini havaya kaldırarak "Alchera burada" diye bağıyor.

Sokağa sessizlik çöküyor ve kendimi çok garip hissetmemeneden oluyor.

Arnavut kaldırımlarına adım attığımızda, herkes yaklaştıkça alkışlar havayı doldurmaya başlıyor ve yürümem için bir tür tünel oluşturuyor.

"Hayır," diye mırıldandım Raighne'e. "Eğlenceli olacağını söylemiştin." "Bırak seni evde karşılasınlar," diye fısıldıyor. "Sen Bunu hak ediyorum."

Kaslarım geriliyor ve nankör bir pislik gibi görünmemek için fazla seçeneğim olmadığından, yüzüme bir gülümseme yerleştirmek için elimden geleni yaparak caddede yürüyorum.

"Evinize hoş geldiniz Prenses," diye sesleniyor bir kadın. "Özlendiniz," diye bağıyor bir başkası.

Kısa süre sonra, hava ne kadar sevildiğimi söyleyen insanlarla doluyor ve ağlamamak neredeyse imkânsız hale geliyor. Sertçe yutkunuyorum, çenemi yukarıda tutuyorum ama sonra seçtiklerimi görüyorum ve savaşı kaybediyorum.

Raighne'in elini bırakarak onlara doğru acele ediyorum ve Jason kollarını açtığında göğsüne gömülüyorum.

Bana bir ayı gibi sarılıyor, sonra da "Son birkaç gündür seni görememek garip geldi" diyor.

Beni bıraktığında, diğerleri sırayla bana sarılıyor ve sıra Sarah'ya geldiğinde, "Bizi kurtardığın için teşekkür ederim" diye hıçkırıyor.

Çok daha iyi görünüyor ve sanırım Aster onu iyileştirmeyi başardı.

"Evet," diye kabul ediyor Dylan. "Ve bazılarımızın sana yaşattığı zor zamanlar için özür dilerim."

Sarah'dan kurtulduğumda kıkırdıyorum ve her birine baktığımda iyi göründüklerini görerek rahatlıyorum. "Hepiniz nasılsınız?"

"Alışmak zor," diye mırıldanıyor Jason, "Ama fena değil. Yine de deri kıyafetler çok tuhaf. Kot pantolon ve tişörtleri özledim." Bana mutlu bir sırıtış atıyor. "Ve ben de

Hayvanlarımla yeniden bir araya geldim. Onları kurtardığın için teşekkür ederim, Alchera."

Başımı sallarken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Ben daha fazla duygusallaşmadan Matt, "Yerleşir yerleşmez Sky ve benim seminerimde çalışabileceğimizi söylediler. Vaalbara hakkında her şeyi öğrenmem gerekiyor ve bunu dört gözle bekliyorum."

Lydia ve Pearl'e bakıyorum. "Revirde çalışacak mısınız?"

Başlarını sallarlar ve Lydia "Ama görünüşe göre çalışmaya başlamadan önce iksir denen şeyi öğrenmemiz gerekiyor" der.

"Hepinizin kendi yerinizi bulmanıza sevindim," diyorum.

"Peki ya sen?" Dylan soruyor. "Değerlendirmemizi kurtarmayı bitirdiğine göre biraz izin alabilir misin?"

"Evet."

"Seni mavi ışıltılı gözlerle görmek tuhaf," diyor Jason.

"Ama çok havalı görünüyor."

"Öyle mi?" Kıkırdıyorum, hepsinin iyi olduğunu kendi gözlerimle gördüğüm için kendimi çok daha iyi hissediyorum.

"Alchera," diyor Raighne, dikkatimi seçtiklerimden uzaklaştırarak. "Konuşacak daha çok insan var."

"Size sonra yetişirim."

Arkamı döndüğümde Janak, Aster ve annemin beklediğini görüyorum.

Janak herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Huzur içinde ol, Alchera," diyor. "Eve döndüğün için sevinçten havalara uçuyoruz."

Raighne bana zihinsel olarak "Birbirimizi selamlama şeklimiz barış olsun," diye hatırlatıyor.

Ellerimi oynatmadan önce "Selametle," diye cevap veriyorum çünkü tüm bu ilginin üzerimde olması çok garip.

"Bizi çok gururlandırdınız," diye devam ediyor Janak. "Bu kutlama senin onuruna."

"Teşekkür ederim." derken sesim gergin çıkıyor.

Janak'ın bir hareketiyle müzik yeniden havayı doldurur ve kutlama başlar.

Janak bana doğru yürüdü ve daha yumuşak bir tonda, "Gelecek hafta benimle buluşmalısın, böylece sana yeni kaderini açıklayabilirim" dedi.

Bilmek istediğim için, "Kötü m ?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil. Endişelenecek bir şey yok."

Kendimi biraz daha iyi hissedince ağzım yukarı kıvrıldı. "Bunu duymak içimi rahatlattı."

"Raighne  lenleri onurlandırmak için bir tören yapma fikrinden bahsetti," diyor. "Bunu  n m zdeki Pazar günü için ayarlayacağız."

"Teşekkür ederim."

Koluma uzanıyor ve onu sıkıyor. "Günün tadını çıkar, Alchera."

Başımı sallıyorum ve o başka biriyle konuşmak için uzaklaştığında annem yaklaşıyor. Gözleri yüzümde geziniyor, sonra "Nasılsın tatlım?" diye soruyor.

"Daha iyi."

Bana sarılmakta tereddüt edince öne doğru ilerleyip kollarımı ona doluyorum.

Vücudunun titrediğini hissediyorum ve fısıldıyorum, "Benim yanımdayken dikkatli olmana gerek yok. Ben iyiyim."

Geri çekilmeden önce başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. "Yüzünün rengi daha iyi görünüyor. Bol bol dinlendin mi?"

Başımı salladım. "Son birkaç gündür tek yaptığımı yemek yemek ve uyumak." Brenna ve Finian'ı göremeyince, "Brenna nerede?" diye soruyorum.

" ocuklarla birlikte. Onlardan bir saniye bile ayrılmayı reddediyor," diyor annem i  çekerek. "Tüm kızlarım arasında onun annelik yapacağını hiç düşünmemiştim."

"O iyi mi peki?" diye sordum.

"Oh evet, o iyi. Ben zavallı Finian için endişeleniyorum çünkü adam pek uyuyamıyor."

Raighne bir kahkaha atar ama bir şey söylemez.

"Kutlamanın tadını çıkarmanıza izin vereceğim, ancak gelecek hafta biraz vaktiniz olursa, sizi çay ve tatlı kek için ağırlamak isterim."

"Kesinlikle zamanım var. Yarın gelebilirim çünkü Brenna'nın anaç bir tavuk olduğunu görmek isterim."

"Güzel." Bana bir kez daha sarıldı. "İstediğin zaman gelebilirsin."

O uzaklaşırken başımı sallıyorum ve Aster'in iki genç kadınla konuştuğu yere doğru yürürken Raighne'e bakıyorum.

"Atıştırmalıklar." Ona sırtıyorum. "Bana atıştırmalık sözünü vermiştin."

Ağzının kenarından süzülen bir gülümsemeyle beni en yakın tezgâha götürüyor. Çıtır patates kareleriyle dolu küçük kâğıt torbaları gördüğüm anda neredeyse mutlu bir çığlık atacaktım.

"Bunlara bayılacaksınız Prenses," diyor masanın arkasında duran kadın.

"Bana Alchera deyin," diyorum ondan bir paket alırken. "Teşekkür ederim. Çok güzel kokuyor."

Bana meraklı bir bakış atıyor, gözleri atıştırmalıkla yüzüm arasında gidip geliyor ve bir tanesini denememi beklediğini fark ederek hızla çıtır bir patatesi ağzıma atıyorum.

İlk çıtırtıda gözlerim kapanıyor ve inliyorum, "Çok iyi. Aman Tanrım. Bu benim ruhumun gıdası."

Raighne zihnimde, "Herkesin önünde böyle inleme," diye homurdanıyor. "Bu sesi çıkardığını sadece ben duyuyorum."

Neredeyse boğuluyordum ve öksürdüğümde sırtımı sıvazlıyor, yüzüne muzip bir sırıtma yerleşiyor.

Dikkatimi tekrar kadına çevirerek, "Başka bir paket için kesinlikle daha sonra geri geleceğim. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil," diyor, hazırladığı atıştırmalığı beğendiğim için kendisiyle gurur duyuyor.

Beşinci tezgâha geldiğimde o kadar doymuşum ki patlayacağım ama bir çubuğa sarılmış rengârenk pamuk şekerleri reddedecek ve gülümseyerek kabul edecek cesareti kendimde bulamıyorum.

"Bu kadar yemek yeter," diyor Raighne ve beni insanların dans eden bir grubun etrafındaki kütüklerin üzerine oturduğu yere götürüyor.

Kütüklerden birinin üzerine rahatça oturduğumuzda Raighne pamuk şekeri benden alıp üç gence uzatıyor. "Afiyet olsun."

Kızlardan biri "Teşekkür ederim," diye cevap verirken hepsi bana bir tür mucizeymişim gibi bakıyor.

"Çünkü sen öylesin." Raighne elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. "Steamboat Springs'te bulduğum Jane'den bu yana çok yol kat ettin. Herkes seninle gurur duyuyor."

Jane. Vay canına. Bu ismi uzun zamandır düşünmemiştim.

"Utangaç kız özverili bir savaşçıya dönüştü," diye mırıldanıyor Raighne, sesi gururla dolu.

Eskiden olduğum sosyal açıdan beceriksiz kızıdan çok daha fazla büyüdüğümü itiraf etmeliyim.

Gözleri benimkilerle buluştu. "İki yüz dört yıl boyunca yanımda sen olmadan yaşamak zorunda kaldım."

Ağzım şefkatli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yaşlı adam."

Yüz ifadesi tekrar ciddileşmeden önce bir kahkaha patlatıyor. "Seni sonsuza dek sevmeme izin verecek misin?"

"Bu sağlam bir evet. Bana takılıp kaldın."

Parmakları benimkilerin etrafında sıklaşıyor. "Bu benim karım olacağın anlamına mı geliyor?"

Gözlerim açılıyor ve ben daha cevap vermeyi düşünemedenden biri "Tanrım, o kadar meşguldün ki seninle konuşacak zaman bulabileceğimi sanmıyordum" diyor.

Başımı kaldırıyorum ve Luna'yı görünce ayağa kalkıyorum.

"Merhaba.

Nasılsın?"

"Senden daha iyi" diyor. "Sadece antrenman yapıyorum. Döndüğüne sevindim."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Luna, onu bizimle dans etmesi için getir," diye seslenir Lucius kız kardeşine.

Başparmağıyla omzunun üzerinden bir işaret yapıyor ve ardından "Dans etmek ister misin?" diye soruyor.

Dans eden gruba el sallayan Raighne'e bakıyorum. "Gidin eğlenin."

Luna'nın elini tutuyorum ve grubun ortasına doğru yürürken, "Seni uyarmalıyım, dans konusunda berbatım" diyor.

"Birlikte emebiliriz," diye kıkırdıyorum ve neşeli melodiyle zıplayıp hareket etmeye başlıyorum.

Fleur bize katılıyor ve çok geçmeden kahkahalarımız havayı dolduruyor. Bana bir çeşit yan adım dansı yapmayı öğretiyorlar, ki bu bana her şeyden çok bir egzersiz gibi geliyor.

Etrafımızda gece çökmeye başlar ve herkesin etrafında oturması için sıcacık ateşler yakılır.

Nefesim tamamen tükendiğinde, Raighne'in yüzünde bir gülümsemeyle oturduğu yere geri dönüyorum. Bir kez olsun gözlerini benden ayırmadı.

Elimi uzattım ve ayağa kalkıp parmaklarımızı birleştirdiğinde Virtutes Şelalesi'ne doğru yürümeye başladım.

Müziğin, kahkahaların ve konuşmaların sesi uzaklarda kaybolurken, gecenin sakinliği etrafımıza yerleşiyor.

Yıldızlar üzerimizde parlıyor ve uzun zamandır ilk kez kendimi huzurlu hissediyorum.

Uzun otların arasında titreyen ışıklar gördüğümde, "Bunlar da ne?" diye soruyorum.

"Ateşböcekleri."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve Raighne'e sırtarak, "Evet," diye fısıldıyorum.

"Evet?" O soruyor.

"Karınız olmayı çok isterim," diye açıklıyorum cevabımı.

Bir anda duruyorum ve onun güçlü kollarına sarılıyorum. Bana bakarken gözleri karanlıkta parlıyor. "Bunu mu demek istiyorsun?"

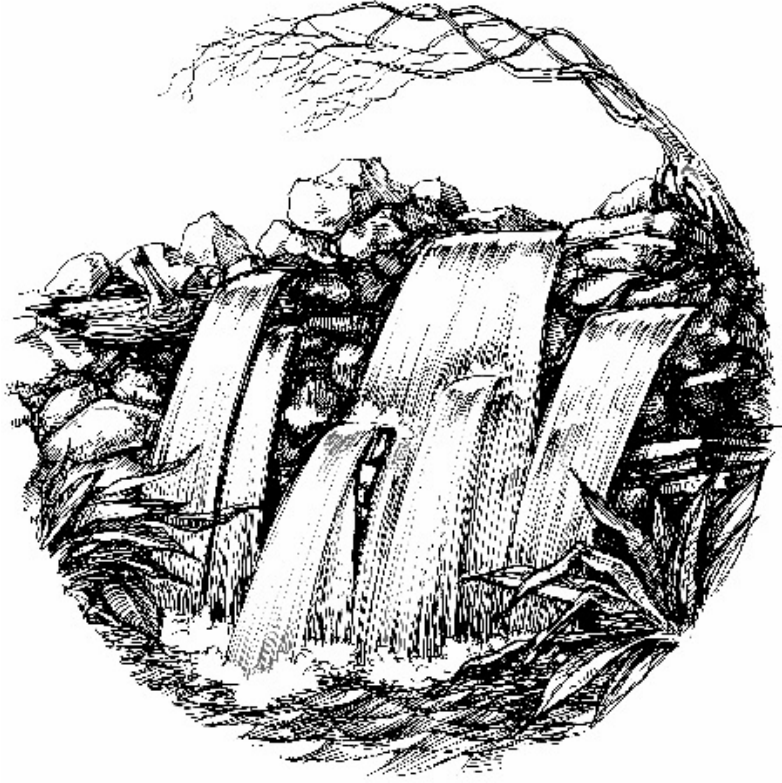
"Elbette. Seni seviyorum ve sen benim evimsin."

Gözlerimin içine derin derin bakıyor, sonra sesi zihnimde yankılanıyor. "Biz bir olarak bağlandık ve asla iki olarak yaşamayacağız"

tekrar."

"Sonsuza dek," diye kabul ediyorum kendimi parmak uçlarımda yukarı itip ağzımı onunkine bastırırken.

Bölüm 35

Alchera

Suyun üzerinde ürkütücü bir sisin dolaştığı bir gölün sahil şeridinde durmuş, solumdaki büyük söğüt ağacına bakıyorum. Kökleri şimdiye kadar gördüğüm en yeşil yosunla kaplı.

Sağıma baktığımda dudaklarım aralanıyor ve ciğerlerimdeki hava çekiliyor. Ormanın ötesinde her yer karanlık. Tepemde devasa tünel bulutları beliriyor. Bana en yakın olanı şimşeklerle dalgalanıyor, bir ağacı kökleriyle birlikte yerden söküyor.

Ne oluyor?

Kendimi durduramadan, gökyüzüne süzülmeden önce karanlığa doğru yürüyorum, çekim inanılmaz derecede güçlü.

Altımda yeşil ve renkliden karanlık ve griye dönüşen manzaraya bakıyorum ve kısa süre sonra kendimi

Bir adamın diz çöktüğü çorak bir arazinin üzerinde geziniyor.
Ares.

Başını geriye attı ve bana baktı. "Burayı terk et,
Luna!" diye bağıyor.

Luna mı? Kendime bakıyorum ve havada dalgalanan
gümüş saç tellerini ve avuçlarımda oluşan ışık toplarını
görünce nefesim kesiliyor.

Luna'nın burada ne işi var?

Bir gök gürültüsü duyulur ve gölgeler hareket etmeye
başlar, Void rüzgârda dalgalanan siyah bir pelerinle
gölgemsi bir şekle bürünene kadar birbirlerinin etrafında
dönerler.

"Seni bekliyordum, ayın çocuğu," diyor Luna'ya, sesi
ürkütücü ve boş.

"Zihnini serbest bırak," diyor Luna, sesi saldırganlıkla
dolu, "Yoksa seni hemen burada öldürürüm."

Void'in kahkahası havayı dolduruyor ve sesi o kadar
şeytani ki geri çekiliyorum.

Kolu havaya kalkar ve bir gölge dalgası Luna'ya doğru
hücum eder, ama Luna kollarını ileri doğru iter ve ışık
çizgileri ilerleyen gölgelerle çarpışmak için yarışır.

Çarpışan ışık ve gölgelerin gök gürültüsünü andıran
gücü havayı titreştirir ve yeri titretir.

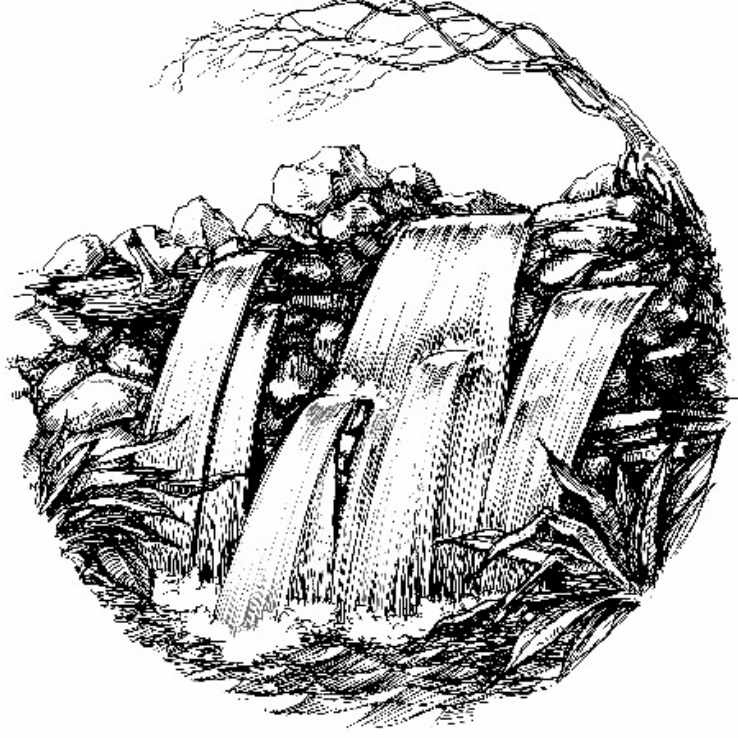
Sarsılarak uyandım, "Luna!" diye bağırırken yatakta
doğrudum.

Devam edecek...

Luna ve Storm'un hikayesi 2025 yılında yayınlanacak olan
Gölgeler Ülkesi'nde devam edecek.

Benim dünyamda neler olup bittiğinden haberdar olmak
istiyorsanız, lütfen [Bültenime](#) katılın

Değil Hakkında Detaylar bilinen Vaalbara

Dünya: Şu anda bildiğimiz haliyle Dünya.

Vaalbara: Yeni Dünya, seçilmiş on kişinin yeni bir hayata başlayacağı yer. İnsanlığı gözeten Ölümsüzlerin evi.

Immortalis: Latince ölümsüz anlamına gelir. İnsanoğlunu izleyen ırk.

Virtutes: Erdem/Virtute için Latince kelime.

Virtutes Şelalesi: Vaalbara'ya giriş ve diğer diyarlara ve gezegenlere çıkış.

Regales Hanesi: Vaalbara Kraliyet ailesi.

Infirmarius: Hastane. Ayrıca, tüm iksirlerin depolandığı yer.

Sanitorium: İksir yapmayı ve büyü yapmayı öğrendikleri yer.

Seminarium: Farklı güçler hakkında bilgi edindikleri okul.

Sepulturae: Bir ölümsüzün ruhunu Awo'ya göndermek için yapılan cenaze töreni.

Vardiya: Bir şelale aracılığıyla bir yerden başka bir yere geçmek.

Parıltı: Her an her yerde hareket edebilme gücü.

GÖZLER:

Ametist: Mor - Koruma ve iyileştirme.

Zümrüt: Yeşil - Yaşamı onaylayan bir taştır. Takan kişinin koşulsuz sevgi vermesini ve almasını sağlayarak dostluğu, barışı, uyumu ve aile içi mutluluğu teşvik eder.

Aytaşı İnci - İçsel berraklığı, döngüsel değişimi ve dışıl olanla bağlantıyı temsil eder. Işık ve umudun sembolüdür ve bizi yeni başlangıçları kucaklamaya teşvik eder.

Güneş taşı: Güneşli/kırmızı/turuncu - Özgürlük ve özgünlük.

Kehribar: Turuncu veya kahverengi - Temizleyici ve yenileyici. Kadim enerji.

Obsidyen: Siyah - Topraklama, iyileştirme ve koruma.

Mavi Dantel Akik: Açık mavi - Huzur ve endişeli bir zihni sakinleştirir.

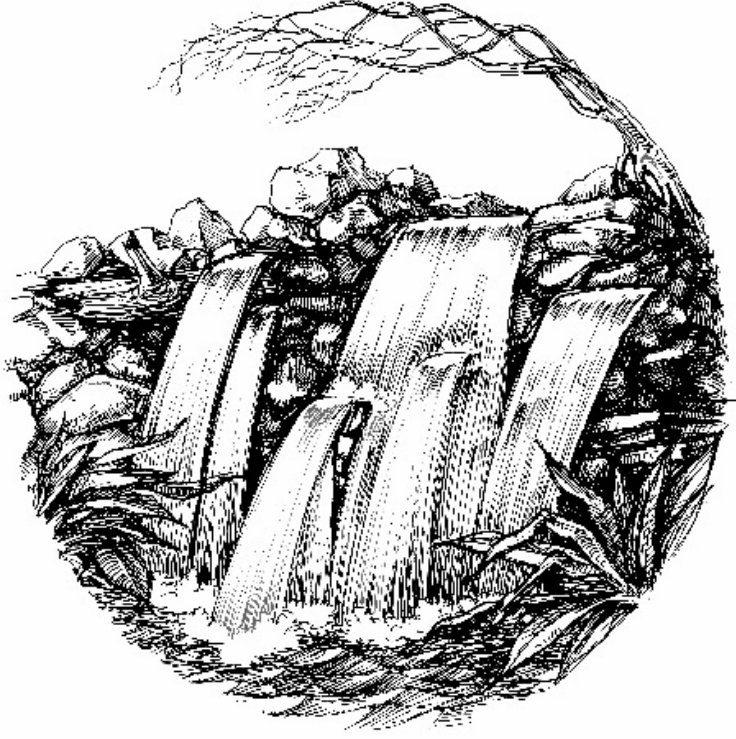
Lapis Lazuli: Altın serpilmiş mavi - Bilgelik, bilgi, gerçek ve anlayış.

Safir: Koyu mavi - Bilgelik ve erdem. İçgörü, berraklık ve ruhsal hakikat getirir.

Yakut: Kırmızı - Kraliyet. Güçlü koruma, olumsuzluklara karşı koruma ve dinamik liderlik.

Kan taşı: Kırmızı benekli koyu yeşil - Savaşçı taşı. Cesaret ve azim.

Karakter listesi

Alchera:

- Anlamı 'rüya zamanı'. (Amerika'daki yerli kabilelerin atalarının ruhlarının rüya gördüğü uzak zaman dilimi. Avustralya yeryüzünde yürüdü - Oxford Sözlüğü).
- Yetenekler - geleceğe ve seçilmiş on kişiye dair öngörüleridir ve bir rüya dokuyucusudur.
- Jane olarak da bilinir: Bu Alchera'nın insan adıdır.
- Regales Hanesi'nin en küçük kızı.
- Kitap 1'deki Ana Kadın Karakter - Visions & Shadows.
- Ayrıca 2. ve 3. kitaplarda da bir karakter.

Raighne:

- Anlamı 'güç'.
- Yetenekler - Alchera'nın koruyucusu olarak onu iyileştirebilir
Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak. Onun düşüncelerini duyabilir ve hissettiklerini hissedebilir. Nesneleri hareket ettirebilir.

- Ryan on Earth olarak da bilinir.
- Kitap 1'deki Ana Erkek Karakter - Visions & Shadows.
- Ayrıca 2. ve 3. kitaplarda da bir karakter.

Ares:

- Anlamı 'yıkım ve savaş'.
- Adeth'in oğlu ve Void'in üvey oğlu.
- Yetenekler - Shimmers (Işınlanma). Zihinleri okuyabilir. Bir dokunuşla sizi yakabilir. Daha sonra Void ile aynı karanlık güce ulaşır ve gölgeleri kontrol edebilir. Bir bedenden ruh koparma yeteneğine sahiptir.
- Kitap 3 - Karanlıkta Bir Işık'ın Ana Erkek Karakteri.
- Ayrıca Kitap 1 ve 2'de de bir karakter.

Adeth:

- Kitap 1'deki ana kötü adam - Visions and Shadows.
- Güçleri - Zehirli sarmaşıkların büyümesini sağlayabilir. Yapabilir Zihinleri kontrol edebiliyor. Elini üzerinizde tutarak acı çekmenizi sağlayabilir.
- Ares'in annesi.
- Griffith'in baldızı ve Raighne, Finian ve Phoenix'in teyzesi.

Brenna:

- Yetenek - savaşçı.
- Alchera'nın ablası.
- Regales Hanesi'nin ortanca kızı.
- Kitap 1 ve 2'deki bir karakter.

Eryon:

- Meclis Başkanı Regales ve Kral.
- Alchera, Brenna ve Thana'nın babası.
- Kitap 1 - Visions & Shadows'da bir karakter.

Finian:

- Anlamı 'savaşçı'.
- Yetenek - Brenna'nın koruyucusu olarak onu iyileştirebilir. Ellerinden insanları sersemleten elektrik şimşekleri fırlatabilir.
- Raighne'nin ağabeyi ve Phoenix'in ikiz kardeşi.
- Kitap 1 ve 2'deki bir karakter.

Fleur:

- Yetenek - İksir ve büyü dokumacı.
- Alchera'nın yardımcısı ve yakın arkadaşı.
- Kitap 1, 2 ve 3'te yer alan bir karakter.

Griffith:

- Anlamı 'baş savaşçı'.
- Yetenek - Hız, dayanıklılık ve dövüş. Kral Eryon'un koruyucusu olarak onu iyileştirebilir.
- Raighne, Finian ve Phoenix'in babası.
- Kitap 1 - Visions & Shadows'da bir karakter.

Janak:

- Abba / Başrahip.
- En yaşlı Ölümsüz ve en bilge.
- Awo ile konuşur ve ölümsüzlere yetenekler ve güçler verebilir.
- Kitap 1, 2 ve 3'te yer alan bir karakter.

Aster:

- Ima / Baş Rahibe.
- İksir ve büyülerin hanımefendisi.
- Kitap 1, 2 ve 3'te yer alan bir karakter.

Luna:

- Yetenek- Aydan ışık aldığı için gücü ona bağılıdır ve bu ışığı birini sersemletmek ya da öldürmek için kullanabilir. Ayrıca herhangi bir canlıdan enerji alabilme gücüne de sahip olur. Lucius'tan da ışık çekebilir.
- Kitap 2 - Gölgeler Ülkesi'ndeki Ana Kadın Karakter.
- Kitap 1 ve 3'teki bir karakter.

Lucius:

- Anlamı 'ışık getiren'.
- Yetenek - Güneşten güç alır ve bir insanı sersemletebilen ya da öldürebilen ışık küreleri fırlatır. Dokunduğı her şeyi lav veya ateşe dönüştürebilir.
- Luna'nın ikiz kardeşi.
- Kitap 1 ve 2'deki bir karakter.

Phoenix:

- Yetenek - Thana'nın koruyucusu olarak onu iyileştirebilir. Ayrıca nesneleri havaya kaldırabilir.
- Raighne'nin ağabeyi ve Finian'ın ikiz kardeşi.
- Kitap 1 - Visions & Shadows'da bir karakter.

Mya:

- Yetenek - Bitkileri iyileştirebilir.
- Eryon'un karısı.
- Alchera'nın annesi.
- Regales Hanesi'nin Kraliçesi.
- Kitap 1, 2 ve 3'te yer alan bir karakter.

Nehir:

- Yetenek- Dövüş ve hız.
- Roark'ın Gardiyanı.
- Raighne'nin en iyi arkadaşı.
- Kitap 1 - Visions & Shadows'da bir karakter.

Roark:

- Güç - Dövüş.
- Alchera'nın ağabeyi ve kral olmak için sıradaki isim.
- Kitap 1 - Visions & Shadows'da bir karakter.

Fırtına:

- Yetenek - Hava durumunu kontrol edebilir ve her türlü fırtınayı yaratabilir. Öldürebilen yıldırımlar yaratabilir. Ani sellerle birini boğabilir. Yapabilir Rüzgârlarla birini ezmek - Ares'in yanı sıra, Fırtına en güçlü ölümsüzdür.
- Herkesi güçlerini nasıl kullanacakları konusunda eğitir.
- Kitap 2 - Gölgeler Ülkesi'ndeki Ana Erkek Karakter.
- Kitap 1, 2 ve 3'te yer alan bir karakter.

Thana:

- Anlamı 'ölüm'.
- Yetenek - Ateşi, toprağı, suyu ve havayı kontrol edebilir.
- Alchera'nın en büyük kız kardeşi.
- Regales Hanesi'nin en büyük kızı.
- Kitap 1 - Visions & Shadows'da bir karakter.

Varia:

- Anlamı 'kararsız olan'.
- Güçleri - Herhangi birinin şekline bürünebilir, dokunuşu asit gibidir.
- Void'in kızı ve küllerden doğdu.
- Ares'in üvey kız kardeşi.
- Kitap 2 ve 3'te bir kötü adam.

Geçersiz:

- Anlamı 'boşluk ve içi boş'.
- Güçler - Karanlığı yayar, sanrılar yaratma zihinsel yeteneğı, deliliğı yayar.
- Gölgeler Diyarı'nın hükümdarı.
- Kitap 2 ve 3'teki ana kötü adam
- Kitap 1'deki bir karakter.
- Awo'nun tüm iyi ruhlardan oluştuğı yerde, Void karanlık ruhlardan oluşur.

Awo:

- Yüce Bilge Kişi - tüm iyi ruhlardan oluşur.
- Hayat ve yetenek veren.
- Kitap 1, 2 ve 3'te yer alan bir karakter.

Seçilmişler:

Jason De Nil:

- Hayvan sevgisi için seçildi. Veteriner.
- Hollanda'dan

Sarah O' Kelly:

- Kardeşi Doug ile paylaştığı saf sevgi nedeniyle seçildi.
- Harika bir şarkıcı ve söz yazarı.
- İrlanda'dan.

Doug O' Kelly:

- Kız kardeşi Sarah ile paylaştığı saf aşk için seçildi.
- Müzisyen ve Ressam.
- İrlanda'dan.

Dylan Hunter:

- ABD Ordusunda Binbaşı ve Hayatta Kalma Becerileri. Büyük liderlik becerileri. Kimseyi geride bırakmaz.
- ABD'den.

Matt Hunter:

- Tarih Derecesi - Tarihçi ABD.
- ABD'den.

Sky Wong:

- Kültür bilgisi ve psikik yetenekleri için seçildi.
- Japonya'dan.

Lydia Newton:

- Doktorluk becerileri ve fedakârlığı için seçildi - Sınır Tanımayan Doktorlar ile

- İngiliz, ama Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde bulundu.

Silvana Cayo:

- Amazon ormanlarının yakınında bulunan iklim aktivisti. Doğayı ve yaşayan her şeyi önemsiyor.
- Venezuela'dan.

Pearl Tembe:

- Çocuk doktoru ve başkalarına yardım etmek için ölmeye hazır.
- Güney Afrika'dan.

Riccardo de Luco:

- Özverisi için seçildi. Polis memuru.
- İtalya'dan.

**Genç bir oğlan, üç küçük çocuk ve bir kız
bebek:**

- Seçilmiş olanlar değil, Alchera tarafından özveriyle kurtarılanlar.
- Avustralya'dan.

Yayınlanmış Kitaplar Okuma Sırasına Göre:

FANTEZİ ROMANTİZM

VAALBARA SERİSİ

Vizyonlar ve Gölgeler
İleriki bir tarihte yayınlanacaktır:
Gölgeler Ülkesi
Gölgelerde Bir Işık

MAFYA ROMANI

MAFYA KRALLARI SERİSİ

Mafia / Organize Suçlar / Gerilim Romantizm
(Bu sırayla veya tek başına okunabilir)

Bu seri, yazdığım diğer serilerle bağlantılı değil ve spin-off olmayacak.

Şeytan Tarafından
Ayartılmış Tehlike
Arzulayan

Karanlığa Çekilmiş Bir
Gölge Tarafından
Avlanan İntikam Tanrısı

ST. MONARCH'IN DÜNYASI

(Azizler, Günahkarlar ve Yozlaşmış Kraliyet Ailesi aynı dünyada geçmektedir)

AZİZLER SERİSİ

Mafia / Organize Suçlar / Gerilim Romantizm
(Bu sırayla veya tek başına okunabilir)

Merhametsiz Azizler
Zalim Azizler
Acımasız Azizler
İhanetin Gözyaşları
Kurtuluşun
Gözyaşları

GÜNAHKARLAR SERİSİ

Mafia / Organize Suçlar / Gerilim Romantizm
(Bu sırayla veya tek başına okunabilir)

Bir _____ Günahkâr
Tarafından Alındı
Bir _____ Günahkâr
Tarafından
Sahiplenildi _____ Bir
Günahkâr
Tarafından Çalındı
Bir _____ Günahkâr
Tarafından Seçildi
Bir Günahkar Tarafından Yakalandı

YOZLAŞMIŞ KRALİYET AİLESİ

Mafia / Organize Suçlar / Gerilim Romantizm
(Bu sırayla veya tek başına okunabilir)

Beni Yok Et
Beni Kontrol
Et Beni
Acımasızlaştı

r Beni Zapt
Et Beni Ele
Geçir

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

BEAUTIFULLY BROKEN SERİSİ

Organize Suç / Gerilim Romantizm (Bu
sırayla veya tek başına okunabilir)

Güzelce Kırılmış
Güzelce
Yaralanmış
Güzelce Yok Edildi

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA

Üniversite Romantizmi / Yeni Yetişkin / Milyarder Romantizmi

Kalpsiz
Pervasız
Dikkatsiz
Acımasız
Utanmaz

TRINITY AKADEMİSİ

Üniversite Romantizmi / Yeni Yetişkin / Milyarder Romantizmi

Falcon
Mason
Gölü
Julian
Sonsöz

VARİSLER

Üniversite Romantizmi / Yeni Yetişkin / Milyarder Romantizmi

Katı Kalpli Varis
Kibirli Varis
Küstah Varis
Sadık Varis
Duygusuz Varis
Günahkâr Varis
Baştan Çıkarılmış
Varis
Yasak Varis

Tek Başına Spin-off

Benim Kahramanım Değil

Genç Yetişkin / Liseli Romantik

GÜNEYLİ KAHRAMANLAR SERİSİ

**Gerilim Romantizm / Çağdaş Romantizm / Polis
Memurları ve Dedektifler**

Aramızdaki Okyanus
Dolaptaki Kız
Boşa Geçen Zamanımızda
Kendimize Söylediğimiz
Yalanlar
Kaybolmuştuk

STANDALONLAR

LIFELINE

(FBI Gerilim Romantizm)

UNUTULMAZ

Tayla Louise ile birlikte yazılmıştır
(Çağdaş/Milyarder Romantizmi)

Benimle bağlantı kurun

[Web sitesi](#)

[Bülten](#)

[Facebook](#)

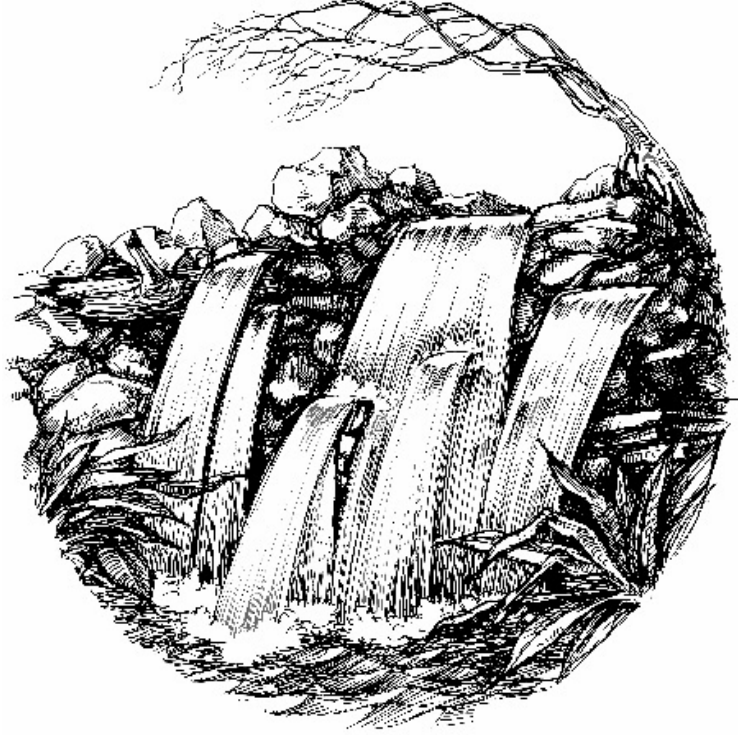
[Amazon](#)

[GoodReads](#)

[BookBub](#)

[Instagram](#)

Teşekkür

Visions & Shadows 2009 yılında yazdığım ilk kitaptı. On beş yıl sonra, tozunu almaya karar verdim.

Her şey Sheldon küçük bir çocukken başladı. Ona Alchera ve Luna'nın hikâyesini anlattım ve yirmi altı yıl boyunca bu hikâye büyüyerek Vaalbara dünyasına dönüştü.

Bu her zaman bir tutku projesi olmuştur ve umarım hepiniz benim sevdiğimin yarısı kadar seversiniz.

Editörüm Sheena, bana katlandığın ve geribildiriminde her zaman dürüst olduğun için teşekkür ederim. Sana çok minnettarım!

Alfa ve beta okuyucularıma - Leeann, Brittney, Sherrie ve Sarah zaman ayırıp geri bildirimde bulunduğunuz için teşekkür ederim. E-postalarınızı ve mesajlarınızı almayı seviyorum!

Candi Kane PR - dünyanın en iyi PR'ı.

Doğru olanı bulana kadar kapak üstüne kapak yaptığı için Yolly'ye çok teşekkür ederiz.

Sokak ekibim, kitaplarımı tanıttığınız için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel.

Ben!

Bize zaman ayıran her blog yazarına ve okuyucuya özel olarak teşekkür ederiz. kapak tanıtımına ve çıkış gününe katılın.

Sevgiler,
Michelle.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.